

Giới thiệu Vòng Tròn

Vòng Tròn là câu chuyện về Hạ Hi Tuyên, cô vẫn cho rằng sau khi kết hôn với Phương Minh Vĩ thì cô sẽ hạnh phúc bên nhau trọn đời nhưng sự thật trớ trêu là họ chỉ bên nhau thời gian ngắn rồi lại ly hôn. Từ đó cô mất niềm tin vào cuộc sống, cô cho rằng trên đời này không có tình yêu thật sự, đàn ông nhân gian đều là giả dối. Vài năm sau cô gặp lại Phương Minh Vĩ.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Chuyện mẹ chồng - nàng dâu đã làm chị rất khổ tâm rồi, mà anh - một quân nhân quanh năm suốt tháng hiểm khi ở nhà lại càng làm cho cuộc sống của chị với mẹ anh càng khó khăn hơn.

Không biết chị sẽ trải qua cuộc sống khó khăn với mẹ chồng này, rồi cuộc sống khó khăn sau hôn nhân thế nào, mời các bạn đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Reng, reng, reng . . . Hạ Hi Tuyên tìm đi động trong túi ra! Vừa nhìn đã thấy là Lý Hạ Thu gọi tới, có nghe không đây?!

Trực giác mách cho cô biết, chính xác là có chuyện không hay, nếu là trước kia thì cô nhất định sẽ tắt máy đi! Nhưng bây giờ, chỉ còn cách nghe điện thoại mà thôi!!

“Nói!” Hạ Hi Tuyên hung dữ xì ra một chữ.

Đầu điện thoại bên kia đương nhiên là bị giật mình, không biết tại sao, nhưng vẫn nói hết lời. “Đây là quán bar XX, cô bạn của cô đã uống say rồi . . .”

Đành thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, cầm túi lên đi tới quán bar tìm Lý Hạ Thu, vừa vào cửa đã nhìn thấy rất nhiều gã đàn ông mê gái vây quanh bên cạnh Lý Hạ Thu, Hạ Hi Tuyên nghĩ thầm: Nếu mà Từ Kiếm Phong nhìn thấy cảnh này, sẽ thẳng tay giết chết những gã đàn ông đó. Nhưng Hạ Hi Tuyên lại không dám gọi điện thoại cho Từ Kiếm Phong, hậu quả thế nào không phải cô có thể gánh được.

Không còn cách nào khác, đành đưa cô gái này lên xe, nhìn điện thoại di động, trời ạ, trời vừa rạng sáng, Hạ Hi Tuyên lái xe thẳng tới quảng trường Đường Nam thì cuối cùng Lý Hạ Thu cũng tỉnh, kêu gào muốn uống nước, Hạ Hi Tuyên đành phải dừng xe ở ven đường, nhanh chóng xuống xe đi vào quán gần đó gọi một ly cola gừng cho cô ấy, sắp bắt đầu mùa đông nhưng rạng sáng đường thành phố vẫn có rất nhiều người. Vừa về đến xe đã nhìn thấy Lý Hạ Thu ngẩn ngơ ngồi một chỗ, Hạ Hi Tuyên đưa đồ uống cho cô ấy.

“Giờ này ra ngoài uống rượu không sợ Từ Kiếm Phong biết sẽ âm ỉ với em sao?”

“Hừ, đã chia tay rồi còn âm ỉ cái ** gì nữa, chỉ là tâm tình em không tốt, không phải cố ý nói tục đâu . . . chị gái, em sai rồi, sai rồi“. Đối với bà chị khuê các này, Lý Hạ Thu thật sự là không còn gì để nói, dù là lúc nào, ở trước mặt chị ấy cũng không thể nói tục, hơn nữa nếu nói một lần sẽ hung dữ bóp mặt cô một lần, nhưng bóp mặt cũng không phải là trọng điểm, mà quan trọng là bà chị chết tiệt này còn xoay tròn 360° nữa.

“Tiểu Hạ, đừng tùy hứng thế, cả đời gặp được người như vậy không dễ dàng gì, phải biết quý trọng, nếu mất đi rồi, sẽ khó tìm lại được” Lý Hạ Thu nghe xong lời này nước mắt là tã rơi xuống, nhớ tới những chuyện khuê mặt đó thì càng không không chề được! Làm cho Hạ Hi Tuyên chẳng biết nói gì.

“Được rồi! Chị chỉ dọa em thôi. Không nghiêm trọng như vậy, Từ Kiếm Phong yêu em thế, sẽ không cam lòng mặc kệ em đâu, nhưng mà sau này đừng thế nữa, nửa đêm ra ngoài uống rượu, lại chưa nói đến việc uống rượu ảnh hưởng đến thân thể, như em vậy cũng không an toàn, chính chuyện của công ty em cũng tự mình phải chịu trách nhiệm, lần này chị thật sự rảnh rồi mới có thể tới đây giúp em, em gọi điện thoại chị mới có thể tới đón em được, chứ nếu chị ở thành phố C thì . . .”

“Thật xin lỗi, chị gái.”

Hạ Hi Tuyên nhào người qua lau nước mắt giúp cô, nhìn vào mắt của Lý Hạ Thu nói nghiêm túc: “Tiểu Hạ đừng nên nói với chị ba chữ ‘thật xin lỗi’ này, em cũng đâu có lỗi với chị, còn nữa, chị không chịu nổi ba chữ này, em đã giúp chị nhiều thế, trừ Nguyên Nguyên và Chính Chính ra, thì em là người chị nợ nhiều nhất, cho nên vĩnh viễn đừng nói ‘thật xin lỗi’ rồi ‘cám ơn’ với chị, biết không!” Hạ Hi Tuyên vừa nói vừa cười “Nếu để cho cấp dưới của anh ấy nhìn thấy em khóc thế này thì ở trước mặt họ em phải làm sao đây?”

“Sẽ không thấy được!” Lý Hạ Thu hiếm khi bộc lộ nét xinh đẹp cần có của phụ nữ!

Hai người cứ ở trong xe như vậy, chẳng ai lên tiếng, thời gian cứ thế trôi qua, thấy đói bụng rồi mới phát hiện đã gần sáu giờ, vì vậy định lái xe tới nơi học đại học trước đây ăn sáng!

Tuy đã sáu giờ sáng, nhưng trên đường xe vẫn rất vắng! Từ lúc lái xe tới nay, đã sáu năm rồi, Hạ Hi Tuyên vẫn rất tuân thủ quy tắc giao thông, cho dù ở đâu cũng thế.

Nhưng khi Hạ Hi Tuyền đang từ từ lái xe ở khúc cua từ quảng trường quẹo về phía Bắc thành phố thì phát sinh bi kịch, một chiếc xe BMW màu trắng ‘rầm’ một tiếng đụng vào, Hạ Hi Tuyền vội vàng nghĩ lại, mới vừa rồi mình có bất tuân thủ quy tắc giao thông hay không, trong đầu nhanh chóng xác nhận n lần, Hạ Hi Tuyền nói một câu với Lý Hạ Thu bên cạnh “Ở lại đây, chị ra xem một chút”.

Xuống xe đi về phía hai xe và chạm, Hạ Hi Tuyền vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện đã bị tài xế xe BMW gào lên làm cho bối rối: “Aizz, cô có biết lái xe hay không, biết hay không vậy?”

Hạ Hi Tuyền nhăn nạy kim nén bức tức lại, cực kỳ nhăn nạy nói: “Tiên sinh! Là anh đụng vào xe của tôi trước mà, hơn nữa ở đây không cho phép quẹo phải, vừa vận hành như là đèn đỏ nữa đấy”.

“Quan tâm có thể quẹo phải không, có phải đèn đỏ không cái nhà cô ấy!” rồi liếc xe Hạ Hi Tuyền một cái, lại nói tiếp “Nói đi, đèn tôi bao nhiêu tiền, đừng nói tới đồn cảnh sát giao thông gì gì đó, đám anh em cảnh sát giao thông đều là bạn nói khó với tôi đấy”.

Hạ Hi Tuyền nhìn người đàn ông này không biết nói gì, thật sự là một đêm không ngủ không có sức lực đâu mà tranh cãi với anh ta, chỉ nhẹ nhàng nói một câu “VẬY anh gọi điện cho cảnh sát giao thông tới đi!”

Người đàn ông BMW lấy điện thoại ra vừa gọi lại còn rất hả hê nói: “Cô còn uống rượu nữa, nhìn cô như vậy cũng không đèn nổi, nếu không cô đưa mấy triệu đi, chuyện này chúng ta giải quyết riêng”.

Hạ Hi Tuyền xoay người vào xe lấy điện thoại, trực tiếp gọi tới đồn cảnh sát giao thông nói rõ tình huống, rồi cầm điện thoại ở trong tay chống tay nhìn tài xế BMW gọi điện thoại! Lý Hạ Thu thấy tình huống không đúng, đi xuống xe hỏi Hi Tuyền chuyện gì xảy ra.

“Hôm nay chúng ta đụng phải ‘quan lớn’ rồi, không thể ăn bữa ăn sáng nữa, chờ tới đồn cảnh sát giao thông uống trà đi!” Hạ Hi Tuyền bắt đầu đi nói.

Lý Hạ Thu nhìn tình huống, trong lòng buồn cười, đây là bị người vu vạ mà!

Thật ra thì chuyện này cũng không sai, người đàn ông BMW huênh hoang, xe của Hạ Hi Tuyền chỉ là Chevrolet mua đã mấy năm, hơn nữa biển số còn là biển tỉnh khác, quan trọng nhất là xe của Hạ Hi Tuyền không việc gì, còn chiếc BMW chỉ bị trầy một miếng nhỏ mà thôi. Người nọ cũng không phải ép cô muốn cô phải bồi thường, mà chính là người nọ có người thân trong cục cảnh sát!

Nửa tiếng sau, người của cảnh sát giao thông tới kéo xe đi, đưa những người liên quan về đồn cảnh sát giao thông. Những sự cố kiểu này, đáng lẽ chỉ cần xác định xem bên nào sai, rồi thỏa thuận đền bù xong là có thể đi rồi. Kết quả, người đàn ông BMW thật sự là có người thân ở đồn cảnh sát giao thông, người đó cũng tới. Vì vậy, chưa hỏi gì đã kéo hết về đồn cảnh sát giao thông.

Lý Hạ Thu cũng muốn gọi điện thoại cho người quen nhưng... điện thoại di động lại không có ở đây, điện thoại di động ở đâu thì chính cô cũng không rõ nữa, mà trong di động của Hạ Hi Tuyền trừ số điện thoại của Lý Hạ Thu, thì số điện thoại của tất cả mọi người ở thành phố B này sáu năm trước đã xóa sạch không còn một mống rồi! Mà Lý Hạ Thu cũng chỉ nhớ số điện thoại ‘bạn trai cũ’ của cô mà thôi, có điều Lý Hạ Thu lại kiên trì không gọi.

Sau đó.

“Đã bảo đền 5 triệu rồi. Chuyện này, tôi thực sự là không lừa cô mà.” người đàn ông BMW nói rất chân thành, rồi tóm lại một câu nói “Không đồng ý đền tiền thì hai người các cô đừng hòng mà đi”.

Lý Hạ Thu chột nhịu mày khinh thường nói một câu: “Đừng nói là 5 triệu, chỉ 5 ngàn đồng anh cũng đừng có mơ, rõ ràng là anh vi phạm giao thông, còn vu vạ cho bọn tôi, hừ!”

“Aizz, rõ ràng là xe của tôi bị đụng làm tổn thất, sao lại nói là vi phạm giao thông, Tiểu Trình - cậu nói xem có phải không!” (Tiểu Trình chính là người quen của ‘anh trai’ BMW). Tiểu Trình lập tức gạt đầu, ân cần nói: “Anh nói đúng lắm, các cô chỉ cần đền tiền là xong, không phải sao!”

Hạ Hi Tuyền rất bất đắc dĩ xoay người cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Từ Kiếm Phong “Vợ của anh bị bắt ở đồn cảnh sát giao thông rồi.”

Hạ Hi Tuyền nghe ba người này tranh cãi hai tiếng đồng hồ, một bên thì nói đền tiền, một bên thì nói không đền! Sau đó, tin tức duy nhất lấy được đó là ‘ông anh’ BMW chính là ‘quý tử’ của một ông trùm công ty xây dựng của thành phố, mà người quen Tiểu Trình là bạn học cấp 2 của chàng quý tử này.

Mà ở một quán vỉa hè trong thành phố, lúc Tổng giám đốc Từ nhận được tin nhắn thì đang trò chuyện cùng với một người đàn ông mặc quân phục, lon trên đầu vai người đàn ông mặc quân phục là bốn sao hai gach, cấp bậc Đại tá. Nhận được tin nhắn ngắn, Từ Kiếm Phong lập tức đứng lên vừa cầm áo khoác định đi ra ngoài, vừa nói với Đại tá ngồi đối diện “Vợ tôi xảy ra chút chuyện ở đồn cảnh sát giao thông, Minh Vĩ tự cậu ăn đi nhé, hóa đơn ở quán này thì mỗi tháng tôi sẽ chốt”.

Chỉ thấy người gọi là Đại tá Minh Vĩ này đứng lên cản anh lại: “Mỗi khi vợ cậu gặp chuyện, cậu đều thiếu kiên nhẫn như thế, hỏi này tớ thấy cậu được tài xế đưa tới, vậy nên cậu cần phải kêu xe nữa đấy!” nói xong cũng một mực cầm chìa khóa xe và áo khoác quân phục lên quay lại nói với Từ Kiếm Phong “Đi thôi”.

“Minh Vĩ! Không cần làm phiền cậu, nếu không cậu cho tôi mượn xe đi.” Từ Kiếm Phong nghĩ bụng, vợ anh ta cũng ở đây, sau khi gặp mặt thì Lý Hạ Thu nhất định sẽ trừng trị mình đây.

Chỉ thấy Đại tá Minh Vĩ rất bình thản nói một câu “Không có gì, tớ rảnh rồi không có việc làm, đến nơi thì tớ ở trong xe không đi ra, được chưa?” Được

rồi, nói đến đây, Từ Kiếm Phong chỉ đành phải yên lặng lên xe, rồi cầm điện thoại liên lạc với Đại đội trưởng của Đồn cảnh sát giao thông, chỉ nói là xe của vợ mình, mọi người bị đưa tới Đồn cảnh sát giao thông rồi, phiền Đại đội trưởng cùng tới một chuyến. Đầu kia điện thoại, Đại đội trưởng Hà luôn miệng ‘không dám’ - nói giỡn sao. Từ Kiếm Phong – người đứng đầu thành phố, mọi người thấy đều muốn nói tiếng ‘Chào Tổng giám đốc Từ ạ’ kia mà! Rồi lập tức bảo tài xế quay đầu về Đội!

20 phút sau, khi Từ Kiếm Phong và Đại đội trưởng Hà tới cách phòng làm việc 5 mét, mấy người Lý Hạ Thu đang ở trong đó, chỉ nghe thấy ‘vợ’ anh ở đó to tiếng “Muốn tôi đền tiền á, không có cửa đâu, hôm nay tôi công khai nói với anh, nếu anh cầm số tiền này, hai ngày nữa nếu cần đào cả mồ mà nhà anh lên, chị đây cũng phải lấy lại số tiền này!” Ngay lập tức, hai chàng trai trẻ đứng cùng họ không nhịn được cũng cười ra tiếng! Đại đội trưởng Hà lườm họ một cái rồi nói với Từ Kiếm Phong “Tổng giám đốc Từ đừng để ý, tuổi trẻ không hiểu chuyện ấy mà”.

Nghe xong lời này, Hạ Hi Tuyền liền lập tức đứng lên, quả nhiên ‘anh trai’ BMW lập tức giơ tay lên, làm Hạ Hi Tuyền sợ vội vàng kéo Lý Hạ Thu về phía sau.

Cái đầu của ‘chị gái’ Lý còn ngóc lên, nhìn chằm chằm ‘anh trai’ BMW “Anh dám!” Chỉ nghe thấy cửa bị đập bung ra “Anh dám đánh thử xem!”. Lý Hạ Thu nghĩ bụng, tổ tông nhà anh tới cũng không dám động đến chị đây, chị sẽ tiêu diệt cả nhà anh! Rồi nghiêng người qua Hạ Hi Tuyền, vung tay ra, chân còn chưa bước đã bị kéo lại!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: CHƯƠNG 2

“Hạ Hi Tuyền, chị đừng kéo em, để xem anh ta có dám đánh không, mình không biết lái xe còn đồ thừa người khác, đừng tưởng rằng có người quen mà tôi không dám làm gì anh nha!” Lần này là Lý Hạ Thu chuẩn bị đánh nhau với người khác rồi.

“Chào Đại đội trưởng!” Tiểu Trình Quân đang ngồi ở một bên lập tức đứng lên, nhanh nhẹn chào người sau lưng Lý Hạ Thu.

Lý Hạ Thu lùi về phía sau liếc một cái, phát hiện người lôi kéo cô không phải Hạ Hi Tuyền, rõ ràng chính là ‘bạn trai cũ’ mà mấy giờ trước cô thể không gặp lại. Đầu tiên khi nhìn thấy Từ Kiếm Phong, cô hoàn toàn tỉnh rượu! Sau đó im lặng!

Từ Kiếm Phong kéo bạn gái vào trong lòng, rồi quay đầu lại hỏi Hạ Hi Tuyền “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hi Tuyền kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chỉ nghe thấy Từ Kiếm Phong cười nhạt một tiếng: “Tôi còn chưa bao giờ biết, ở thành phố B còn có một quy định như vậy, Đại đội trưởng Hà, đây là quy định anh lập khi nào vậy? Xin chỉ bảo giùm!”

Đại đội trưởng Hà nghe xong lời này cũng biết xong rồi, đám thanh niên này lại gây họa cho anh ta rồi. Trước kia, tìm đến người quen nhờ vả thì nhiều nhất cũng chỉ là giảm chút tiền bồi thường hoặc là tiền phạt bớt đi một ít, nhưng đôi trắng thay đen như vậy vẫn là lần đầu anh ta gặp phải. Thôi, mặc kệ thế nào, trước mắt cần trấn an mấy người này đã, vì vậy liền vội vàng lắc đầu nói: “Tổng Giám đốc Từ, anh hiểu lầm rồi, cấp dưới không hiểu chuyện khiến cho bà xã của anh bị dọa, xảy ra chuyện như vậy, thật sự tôi rất ngại, anh yên tâm tôi nhất định sẽ xử lý tốt! Ai làm chuyện này?” Đại đội trưởng Hà chỉ ngón tay vào Tiểu Trình Quân “Từ ngày mai, bắt đầu đình chỉ công tác của cậu, và lại...”

“Đại đội trưởng Hà, nếu đã nói rõ tình huống có phải chúng tôi có thể đi được rồi không?” thừa dịp Từ Kiếm Phong nói chuyện, Lý Hạ Thu thoát ra khỏi ngực của anh, xoay người ôm cánh tay của Hạ Hi Tuyền đi ra ngoài, Từ Kiếm Phong không có cách nào đành phải cùng đi ra ngoài, quay đầu lại nói một tiếng: “Hôm nay làm phiền anh rồi Đại đội trưởng Hà, có thời gian thì cùng nhau ăn cơm, tối nay tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, không cần tiễn.”

Đại đội trưởng Hà luôn miệng nói “Không dám, vậy anh đi thông thả”. Chờ nhóm người của Từ Kiếm Phong đi xa, sau đó mới nói với một cảnh sát giao thông bên cạnh “Cậu đi xử lý, giải quyết sự tình cho tốt đi”.

Vì vậy, ông anh BMW buồn bực, những người này từ đầu tới đuôi cũng không nghĩa hấn một cái, hấn cũng là nhân vật chính mà! Tại sao có thể không nhìn như vậy chứ!

Lý Hạ Thu kéo Hạ Hi Tuyền đi thẳng ra sân của Đồn cảnh sát giao thông, đã sớm có người lái xe của các cô tới đây rồi, Hạ Hi Tuyền chờ Từ Kiếm Phong vừa đi tới liền kéo tay Lý Hạ Thu ra: “Tiểu Hạ, em để Tổng Giám đốc Từ đưa em về nhà! Cả đêm không ngủ chị không có sức lực đưa em nữa.” nói xong cũng không nhìn Lý Hạ Thu một cái, chỉ nói với Từ Kiếm Phong một câu “Tổng Giám đốc Từ! Hôm nay làm phiền anh rồi, nhờ anh đưa tiểu Hạ về nhà. Hẹn gặp lại!” Nói xong lên xe luôn mà không quay đầu lại, dĩ nhiên cũng không nhìn thấy một chiếc Audi A8 biển số Quân đội đậu ở bên cạnh.

“Đi thôi, em yêu”.

“Ai là em yêu của anh, chúng ta đã chia tay rồi, Tổng Giám đốc Từ, anh tự về đi! Em sẽ gọi xe về”.

Từ Kiếm Phong kéo tay Lý Hạ Thu lại: “Đừng làm rộn, em đi một mình anh không yên lòng, lại nói trên người em không có gì cả thì về thế nào, anh có chìa khóa của em, nhưng để ở nhà”.

Lý Hạ Thu không còn cách nào, đành phải đi theo anh lên xe, vừa lên xe đầu Lý Hạ Thu lập tức nổ “ầm” một tiếng, đây không phải là Phương Minh Vĩ sao? Không thể trách Lý đại tiểu thư lại hoảng sợ như vậy bởi vì kể từ sau khi Phương Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyền ly dị, đã sáu năm rồi, cô chưa từng gặp lại anh ấy. Hơn nữa cũng không nghe bất cứ tin tức gì của anh ấy, tuy nhiên cô cũng không cố ý đi tìm hiểu. Lý Hạ Thu nhìn nụ cười nhả nhặn của Từ Kiếm Phong. Sau đó, Phương Minh Vĩ cũng cảm thấy Từ Kiếm Phong rung rung ở bên cạnh! Cố gắng đè nén nụ cười, hắng giọng một cái “Xin chào, Hạ Thu, đã lâu không gặp”.

Lý Hạ Thu nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phương Minh Vĩ, cũng trả lời một câu “Chào anh” rồi nhắm mắt lại dựa vào cửa sổ xe.

Từ Kiếm Phong cười xin lỗi với Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ nhún vai một cái, liếc lái xe, trong lòng cũng hiểu tại sao Lý Hạ Thu có thái độ này. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại di-endd@n3quy'd0n.c^m

Xe đi gần mười phút, thì điện thoại Từ Kiếm Phong đổ chuông, lấy ra nhìn, liền đưa điện thoại di động ra phía sau.

Lý Hạ Thu nhìn điện thoại trước mặt, ngẩn ra rồi mới cảm lấy nghe máy.

“Hi Tuyền, chị về tới rồi à?” Thật ra thì mỗi lần Lý Hạ Thu gọi điện thoại cho Hạ Hi Tuyền đều gọi ‘chị gái’, nhưng hôm nay là cố ý gọi cho Phương Minh Vĩ đang lái xe phía trước nghe. Lý Hạ Thu nhảy bén quan sát thấy tay cầm tay lái của Phương Minh Vĩ nắm thật chặt.

Ở đầu kia điện thoại, Hạ Hi Tuyền lại cho là cô gái nhỏ này tức giận, nên thở dài “Xin lỗi, Tiểu Hạ, là chị gửi tin nhắn cho Từ Kiếm Phong, không phải chị cố ý không đưa em về, em và Từ Kiếm Phong tiếp tục như vậy không phải biện pháp, hãy vui vẻ nói chuyện với anh ấy đi”.

“Em không trách chị đâu, mấy ngày nay chị cũng không thể nào ngủ, ngày hôm qua lại cả đêm không ngủ, quả thật không có sức đưa em, ngày mai em sẽ đến công ty làm, chị hãy yên tâm đi”.

“Vậy thì tốt, chị tới thành phố B chỉ một thời gian thôi, mấy ngày nữa chị phải về, ngày mai em tới công ty đi, vừa hay chúng ta từ từ bàn giao công việc”.

“Vâng, được, vậy chị nghỉ ngơi đi! Ngày mai gặp ở công ty!”

“Được, ngày mai gặp ở công ty” sau khi cúp điện thoại, Lý Hạ Thu liền đưa điện thoại di động đưa trả lại cho Từ Kiếm Phong!

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà hai người bọn em một đêm không ngủ, em thì người đầy mùi rượu vậy?” Cuối cùng, Từ Kiếm Phong không nhịn được, hỏi.

“Hôm qua tâm tình em không tốt, đi uống rượu một mình, say, sau đó nhân viên phục vụ quán bar gọi điện thoại cho Hi Tuyền tới đón em! Như vậy đấy, có vấn đề gì không?”

“Ừ . . .” Từ Kiếm Phong cười “Tạm thời không có vấn đề gì!” trong lòng yên lặng rồi thêm một câu: “Về nhà em sẽ có vấn đề đấy!” sau đó yên lặng dùng ngón tay đẩy đẩy mất kính!

Dọc theo đường đi không nói lời nào, chờ Từ Kiếm Phong và Lý Hạ Thu xuống xe, Phương Minh Vĩ nặng nề ngồi dựa vào xe, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng Hạ Hi Tuyền từ trong Đồn cảnh sát giao thông đi ra vừa mới nhìn thấy hồi nãy, cảm giác Hạ Hi Tuyền thay đổi rất nhiều, trước kia Hạ Hi Tuyền trong trong ngoài ngoài đều lộ vẻ đầy sức sống, còn bây giờ lại làm cho người ta cảm thấy rất chững chạc, những trẻ trung trước đây đều một mực coi bỏ. Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại diendda`nleequyd*n.c@m

Không biết có phải là một đêm không ngủ không, ngay cả nụ cười cũng làm cho người cảm thấy rất miễn cưỡng, cũng làm cho trái tim Phương Minh Vĩ bị bóp nghẹt, sau khi nhớ lại đủ thứ, Phương Minh Vĩ cảm thấy từ trong đáy lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

Kể từ khi ly hôn với Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ lựa chọn vào bộ đội đặc công, sáu năm qua trôi qua rất vất vả, mỗi lần về thăm nhà mẹ anh đều kiểm soát giới thiệu với anh với đủ loại các cô gái, anh cũng nghiêm túc đi tìm, nhưng những cô gái đó đối với anh mà nói thì so với người qua đường chẳng khác nhau chút nào, để cho anh độc thân sống hết đời, cũng chưa phải coi như hết! Cần gì phải làm trẻ nãi tuổi thanh xuân của người khác đây.

Anh đã 36 rồi, thanh xuân đã không còn nữa. Huống chi, năm nay quân chủng điều động, một là thân thể có chút nguyên nhân, hoàn toàn không thể đảm nhiệm được. Cha anh sau khi thương lượng liền ép anh trở về, nên bây giờ anh đảm nhiệm chức Thành đội trưởng của Thành phố. Thứ hai là tuổi của cha mẹ càng ngày càng cao, cũng chỉ có một mình anh là con trai, thế mà đến nay anh vẫn một thân một mình, về sau chỉ sợ cũng vậy thôi!

Trở về chỉ là để cho mình sau này không cần quá tiếc nuối mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: CHƯƠNG 3

Hôm sau, khi Hạ Hi Tuyền vừa nhìn thấy Lý Hạ Thu liền nhủ mầy: “Xem ra, người nào đó đêm hôm qua tiến hành nói chuyện rất triệt để ha!” Sau đó dùng tài liệu trong tay chỉ vào cổ của Lý Hạ Thu! Sau đó nhìn thấy Lý đại tiểu thư phóng vào toilet. Một phút đồng hồ sau đã nhìn thấy Lý Hạ Thu che cổ ra ngoài, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Từ Kiếm Phong! Anh chờ đó cho em”.

“Tốt lắm, biết hai người tụi em ân ái, chẳng qua cũng không nên ‘nở hoa’ như vậy chứ. Cũng không sợ làm hỏng mắt của người khác sao”.

“Đúng rồi, có chuyện không biết có nên nói với chị không!”

Hạ Hi Tuyền quơ quơ tài liệu trong tay, nhìn Lý Hạ Thu cười, sau đó lại nhìn cô ấy.

Lý Hạ Thu vừa đi ra ngoài vừa dường như lơ đãng, quay đầu lại nói một câu: “Ngày hôm qua, Phương Minh Vĩ đưa em và Từ Kiếm Phong về, ah, là từ trong đồn cảnh sát giao thông ấy.” Nói xong, xoay người lại ra khỏi phòng làm việc của Hạ Hi Tuyền.

Chỉ một câu nói này mà khiến Hạ Hi Tuyền bóp tài liệu trong tay tới nỗi ngón tay trắng bệch!

“Ahhh . . ., Phương Minh Vĩ!” Đây là lần đầu tiên từ 6 năm qua miệng Hạ Hi Tuyền nói ra ba chữ này! Ngay cả hai đứa nhỏ đuổi theo cô hỏi, cô cũng để Lý Hạ Thu nói cho bọn chúng biết.

Không phải hận là không muốn nhắc tới!

Nếu như yêu nhau hai người chia tay, cô gái mang thai, nếu là cậu, cậu có giữ lại đứa bé không? Bạn chung phòng thời đại học đã hỏi Hạ Hi Tuyền vấn đề này, câu trả lời của Hạ Hi Tuyền dĩ nhiên là “Sẽ không!”, sau khi cùng bạn phân tích thì nhất trí cho rằng nếu giữ lại đứa bé thì người phụ nữ đều có khuynh hướng tự ngược.

Cho tới bây giờ, Hạ Hi Tuyền đều cho rằng cô là người hiểu và đối xử tử tế với bản thân mình nhất, làm sao lại giữ lại đây! Nhưng đến khi thật sự rơi vào tình huống này, chưa bao giờ cô từng có một ý nghĩ không cần đứa bé này, chưa từng có . . . Mà tình cảm với Phương Minh Vĩ, Hạ Hi Tuyền chỉ muốn nghĩ đến một câu “quãng đời còn lại cũng khó quên”. Nghĩ tới câu nói này, Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy mình rất Quỳnh Dao! Anh ta có cái gì tốt mà đáng giá mầy đối với anh ta như vậy, trong lòng Hạ Hi Tuyền yên lặng tự hỏi mình. Đúng vậy, có cái gì tốt chứ! Không nghĩ ra được! Nhưng có cái gì không tốt đây?! Thế nhưng cũng nghĩ không ra được! Vậy thì hãy cắt anh ta ở tận sâu trong đáy lòng đi! Cát giấu, là tốt rồi. Thời gian suốt cả một ngày, Hạ Hi Tuyền đều mất hồn, thì ra là thời gian sáu năm qua, đối với mình anh ta vẫn còn ảnh hưởng lớn đến thế!

Lúc xế chiều Trợ lý của Lý Hạ Thu tới nói “Buổi tối cùng đi ăn cơm, tại nhà hàng món Quảng Đông ở thành Tây chị ạ.”.

Bởi vì cả ngày Hạ Hi Tuyền đều mất hồn nên không chú ý tới vẻ mặt mất tự nhiên của Trợ lý của Lý Hạ Thu, đến nhà hàng món Quảng Đông mới chợt cảm thấy có cái gì không đúng.

Lúc đi vào phát hiện Từ Kiếm Phong cũng có mặt, trong lòng lại bình tĩnh. Cuối cùng là phải gặp, có lẽ là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Khi Từ Kiếm Phong đến nhà hàng món Quảng Đông thì nhận được điện thoại của Phương Minh Vĩ, hẹn anh cùng đi uống rượu. Từ Kiếm Phong từ chối, nói buổi tối có hẹn. Phương Minh Vĩ nghe thấy thế đành cúp điện thoại.

Nhưng trước khi Từ Kiếm Phong cúp điện thoại, nói một câu để anh chạy từ Thành Đông tới nhà hàng món Quảng Đông ở Thành Tây!

Hạ Hi Tuyền vừa vào nhà hàng thì nhận được điện thoại của Lý Hạ Thu nhờ cô chỉ vị trí giùm, Từ Kiếm Phong nhìn thấy Hạ Hi Tuyền đến liền đứng lên kéo ghế ra giúp cô, còn rất galang chờ Hạ Hi Tuyền ngồi xuống mình mới ngồi xuống.

“Hi Tuyền, hôm qua thật sự là nhờ có em, nếu không Tiểu Hạ không biết sẽ xảy ra chuyện gì, anh lấy trà thay rượu, mời em một ly!” Nói xong cũng rót thêm trà vào ly cho Hạ Hi Tuyền.

“Ngài quá khách sáo rồi, Tổng giám đốc Từ, cuối cùng còn phiền ngài giải quyết, còn làm hại ngài phải đến nữa!” Lúc Từ Kiếm Phong nghe đến ‘Tổng giám đốc Từ’ rồi ‘ngài’ về mặt hơi căng ra, nhưng lại điều chỉnh ngay.

Kể từ khi Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ ly hôn, Hạ Hi Tuyền rất lạnh nhạt đối với bạn bè thân thiết của Phương Minh Vĩ. Những năm gần đây, Từ Kiếm Phong chỉ gặp qua cô vài lần, nhưng cho tới bây giờ đều khách sáo gọi anh là ‘Tổng giám đốc Từ’.

Lý Hạ Thu thấy không khí có chút căng thẳng, liền ngồi xuống bên cạnh Hạ Hi Tuyền, vui vẻ giới thiệu thực đơn hôm nay với Hạ Hi Tuyền.

Thật ra thì Hạ Hi Tuyền vốn là thích ăn cay, nhưng kể từ khi sinh con thì dần dần không ăn cay nữa. Hạ Hi Tuyền nhìn thực đơn một chút rồi gọi nhân viên phục vụ bên cạnh Lý Hạ Thu lại, kêu thêm hai món cay!

“Chị cả, không phải là chị không ăn cay sao?” Lý Hạ Thu không hiểu, hỏi.

“Là chị không ăn thôi, không phải là em không có món ăn cay, em có thể ăn nổi sao!” Lý Hạ Thu là một người không cay không vui, có lần tới thành phố C gặp Hạ Hi Tuyền, lúc ăn cơm nhìn một bàn đồ ăn nhưng lại nói một câu “Sao lại không có đồ ăn vậy?”

Cô con gái Nguyên Nguyên nghiêm túc nói “Không có nha! Di Tiểu Hạ, di nhìn xem, nhiều đồ ăn như vậy mà!” vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Nhạt nhèo thế này, dĩ cũng không phải là thỏ nha, những đồ ăn này thật nhạt nhèo, vừa ăn vào miệng có thể ra tới ‘chim’ rồi”.

“Đi Tiểu Hạ, chúng ta không phải thỏ nhá, đi xem ở đây còn có thịt, hơn nữa trong miệng tại sao còn có chim nữa vậy?” Cục cưng Nguyên Nguyên tò mò, hỏi không ngừng!

Vì vậy, Lý Hạ Thu không có cách nào khác hơn là nâng quai hàm nhìn một bàn đồ ăn không lên tiếng!

Cho nên mỗi lần ăn cơm cùng Lý Hạ Thu, Hạ Hi Tuyền lại có thói quen giúp cô gọi hai món cay Tứ Xuyên yêu thích! Nhớ tới hai kẻ dở hơi ở nhà, không khỏi cười, đã giúp Lý Hạ Thu gọi món cá Phu Thê cắt lát và đậu hũ rắc mè chiên cay, rồi để cho nhân viên phục vụ bên cạnh đi đặt món!

Từ Kiếm Phong nhìn Hạ Hi Tuyền cười mà chẳng hiểu gì, sử dụng ánh mắt hỏi Lý Hạ Thu chuyện gì xảy ra! Lý Hạ Thu nhìn anh một cái rồi cảm lý lên uống nước, biết Hạ Hi Tuyền đang nhớ hai bảo bối ở nhà, chính cô cũng không kìm được cười một tiếng! Nhưng lại không nói gì, mà Từ Kiếm Phong bị hai cô gái này cười thì có phần cực kỳ thận trọng.

May mà lúc này bắt đầu dọn thức ăn lên, Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu hai người trò chuyện một chút về công việc, sự nghiệp của Từ Kiếm Phong rất rộng, dường như lĩnh vực gì cũng dính tới.

Cho nên chủ đề của hai cô, thỉnh thoảng anh cũng có thể chen vào đôi câu. Không khí coi như không tệ! Lúc ăn được một nửa, Lý Hạ Thu vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Phương Minh Vi mặc quân phục bụng lỵ rượu giống họ đi tới, vừa nhìn nét mặt của Từ Kiếm Phong ở bên cạnh cũng biết là người này làm chuyện tốt rồi! Lén đưa tay qua đuôi Từ Kiếm Phong nhéo mạnh một cái! Từ Kiếm Phong chỉ hơi nhếch miệng, yên lặng đứng lên, cầm nước trái cây trong tay đưa về phía Phương Minh Vi đang tới, nâng ly lên: “Minh Vi, cậu cũng tới đây ăn cơm sao, qua đây uống mấy ly”.

Lúc Hạ Hi Tuyền tới thì đã chuẩn bị tâm lý, từ khi nhìn thấy Từ Kiếm Phong thì nhịp tim đã đập chậm lại hai nhịp rồi. Nhưng về mặt vẫn rất thân nhiên, yên lặng dùng bữa, cũng không quay đầu lại nhìn!

Phương Minh Vi thấy Hạ Hi Tuyền vẫn không quay đầu lại, dứt khoát ngồi vào đối diện! Khi Hạ Hi Tuyền thấy anh ngồi ở đối diện, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh! Trong lúc này, hai người đều không nói chuyện.

Phương Minh Vi háng giọng một cái, nhìn Hạ Hi Tuyền rồi nói một câu: “Hi Tuyền, chào em!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Hạ Hi Tuyền nhẹ nhàng trả lời “Chào anh!” rồi yên lặng gấp thức ăn, ăn cơm!

Không khí có vẻ rất lúng túng, một câu ‘Chào anh!’ đó của Hạ Hi Tuyền, giống như hai búa tạ giáng xuống, làm cho tất cả người trong bàn ăn đều lặng im.

Mà từ sau câu ‘Chào anh!’ này, Hạ Hi Tuyền vẫn không nói gì, một mình ăn đồ ăn của mình, thỉnh thoảng để Lý Hạ Thu gấp một chút thức ăn cho. Hai người Từ Kiếm Phong và Lý Hạ Thu vẫn câu có câu không nói qua lại!

Phương Minh Vi nhìn bộ dạng của Hạ Hi Tuyền trong lòng cảm thấy rất lo lắng, cũng rất sợ. Đúng, sợ hãi, hai chữ này bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện rồi! Phương Minh Vi ở đại đội đặc công đã từng thực hiện rất nhiều nhiệm vụ, cũng rất nhiều lần lướt qua Từ Thần, nhưng chính xác chưa từng xuất hiện hai chữ này ở đáy lòng. Cho dù là đối mặt với mưa bom bão đạn, thậm chí là khi đạn xuyên qua thân thể, đều chưa từng có.

Bữa cơm này kết thúc, là do Phương Minh Vi thấy khi ăn Hạ Hi Tuyền chỉ gấp món ăn thanh đạm trên bàn ở ngay trước mặt, vì vậy nóng lòng dùng muỗng xúc cho Hạ Hi Tuyền một muỗng đậu hũ rắc mè chiên cay.

Sau đó, Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm đậu hũ, ba người còn lại thì nhìn chằm chằm Hạ Hi Tuyền.

Mấy giây sau, Hạ Hi Tuyền đặt đũa xuống, cầm khăn giấy lau miệng, đứng lên nói với họ “Em ăn đủ rồi, đi về trước, mọi người từ từ ăn đi”. Nói xong cầm túi xách đi ra ngoài, Từ Kiếm Phong và Lý Hạ Thu còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Phương Minh Vi ở bên cạnh bước nhanh đuổi theo Hạ Hi Tuyền.

“Hi Tuyền, em chờ một chút!” lúc sắp ra khỏi cửa, Phương Minh Vi gọi Hạ Hi Tuyền lại, Hạ Hi Tuyền dừng bước lại, xoay người nhìn anh: “Có chuyện gì sao?”.

“Để anh đưa em về.” Phương Minh Vi tự động xem nhẹ muỗng đậu hũ đó.

“Không cần, em có xe, hơn nữa, anh mới vừa uống rượu. Em tự về là được!” Nói xong chỉ khẽ gạt đầu rồi đi ngay!

“Đợi chút!”

Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn anh, không nói lời nào.

“VẬY anh lái xe cẩn thận!” Hạ Hi Tuyền thấy anh nói xong gật đầu một cái xoay người đi!

“Còn nữa, hẹn gặp lại.” Phương Minh Vĩ nói.

Lần này Hạ Hi Tuyền không quay đầu lại, mà đi thẳng ra ngoài, lên xe, đóng cửa, cho xe vù vù chạy ra ngoài như thường ngày.

Về đến nhà, mở cửa, bật đèn, nhìn thấy căn phòng trống không, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa. Khẽ cởi giày và áo khoác ra, nằm phịch lên ghế salon. Trong nhà, máy sưởi rất ấm, có lẽ là lúc chị giúp việc về đã cố ý không tắt!

Nhưng Hạ Hi Tuyền lại cảm giác lạnh đến thấu xương, nước mắt cũng không nhìn được mà rơi xuống, khóc nức nở nghẹn ngào! Chuyện cũ sáu năm trước lại từng cảnh từng cảnh tràn về ngay trước mắt, trái tim Hạ Hi Tuyền như bị dao cứa từng nhát, từng nhát một.

Thật ra thì cô và Phương Minh Vĩ là thỏa thuận ly hôn, nhưng lúc ly hôn thì hai người ngay cả mặt mũi cũng không nhìn thấy! Giấy chứng nhận ly hôn là do mẹ chồng cô đưa cho cô.

Hạ Hi Tuyền cầm Giấy chứng nhận ly hôn không nói câu nào, xoay người đi vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc. Lúc đi, mẹ Phương đưa cho cô một tấm thẻ, sau khi Hạ Hi Tuyền nhận thì cũng chỉ nói một câu ‘Cám ơn’ mà thôi.

Xoay người đi khỏi Phương gia! Bình tĩnh chờ xe Lý Hạ Thu ở ngoài cổng.

Lý Hạ Thu vừa mở cửa đã cảm nhận được Hạ Hi Tuyền có gì đó không đúng, thái độ bi thương này cô chưa từng thấy qua. Nhưng giọng nói nhẹ nhàng lại làm cho tim cô như bị bóp nghẹt: “Tiểu Hạ, chị ly hôn rồi, em chưa chấp chị một đêm, cho chị mượn một phòng.”

Lý Hạ Thu nhìn cô, cũng biết bây giờ không phải lúc hỏi ‘Tại sao?’, nên yên lặng chỉ vào phòng khách ở bên phải.

Hạ Hi Tuyền xách hành lý vào, rồi đóng luôn cửa phòng.

Mãi đến trưa hôm sau, Lý Hạ Thu mới dám đến gõ cửa phòng khách “Chị gái, ăn cơm đi, em làm món chị thích ăn đấy, còn có đậu hũ rắc mè chiên cay nữa.”

“Tiểu Hạ, em để chị yên tĩnh suy nghĩ một chút, suy nghĩ xong chị sẽ ra ngoài, em không cần lo lắng cho chị, cũng đừng tới quấy rầy chị, nếu chị chưa nghĩ xong sẽ không ra đâu!” nói xong cũng không có tiếng động nữa. Cả ngày hôm đó, Hạ Hi Tuyền cũng không ra ngoài, cũng không nói gì, vì vậy Lý Hạ Thu cũng không dám ra khỏi cửa.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lý Hạ Thu từ trên giường thức dậy, còn đang mơ mơ màng màng đã nghe thấy phòng bếp có tiếng vang, cô hoảng sợ nhảy từ trên giường xuống chạy thẳng ra ngoài, vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy trong tay Hạ Hi Tuyền bung sữa tươi từ phòng bếp ra ngoài, thấy cô đi ra nhìn một cái: “Dậy rồi à, nhanh đi rửa mặt đi, chị làm bữa sáng.”

Lý Hạ Thu nhanh chóng rửa mặt xong, dựa vào cạnh bàn, cầm sữa tươi, trong đầu nghĩ nên hỏi Hạ Hi Tuyền chuyện ly dị thế nào.

Cô chưa kịp lên tiếng, đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền mang bữa ăn sáng lên, nhìn cô rồi lên tiếng “Tiểu Hạ, chị không muốn nói những chuyện này nữa, ly hôn thì ly hôn đi! Chị muốn đi khỏi nơi đây, chị không muốn thấy những thứ ở đây nữa. Chị định đi du lịch, rồi nhân tiện thăm mẹ chị luôn, số điện thoại di động rồi QQ nữa chị sẽ hủy hết. Cho nên sau chuyện của công ty phải làm phiền em rồi, cổ phần của chị sẽ chuyển cho em. Trong ngày hôm nay, chị sẽ làm xong những việc này, ngày mai sẽ đi!”

“Chị gái, nếu chị không nói thì em sẽ không hỏi, sau này nếu có việc muốn tìm chị, chị cho em số điện thoại, hoặc email, hoặc em đi tìm chị hoặc chị đến tìm em đều được. Còn nữa, cổ phần của chị ở Công ty em không cần, khi chị tới ngân hàng, hãy làm một chiếc thẻ ATM, dùng tên của ai cũng không quan trọng, rồi chị nhấn số tài khoản cho em, lợi tức hàng năm em sẽ gửi vào thẻ cho chị. Còn chị, cách một thời gian nhớ phải nhấn vào điện thoại di động để em biết tin tức, hoặc gửi email cũng được, bởi vì em muốn biết rõ chị có khỏe không, có an toàn không. Còn nữa, có cần em giúp đặt vé máy bay cho chị không?”

“Không cần, chị đi tàu hỏa, em đi làm đi. Tôi nhớ về ăn cơm, coi như để chia tay chị, sáng sớm mai cũng không cần tiễn chị đâu.”

“Vâng ạ.”

“Tiểu Hạ, cảm ơn em.”

“Em cũng cảm ơn chị, cảm ơn chị lúc khó khăn nhất đã nhớ tới em!”

“Vậy thì chị đi đây, em ăn xong cứ để bát đĩa ở đó, lúc về chị rửa cho.”

“Vâng ạ.”

Ngày hôm đó, Hạ Hi Tuyền đi một vòng thành phố B, đến 3 giờ chiều mua đồ ăn trở về, về nhà của Lý Hạ Thu yên lặng nấu xong đồ ăn, mở một chai rượu đỏ ra. Đứng năm giờ, Lý Hạ Thu về nhà.

“Về rồi à?”

“Vâng, em đi rửa tay, nấu món gì ngon thế?” nói xong đưa tay ra nhón, Hạ Hi Tuyền làm bộ cầm đũa định gõ vào tay của cô. “Ngon quá, em đi rửa tay.”

“Chị gái, chị không thể vì anh ta mà không để ý đến em nha, không thể đâu đấy, chúng ta đã chơi chung nhiều năm rồi, không thể thế!” Lý Hạ Thu kêu khóc.

Hạ Hi Tuyền cầm tay đang khua loạn của Lý Hạ Thu: “Sẽ không, chị sẽ không, chị chỉ muốn cho lòng mình bình tĩnh một chút, chị sẽ quay lại, chuyện của công ty cuối cùng chị không thể dựa vào một mình em được, em chỉ có chút bản lĩnh như vậy, nếu công ty hoàn toàn giao cho em sau này lấy gì mà đường lão đây, nếu như có vấn đề gì, em hãy đi tìm Từ Kiếm Phong nhé!”

“Em sẽ xử lý tốt, sau này giúp chị, giúp chị đường lão, ha ha ha . . .” nói xong Lý Hạ Thu liền nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi!

Đêm đó, Lý Hạ Thu ngủ rất sâu, khi tỉnh lại thì Hạ Hi Tuyền đã đi rồi. Chỉ để lại tờ giấy nhắn ghi ba chữ ‘Chị đi nhé!’.

Lúc gặp lại thì Hạ Hi Tuyền đã sắp sinh, là mẹ của Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu, để cô tới đây với Hạ Hi Tuyền. Giây phút Lý Hạ Thu nhìn thấy Hạ Hi Tuyền ở bệnh viện, nước mắt đã chảy rơi xuống! Hạ Hi Tuyền khẽ thở dài một cái “Tiểu Hạ, tới đây, chị không thể đứng đây nổi.”

“Hạ Hi Tuyền, em rất giận, sao chị có thể như vậy chứ, nếu đi không gọi điện thoại cho em, thì vĩnh viễn chị định không nói cho em biết sao?”

“Được rồi, đừng khóc! Không phải đã nói cho em đến rồi sao, cẩn thận không cục cưng trong bụng chị lại cười em đấy.” Hạ Hi Tuyền an ủi.

Lúc này, Lý Hạ Thu mới chú ý nhìn bụng Hạ Hi Tuyền “Trời ạ, bụng của chị to quá.”

“Đúng vậy, sinh đôi đấy.” Hạ Hi Tuyền khẽ vuốt vuốt bụng, vẻ mặt dịu dàng.

“Như vậy, sau này sẽ có hai cục cưng chạy theo em gọi em là ‘dì Tiểu Hạ’ ha ha ha . . .” Lý Hạ Thu cười khúc khích tưởng tượng.

“Vậy thì đừng giận nữa, dì Tiểu Hạ tương lai!”

“Nể mặt cục cưng, em sẽ không tính toán với chị nữa, nhưng chị phải nói cho em biết khi nào thì phát hiện ra?”

“Sau khi đi một tháng thì phát hiện, khi đó đã được 6 tuần rồi.”

“Có định . . .”

“Không.” Hạ Hi Tuyền biết Lý Hạ Thu muốn hỏi điều gì, nhưng cô không hy vọng nghe hai chữ kia!

“Có nói cho anh ấy biết không?” Lý Hạ Thu cẩn thận hỏi.

“Có lẽ không, ít nhất trong vòng mấy năm tới chị sẽ không nói cho anh ấy biết.”

“Vâng, em biết rồi, em sẽ giấu giúp chị.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Đầu tháng mười một, Hạ Hi Tuyền hạ sinh một đôi Long Phụng.

Khi Y tá vội bế bé tới cho người thân nhìn mặt, Lý Hạ Thu ở bên cạnh cứ khẳng khẳng nói “Sao lại xấu như vậy, y tá, có phải cô bé nhảm hay không vậy! Đây nhất định không phải là bé nhà chúng tôi, một đứa không đẹp còn chưa nói, sao cả hai đứa cũng khó coi như vậy chứ!” Nghe vậy, gương mặt cô y tá có vẻ ‘bố tay’.

Ở bên cạnh, mẹ Hạ nhìn không nổi, nhận lấy một đứa trẻ trong đó ôm vào trong ngực nói “Tiểu Hạ, không được nói lung tung, con nít khi mới vừa sinh ra đều như vậy, ít ngày nữa sẽ khác rất nhiều đấy!”

“À, vậy sao! Cô y tá, thật ngại quá.” Cô y tá thấy cô nói xin lỗi cũng chỉ có thể cười hòa mà thôi!

Hạ Hi Tuyền đặt tên cho hai đứa bé là “Phượng Chính” và “Phượng Nguyên”.

Lý Hạ Thu rất không hiểu: “Tại sao chứ, nếu chị không có ý định gặp người nhà họ, thì sao lại muốn cho con mang họ anh ta vậy?”

“Chị không có ý định gặp mặt anh ấy, nhưng chị cũng không muốn gạt ba tội nhỏ. Sau này, cũng lười giải thích một đồng vấn đề lộn xộn, cái gì mà không phải là cùng họ ba gì gì đó.”

“Nói cho cùng, thì chính là chị không bỏ được anh ấy.”

“Tiểu Hạ, đừng ép chị, được không? Chị không hận anh ấy, nhưng cũng không muốn tha thứ.”

Sau khi con được đầy năm, Hạ Hi Tuyền một thân một mình đưa chúng đến thành phố C, làm Giảng viên tại trường Đại học C.

Thật ra, Hạ Hi Tuyền muốn đến công ty làm, nhưng con còn quá nhỏ, làm giảng viên đại học thì thời gian tương đối thoải mái, mà thời gian nghỉ tiết cũng tương đối dài! Thuê một bảo mẫu, rồi mẹ Hạ cũng thường xuyên đến giúp một tay. Vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, thu xếp mấy ngày tới chỗ Lý Hạ Thu, giúp cô ấy xử lý vấn đề tài chính của công ty. Chẳng mấy chốc, thời gian năm năm cứ trôi qua như vậy!

Sau khi khóc đã, trong lòng Hạ Hi Tuyền cũng thấy thoải mái hơn. Đứng dậy dọn dẹp phòng, lại nghe thấy có người gõ cửa. Buồng quần áo đang giặt trong tay đi ra mở cửa.

Khi Hạ Hi Tuyền vừa lái xe rời khỏi nhà hàng, Phương Minh Vĩ lập tức đuổi theo. Lúc Hạ Hi Tuyền khóc, anh đứng dựa ngoài cửa, trong lòng như bị dao găm cửa vậy, vẫn không ngừng hút thuốc. Có thể nghe tiếng khóc, tâm tư cũng thờ phào nhẹ nhõm, còn oán là tốt rồi!

Thời gian Phương Minh Vĩ chờ ở ngoài cửa rất lâu, nhưng cũng không nghĩ được gì. Lý trí nói cho anh biết là không nên tìm Hạ Hi Tuyền. Nhưng người dù có lý trí, tự chủ mạnh mẽ cỡ nào, thì ở trước mặt người mình yêu thương, những thứ đó đều là phù du! Vì vậy, Phương Minh Vĩ quả quyết gõ cửa!

Hạ Hi Tuyền mở cửa, thấy là Phương Minh Vĩ thì phản xạ đóng cửa lại. Khi Hạ Hi Tuyền mở cửa, Phương Minh Vĩ đã nhanh chóng đưa chân mình vào trong cửa. Lúc Hạ Hi Tuyền đóng cửa thì phát hiện đã quá muộn rồi, nên đành mở cửa ra để Phương Minh Vĩ vào!

“Ngồi đi!” Hạ Hi Tuyền nhìn anh, lạnh lùng lên tiếng: “Uống gì?”

“Nước lọc.”

Hạ Hi Tuyền xoay người đi vào bếp lấy ly nước bưng ra cho Phương Minh Vĩ, để xuống trước mặt anh rồi ngồi xuống ghế sa lon đối diện Phương Minh Vĩ!

“Tìm tôi có việc gì không?” Hạ Hi Tuyền lần nữa lạnh lùng mở miệng.

Hết cách rồi, nếu cô không mở miệng, Phương Minh Vĩ có thể ngồi đối diện nhìn cô cả đêm, hơn nữa còn không nói lời nào! Kết hôn với anh hai năm, Hạ Hi Tuyền rất ghét điểm này của anh, đã từng thề nhất định phải uốn nắn cái tật xấu này mới được!

Phương Minh Vĩ mất hồn nhìn Hạ Hi Tuyền. Bắt đầu từ ngày hôm qua, anh luôn mất hồn, nghe được tiếng của Hạ Hi Tuyền, mới khôi phục. Bưng ly lên uống nước để che giấu, mới lên tiếng nói chuyện “Anh chỉ muốn xem em có khỏe không thôi.” die~nda`nleequydy0^n.cOm

“Tốt vô cùng.”

“Còn nữa, muốn nói lời xin lỗi vì việc làm của mẹ anh năm đó. Cũng vì mình, muốn nói lời xin lỗi với em.”

“Được, tôi nhận rồi.”

“Anh không mong được em tha thứ, vốn không phải là lỗi của em, mà là do anh quá tin tưởng họ rồi, thật xin lỗi, để cho em chịu oan ức! Hi Tuyền, nói cho anh nghe xem mấy năm qua em sống thế nào?”

Hạ Hi Tuyền nhìn người đàn ông trước mặt này, trong lòng khê đau xót. Người đàn ông này từng là chồng của cô, là ba của hai đứa con của cô, đã tham gia quân ngũ hơn mười năm, có gốc gác (mặc dù cho tới bây giờ đều không nói ra ở trước mặt người khác), vượt qua thử thách tư cách quân sự, 28 tuổi cũng đã là Trung tá trưởng quân đội, trong mắt người ngoài là 'thiên chi kiêu tử'!

Kết hôn với cô hai năm, thời gian về nhà rất ít, nhưng chỉ cần anh ở nhà là sẽ chăm sóc cô rất tốt, nước rửa chân mùa đông cũng do anh lấy giúp. Biết cô không biết nấu cơm, mỗi lần trước khi đi làm đều dự trữ sẵn một đồng đồ ăn để trong tủ lạnh. Năm đó ly hôn, tuy nói là bởi vì mẹ Phương Minh Vĩ cản trở, nhưng nghĩ lại cũng thấy bản thân không đủ kiên định. Trong hôn nhân, ai có thể nói ai đúng ai sai, nghĩ được như vậy, nên Hạ Hi Tuyền cũng bớt đi vẻ lạnh nhạt vừa rồi!

“Chuyện năm đó, tôi cũng có lỗi, là tôi không đủ kiên định. Mấy năm nay, tôi sống cũng không tệ, cứ bình lặng trôi qua vậy thôi!” die~nd@`nlequydyOn.c0^m

“Vậy sao! Vậy thì tốt!” Thật ra thì không có gì tốt hơn so với cuộc sống bình lặng. “Vẫn một mình sao?”

“Ừ.”

“Sao không tìm một người?”

“Ha ha, tìm một người, sao anh không tìm một người đi?” Hạ Hi Tuyền vô cùng không muốn trả lời vấn đề này, dứt khoát đem bóng đá trở lại trên người anh. Hạ Hi Tuyền nghĩ rồi thêm một câu “Danh sách con dâu của mẹ anh nhiều người thế, sao anh không chọn lấy một người?” Có thể tưởng tượng, cũng đã ly hôn rồi mà còn nói kiểu này thì lộ về mình quá hẹp hòi rồi!

“Ngay sau khi anh và em ly hôn, thì anh vào bộ đội đặc công, cũng về nhà có hai lần thôi, lại nói anh cũng không có ý định kết hôn nữa.” Khi Hạ Hi Tuyền nghe Phương Minh Vĩ nói tính không kết hôn nữa thì ngẩn người, nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy rất tức giận, đây là đang nói với cô rằng “Em không có cơ hội, anh sẽ không kết hôn nữa, cho nên cũng không thể tái hôn với em” sao!

Phụ nữ là vậy, em không muốn cùng anh là việc của em, nhưng anh lại chạy tới nói với em rằng anh không muốn ở chung một chỗ với bất kỳ ai, thì chẳng khác nào tát vào mặt em vậy!

Phương Minh Vĩ nói xong cũng phát hiện không đúng, hận không thể cho mình hai cái bạt tai. Bình thường, nói chuyện cùng với các cán bộ cũng đều luôn không dùng đến não. Cộng với ở trước mặt Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ chưa từng có kiểu đề phòng và cẩn thận như khi đang chiến đấu cũng như lúc huấn luyện! die~nda`nlequydon.c0m

Cho nên . . .!

Hạ Hi Tuyền nhìn Phương Minh Vĩ không nói lời nào, Phương Minh Vĩ thấy Hạ Hi Tuyền như vậy, không còn cách nào khác hơn là nhắm mắt giải thích.

“Xin lỗi, không phải anh có ý đó!”

“Anh có ý gì tôi cũng không quản được, khuya lắm rồi tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được, anh đi đây.” Phương Minh Vĩ đứng lên nhìn xung quanh một chút, đi ra ban công kiểm tra cửa sổ xem có an toàn hay không. Hạ Hi Tuyền nhìn anh, cũng chẳng thêm để ý mà đi thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa lại, đeo tai nghe lên mở nhạc to hết cỡ.

Nửa tiếng sau, khi Hạ Hi Tuyền đi ra, thì phát hiện phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả quần áo cô mới thay ra cũng đã được giặt, phơi lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Nhìn thấy như vậy, Hạ Hi Tuyền dường như trở về sáu năm trước, khi đó cô và Phương Minh Vĩ vẫn chưa ly hôn.

Trước khi cưới, Hạ Hi Tuyền đã nói với Phương Minh Vĩ sẽ không ở chung với ba mẹ, muốn ở bên ngoài, và lại công việc của mình rất bận thường làm thêm giờ, về nhà trễ sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ba mẹ già.

Thật ra thì nguyên nhân chính là bởi vì Hạ Hi Tuyền không muốn đối mặt với mẹ của Phương Minh Vĩ.

Lần đầu tiên cô và Phương Minh Vĩ đến Phương gia gặp ba mẹ anh thì cô cũng cảm thấy, mẹ của Phương Minh Vĩ không thích cô, hoặc cũng có thể nói là coi thường cô.

Trước 17 tuổi, sở trường nhất của Hạ Hi Tuyền là giao thiệp với những quý bà giàu có hoặc những quý bà là vợ của những lãnh đạo cao cấp, nhưng từ sau 17 tuổi thì cô cách xa những bà lớn này.

Sau một thời gian ngắn sống chung, Hạ Hi Tuyền phát hiện bất mãn của mẹ Phương đối với cô càng ngày càng tăng, nhưng ngại con trai nên chưa bao giờ thể hiện ra mặt cả.

Trước khi kết hôn, Hạ Hi Tuyền cũng chỉ có một yêu cầu đó chính là không sống cùng với ba mẹ Phương. Đối với yêu cầu của Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ cảm thấy khó xử, bởi vì anh thường không ở nhà, căn bản không thể chăm sóc cha mẹ. Mà anh cũng lo lắng Hạ Hi Tuyền một mình ở bên ngoài không an toàn, nhưng Hạ Hi Tuyền vẫn rất kiên quyết!

Sau khi Phương Minh Vĩ thương lượng, cha mẹ đồng ý cho họ ở riêng, nhưng yêu cầu Hạ Hi Tuyền mỗi tuần phải về Phương gia ở một ngày. Hạ Hi Tuyền biết thật sự nếu không đồng ý thì sẽ khiến Phương Minh Vĩ càng thêm khó xử, huống chi bố mẹ chồng đều ở đây, không về thì bất luận thế nào cũng khó ăn nói.

Từ đó về sau, chủ nhật chính là ngày mà Hạ Hi Tuyền ghét nhất, Phương Minh Vĩ thường ở trong doanh trại, mỗi lần về thì chỉ có một mình Hạ Hi Tuyền về thôi.

Mà mẹ Phương thì lại càng soi mói Hạ Hi Tuyền, thậm chí nhắm thẳng vào Hạ Hi Tuyền nào là xuất thân không tốt, đẳng cấp không cao, rồi thì công

việc không danh giá. Tất cả những thứ này, Hạ Hi Tuyền chưa từng nói một câu với Phương Minh Vĩ, nhưng từ đó về sau chỉ cần bố chồng không ở nhà thì Hạ Hi Tuyền cũng cố ý không về Phương gia.

Nhưng bố chồng Phương Vĩ Quốc cũng là quân nhân, đảm nhiệm chức Tổng Tư Lệnh Quân khu, thời gian ở nhà cũng giống Minh Vĩ, nhiều lắm không quá hai ngày.

Một thời gian sau, mẹ Phương gọi điện thoại phàn nàn với Phương Minh Vĩ, nói Hạ Hi Tuyền không biết đang bận những gì ở ngoài mà cũng lâu rồi không thấy về.

Phương Minh Vĩ gọi điện thoại hỏi Hạ Hi Tuyền có chuyện gì, thì Hạ Hi Tuyền chỉ thoái thác là bận rộn công việc, hỏi cụ thể bận rộn cái gì thì ấp úng không nói!

Phương Minh Vĩ đoán có lẽ là mẹ đã nói chuyện gì không nên nói, làm cho Hạ Hi Tuyền không muốn trở về, nhưng Hạ Hi Tuyền lại chẳng nói gì, mà anh cũng không tiện hỏi, chỉ nói mẹ mình tính khi không tốt hi vọng cô bao dung một chút.

Mẹ Phương cũng chỉ nói Hạ Hi Tuyền bận rộn công việc, không tiện về, có rảnh rồi nhất định sẽ về thăm bà.

Mà nguyên nhân dẫn đến hôn nhân của họ tan vỡ, có lẽ là vì em gái họ Lâm Linh con nhà thím của Phương Minh Vĩ, đã đưa cho mẹ Phương hơn mười tấm hình ‘thiếu đúng đắn’ của Hạ Hi Tuyền với người đàn ông khác (Chỉ sau khi ly hôn, Hạ Hi Tuyền mới biết là Lâm Linh đưa cho mẹ Phương).

Mẹ Phương lấy những tấm hình đó ra, còn bổ sung thêm một tờ giấy Thỏa thuận ly hôn, Hạ Hi Tuyền nhìn những tấm hình này, người chuyên nghiệp mới nhận ra đó không phải là ảnh chụp, cảm thấy trong lòng đắng chát. Có lẽ, bây giờ cô nên xoay người rồi đi, nhưng đi thì sao chứ? Lúc này, nhất định là mẹ Phương quyết tâm muốn cô và Phương Minh Vĩ ly hôn, Hạ Hi Tuyền ký Thỏa thuận ly hôn ngay tại chỗ. Nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ được, 3 ngày sau mẹ Phương liền đưa ‘Chứng nhận ly hôn’ cho cô, Hạ Hi Tuyền ký Thỏa thuận ly hôn thì suy tính đến thủ tục ly hôn của quân đội rất rườm rà, huống chi lúc này Phương Minh Vĩ lại đang diễn tập. Chờ lúc Phương Minh Vĩ về, cô sẽ điều tra nguồn gốc rõ ràng những tấm hình ‘thiếu đúng đắn’ đó, có lẽ sẽ không có chuyện gì.

Nhưng cô đánh giá thấp mẹ Phương. Ngày cầm ‘Chứng nhận ly hôn’, Hạ Hi Tuyền đi ngay. Sau khi kết thúc đợt diễn tập, Phương Minh Vĩ vẫn không liên lạc được với Hạ Hi Tuyền, thêm vào đó, những ngày qua anh một mực cảm thấy bất ổn, cảm giác giống như xảy ra chuyện gì đó, nên xin nghỉ phép về thăm nhà.

Phương Minh Vĩ vừa về tới chỗ ở của anh và Hạ Hi Tuyền, phát hiện có cái gì đó bất thường, phòng dọn dẹp rất sạch sẽ. Nhưng cứ có cảm giác thiếu thứ gì đó, vừa vào phòng ngủ anh liền phát hiện: tất cả đồ đạc của Hạ Hi Tuyền đều không thấy. Thấy bất thường, Phương Minh Vĩ lập tức gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu, nhưng vẫn chẳng có ai nghe máy.

Đến công ty của Hạ Hi Tuyền, cô tiếp tân lại báo cho anh biết: hai tháng trước Hạ Hi Tuyền đã từ chức không làm nữa rồi. Khi Phương Minh Vĩ đang lái xe khắp thành phố tìm Hạ Hi Tuyền, thì mẹ Phương gọi điện thoại tới, hỏi tại sao Phương Minh Vĩ về mà không về nhà gặp bà!

Phương Minh Vĩ chưa nói là đang đi tìm Hạ Hi Tuyền, mà nói là muốn gặp gỡ bạn bè một chút. Lúc nghe điện thoại, Phương Minh Vĩ nhận thấy giọng của mẹ Phương bất thường, liền thử nói: ngày mai sẽ cùng Hạ Hi Tuyền về gặp bà! Quả nhiên, mẹ Phương ở đầu kia điện thoại rất bất mãn “Đã ly hôn rồi, vẫn cùng con một chỗ, sao con bé này da mặt dày như vậy chứ, nói cho cùng thì vẫn là xuất thân bản cố nông . . .”

Khi Phương Minh Vĩ nghe hai chữ ‘Ly hôn’ thì bẻ tay lái một cái, dừng ngay xe ở bên đường: “Ly hôn á, mẹ, tốt nhất mẹ hãy nói cho rõ ràng, con ly hôn khi nào chứ?” Phương Minh Vĩ hét lên trong điện thoại.

“Hai tháng trước rồi, Phương gia chúng ta không cần một đứa con dâu vô liêm sỉ như vậy!”

“Ai làm thủ tục ly hôn, là ai ký?” Hiện tại, Phương Minh Vĩ chỉ muốn lời người kia ra giết.

“Mẹ giúp con đi làm thủ tục, ký.”

Phương Minh Vĩ giận quá hóa cười: “Ha ha . . ., mẹ! Con mới chỉ nghe qua làm thủ tục kết hôn giùm, chưa từng nghe qua còn có thể làm thủ tục ly dị giùm nữa!”

“Minh Vĩ, lúc con và con bé ấy kết hôn mẹ đã nói với con như thế nào, mẹ nói mẹ không thích con bé. Hơn nữa, mới nhìn đã cảm thấy là một cô gái không an phận, lần này thì tốt rồi, bị mẹ nói trúng đi! Lại có thể cùng người đàn ông khác . . ., mẹ cũng ngại nói, tự con về mà xem, người ta gửi hình đến nhà cho mẹ.” Nói xong, mẹ Phương cúp điện thoại!

Phương Minh Vĩ nhìn điện thoại, tay nắm lại đập mạnh lên tay lái, huyết Thái Dương đập thành thạch. Anh không tin là Hạ Hi Tuyền sẽ cùng người đàn ông khác làm gì đó, trong này nhất định có hiểu lầm gì. Nhưng bây giờ không tìm được Hạ Hi Tuyền, anh muốn biết rõ chuyện thế nào, cũng chẳng có ai nói cho anh biết! Không thể làm gì khác hơn là lái xe về nhà trước đã, xem mẹ nói thế nào!

Phương Minh Vĩ đậu xe xong thì xông thẳng vào nhà, vào nhà giày cũng không thay: “Mẹ, mẹ nói với con rõ ràng xem, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Mẹ Phương đẩy phong bì qua trước mặt Phương Minh Vĩ: “Tự con xem đi!”

Phương Minh Vĩ mở hình ra xem, người đàn ông trong hình là ai anh không biết, nhưng người trong ngực đều là . . . người vợ Hạ Hi Tuyền mà anh đang tìm khắp nơi! Khi Phương Minh Vĩ lật từng tấm hình ra thì lập tức phát hiện: Người phụ nữ trong hình - trừ đầu là của Hạ Hi Tuyền ra, những thứ khác đều là của người khác, nói cách khác những hình này là hình ghép photoshop! Phương Minh Vĩ cầm xấp hình trong tay, nhìn chằm chằm mẹ Phương:

“Mẹ, chỉ bằng những tấm hình này, mẹ nhất định cho rằng Hi Tuyền phản bội, tự tiện làm thủ tục ly hôn thay con sao?”

“Sao, con còn muốn gây ồn ào làm cho cả thành phố B đều biết con ly hôn, vứt bỏ mặt mũi Phương gia chúng ta sao? Mẹ đã giúp con cắt đứt một cách gọn gàng rồi, con còn muốn chờ tới lúc tự con nói chuyện với con bé đó sao?”

“Mẹ, những tấm hình này là ai đưa cho mẹ? Mẹ đừng nói với con, cái gì mà ai đó gửi đến nhà nha!”

“Con đừng quan tâm là ai, còn nữa, Phương Minh Vĩ, con hãy chú ý nói lời nói thái độ của con!”

“Hừ, mẹ không nói! Được, tự con sẽ đi điều tra.”

“Hò đồ, tra cái gì, con không ngại mất mặt, nhưng mẹ ngại.” Phương Minh Vĩ biết không nói rõ ràng với mẹ được, không thể làm gì khác hơn là nói cho bà biết: “Mẹ, mẹ mở mang thêm chút kiến thức giùm con đi, hình này là ghép với người khác, là người ta lấy ra để lừa mẹ đấy.”

“Cái gì ghép, rõ ràng trên đó chính là cô ta mà.” Mẹ Phương ở nhà làm vợ Sếp mấy chục năm qua, cho tới bây giờ cũng chưa có ai nói qua với bà về ghép hình gì gì đó, huống chi là photoshop.

“Con không nói với mẹ nữa, mẹ nói cho con biết Hi Tuyền đi đâu.”

Mẹ Phương nhìn nét mặt con trai cũng biết hình này tám phần là giả, nhưng cũng đã ly hôn rồi, con trai cũng không thể làm gì bà được, gần đây chỉ nói ly hôn không cần vợ, chứ không thấy nói không cần mẹ!

Huống chi, bà lại không thích Hạ Hi Tuyền, cảm thấy xuất thân của cô ấy không được, đẳng cấp thì không cao, dù sao đi nữa thì cũng không cân xứng với con trai của bà!

Vừa hay đã ly hôn, lúc này bà muốn tìm một con dâu mà mình hài lòng, tuyệt không thể để cho con trai tìm thấy cô ta, nhưng mấu chốt là bây giờ bà cũng không biết Hạ Hi Tuyền ở đâu, mỗi lần đi người làm trong nhà qua bên đó dọn vệ sinh về đều nói, bên ấy không có ai vào.

Nhưng nhìn vẻ mặt con trai, thì vẫn không tình nguyện, nói “Mẹ không biết, ngày đó mẹ đưa Chứng nhận ly hôn cho cô ta, còn có đưa một chiếc thẻ, trong thẻ có một trăm năm mươi triệu, rồi cô ta đi ngay. Lúc đi thì Thẻ tiền lương, sổ tiết kiệm, chìa khóa nhà của con đều để lại hết! Ở đây cả, cũng may ban đầu căn hộ là đứng tên con, cho cô ta một trăm năm mươi triệu là tốt rồi, không phải là một đồng cũng không cho cô ta đâu.”

Giờ phút này, Phương Minh Vĩ chỉ muốn mở đầu óc mẹ của anh ra xem bên trong chứa thứ gì. Ngày trước cũng có chiến hữu than vãn với anh, vợ và mẹ cậu ta sống chung bất hòa gì gì đó, nhưng anh vẫn cho là, dù sao mẹ anh cũng coi như Giới Tri thức, Hạ Hi Tuyền cũng không phải người hẹp hòi tùy tiện gì. Cũng không tồn tại vấn đề mẹ chồng - nàng dâu, nhưng chờ tới khi anh phát hiện, thì mẹ anh đã giúp anh ly hôn xong rồi! Phương Minh Vĩ dọn dẹp đồ trên bàn rồi đi ra ngoài!

Mẹ Phương đứng lên ngăn anh lại: “Con đi đâu? Nói cho con biết, không cho phép con đi tìm cô ta!”

Phương Minh Vĩ nhìn mẹ Phương, lửa giận thoáng lảng xuống giờ lại nổi lên “Mẹ, con nói thẳng cho mẹ biết, cho dù con không tìm được Hi Tuyền thì con cũng sẽ không tái hôn. Con đây cả đời chỉ có Hi Tuyền là vợ thôi.” Nói xong đi luôn cũng chẳng quay đầu lại.

Cuối cùng, mẹ Phương bị lời nói của Phương Minh Vĩ dọa, con trai của bà thật sự sẽ làm như vậy!

Mấy ngày đó, Phương Minh Vĩ gần như lục lọi khắp thành phố B mà vẫn không tìm được Hạ Hi Tuyền. Hơn nữa, cũng không tìm được bất cứ tin tức gì của cô, dường như Hạ Hi Tuyền bị bốc hơi vậy!

Khi gặp Phương Minh Vĩ, nhìn bộ dáng của anh ta, trong lòng Từ Kiếm Phong rất mâu thuẫn, anh chưa bao giờ thấy một Phương Minh Vĩ như vậy, hai mắt vẫn đỏ ngời trên ghế sa lon, bên cạnh một đồng tiền thuốc, một chai rượu trắng trên tay. Thậm chí ngay cả quần phục – là thứ cho rằng cao ngạo nhất mặc trên người thì nhàu nhĩ! Từ Kiếm Phong gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu, sau khi nói tình huống của Phương Minh Vĩ, Lý Hạ Thu im lặng mười mấy giây mới nói “Em không biết chị ấy ở đâu, nhưng hiện tại chị ấy rất tốt!” Lý Hạ Thu nói xong thì cúp điện thoại ngay.

Từ Kiếm Phong cúp điện thoại, lấy thuốc lá và rượu trên tay Phương Minh Vĩ xuống: “Lý Hạ Thu nói không biết Hạ Hi Tuyền ở đâu, nhưng hiện tại cô ấy vô cùng tốt.”

Sau khi nghe, Phương Minh Vĩ từ từ đứng lên, lấy tay vuốt mặt “Ừ, tôi biết rồi.” Từ Kiếm Phong hiểu như vậy là cậu ấy quyết định rồi, cũng sẽ tự điều chỉnh mình! Đứng mấy giây liền đi! Phương Minh Vĩ đi vào phòng ngủ nằm lên giường, từ từ nhắm mắt lại, dường như mũi có thể ngửi được mùi vị của Hạ Hi Tuyền.

Ngày hôm sau, Từ Kiếm Phong đem tài liệu điều tra được đến đưa tới cho anh. Nhìn tài liệu xong, Phương Minh Vĩ đứng yên rất lâu bên cạnh cửa sổ, mới xoay người: “Mình không thể làm gì mẹ mình, nhưng Lâm Linh thì nhờ cậu ‘chăm sóc tốt’ cho cô ta giùm tớ nhé. Nếu như cậu gặp Hi Tuyền, nói giúp tớ một tiếng ‘Thật xin lỗi’. Ngày mai quay về, tớ sẽ lựa chọn tham gia bộ đội đặc công.”

“Minh Vĩ, cậu không cần thiết phải như vậy, nói không chừng Hạ Hi Tuyền không có mấy ngày nữa sẽ trở về đấy!”

“Cô ấy sẽ không trở về đâu, nếu như có về thì cũng sẽ không gặp tớ.”

“Vậy bây giờ cậu vào bộ đội đặc công, vậy thì rõ ràng sẽ phải làm lại tất cả từ đầu đấy.” Mặc dù Từ Kiếm Phong buồn bán, nhưng bởi vì gia thế cũng là

quân nhân, cho nên đối với những chuyện này cũng có chút hiểu biết.

“Tớ biết rõ.”

Từ Kiếm Phong biết là anh đã quyết định, nên cũng không khuyên anh nữa!

Sau khi Phương Minh Vĩ quay lại đơn vị thì chọn tham gia vào lực lượng đặc công. Khi danh sách tuyển chọn đưa đến tay Tư lệnh Phương, Tư lệnh Phương gọi điện thoại hỏi ý kiến của Phương Minh Vĩ: “Minh Vĩ, ba biết lần này mẹ con làm quá mức, nhưng con cũng không cần . . . Lực lượng đặc công là nơi nuôi quân một ngày dùng quân một ngày. Là một quân nhân, đứng ra ba không nên nói như vậy, nhưng con là con trai ba.”

“Ba à, ai cũng có con trai, con trai của ba – con đây so với người khác thì làm gì có chỗ nào quý hơn!”

Tư lệnh Phương trầm ngâm mấy giây: “Được, con hãy bảo trọng, còn mẹ con ba sẽ nói chuyện.”

“Cảm ơn ba!”

“Ừ.” Ngay sau đó, Tư lệnh Phương ký Lệnh điều động cho con trai.

Lần đi này của Phương Minh Vĩ là sáu năm, trong khoảng thời gian này chỉ trở về hai lần, mỗi lần về cũng chỉ ở tại nơi anh và Hạ Hi Tuyền ở mà thôi! Nhưng anh vẫn chưa bao giờ gặp qua Hạ Hi Tuyền! Mà hỏi Lý Hạ Thu thì cho tới bây giờ đều là “Chị ấy rất tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Nhìn tất cả, Hạ Hi Tuyền cảm thấy sáu năm chia lìa này dường như là chưa từng tồn tại vậy. Ngồi trên ghế salon lẳng lặng ngắm người.

Căn phòng đang yên lặng, điện thoại di động chợt vang lên. Hạ Hi Tuyền phục hồi tinh thần lại, cầm điện thoại lên, là con gái gọi điện thoại tới, vội vàng nghe máy: “Alo, Nguyên Bảo à!” khỏe miệng không tự chủ nở nụ cười.

“Mẹ, khi nào mẹ mới về? Nguyên Bảo rất nhớ mẹ.”

“Hai ngày nữa mẹ mới về, con và anh trai có ngoan ngoãn không?”

“Có, mẹ! Con và anh trai đều ngoan, mẹ về nhanh đi! Mẹ, con nói với mẹ chuyện này nha.” “Chuyện gì vậy?” Hạ Hi Tuyền nghe tiếng con gái chạy vào phòng, nên luôn miệng nói: “Con từ từ thôi, từ từ thôi.”

“Mẹ, hôm nay cô giáo thưởng cho con một Phiếu bé ngoan Hoa hồng, anh trai thì không được.”

“A, vì sao anh trai lại không được vậy?”

Người bạn nhỏ Nguyên Bảo cuống quýt, có nên nói hay không đây, ở trường anh trai đánh nhau với bạn nhỏ khác, nhưng do bạn trai nhỏ đó kéo bím tóc cô bé trước, anh trai mới đánh nhau với cậu ta, nhưng bây giờ lại muốn được khen ngợi, mà cũng không muốn bán đứng anh, Nguyên Bảo không biết làm sao nữa: “Con không biết.”

“Thật sao? Nguyên Bảo ngoan, đưa điện thoại cho anh con có được không? Mẹ có lời muốn nói với anh con.” Có lẽ, trong lòng Hạ Hi Tuyền đã đoán được là có chuyện gì đó xảy ra.

“Nhưng mẹ, mẹ còn chưa khen con!” Không được khen ngợi, người bạn nhỏ Nguyên Bảo khích lệ thêm.

“Ừ, Nguyên Bảo của mẹ thật biết nghe lời, nhưng không được kiêu ngạo, nếu không buổi tối sẽ có con mèo tới cắn con đấy!”

“Vâng, sẽ không, Nguyên Bảo sẽ không kiêu ngạo, anh trai tới rồi. Con đưa điện thoại cho anh trai nha, tạm biệt mẹ.”

“Tạm biệt Nguyên Bảo.”

“Chào Hạ Hi Tuyền dễ thương, mẹ lại lấy mèo hù dọa Nguyên Bảo rồi.” Người bạn nhỏ Phương Chính vừa đi lên, cũng không lễ độ gọi thẳng tên của Hạ Hi Tuyền.

“Alo, Phương Chính! Chú ý thái độ của con nha! Mẹ hỏi con này, có phải ở nhà trẻ con lại đánh nhau hay không, hả . . .” Hạ Hi Tuyền vẫn luôn cảm thấy con trai của cô là đứa quái thai, như ông cụ non, hoàn toàn hoạt bát mà không phải một đứa trẻ năm tuổi cần có.

Nhưng điều duy nhất đáng mừng chính là rất che chở cô em gái duy nhất này, chỉ cần có người coi thường em gái của cậu, thì khẳng định là sẽ tới đánh nhau với người đó! Vì chuyện này mà Hạ Hi Tuyền cũng không biết bị cô giáo ở nhà trẻ mời tới uống trà bao nhiêu lần, mỗi lần đều phải xin lỗi cha mẹ đứa trẻ khác. Không có biện pháp, ai bảo nhà các người có hai đứa trẻ chứ? Cha mẹ nhà người khác tới liền nhận định là đứa bé nhà cô khi dễ đứa bé nhà họ. Mà hai đứa bé nhà cô cũng chẳng việc gì, trừ mái tóc của cô con gái Nguyễn Bảo hơi rối một chút mà thôi!

“Vâng, có đánh ạ.” Người bạn nhỏ Phương Chính hoàn toàn không để trong mắt uy hiếp của mẹ!

Hạ Hi Tuyền tự nói với mình cần phải bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh, đây là con trai cô: “Tại sao đánh nhau?”

“Thằng bé đó coi thường con gái mẹ - em gái con.”

“Không phải là mẹ đã nói với con rồi sao, không được đánh nhau với bạn mà! Còn con nữa, lần sau có thể thay đổi lý do, con trai! Sao hôm nay cô giáo lại không gọi điện thoại cho mẹ vậy?”

“Bởi vì hôm nay con cũng . . .” Người bạn nhỏ Phương Chính hôm nay khóc, bởi vì bây giờ cậu nhìn không nổi nữa, mỗi lần mẹ tới thì tên mập Ao Minh này đều khóc, mẹ nhất định sẽ bắt cậu xin lỗi Ao Minh.

Mặc dù cậu và Ao Minh đánh nhau là không đúng, nhưng rõ ràng cậu ta coi thường Nguyễn Bảo trước, cũng bởi vì khóc, nên mỗi lần mẹ và cô giáo đều phạt cậu.

Vì vậy, bạn nhỏ Phương Chính suy tính kỹ càng, quyết định, lần sau nếu có đánh nhau với Ao Minh, nhất định cậu sẽ khóc dữ dội hơn cậu ta, nếu không khóc sẽ không ai biết. Về phần Nguyễn Bảo thì không cần cậu giao phó, nhìn thấy cậu khóc cô bé nhất định sẽ theo! Cho nên hôm nay cô giáo chưa gọi điện thoại cho mẹ, mà hôm nay Ao Minh còn bị phạt đứng nữa!

“Ừ . . ., con mà bị người khác đánh á, không thể nào!” Hạ Hi Tuyền hiểu rất rõ cậu con trai này của cô, chưa bao giờ là một người chịu thua thiệt, cho dù có đánh nhau thua, thì khi đi qua nhất định sẽ đánh lại, hơn nữa thời gian tuyệt đối là ngày hôm đó!

“Vậy thì mẹ đừng hỏi nữa. Mẹ, khi nào thì mẹ về, con và Nguyễn Bảo đều nhớ mẹ.” Lúc ở nhà trẻ, người bạn nhỏ Phương Chính và cô em gái Nguyễn Nguyên đã thông đồng rồi, không thể tiết lộ một chút tin tức nào cho mẹ, bằng không thì sau này sẽ không đưa cô bé đi chơi nữa. Nguyễn Bảo như người hầu của bạn nhỏ Phương Chính, tất nhiên là gật đầu giữ bí mật!

Hạ Hi Tuyền biết không hỏi được gì: “Hai ngày nữa mẹ sẽ về, con phải tốt với em gái, không được đánh nhau với bạn, nghe lời dì nói, biết chưa!”

“Mẹ nói chính xác thời gian đi! Mẹ, mẹ thật không có uy tín, lần nào cũng nói là hai ngày nữa, kết quả thì phải đến ba - bốn ngày sau mới về.”

Hạ Hi Tuyền bị con trai nói có chút đau lòng: “Ha ha . . ., mẹ xin lỗi, lần này nhất định là hai ngày nữa sẽ về.”

“Được rồi, tin mẹ một lần, chúc mẹ ngủ ngon!”

“Ừ, ngủ ngon.” Nói chuyện điện thoại với con xong, tâm tình Hạ Hi Tuyền thật tốt, tắm rửa sạch sẽ về phòng chuẩn bị ngủ, cài đặt nhắc nhở trên điện thoại di động: ngày mai phải gọi điện thoại cho cô giáo ở Nhà trẻ hỏi thăm tình huống hôm nay xem thế nào!

Mà cả đêm Hạ Hi Tuyền không ngừng nằm mơ, nằm mơ thấy cảnh mình và Phương Minh Vĩ chung sống.

Tự nhiên ngủ không được, nên đi làm cũng tới trễ gần một tiếng đồng hồ, cũng may thời gian làm việc của Hạ Hi Tuyền vẫn rất tự do!

Tính hai ngày này tập hợp và bàn giao công việc trong tay với Lý Hạ Thu, nhưng mãi tới giữa trưa Lý đại tiểu thư vẫn chưa tới.

“Lý Hạ Thu, em tới ngay công ty cho chị, ngày mai chị phải về rồi! Đến lúc đó, công việc không bàn giao xong, chị mặc kệ đấy nha!”

“Chị gái, chị ở lại hai ngày nữa thôi sao, thì hai ngày vậy.” Lý Hạ Thu rất kém về sổ sách kế toán. Hàng năm, Hạ Hi Tuyền đều phải tới đây giúp cô ấy kiểm tra sổ sách. Vốn sáu tháng nữa là hết năm cần phải kiểm tra đối chiếu sổ sách kế toán, nhưng bởi vì vấn đề tình cảm, Lý đại tiểu thư chột đem công ty buông tay bỏ mặc, thư ký không có cách nào khác đành phải mời Hạ Hi Tuyền tới điều hành công việc hàng ngày của công ty. Vừa đúng lúc bài chuyên ngành của Hạ Hi Tuyền kết thúc, bài giảng khóa tiếp theo phải nửa tháng nữa, nên mới rảnh rỗi tới đây quản lý công việc của công ty. Nhưng bây giờ nửa tháng sắp hết rồi, mâu thuẫn tình cảm cũng giải quyết xong, Lý đại tiểu thư lại giờ trò, không muốn tới làm đây mà!

“Không bàn nữa, nếu hôm nay em không tới làm, sáng sớm ngày mai chị sẽ đi.” Hạ Hi Tuyền nói rất dứt khoát, rồi cúp điện thoại!

Lý Hạ Thu hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lết thân thể đau nhức từ trên giường xuống, sửa soạn rồi đi tới công ty. Khi Lý Hạ Thu đến công ty, đúng lúc Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho cô giáo của con trai con gái, hỏi chuyện đánh nhau hôm qua ở trường của con trai với người bạn nhỏ! Nhìn thấy Lý Hạ Thu đi vào, vội vàng làm một động tác tay ý bảo cô chờ đợi.

“Alo, chào cô Tô ạ! Tôi là mẹ của Phương Chính, Phương Nguyên.”

“Chào mẹ Phương! Xin lỗi, hôm qua Nhà trẻ chúng tôi đã không chú ý các bạn, nhưng chúng tôi đã kiểm tra, bạn Nguyễn Nguyên và Phương Chính cũng không bị thương!” Cô giáo Nhà trẻ nhớ tới hai đứa bé hôm qua khóc thê thảm như vậy thì sợ, phụ huynh nhất định sẽ tới hỏi thăm, trách móc. Mặc kệ thế nào, cứ nói xin lỗi trước sẽ không sai!

Ở đầu bên này điện thoại, Hạ Hi Tuyền rất không hiểu: nên biết rằng khi phụ huynh đến Nhà trẻ thì không ngừng nói lời xin lỗi với cô giáo nhưng đây lại là cô giáo nói xin lỗi, hơn nữa còn là sau khi con mình đánh nhau, thì hết sức kính ngạc!

“Áy cô Tô! Là như vậy, bây giờ tôi đang đi công tác ở nơi khác, cho nên không hiểu rõ tình huống ngày hôm qua lắm, cô có thể nói cho tôi biết tình huống lúc đó không?”

“Ah là như vậy, ngày hôm qua bạn nhỏ Ao Minh lớp chúng tôi hình như khi dễ Nguyên Nguyên, vừa lúc bị bạn Phương Chính thấy được, vì vậy liền . . . đánh nhau, nhưng lúc giáo viên chúng tôi chạy đến, thì bạn Nguyên Nguyên và Phương Chính khóc dữ dội! Chúng tôi dỗ dành nhưng cũng không nín!

Hỏi bạn Ao Minh thì cậu bé nói không rõ ràng lắm, nhưng bạn Ao Minh nói rất rõ ràng rằng cậu bé không đánh bạn Phương Chính! Chúng tôi nghĩ là lúc nhỏ gây gỗ thì bị thương! Nhưng chúng tôi kiểm tra cẩn thận rồi, không thấy bị thương!” Tối bây giờ, cô giáo đều không hiểu ra sao! Làm sao lại khóc thê thảm như vậy!

“Ah, được, tôi biết rồi, thật sự là làm phiền cô giáo quá, khi về tôi sẽ hỏi cậu bé xem xảy ra chuyện gì, hẹn gặp lại.” Cúp điện thoại, Hạ Hi Tuyền không nhịn được cười. Lý Hạ Thu hỏi chuyện gì xảy ra, Hạ Hi Tuyền mang chuyện cô giáo kể nói cho Lý Hạ Thu nghe, sau đó căn cứ vào biểu hiện ngày hôm qua của con trai ở trong điện thoại, Lý Hạ Thu liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra!

“Em nói này, con trai chị đó, khẳng định là giống chị, thật xảo quyệt!” Lý Hạ Thu đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

“Đừng nói nhảm! A, đúng rồi, lần sau đừng nói đến chuyện này trước mặt thằng bé, nếu không lại muốn âm ỉ với chị đấy.”

“Biết rồi, sẽ không nói! Chúng ta bắt đầu đi!” Nói xong thì bắt đầu kiểm tra đối chiếu sổ sách, buổi trưa thì kêu đồ ăn mua ngoài, ở văn phòng tùy tiện ăn một chút. Buổi chiều hết giờ làm, Lý Hạ Thu hẹn Hạ Hi Tuyền ăn cơm, thuận tiện hỏi xem hôm qua nói những gì với Phương Minh Vĩ!

“Không, lát chị về ăn gì đó là được, tối hôm nay còn phải làm thêm giờ.”

“Hả? Chị về chậm hai ngày nữa không được sao?” Lý Hạ Thu vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không được, chị đã đồng ý Nguyên Bảo và Phương Chính rồi.”

“A, vậy cũng được.”

Khi Hạ Hi Tuyền về đến nhà thì thấy một anh chàng mặc quân phục đứng ở cửa, trong tay xách một túi đồ! Bởi vì đứng ở ngay cửa, Hạ Hi Tuyền vừa định mở miệng nói cậu ta xách ra một chút thì chỉ nghe thấy anh chàng đó gọi một tiếng “Chị dâu”. Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn phía sau lưng, không có ai cả! “Cậu gọi tôi sao?” Hạ Hi Tuyền chỉ chính mình, hỏi.

“Đúng vậy ạ, chị dâu!” nói xong thì cầm túi đồ trên tay đưa tới tay Hạ Hi Tuyền: “Đây là Đoàn trưởng chúng em bảo em mang tới ạ.”

“Đoàn trưởng?”

“A, đoàn trưởng chúng em là Phương Minh Vĩ, hôm nay đơn vị tạm thời có việc, anh ấy trở về đơn vị rồi! Anh ấy nói chị hãy mang đồ để vào trong tủ lạnh, nếu không sẽ hư. Em đi đây, hẹn gặp lại chị dâu sau.” Nói xong cũng chạy mất.

Hạ Hi Tuyền nhìn túi đồ trong tay rất là bất đắc dĩ, nhất định là ngày hôm qua khi Phương Minh Vĩ giúp cô dọn dẹp lại thì thấy trong tủ lạnh không có gì ăn, nên chuẩn bị giúp cô.

Mở ra xem, bên trong lại là mấy cái món ăn tối hôm qua vừa ăn.

Hạ Hi Tuyền không hiểu tại sao Phương Minh Vĩ làm như vậy, cũng không muốn suy nghĩ, dù sao ngày kia cũng đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Gần mười giờ tối, Hạ Hi Tuyền nhận được tin nhắn của Phương Minh Vĩ: “Đã ngủ chưa, những đồ ăn hôm nay nói Tiểu Hà đưa tới đều là sáng nay anh làm, em bỏ vào trong tủ lạnh, kéo hư mất! Còn nữa, đừng luôn đi ra ngoài ăn những thứ đó, không sạch đâu, Phương Minh Vĩ!”

Hạ Hi Tuyền xem tin nhắn xong thì tắt điện thoại đi động đi ngủ!

Phương Minh Vĩ ở văn phòng bàn bạc chuyện diễn tập với chính ủy Trương Triệu Lâm! Trương Triệu Lâm thấy Phương Minh Vĩ nhìn điện thoại di động liên tục, dừng lại hỏi: “Ông Phương, có phải ông có việc không?”

“A, không có gì, anh nói đi, tôi đang nghe.” Phương Minh Vĩ cầm điện thoại di động trong tay bỏ vào túi quần.

“Đúng là không có việc chứ, aizz, không phải là tôi trách cậu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cậu vậy! Với con mắt lão luyện 36 năm này, chắc chắn, tôi chỉ lớn hơn cậu một tuổi, nhưng con tôi đã vào lớp một rồi đấy.” Trương Triệu Lâm và Phương Minh Vĩ là chiến hữu hơn mười năm nay, lúc Phương Minh Vĩ chưa vào đặc công thì Trương Triệu Lâm là chính ủy của anh, lần quay lại Binh Đoàn Pháo Binh lần thứ hai này, Trương Triệu Lâm vẫn đảm nhiệm chính ủy của anh!

Trương Triệu Lâm biết Phương Minh Vĩ đã ly dị, cũng bởi vì chuyện này mà sa sút một thời gian. Nhưng Trương Triệu Lâm chưa từng gặp Hạ Hi Tuyền, chỉ biết là họ Hạ thôi! Tưởng rằng đã nhiều năm như vậy Phương Minh Vĩ cũng đã kết hôn rồi, ai nghĩ vẫn còn cô đơn. Lúc này Trương Triệu Lâm không ngồi yên, gọi bà xã là Lý Mân rà soát lại một lượt những cô gái chưa kết hôn để chuẩn bị giới thiệu cho Phương Minh Vĩ một người, tung một mẻ lưới rộng để vơ vét, dù sao thì cũng phải kiếm được một người. Vì vậy, bà mối Trương bắt đầu làm việc!

“Aizz, sao tôi lại không phát hiện ra anh còn có niềm đam mê này chứ! Cứ thấy ai chưa kết hôn là lại bắt đầu giới thiệu đối tượng. Bây giờ còn tới lượt tôi nữa.”

“Nói vậy, bà mai cái gì, cậu cho rằng tôi muốn lắm à, sĩ quan người người đều độc thân! Cậu là đầu đàn, nếu tôi không giải quyết vấn đề của cậu, thì làm sao mà giải quyết vấn đề hôn nhân của những người cấp dưới chứ!” Trương Triệu Lâm cao giọng.

“Ồi, tôi nói này, anh gấp cái gì. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, về đi, về trễ chị dâu lại điện thoại tới giục đấy.” Phương Minh Vĩ cười ha hả, muốn cho qua chuyện!

“Aizz, đừng có đổi đề tài nha? Đang nói chuyện của cậu đấy, đừng có kéo lên người tôi. Sáng nay, lúc đi tôi đã nói với chị dâu cậu rồi, hôm nay về trễ một chút!” Trương Triệu Lâm trời không sợ đất không sợ, bình thường chỉ sợ bà xã gọi điện thoại tới, nếu trước đó mà không nói trước là hôm nay không thể nghe điện thoại, thì về nhà nhất định không có cơm ăn, rượu hay thuốc lá cũng bị tịch thu hết! Trương Triệu Lâm ở trong quân ngũ đã nhiều năm rồi, khi chưa kết hôn thì thích rượu và thuốc lá, lúc kết hôn thì bị vợ Lý Mân quản thúc, không chể, bây giờ mới đỡ một chút! Nhưng cứ có chuyện gì, thì cầm hút thuốc, cầm uống rượu! Cho nên mới nói, đánh rắn phải đánh bảy tấc.

“Này, anh về đi, việc của tôi tự tôi có tính toán.” Phương Minh Vĩ vừa nói vừa thu dọn đồ đạc: “Có rảnh rồi thì anh suy nghĩ thêm chuyện diễn tập chút đi! Đi đây.”

“Aizz! Ông Phương, ông Phương!” Trương Triệu Lâm nhìn Phương Minh Vĩ đi ra ngoài đành lắc đầu! Anh rất tò mò đối với Hạ Hi Tuyền, không biết là kiểu phụ nữ gì mà lại có thể làm Phương Minh Vĩ khốn khổ gần mười năm vậy chứ!

Trở về căn hộ tập thể, Phương Minh Vĩ vẫn không nhịn được cầm điện thoại ra xem có tin nhắn đến hay không. Phương Minh Vĩ nhìn điện thoại di động hạ quyết tâm, lấy số điện thoại quanh quẩn nhiều lần trong đầu gọi “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được . . .”

Thì ra là tắt máy, Phương Minh Vĩ yên lặng tự an ủi mình. Mỡ ví tiền ra, nhìn tấm hình, từ từ lấy tay vuốt nhẹ Hạ Hi Tuyền ở trong hình. Khi đó, Hạ Hi Tuyền tươi cười, lại trẻ trung! Trong đầu từ từ nhớ lại Hạ Hi Tuyền nhìn thấy ngày hôm qua, thật sự năm tháng như một nhát dao vô tình, giết người không thấy máu!

So với sáu năm trước, Hạ Hi Tuyền bây giờ càng chín chắn, đoan trang, cũng càng có phong cách hơn!

Người ta nói rằng: phụ nữ trước hai mươi bảy tuổi thì nên nhìn diện mạo, sau hai mươi bảy tuổi thì nhìn phong cách, người phụ nữ có tâm hồn trong sáng nhìn qua luôn có một phong cách thư thái làm cho người ta nói không nên lời! Mà những người phụ nữ như vậy dễ dàng làm cho người ta say mê hơn.

Nghĩ như vậy, Phương Minh Vĩ không khỏi tự mắng chửi mình, cô ấy tốt thế, mà dựa vào cái gì mà muốn buộc cô ấy ở bên mình cả đời chứ! Được rồi, chỉ cần cô ấy tìm được một người đàn ông tốt hơn mình, thì Phương Minh Vĩ, mình phải yên lặng xoay người tránh ra, chúc phúc cho cô ấy! Trong lòng Phương Minh Vĩ tự nói với mình như vậy!

Sau đó, tay cầm bức hình từ từ chìm vào giấc ngủ, cả đêm đều ngủ ngon, trong giấc mơ cô gái cười rất ngọt ngào!

Hạ Hi Tuyền xử lý xong việc của mình, ngày hôm sau về thành phố C luôn, về đến nhà vừa đúng hai giờ chiều, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng con gái khóc, Hạ Hi Tuyền bất đắc dĩ vuốt ve cái trán!

“Ồ ô . . . Di Tiểu Mẫn bại hoại, di Tiểu Mẫn bại hoại!” Vừa vào cửa đã nhìn thấy con gái Nguyên Bảo ngồi ở trên giường lau nước mắt.

“Nguyên Bảo, con đừng khóc, sẽ tới lớp Piano liền nha.” Di bảo mẫu Tiểu Mẫn thật sự là không có biện pháp đối với cô bé con này, vừa quay lại thì nhìn thấy Hạ Hi Tuyền đứng ở đó, ánh mắt sáng lên, kêu to: “Chị, chị về rồi.”

“Mẹ!” Nguyên Bảo nhìn thấy mẹ thì chạy ngay tới.

“Lại khóc nhè rồi.” Hạ Hi Tuyền lau nước mắt kỹ càng cho con gái, thuận tay nhéo cái mũi nhỏ của cô bé. “Được rồi, nếu tỉnh thì thay quần áo đi, mẹ đưa con đến lớp Piano, có được không?” Tiểu Nguyên Bảo từ nhỏ đã bị tụt huyết áp, cho nên mỗi lần ngủ trưa, lúc chưa tỉnh ngủ thì đều gọi cô tới, không thì vừa ầm ĩ vừa khóc.

“Con không muốn đi, con muốn ở cùng với mẹ!” Nguyên Bảo mở cặp mắt ngấn nước, làm bộ đáng thương nhìn mẹ mình.

“Không được, anh trai cũng đi học rồi, sao con có thể không đi đây, mẹ đã nói với con thế nào, mỗi người bạn nhỏ đều có việc mình nên làm, không thể

lười biếng, hơn nữa bạn nhỏ lười biếng không phải đứa bé ngoan!” Hạ Hi Tuyền từ từ ép buộc con gái mình từng bước, thuận tiện dùng tay ra hiệu với Tiểu Mẫn ở bên cạnh, để cho đi ấy lấy quần áo của con gái ra!

“Được rồi, con đi là được, vậy mẹ dẫn con với anh đi ăn KFC có được không?” Nguyên Bảo không cam lòng đưa ra yêu cầu.

Đã một thời gian Hạ Hi Tuyền không được gặp hai con rồi, nên rất nhớ. Không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cười nói “Được!”.

Thay xong quần áo dẫn con gái đi, Tiểu Mẫn nhìn Hạ Hi Tuyền, không nhịn được nói: “Chị, chị mới về nên nghỉ ngơi một chút, nếu không sẽ không chịu nổi.”

“Ừ, chị biết rồi, đưa Nguyên Bảo đến chỗ cô giáo Ngô rồi chị sẽ về nghỉ ngơi một lát, em vào đi.”

“Vâng, vậy chị lái xe cẩn thận, tạm biệt Nguyên Bảo, phải nghe lời cô giáo nha.”

“Vâng, tạm biệt đi Tiểu Mẫn!” Nói xong thì hôn lên mặt đi Tiểu Mẫn một cái.

Hạ Hi Tuyền đưa con gái đến chỗ cô giáo Piano xong thì lái xe về nhà ngay. Trên đường thừa dịp chờ đèn xanh đèn đỏ, nhắn tin cho Lý Hạ Thu, nói cho cô ấy biết đã về tới nơi bình an.

Rồi cất sim điện thoại ở thành phố B đi, đổi lại là số điện thoại di động ở thành phố C. Quả nhiên chưa tới một phút, tin nhắn của Lý Hạ Thu đã tới “Em biết rồi.”. Hạ Hi Tuyền biết Lý Hạ Thu trách cô về sớm, cũng hiểu tính tình của cô ấy nên không để ý cô ấy.

Về nhà, nhắm mắt ngủ một lát rồi dậy, đi đón hai con tan giờ học. Gọi Tiểu Mẫn cùng đi, nhưng Tiểu Mẫn liên tục lắc đầu: “Em không đi, chị, em ở nhà thu dọn nhà cửa, em không đi.” Hạ Hi Tuyền không còn cách nào đành phải đi.

Con trai Phuong Chính thì đang học Taekwondo, hai giờ học, năm giờ tan lớp, sớm hơn nửa tiếng so với giờ tan lớp của Nguyên Bảo, Hạ Hi Tuyền đi đón con trai trước. Đến nơi, đạo quán đang lúc tan lớp, xung quanh cổng đều là cha mẹ đến đón con. Hạ Hi Tuyền đi lên phía trước, nếu không đi thì đã không nhìn thấy con trai đi ra, vừa nhìn thấy cô đã nở ngay nụ cười rồi chạy như bay tới, dừng lại ngay trước mặt Hạ Hi Tuyền: “Mẹ, mẹ về rồi.”

“Đúng vậy.” Hạ Hi Tuyền vừa định ôm cậu bé thì Phuong Chính lập tức tránh ra.

“Mẹ, con là người lớn rồi, không cần mẹ ôm nữa.”

Hi Tuyền nhìn cậu con trai nhỏ trước mặt, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé: “Đúng, đúng rồi, Phuong Chính nhà ta là người lớn rồi, vậy sao mẹ vẫn nghe nói có người lúc đánh nhau với bạn còn khóc nhè đấy!”

Phuong Chính không kiên nhẫn cựa tay mẹ ra, cứng đầu nói: “Dù sao cũng không phải là con.”

“Ừ . . .”

“Được rồi, là con khóc, thì sao chứ!” Hạ Hi Tuyền thường dạy con, điều thứ nhất chính là không được nói dối, nên tự nhiên Phuong Chính ngay trước mẹ mặt cũng không dám.

Hạ Hi Tuyền dặt tay của con trai đi ra chỗ đậu xe: “Phuong Chính! Như con vậy là thái độ gì?”

Phuong Chính vừa nghe thấy mẹ gọi tên mình, thì biết rõ mẹ tức giận, vì vậy phải thành thật kể chuyện tường tận rõ ràng cho mẹ!

Sau khi Hạ Hi Tuyền nghe xong, thấy thực sự so với suy đoán của mình không khác biệt lắm, vẫn không nhịn được buồn cười: “Không phải mẹ đã nói với con rồi sao, ở Nhà trẻ không được đánh nhau với bạn, rốt cuộc con có nghe được hay không! Còn nữa, nếu bạn học bắt nạt Nguyên Bảo, sao không đi nói với cô giáo?”

“Như vậy sao được, đứa bé vô dụng thì mới đi tìm cô giáo, con là người lớn, đương nhiên là tự mình có biện pháp giải quyết vấn đề.” Nói xong còn vỗ nhẹ lên ngực!

“Hừ, Phuong Chính, con có tin là mẹ lập tức cho ngừng khóa Taekwondo của con không?” Hạ Hi Tuyền không còn cách nào khác, hai đứa con từ khi ra đời cũng chưa từng gặp mặt Phuong Minh Vĩ, nhưng bất chợt có lúc về mặt và động tác lại giống anh như đúc. Cái bộ dáng hiện tại giống y hệt anh.

“Mẹ, sao mẹ lại độc đoán như vậy, bây giờ là xã hội dân chủ rồi.”

Ah! Còn biết xã hội dân chủ nữa đấy: “Nếu là xã hội dân chủ rồi, vậy sao con còn ra tay với bạn thế?”

“Con . . . con . . .” Bạn nhỏ Phuong Chính ấp úng.

“Vậy sau này con vẫn còn ra tay với bạn, mẹ cho con biết, chỉ cần một lần nữa thì nhất định mẹ sẽ ngừng khóa của con đấy, nghe không?” Giọng Hạ Hi Tuyền tăng cao mấy phần.

“Nghe rồi ạ.” Phuong Chính nhẫn nhịn trả lời, trong miệng còn nói thêm: “Thế mà còn nói không phải độc đoán.”

Đương nhiên, Hạ Hi Tuyền nghe thấy con trai lầu bầu, cười không để ý tới cậu!

Sau khi đón con gái, ba người lái xe đến trung tâm thành phố!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Vừa đến KFC, hai đứa nhỏ đã bắt đầu phân công rồi: “Mẹ! Mẹ đi mua đồ ăn, bọn con muốn uống coca, ăn khoai tây chiên, cánh gà loại lớn. À, còn nữa, còn có . . .”

“Còn gì nữa, nói nhanh đi.” Hạ Hi Tuyền vẫn đi vào xếp hàng, không đứng lại.

“À, không có. Mẹ, con với anh đi chiếm chỗ ngồi, mẹ nhanh lên một chút nha.” Nguyên Bảo kéo anh trai chạy về phía bên cạnh một đôi tình nhân mới vừa đứng dậy, nhanh nhẹn chiếm được chỗ ngồi, ngồi chờ mẹ bụng đồ ăn về!

“Nguyên Bảo, lần sau em đừng chạy nhanh như vậy, biết không!” Phương Chính vừa rồi hốt hoảng vì bị em gái chạy thẳng đi, vừa ngồi xuống là bắt đầu dạy dỗ em gái.

“A, thật xin lỗi, anh trai, lần sau sẽ không như thế nữa.” Cho tới bây giờ Nguyên Bảo đều là đứa trẻ ngoan, dám thừa nhận lỗi lầm.

Hạ Hi Tuyền bụng đầy đủ đồ ăn, tìm được con mình, vừa ăn vừa hỏi chúng lát nữa muốn làm gì?

“Con muốn xem phim!” Miệng hai đứa bé đồng thanh nói.

“Được rồi.” Hạ Hi Tuyền vừa nghe hai con nói muốn xem phim thì toàn thân thả lỏng, nhưng Kungfu Panda 1 thì đã xem không dưới năm lần. Mỗi lần hai anh em xem phim đều bất đồng, ai cũng không thỏa hiệp, cho nên mỗi lần đi thì Hạ Hi Tuyền đều muốn gọi Tiểu Mẫn theo, đề phòng tình huống như thế. Thấy tội nhỏ xem bộ phim này quá nhiều lần, nên Tiểu Mẫn đã không đi cùng! Giờ phút này, Hạ Hi Tuyền chỉ có thể cầu nguyện, bộ phim hiện tại chiếu đừng có quá phân cấp!

Vừa đến rạp chiếu phim, may mắn, may mắn, Hạ Hi Tuyền lăm bắm trong bụng vô số lần ‘may mắn’, rất may là bộ phim “Cậu bé cánh tay sắt Astro”. Hạ Hi Tuyền mua vé dành cho gia đình, rạp chiếu phim tặng một phần đồ ăn gia đình, nhưng chỉ còn nửa tiếng nữa là tới thời gian chiếu phim rồi, nên Hạ Hi Tuyền dẫn hai con ngồi một bên chờ vào rạp!

“Cô Hạ!” Bát Tiến Thịnh ở phía sau nhìn chăm chú thật lâu mới dám xác định đó là Hạ Hi Tuyền.

Bát Tiến Thịnh và Hạ Hi Tuyền là giảng viên cùng khoa, Hạ Hi Tuyền là giảng viên cấp thấp nhất trường, chỉ dạy môn cơ sở.

Mà thầy Bát lại là Tiến sĩ của Đại học Massachusetts, 34 tuổi Phó Giáo sư, nhân vật tên tuổi của Học viện kinh tế C, cho nên hai người trao đổi căn bản không nhiều lắm, gặp mặt tối đa chỉ là chào hỏi.

Khi Bát Tiến Thịnh tới Học viện kinh tế C thì Hạ Hi Tuyền đã ở Học viện kinh tế C được hai năm rồi, Bát Tiến Thịnh biết Hạ Hi Tuyền tồn tại là nghe từ miệng sinh viên nói, những sinh viên được Hạ Hi Tuyền dạy đánh giá cô cũng rất cao, tiết học cơ sở cũng rất tốt, hiếm có sinh viên nào mà hỏi gì cũng không biết! Dần dần, Bát Tiến Thịnh bắt đầu chú ý từng hành động cử chỉ của Hạ Hi Tuyền, anh phát hiện ở trường Hạ Hi Tuyền rất bận rộn, bình thường rất ít qua lại với giảng viên khác. Mà giảng viên ở học viện vẫn luôn cho là Hạ Hi Tuyền còn độc thân, cũng có thầy ở trường tỏ lộ với Hạ Hi Tuyền, những điều bị chối từ!

Bát Tiến Thịnh phát hiện anh thích cô Hạ là khi các giảng viên tổ chức gặp mặt, và yêu cầu mỗi người giảng viên phải dẫn theo bạn tham gia. Cả học viện chỉ có Hạ Hi Tuyền là tới một mình, Hạ Hi Tuyền chỉ chào qua những người trong bàn của bộ phận mình rồi đi, khi Bát Tiến Thịnh tới bàn họ cộng lý thì theo bản năng tìm Hạ Hi Tuyền, hỏi mấy đồng nghiệp cùng Bộ phận cô thì họ nói là cô chỉ tới rồi đi ngay, có đồng nghiệp giúp cô nói chuyện, nói là cho tới bây giờ Hạ Hi Tuyền đều không tham gia những buổi gặp gỡ tụ tập thể này, hơn nữa còn phải chăm sóc cha mẹ già ở nhà, vân vân...!

Bát Tiến Thịnh nghe nói Hạ Hi Tuyền đã đi rồi thì bỗng chốc mất đi hăng hái, vội vã nâng ly cùng hết một vòng, liền thoái thác bạn gái không thoải mái nên đi trước! Sau khi Bát Tiến Thịnh đưa bạn về, thì lái xe về nhà, ngồi trên ghế sa lon ngẩn người, bắt đầu từ từ nghĩ lại chuyện vừa này, mới biết thì ra mình đã thích cô gái nghiêm túc đối với công việc nhưng lại lạnh nhạt với mọi người kia! Bắt đầu từ khi đó, Bát Tiến Thịnh luôn nghĩ cách tiếp cận Hạ Hi Tuyền, nhưng thái độ của Hạ Hi Tuyền đối với anh thì vẫn như kiểu đồng nghiệp thôi, làm cho người ta tìm không ra nửa tật xấu, nhưng cũng không có bất kỳ một chút thân mật nào!

Hôm nay, Bát Tiến Thịnh đi xem mặt. Đối phương là cháu gái của Viện trưởng Học viện. Sau khi hai người gặp mặt cũng bày tỏ rõ ràng là không có cảm giác gì, ăn uống xong đi xem phim, tiến hành xong các bước của buổi xem mặt thì cô gái kia kiểm soát rồi đi! Khi Bát Tiến Thịnh đi từ rạp chiếu phim ra, nhìn thấy một cô gái có dáng vẻ rất giống Hạ Hi Tuyền dắt theo hai đứa bé đi vào. Bát Tiến Thịnh vẫn đi theo sau lưng Hạ Hi Tuyền, cho đến khi nghe được cô nói với hai đứa bé là đừng có chạy loạn thì anh mới xác định đó là Hạ Hi Tuyền, tâm tình cũng tốt lên, lên tiếng chào hỏi!

Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn thấy Bát Tiến Thịnh thì ngẩn người một chút, liền cười nhạt “Xin chào, thầy Bát.” Diê~nda`n3quydO^n.c0^m

“Cô Hạ đưa các cháu đi xem phim à?” Bát Tiến Thịnh thấy dáng dấp hai đứa bé có chút giống Hạ Hi Tuyền, nên tự cho là con nhà anh chị của Hạ Hi Tuyền!

Ở trường, khi Hạ Hi Tuyền thoáng cảm nhận được Bát Tiến Thịnh có ý với cô, nhưng bởi vì Bát Tiến Thịnh không tỏ tình với cô nên Hạ Hi Tuyền cũng chẳng để tâm. Nhưng vừa vặn khi ánh mắt Bát Tiến Thịnh nhìn thấy cô, Hạ Hi Tuyền đã xác định rõ. Cố tình cắt đứt tâm tư của anh nên cô liền cười nói: “Vâng ạ, đây là con của em, Nguyên Nguyên, Phương Chính mau chào chú đi.”

Khi Bát Tiến Thịnh nghe “Đây là con của em” thì trong mắt xẹt qua một tia không tin, nhưng nghĩ lại Hạ Hi Tuyền đã ba mươi tuổi rồi, có con lớn chừng này cũng là bình thường thôi. Nhưng, trong lòng lại có mấy phần nặng nề.

“Chào chú ạ.” Hai người bạn nhỏ Nguyên Bảo và Phương Chính lễ phép chào.

“Chào các con, chú còn có việc, đi trước nha.” Bát Tiến Thịnh cảm thấy không có cách nào đối mặt: một người phụ nữ vẫn cho là độc thân chột biến thành bà mẹ hai con, trái tim của anh dường như không chịu nổi! Gật đầu chào Hạ Hi Tuyền một cái rồi đi.

“Hạ Hi Tuyền, người vừa nãy đó thích mẹ đấy!” Bạn Phương Chính rất bình tĩnh nói ra sự thật này.

“Trẻ con đừng có nói nhảm, làm sao con biết?” Hạ Hi Tuyền thật bất đắc dĩ với sức quan sát của con trai. Diê~nd@`n3qu`yd0n.c^m

“Nhìn ánh mắt của chú ấy nhìn mẹ, lập tức sáng lên, giống như ánh mắt Nguyên Bảo nhìn thấy kem vậy.” Đây là kiểu so sánh quái gì vậy . . .

“Nhỏ tiếng thôi . . . Đừng có nói nhảm” Hạ Hi Tuyền hết lời để nói.

“Mẹ! Mặc dù chú đó trông cũng rất đẹp trai, nhưng con vẫn thấy ba con đây đẹp trai hơn.” Nguyên Bảo, kể từ sau khi xem qua tấm hình ba thì chẳng thích người đàn ông nào bên cạnh Hạ Hi Tuyền, cảm thấy ba mình là đẹp trai nhất!

“Đúng, đúng, anh cũng đồng ý.” Toàn thân Phương Minh Vĩ mặc quân phục uy vũ làm cho con trai mình tôn sùng, đã bị thu phục ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hình của anh!

“Đồng ý cái gì mà đồng ý. Được rồi, phim sắp chiếu rồi, chúng ta vào đi thôi.” Hạ Hi Tuyền nói không lại con mình không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài!

“Mẹ, mỗi lần bọn con nói về vấn đề này với mẹ thì mẹ đều trốn tránh, như mẹ vậy là không đúng.” Phương Chính cảm thấy phải nói rõ ràng với mẹ của cậu, cậu rất sợ ngày nào đó mẹ mình chột mang đến một người đàn ông rồi nói với cậu và em gái: “Sau này, các con phải gọi chú đây là ba nha!” Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy sợ rồi, cậu còn muốn gặp ba cậu!

“Aizz, mẹ cảnh cáo các con, im ngay!” Phương Nguyên và Phương Chính thấy mẹ tức giận, nhìn nhau, rồi ra dấu im lặng, không nói thêm lời nào nữa, ngoan ngoãn cùng mẹ cùng nhau đi vào phòng chiếu phim! Diê~nda`n3qu`ydO^n.c*m

Xem phim xong, dẫn hai con đi ăn cháo, ăn xong lên xe cũng đã chín giờ, gọi điện thoại cho Tiểu Mẫn nói cô ấy khoảng nửa tiếng nữa thì xuống bế cháu lên. Hai đứa bé vừa lên xe là ngủ thiếp đi, Hạ Hi Tuyền cố gắng lái xe vững vàng, chỉ sợ đánh thức bọn chúng! Dọc đường đi, điện thoại của Lý Hạ Thu vẫn không ngừng gọi tới! Hạ Hi Tuyền không có cách nào nghe máy, nên vẫn để cho gọi, sau khi gọi mấy lần, Lý Hạ Thu cũng không gọi nữa!

Hạ Hi Tuyền quẹo xe vào một tòa nhà, đã nhìn thấy Tiểu Mẫn đứng ở bậc thang chờ! Cùng Tiểu Mẫn mỗi người bế một đứa lên lầu. Vừa sắp xếp cho hai con xong, điện thoại của Lý Hạ Thu lại gọi tới!

“Em lại làm sao vậy?” Hạ Hi Tuyền xoa cánh tay đi về phía phòng của mình.

“Chị gái, Phương Minh Vĩ sắp làm nổ tung điện thoại của em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10

“Chị chỉ biết em sắp làm nổ điện thoại của chị thôi, nói đi, đã có chuyện gì xảy ra?” Hạ Hi Tuyền vừa nói vừa lấy cho mình ly nước.

“Gọi số điện thoại thành phố B, vẫn luôn tắt máy, nên liền gọi tới em”

“Vậy chị hỏi em, làm sao mà anh ấy biết số điện thoại thành phố B của chị?” Hạ Hi Tuyền khô cả nước miếng: “Không có mấy người biết.”

”Không phải là em, không phải là em nói, là Từ Kiếm Phong nói.” Lý Hạ Thu không chịu được bị Hạ Hi Tuyền đe dọa, vội vàng khai ra bạn trai.

Hạ Hi Tuyền nhìn ngoài cửa sổ, híp híp mắt, được, Từ Kiếm Phong, tôi nhớ kỹ rồi! “Còn có chuyện gì không, chị muốn nghỉ ngơi.”

”Vậy em có nên nói cho Phương Minh Vĩ biết số điện thoại di động của chị ở thành phố C này không?”

”Nếu em có gan thì cứ nói cho anh ấy biết đi.”

Trong lòng Lý Hạ Thu cân nhắc, được rồi . . . cô không dám: “Không phải em đã nói với chị, không làm vợ chồng được nữa thì không thể làm bạn sao?” Trong lòng Lý Hạ Thu không hiểu, cũng không phải là do Hạ Hi Tuyền có lỗi với Phương Minh Vĩ, nên sao phải trốn tránh anh ấy đây!

”Tiểu Hạ, em đoán thử xem, nếu như mẹ của Phương Minh Vĩ biết sự tồn tại của Nguyên Nguyên và Phương Chính, thì ba mẹ con chị bây giờ còn có thể có ngày an bình sao?”

”Không có.” Lý Hạ Thu thành thật nói: “Nhưng em thấy kiểu của Phương Minh Vĩ, anh ấy sẽ không cho phép mẹ của anh ấy làm như vậy đâu!”

”Sáu năm trước, anh ấy cũng chưa từng nghĩ tới sẽ ly hôn với chị, nhưng kết quả thì vẫn là ly hôn đó thôi. Đối với mẹ của Phương Minh Vĩ, chị chẳng muốn bình luận điều gì nữa, bây giờ bà ấy với chị chẳng có bất kỳ quan hệ nào.”

”Chị gái! Ban đầu, lúc chị để hai đứa mang họ Phương, chị luôn nghĩ Phương Minh Vĩ còn tồn tại. Kể cả hình của Phương Minh Vĩ, chị cũng cho con xem suốt, bây giờ không phải là cơ hội rất tốt sao?” Lý Hạ Thu không thể nào hiểu được cách làm của Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền khẽ thở dài một tiếng: “Chị còn chưa nghĩ ra. Tiểu Hạ, đừng ép chị . . . Chị thừa nhận, chị sẽ nói chuyện Nguyên Nguyên và Phương Chính với Phương Minh Vĩ, nhưng không phải bây giờ. Bây giờ, đầu óc chị rất loạn, em để cho chị suy nghĩ cho rõ ràng. Còn nữa, không cần nói cho Phương Minh Vĩ số điện thoại của chị, cho dù anh ấy điều tra, thì nhiều nhất chỉ có thể điều tra được địa chỉ ở trường mà thôi. Thuận tiện, em nói với anh ấy giùm chị rằng tạm thời chị không muốn gặp anh ấy, biết không?”

”Chị gái, chị lại đang trốn tránh, lại đang mắc chứng sợ sệt. Chị chưa bao giờ tự mình chủ động thay đổi trạng thái cuộc sống hiện tại của mình, cho dù có ra sức ép chị, nhưng chị cũng chỉ tránh ra thật xa, có gì khổ thì tự mình chịu đựng. Chị có nghĩ là cuộc sống của chị hiện tại là do chị chịu đựng mà thành như vậy không?”

Hạ Hi Tuyền cười cười: “Đây coi như là chó chê mèo lắm lông ư, nếu không phải em trốn tránh thì sao bây giờ cũng không kết hôn với Từ Kiếm Phong vậy? Hai người bọn em đã quen nhau từ thời THPT, sang năm là thành ‘gái ế’ 28 rồi.”

”Hạ Hi Tuyền . . .” Lý Hạ Thu lập tức nhảy chồm lên, Từ Kiếm Phong đang ngồi ở bên cạnh xem tài liệu kỳ quái nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu xem tiếp tài liệu của mình! Lý Hạ Thu trừng mắt liếc anh một cái, tiếp tục hét lên với điện thoại: “Chị không cần nói chuyện của em, cũng không giống nhau mà.”

”Sao lại không giống nhau, không phải đều là vấn đề hôn nhân sao?”

”Vấn đề hôn nhân này không phải Vấn đề hôn nhân đó.” Lý Hạ Thu tức giận nói không mạch lạc.

”Ha ha, nói thế là em dự định cưới rồi hả?”

”Cười cười cái ** . . . em không nói với chị nữa, em muốn hòa bình.” Lý Hạ Thu liếc thấy Từ Kiếm Phong ở bên cạnh lập tức tỉnh hồn “Bye bye.” Nói xong cũng cúp điện thoại, hừ chết cô, nếu nói ra, Hạ Hi Tuyền nhất định sẽ từ thành phố C tới đây giết cô!

Hạ Hi Tuyền nhìn điện thoại vang lên “Tút . . . tut . . .”, lắc đầu một cái, rồi cất điện thoại đi.

Bây giờ, Phương Minh Vĩ rất sốt ruột, liên tục đi quanh trong nhà. Nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt cả! Điện thoại của Lý Hạ Thu anh đã không muốn gọi nữa rồi! Hiện tại anh rất nóng lòng muốn biết Hạ Hi Tuyền ở đâu? Có được hay không? Lại vòng vo vài vòng, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Từ Kiếm Phong.

Lúc Từ Kiếm Phong nhận được điện thoại thì Lý Hạ Thu đang trong ngực anh cúi gằm “Này! Đừng nhúc nhích!”

”Aizz, biết Hi Tuyền ở đâu không?” Phương Minh Vĩ lo lắng hỏi

Lý Hạ Thu gắng lấy điện thoại, đem lửa giận chuyển sang Phương Minh Vĩ: “Anh có thôi đi không! Phương Minh Vĩ, Hạ Hi Tuyền nói rồi, không muốn nhìn thấy anh, cứ như vậy đi, còn nữa, chị ấy vẫn rất tốt!” nói xong tắt luôn điện thoại!

”Ôi, em sao vậy, cậu ấy cũng không đắc tội với em, chỉ hỏi em chuyện của Hạ Hi Tuyền thôi. Vả lại, cậu ấy còn là bạn thân của anh nữa, như vậy hơi quá đáng.” Sắc mặt Từ Kiếm Phong có chút không tốt.

”Anh ấy không đắc tội với em, nhưng vợ trước của anh ấy đắc tội với em.” “Ha ha . . .” Từ Kiếm Phong bị những lời này của cô chọc cười, ôm Lý Hạ Thu dụ dỗ: “Bà xã, anh bảo đảm Phương Minh Vĩ nghe được câu này tuyệt đối sẽ không trách anh, mà còn nói một câu ‘Xin lỗi, tôi thay cô ấy nói tiếng thật xin lỗi!’ . Lại nói, chuyện lúc ban đầu Minh Vĩ - cậu ấy cũng là người bị hại, sao em không giúp đỡ người ta!”

”Nhưng người khởi xướng là mẹ anh ấy, vậy anh ấy phải thay mẹ anh ấy chịu trách nhiệm, mẹ chồng là sinh vật kỳ quái nhất trên cái thế giới này.” Lý Hạ

Thu nhớ tới người mẹ của Phương Minh Vĩ đó thì hận nghiền răng nghiền lợi.

”Aizz, anh bảo đảm mẹ anh chắc chắn sẽ không như vậy.” Từ Kiếm Phong lập tức phui sạch giúp mẹ mình!

”Mẹ anh có như vậy hay không chẳng quan hệ gì tới em cả. Ừm . . .!” Từ Kiếm Phong hôn Lý Hạ Thu tàn bạo, cho đến khi Lý Hạ Thu không thờ nổi, mới thả cô ra: ”Cái gì mà không liên quan, mẹ là mẹ anh thì chính là mẹ chồng em.” Lý Hạ Thu lập tức tránh thoát khỏi Từ Kiếm Phong, ngồi trên ghế salon, nhìn anh chăm chăm: ”Em chưa nói muốn kết hôn với anh, cho nên đó không phải là mẹ chồng em.”

Từ Kiếm Phong giận quá hóa cười: ”Hừ, Lý Hạ Thu, em đừng quá đáng!”

”Em như vậy đấy, nếu anh không chịu nổi, thì đi đi.”

Từ Kiếm Phong lập tức như bỏ nhào vào Lý Hạ Thu, kẹp chặt cổ cô, không để cho cô nhúc nhích: ”Ba ngày không đánh thì cười lên đầu rồi phải không! Xem anh thu thập em thế nào!” nói xong thì bế cô thẳng đến phòng ngủ, không có vẻ gì là sẽ đánh Lý Hạ Thu!

~~~ oOo ~~~

Phương Minh Vĩ đợi hai tiếng đồng hồ, tin nhắn của Từ Kiếm Phong mới tới, Phương Minh Vĩ mở ra xem, liền cười: ”Vợ tớ nói, hôm nay vợ trước của cậu đắc tội với cô ấy rồi, cho nên mới to tiếng với cậu! Vì thế, tớ không xin lỗi đâu.” Phương Minh Vĩ ngón tay thật nhanh nhắn lại: ”Vậy tớ thay cô ấy nói xin lỗi với vợ của cậu!”

Từ Kiếm Phong nhìn tin nhắn giống như đúc với lời mình vừa nói, cúi đầu nhìn qua người con gái uể oải bên cạnh, ném đi động đi rồi ôm Lý Hạ Thu tiếp tục quán chân lại!

Thứ hai, sáng sớm Hạ Hi Tuyền đưa hai con lên xe của Nhà trẻ xong cũng lái xe đến trường ở phía Bắc thành phố chuẩn bị đi dạy!

Buổi trưa, lúc ăn cơm ở nhà ăn, nhìn thấy Bát Tiến Thịnh, Hạ Hi Tuyền cười và gật đầu với anh. Bát Tiến Thịnh thấy cô thì bưng cái khay đi về phía Hạ Hi Tuyền, trong lòng Hạ Hi Tuyền treo đầy dấu chấm hỏi, nhưng thái độ một chút cũng không đổi. Bát Tiến Thịnh ngồi xuống.

Khi tán gẫu đủ thứ với Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền chỉ khẽ mỉm cười nghe anh nói, đến lúc cô nhà ăn bưng cái khay ở trước mặt Hạ Hi Tuyền đi, Bát Tiến Thịnh mới mời Hạ Hi Tuyền: ”Cô giáo Hạ, buổi tối có rảnh không, chúng ta cùng đi ăn đi?”

”Thật xin lỗi, giáo sư Bát. Buổi tối tôi còn có việc ạ.” Hạ Hi Tuyền lễ phép từ chối!

”Áy, không sao, em có thể dẫn Nguyên Nguyên và Phương Chính theo.” Bát Tiến Thịnh vội nói.

”Vậy giáo sư Bát có ý gì?”

”Anh muốn tìm hiểu em, hơn nữa anh thấy điều kiện của anh cũng không kém!”

”Giáo sư Bát, đúng như thầy thấy, tôi đã có gia đình.”

”Anh đã xem qua hồ sơ cá nhân của em rồi, trong hồ sơ của em ghi là độc thân ly dị. Cho nên, anh cho rằng chuyện này cũng không làm cản trở việc qua lại giữa chúng ta đâu.”

Nghe thế Hạ Hi Tuyền có chút tức giận, muốn biết gì thì hỏi không phải tốt hơn sao, sao lại lên xem hồ sơ cá nhân, định làm gì đây. ”Xin lỗi, giáo sư Bát, tôi và thầy không thích hợp, mà tôi cũng không định tái hôn, cho nên hi vọng sau này gặp mặt thầy không cần nói chuyện này nữa. Tôi ăn xong rồi, hẹn gặp lại.”

”Anh sẽ không buông tay đâu!” Bát Tiến Thịnh có chút kích động nói, cũng may xung quanh không còn ai! Hạ Hi Tuyền nhìn anh một cái rồi đi thẳng không quay đầu lại!

Tối chiều, sau khi Hạ Hi Tuyền dạy hết hai tiết học, khi trở về phòng làm việc thì các đồng nghiệp nhìn cô với ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ chế giễu. Hạ Hi Tuyền vừa để tập giáo án trong tay xuống, thì Tôn Kiều ngồi đối diện cô kéo ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Hi Tuyền vẫn từ từ đi theo cô ấy dọc theo đường sinh viên đi, Đại học C là trường Đại học lâu năm, được xây dựng ở trên núi, cho nên hàng cây hai bên đường rất to cao! Hạ Hi Tuyền rất khó có cơ hội đi dạo thong thả ở trường như vậy, nên trên đường đi bắt đầu tập trung thưởng thức phong cảnh! Nhìn bộ dáng cô như vậy, Tôn Kiều cũng không nhịn được, trêu đùa: ”Ôi, hoa đào ở phía trước nhiều đóa nở rồi nhỉ!”

”Không cần đề cập tới hoa đào cũng được.”

”Aizz! Lời cũng không dễ nói như vậy, giáo sư Bát ở trường chúng ta là một người rất ưu tú, nữ giảng viên độc thân toàn trường đều để ý đấy.”

”Ha ha . . ., anh ấy tốt cũng không phải là mầm thức ăn của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Tôn Kiều nhìn người phụ nữ gần ba mươi tuổi trước mặt này, nhớ tới chuyện cô ấy đã phải trải qua, cảm thán có chút khiếm nhã: “Cho mình một cơ hội đi, cũng là tìm cho Nguyên Bảo và Phương Chính chúng ta một người cha.”

“Kiêu Kiêu, mấy hôm trước mình gặp Phương Minh Vĩ rồi.” Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn Tôn Kiều nói.

“Đây thật đúng là cầu huyết mã!”

“Đúng vậy, thật cầu huyết.”

“Cậu đừng nói với mình, cũng bởi vì chuyện này, mà cậu từ chối Giáo sư Bát đó nha.”

“Cho dù không gặp, mình cũng sẽ từ chối thôi.”

“Mình thật là tò mò, tên Phương Minh Vĩ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, mà lại đánh bại người đứng đầu Học viện kinh tế chúng ta, mình không chờ được nữa muốn gặp anh ta rồi!” Tôn Kiều nói đến đây rất hưng phấn.

“Ha ha . . . , nhưng mình lại không muốn gặp anh ấy, mình không muốn cuộc sống yên tĩnh trước mắt bị xáo trộn.”

“Mà tại Nguyên Bảo luôn muốn gặp ba, cậu định lừa gạt cả đời này sao? Hơn nữa, coi như cậu lừa gạt được đi, chẳng lẽ Phương Minh Vĩ lại thật sự không điều tra được, Hi Tuyền, thay vì bị anh ấy điều tra được sự tồn tại của hai đứa bé, còn không bằng cậu tự mình nói với anh ấy! Không chừng còn có thể vẫn hồi đấy.”

“Mình không xác định được rõ ý của anh ấy, mà bản thân mình cũng chưa thông suốt, trước hết cứ giấu giếm như vậy đi.”

“Đồ phụ nữ nhất gan!” Tôn Kiều nói trúng tim đen, rồi vỗ cho Hạ Hi Tuyền một cái.

“Ha ha ~~~~~” Hạ Hi Tuyền trong lòng yên lặng nghĩ, sao mà hết người này tới người khác đều nói nhất gan, sợ sệt đây? Aizz . . . , cô chỉ không muốn đối mặt sớm như vậy, chỉ muốn yên lặng trông chừng hai đứa nhỏ sống qua ngày! Như vậy là đủ rồi, thật là đủ ư? Không khỏi tự hỏi mình!

“Nhưng thật là đáng tiếc, Giáo sư Bát của chúng ta, chắc chắn . . .” Tôn Kiều sờ lên cằm, cố ra vẻ lắc đầu thờ dài.

“Sao, cậu coi trọng anh ấy rồi sao?”

“Hừ . . . hừ . . . , hay là thôi đi! Khi nào đến nhà cậu đi, mình hơi nhớ Nguyên Bảo và Phương Chính nhà cậu rồi.”

“Thích trẻ con như vậy sao không nhanh sinh một đứa con của mình đi?”

“Cô giáo Hạ, cậu lại ngứa da nữa à!” Tôn Kiều nói xong định néo Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền vội ngăn cản cô ấy, vội vàng nói: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Tôi không nói, không nói nữa!” Lúc này, Tôn Kiều mới dừng tay. “Đi thôi, hôm nay chúng ta đi dạo ở trường một chút.” Nói xong liền kéo tay Hạ Hi Tuyền bắt đầu từ từ đi dạo.

Gần tới tết Nguyên Đán, việc đánh giá hướng dẫn môn học của Hạ Hi Tuyền cũng kết thúc. Thu dọn xong đồ đạc của mình thì đi ra bãi đậu xe của Học viện, nhìn Bát Tiến Thịnh ở trước mặt đang đi về phía cô, da đầu không khỏi ngứa ngáy. Vị Giáo sư Bát này đã công khai mọi nơi ở trường, cứ nhìn thấy Hạ Hi Tuyền là không nhìn thấy bất cứ thứ gì bên cạnh nữa, cứ đi theo Hạ Hi Tuyền bắt đầu ăn cắp hời hợt, bùng trả dâng nước! Thậm chí có giáo sư lớn tuổi ở Học viện nhìn thấy Hạ Hi Tuyền cũng sẽ tình ý sâu xa lôi kéo cô nói: “Tiểu Hạ! Tiểu Bát thật sự là một chàng trai rất tốt, cô xem nên suy nghĩ một chút chứ? Hà?”

Trên mặt Hạ Hi Tuyền chỉ cười mà không nói lời nào, trong lòng đã sắp muốn lôi cả nhà Bát Tiến Thịnh từ trên xuống dưới thăm hỏi một lần rồi. Vị Giáo sư lớn tuổi nhìn Hạ Hi Tuyền cười không nói lời nào, cũng chẳng còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái rồi đi!

Từ đó trở đi, Hạ Hi Tuyền bắt đầu cố ý tránh né Bát Tiến Thịnh, nhưng trường học chỉ có nhiều đó, cho dù tránh thế nào vẫn sẽ gặp!

“Hi Tuyền, bây giờ em về sao, có muốn anh đưa em về không?” Bát Tiến Thịnh nói xong lắc lắc chìa khóa xe trên tay!

Hạ Hi Tuyền thấy trong lòng một hồi lạnh đến buồn nôn, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười trả lời một câu: “Không cần, tự em có xe.”

“Không có gì, anh thuận đường, cũng đi tới Bắc thành, đi cùng một xe với em đi.” Trong lòng Hạ Hi Tuyền cười lạnh, ông anh thì ở trung tâm thành phố, còn chị đây thì ở Bắc thành phố, từ đường Tam Hoàn vòng sang! Thuận đường, thuận cái lòng nhà anh ấy mà thuận!

“Em có chút việc, không về, cho nên đi trước đây! Bye bye!” Nói xong Hạ Hi Tuyền liền lên xe đi, xe đi qua bên cạnh Bát Tiến Thịnh thì Hạ Hi Tuyền đạp chân ga, lướt qua bên cạnh Bát Tiến Thịnh, Bát Tiến Thịnh nhìn đuôi xe Hạ Hi Tuyền trong lòng không khỏi chua chua! Mặc dù Hạ Hi Tuyền rõ ràng

là từ chối anh, nhưng bên cạnh cô chưa bao giờ xuất hiện bất kỳ người đàn ông nào! Cho nên Bát Tiến Thịnh mới càng đánh càng hăng, kiên định cho rằng tình cảm là từ từ có thể bồi dưỡng được. Mà bước đầu tiên là để cho cô có thói quen có anh ở bên cạnh!

Giải quyết xong việc ở trường, Hạ Hi Tuyền muốn đem hai đứa nhỏ đến chỗ mẹ Hạ - Diệp Uyển Tâm. Diệp Uyển Tâm ở bên cạnh một khu du lịch rất hoang sơ của tỉnh G, bao bọc xung quanh là núi non, và lại cách nội thành cũng không xa! Xe mới vừa của vào đầu ngõ, còn chưa có dừng hẳn, Nguyên Bảo và Phương Chính vội vã xuống xe, chạy tới chỗ mẹ Hạ đứng chờ ở cửa: “Bà ngoại, bà ngoại!”

Diệp Uyển Tâm nhìn hai đứa nhỏ chạy tới, trên mặt mang nụ cười mãn nguyện, luôn miệng nói: “Từ từ thôi, bà ngoại sẽ không chạy mất đâu.”

Nguyên Bảo và Phương Chính bỏ nhào về phía Diệp Uyển Tâm, ôm chân Diệp Uyển Tâm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười lên, gọi liên tục: “Bà ngoại, bà ngoại! Con rất nhớ bà.”

Diệp Uyển Tâm ngồi xổm xuống ôm hai đứa nhỏ, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng, đều đã lạnh ngắt rồi, vội vàng dắt hai đứa nhỏ vào trong. “Bà ngoại cũng nhớ các con! Vào đây, bà ngoại làm rất nhiều đồ ăn ngon cho các con, trông các con sao lại gầy đi vậy!”

“Mới không có, ngoại nhìn đi!” Nguyên Bảo nói xong giơ cánh tay của mình lên chứng minh: “Thịt thật nhiều đấy, Bà ngoại!”

Diệp Uyển Tâm ôm Nguyên Bảo hôn mạnh một cái: “Thấy rồi, bảo bối ngoan của bà.”

Hạ Hi Tuyền cùng Tiểu Mẫn mang hành lý từ trên xe xuống, đem quà tặng đã chuẩn bị cho ba mẹ Tiểu Mẫn để cho cô ấy xách đi, rồi để Tiểu Mẫn đi một mình về, nói cô gửi lời hỏi thăm tới ba mẹ cô ấy! Rồi bảo cô ấy không cần qua giúp mẹ Hạ! Tiểu Mẫn gật đầu đồng ý, vui mừng đi về!

Hạ Hi Tuyền đi tới cửa nghe thấy tiếng cười vui bên trong, mắt thấy tiếng lái xe một hồi, hai tay xách hành lý vào nhà!

Diệp Uyển Tâm ngẩng đầu nhìn thấy con gái đi vào, liền chạy đến giúp con gái mang đồ vào phòng! “Sáng sớm ngày mai đã đi sao?”

“Vâng, cuối năm công ty rất nhiều việc, Tiểu Hạ cũng gọi điện thoại mấy lần rồi.” Hạ Hi Tuyền buông hành lý trong tay xuống.

“Ừ, mẹ biết rồi! Con tự giữ gìn sức khỏe là tốt rồi, Nguyên Bảo và Phương Chính để ở chỗ mẹ thì con cứ yên tâm.” Diệp Uyển Tâm vỗ vỗ vai của con gái: “Con ngủ một lát đi!”

“Dạ.” Hạ Hi Tuyền nhìn Diệp Uyển Tâm đóng cửa lại, lùi lại rồi ngã xuống giường phía sau.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi Tuyền lái xe tới thành phố B, đến thành phố B đã một giờ chiều, lái thẳng xe đến công ty! Vừa bước ra thang máy, trợ lý của Lý Hạ Thu đã nhào tới: “Chị! Cuối cùng chị cũng đã tới, nhanh lên đi, Tổng giám đốc Lý sắp ăn thịt mấy người Bộ phận Kế toán rồi!” Truyện được đăng tải độc quyền và miễn phí tại [diễn đàn n3quydon.com](#)

“Này cũng sắp hết năm, còn thấy máu! Chuyện gì xảy ra à?”

“Chị cũng không phải không biết, vừa nói tới sổ sách kế toán là suy nghĩ của Tổng giám đốc Lý loạn lên, Tổng giám đốc Từ cử nhân viên kế toán tới thì chị ấy lại không chịu sử dụng, mấy người Bộ phận Kế toán thay nhau đến nói mà cũng không thuyết phục được chị ấy.”

Hạ Hi Tuyền vỗ bả vai trợ lý Tiểu Lưu: “Thật là làm khó các cô rồi.” Một câu nói xong, Hạ Hi Tuyền phát hiện người xung quanh đều muốn khóc rồi! “Được rồi, em cứ đi làm việc của em đi! Không mấy ngày nữa là nghỉ Tết rồi, cố gắng chút đi!” Hạ Hi Tuyền xoay người đi tới phòng làm việc của Lý Hạ Thu!

Lý Hạ Thu vừa thấy Hạ Hi Tuyền đi vào, liền đem các loại sổ sách, báo cáo trong tay tiện tay ném một cái, rồi ngã người ra sau lưng ghế, bắt đầu giả chết. Hạ Hi Tuyền nhìn đáng vẻ giả chết của cô ấy, trong lòng tức giận, đã nhiều năm như vậy, chưa một năm nào đi qua mà suôn sẻ cả.

Mỗi lần đến báo cáo chia lợi nhuận, Hạ Hi Tuyền đều rất im lặng, có người chủ không đáng tin cậy như vậy sao, rõ ràng công ty duy trì nhiều năm như vậy, hơn nữa lợi nhuận còn không ít! Phải nói là Từ Kiếm Phong mà không vụng trộm giúp một tay thì có quý mới tin!

Hạ Hi Tuyền đặt túi xách trong tay lên bàn, xoay người đá đá Lý Hạ Thu: “Có cần như vậy hay không, hả?”

Lý Hạ Thu trừng mắt lên: “Thật sự là em mong mỏi như mong ông trăng vậy, mới trông thấy chị!” [diễn đàn n3quydon.com](#)

Hạ Hi Tuyền thuận tay cầm lên một phần báo cáo, lật đi lật lại: “Hừ, những thứ này, Từ Kiếm Phong nhà em tùy tiện cử hai người tới là có thể giúp em rõ ràng, em còn trông mong chị làm gì!”

“Em không cần người của anh ấy, đây là công ty của em với chị, sao lại sử dụng người của anh ấy được! Với lại, ngày ngày anh ấy đều khuyên em đóng cửa công ty, nếu người của anh ấy tới, thì em hiểu rõ sao!”

Hạ Hi Tuyền nghe vậy cười ha ha: “Sắp tám trăm năm rồi còn nói không hiểu rõ, chị không biết em ở đây là đang so đo cái gì. Được rồi, em sắp xếp đồ đạc rồi về đi. Việc ở đây chị xử lý cho, ngày mai lại đến làm là được!”

“Hả? Vậy chị không nghỉ ngơi một chút trước sao? Lái xe cả ngày rồi!”

“Chị không sao, về sớm một chút là được!”

Lý Hạ Thu nhảy lên ôm Hạ Hi Tuyền hôn một cái: “Ah, cảm ơn!”

“Khi chị chưa tới, ở trong điện thoại em hận không thể cầm dao chém chị, giờ thì lại hôn rồi.” Hạ Hi Tuyền sắp xếp đồ đạc trên bàn gọn gàng: “Phòng làm việc chị trung dụng, ngày mai tự em tìm chỗ làm việc nha!”

“Hoàn toàn không có vấn đề, đi đây!” Nói xong, đá lông nheo rồi nhanh chóng lách người đi mất!

Hạ Hi Tuyền ngồi xuống nghỉ ngơi, rồi gọi điện thoại nội bộ: “Tiểu Luru, gọi người Bộ phận kế toán tới giùm chị nha!” diễ~nda`nl3quyd*n.cOm

“Vâng, Tổng giám đốc Hạ!”

Công ty của Lý Hạ Thu là một công ty quảng cáo với quy mô vừa, nguồn khách hàng vẫn tương đối cố định, nhưng sổ sách kế toán thì còn nhiều lộn xộn! Từ năm đầu PTTH thì Lý Hạ Thu đã bắt đầu học vẽ, chuyên ngành đại học là quảng cáo, sau khi tốt nghiệp Lý Hạ Thu không muốn đi tìm việc, nên rủ Hạ Hi Tuyền mở công ty quảng cáo này!

Mà chuyên ngành đại học của Hạ Hi Tuyền là quản lý kinh tế, năm xưa cũng học qua vẽ tranh. Khi tốt nghiệp, tìm việc làm va vấp hai lần thì thôi không tìm nữa! Sau thì Lý Hạ Thu nói rõ ý tưởng của cô ấy ra, Hạ Hi Tuyền cũng đồng ý ngay! Hai người cãi nhau âm ỉ gần nửa năm nhưng vẫn mở một công ty quy mô nhỏ nhỏ, sau hai năm khách hàng của công ty cố định, nên cũng dần dần từng bước ổn định! Năm nay, công ty nhận mấy Dự án lớn, cho nên sổ sách kế toán lại càng lộn xộn hơn so với mấy năm trước. Cũng may, thời gian trước Hạ Hi Tuyền đã tới một lần, đã sửa sang lại một chút rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Sau khi tan việc trở lại chỗ ở, vừa mở cửa ra thì mùi ẩm mốc bụi bặm xộc vào mặt! Hạ Hi Tuyền bật mũi đi vào, mở hết cửa sổ cửa ban công ra, rồi lật các tấm phủ che bụi trên ghế salon ra để ở một bên rồi mới xách hành lý ở ngoài cửa đặt lên ghế salon! Tồn gần hai tiếng mới dọn dẹp xong!

Hạ Hi Tuyền xoa bụng, mở tủ lạnh ra nhìn, bên trong trống rỗng chẳng có gì, lúc này mới nhớ tới buổi chiều vừa mới đến thành phố B, chưa mua gì cả! Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, thật sự không còn hơi sức đâu mà đi siêu thị nữa! Nhớ lại, trong túi còn có bánh ngọt buổi sáng mẹ Hạ chuẩn bị cho mình ăn trên đường! Hạ Hi Tuyền rót ly nước nóng, lúc đang chuẩn bị ăn, thì chuông cửa chột vang lên! Hạ Hi Tuyền đặt nước và bánh ngọt trong tay vào khay trà, mang dép ra mở cửa! Lại là anh chàng lần trước vội tới đưa đồ ăn cho cô!

Tiểu Hà nhanh nhẹn chào Hạ Hi Tuyền: “Chị dâu, đây là Đoàn trưởng bảo em mang tới ạ.” Nói xong liền mang đồ đưa tới trước mặt Hạ Hi Tuyền!

Hạ Hi Tuyền nhìn chàng trai mặc quân phục toét miệng cười trước mặt, không nỡ nói bất kỳ lời khó nghe nào, chỉ xua tay: “Cảm ơn em đã đến đây, hãy nói cho Đoàn trưởng của em biết, chị không cần, để sau này anh ta đừng đưa đồ tới nữa!”

“Nhưng nếu chị không nhận, Đoàn trưởng sẽ phạt em đấy!”

“Nếu như, bởi vì chút chuyện này mà phải phạt em, vậy thì ông Đoàn trưởng này cũng quá không trách nhiệm rồi, nếu quả thực không được thì em ném nó đi.” Hạ Hi Tuyền châm biếm.

“Sao có thể như vậy được, xin chị hãy nhận đi ạ!”

Hạ Hi Tuyền kiên định lắc đầu một cái. Tiểu Hà thấy trên bàn uống trà nhỏ trong nhà có thứ gì đó, nhìn không được khuyên Hạ Hi Tuyền nhận đồ: “Chị dâu, chị cũng chưa ăn cơm tối, đây còn là thức ăn nóng.”

Hạ Hi Tuyền không muốn nói chuyện với cậu ta nữa thì ném một câu: “Tạm biệt.” Rồi trở tay đóng cửa lại!

Ngồi lại ghế sa lon, trên TV đang phát chương trình giải trí ‘Cây xoài’, rất náo nhiệt! Nhưng trong lòng lại buồn bã, Hạ Hi Tuyền uống sạch nước trong ly, bánh ngọt cũng nuốt không vào nữa, định mở laptop ra bắt đầu làm việc!

Tiểu Hà mang đồ còn nguyên về đưa cho Phương Minh Vĩ, đứng ở đó không dám nói tiếp nữa!

“Không có người ở đây sao?” Phương Minh Vĩ khép tài liệu trong tay lại, nghi ngờ hỏi.

Không hoàn thành nhiệm vụ Đoàn trưởng giao, đồng chí Tiểu Hà chỉ đành phải nhắm mắt trả lời: “Báo cáo đoàn trưởng, có ạ.”

“Có, sao lại mang đồ về?” Phương Minh Vĩ cau mày hỏi.

“Chị dâu nói . . .” Tiểu Hà chần chừ, không biết nói như thế nào.

”Nhanh một chút, nói tiếp đi!”

”Chị ấy nói, không cần, cũng nói sau này Đoàn trưởng đừng đưa đồ qua nữa! Khi em đến, chị dâu còn chưa ăn cơm, trên bàn để một ly nước, và mấy cái bánh ngọt nữa.”

”Chưa hoàn thành nhiệm vụ, biết quy định không?” Phương Minh Vĩ trầm giọng hỏi.

”Biết ạ!” Lúc Tiểu Hà đi, còn quay đầu lại nhìn Đoàn trưởng của mình, nghĩ bụng không biết có nên nói lời chị dâu mới vừa nói cho Đoàn trưởng nghe không! Suy nghĩ một chút, vẫn là thôi, chạy mấy vòng đi!

”Đứng lại!”

Tiểu Hà quay người lại: “Đoàn trưởng, còn có việc gì sao?”

”Trừ cái này thì cô ấy còn nói những gì nữa không?” Lúc này, Phương Minh Vĩ nhìn về phía Tiểu Hà, trong đôi mắt lại có một tia chờ đợi!

”Em nói với chị dâu: Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ phạt em. Nhưng chị dâu lại nói: nếu như bởi vì chuyện này mà Đoàn trưởng anh phạt em mà nói..., thì cũng quá, quá không trách nhiệm rồi!” die^~nda`nl3quydOn.c^m

Phương Minh Vĩ nghe vậy cười một tiếng: “Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi!”

Phương Minh Vĩ nhìn đồ vừa mang về trước mặt mà trong lòng rất khó chịu, lần trước đưa đồ ăn đi cũng bị trả lại nguyên vẹn cho anh! Suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra, gọi số điện thoại đã thuộc lòng đó, lọt vào tai vẫn là giọng nữ lạnh như băng: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng . . . .”

Phương Minh Vĩ mở tài liệu và máy vi tính đã tắt ra lần nữa, lại bắt đầu làm việc. Trong lòng dự tính ngày mai vào nội thành một chuyến!

Hạ Hi Tuyền làm việc tới 12 giờ chưa ngủ, đói quá, nên chẳng có cảm giác đói nữa rồi!

Buổi sáng bị đói làm tỉnh, vội vã ăn sáng ở ngoài chung cư, rồi đi tới công ty!

Gần đến buổi trưa thì Lý Hạ Thu mới đến làm. Mang theo một phần xú mại cho Hạ Hi Tuyền!

”Em như vậy là mới dậy sao?” Hạ Hi Tuyền liếc nhìn xú mại trong túi.

”Vâng, nhiều đêm rồi em ngủ không ngon giấc.”

”Hừ, chị vừa tới là em đã thế rồi, em cũng quá lờ liễu đấy.” Hạ Hi Tuyền tự rót cho mình một ly nước mật ong. Di3^~nd@`nlẽquyd*n.cOm

”Ai ui . . . Giữa hai chúng ta còn nói lời này nữa.” Lý Hạ Thu nói xong thì thò tay bốc một cái xú mại.

Hạ Hi Tuyền túm tay cô ấy: “Em! Tật xấu gì vậy?” cau mày nói.

”Hồi xưa chị cũng ăn như vậy, kể từ sau khi làm mẹ, chị lại nhìn không được những tật xấu này của em.”

”Sau này, chính em làm mẹ cũng cần phải chú ý! Hơn nữa, đây chính là thói xấu!” Hạ Hi Tuyền lấy ánh mắt lườm Lý Hạ Thu!

”Được rồi, ‘mẹ’, mẹ bận đi! ‘Con’ cũng đi làm việc đây.” Hạ Hi Tuyền xoay người lại, cầm tài liệu trong tay đập tới Lý Hạ Thu: “Cút đi.”

Buổi chiều, một mình Phương Minh Vĩ chạy xe vào nội thành, lái thẳng đến lầu dưới nhà Hạ Hi Tuyền! Xuống xe, đi bộ đến siêu thị mua thức ăn, tới tận 6 giờ tối Hạ Hi Tuyền mới về!

Lúc Hạ Hi Tuyền xuống xe vừa đứng lúc Nguyên Bảo gọi điện thoại tới.

”Mẹ, chừng nào thì mẹ về vậy!” Nguyên Bảo ngọt ngào ngây thơ hỏi.

Hạ Hi Tuyền nghe cảm thấy buồn cười: “Hôm qua mẹ mới vừa tới nha!” Không nhịn được học kiêu lên giọng của con gái. die^~nd@`nl3quyd0n.c*m

”À? Vậy sẽ phải rất nhiều, rất nhiều ngày nữa mới về sao?”

”Sẽ không, chỉ ít ngày nữa là sẽ về thôi!” Hạ Hi Tuyền vừa đi vừa nói, căn bản không chú ý tới một chiếc xe Audi biển quân đội dừng ở trước mặt!

”Ah . . . Vâng, vậy cũng được, vậy mẹ phải về nhanh nha! Mẹ, con yêu mẹ! Mẹ, bye bye!” Ngoài cửa có đồng bọn giục Nguyên Bảo đi chơi, Nguyên Bảo vội vã cúp điện thoại!

Trong điện thoại, Hạ Hi Tuyền cũng đã nghe tiếng, không thể làm gì khác hơn là nói lời tạm biệt với cô bé: “Được, con cẩn thận một chút đấy!” nói xong bên kia đã cúp điện thoại! Hạ Hi Tuyền bất đắc dĩ nhìn điện thoại, cười lắc đầu!

Tất cả những thứ đó đều rơi vào trong mắt Phương Minh Vĩ, để kìm nén lại cảm xúc không ngừng dâng lên trong lòng. Phương Minh Vĩ lấy tay vuốt mặt, ngay trước khi Hạ Hi Tuyền đi ngang qua thì cũng xuống xe!

Hạ Hi Tuyền còn đang suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa rồi, thấy cửa của chiếc xe đậu ở trước mặt mở ra, theo bản năng bước sang bên cạnh vài bước!

“Hi Tuyền!” Phương Minh Vĩ thấy Hạ Hi Tuyền không chú ý tới anh, liền lên tiếng gọi cô lại!

Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa gọi mình lại là Phương Minh Vĩ thì nụ cười trên mặt tức khắc cứng lại! Thu lại thần sắc trên mặt, Hạ Hi Tuyền cũng lên tiếng chào hỏi: “Chào anh.” Rồi vòng qua Phương Minh Vĩ, chuẩn bị đi về phía trước!

“Hi Tuyền . . .” “Phương Minh Vĩ đưa tay ngăn cô lại.

“Sao, có chuyện gì sao?” Hạ Hi Tuyền giờ tay lên vén tóc lên tai!

“Để anh nhìn em một chút.”

“Được, như anh thấy đấy, em vẫn vô cùng tốt, không có việc gì em đi trước đây.”

“Đừng đi, anh mua chút đồ cho em này!” Phương Minh Vĩ vội vàng nói.

“Không cần, những thứ này, tự em sẽ mua, sau này cũng không cần mang đồ ăn tới cho em, tự em biết nấu cơm! Hơn nữa anh thấy rồi đấy, công việc cũng rất bận! Còn nữa, chúng ta đã ly hôn, Phương Minh Vĩ.” Hạ Hi Tuyền nhìn ánh mắt của Phương Minh Vĩ nói từng chữ từng câu!

Nhìn mọi thứ như vậy, Hạ Hi Tuyền dường như trở lại sáu năm trước, khi đó cô và Phương Minh Vĩ còn chưa ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: CHƯƠNG 13

Phương Minh Vĩ nghe được câu nói sau cùng, trong mắt thoáng qua từng tia đau đớn! Tay kéo tay Hạ Hi Tuyền hơi run rẩy, mở miệng, nhưng cũng không nói ra được lời nào! Đó là vết thương lòng sâu nhất của anh cả đời này!

Trong lòng của Hạ Hi Tuyền cũng rất khó chịu, nhưng nghĩ đến tất cả việc làm của mẹ Phương, trong lòng vẫn không làm được - không trách Phương Minh Vĩ! Nhìn chằm chằm tay Phương Minh Vĩ này giờ không nói gì, cứ kéo dài như vậy gần hai phút, Phương Minh Vĩ vẫn chậm rãi buông lỏng tay ra!

Tay Phương Minh Vĩ vừa buông ra, Hạ Hi Tuyền liền cúi đầu đi lên lầu! Không dám quay đầu lại, chỉ sợ Phương Minh Vĩ nhìn thấy nước mắt trong mắt cô!

Phương Minh Vĩ nhìn bóng dáng Hạ Hi Tuyền đi xa, trong lòng nặng trĩu, thì ra là oán trách như vậy! Cũng chẳng muốn quay lại!?

Sau khi Hạ Hi Tuyền về đến nhà, để đồ trong tay xuống, ngán người ngồi trên ghế sofa!

Cho đến khi điện thoại di động vang lên âm báo tin nhắn, mới phục hồi tinh thần lại! Mở ra xem thì là tin nhắn của con trai Phương Chính: “Bây giờ, bây giờ rồi! Mẹ, mẹ ăn cơm chưa?” Tâm tình Hạ Hi Tuyền trong nháy mắt tốt lên!

Nhắn lại cho con trai: “Ăn rồi!”

Rồi bắt đầu sửa soạn lại đồ đã mang về, bắt đầu nấu cơm! Nguyên liệu nấu ăn là hôm trưa nay nhờ cô bé ở Công ty đi mua giùm! Có tôm, rau xà lách, cà chua ... Rau dưa các loại, còn có gia vị, gạo nữa!

Hạ Hi Tuyền đóng gạo vo xong bỏ vào trong nồi cơm điện, thịt để hấp cũng bỏ vào! Bắt đầu rửa rau, nấu thức ăn!

Chờ tới khi Hạ Hi Tuyền cảm chén lên ăn, chợt nghĩ đến chuyện gì, liền đặt chén xuống! Đi về phía ban công, cúi đầu nhìn xuống dưới, quả nhiên, Phương Minh Vĩ vẫn còn đứng ở đó! Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn trời, thở một hơi thật dài! Mặc áo khoác ngoài và mang giày vào, cầm chìa khóa lên!

Vừa ra cửa đã bị một luồng khí lạnh nhào vào mặt, Hạ Hi Tuyền rùng mình một cái! Đi nhanh đến trước mặt Phương Minh Vĩ! Nhìn anh chằm chằm: “Phương Minh Vĩ, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Phương Minh Vĩ đứng lâu như vậy, bị lạnh cóng, chợt nhìn thấy Hạ Hi Tuyền vọt tới trước mặt, không phản ứng kịp!

“Hỏi anh đấy, nói chuyện đi!” Tính tình của Hạ Hi Tuyền trước đây hoàn toàn bị sự im lặng của Phương Minh Vĩ làm cho nổi giận! Hoàn toàn không còn

sự điềm tỉnh ban ngày!

”Không phải, anh chỉ muốn đứng ở đây một lát thôi.” Phương Minh Vĩ phục hồi tinh thần lại, nói.

”Anh đã đứng gần hai tiếng rồi.” Hạ Hi Tuyền giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, rồi nhìn anh nói.

”Lát nữa anh sẽ đi, em lên trước đi, ở đây lạnh lắm.”

”Anh còn biết lạnh à?” Hạ Hi Tuyền nói xong cũng đi về, đi một lát, quay đầu lại nhìn thấy Phương Minh Vĩ vẫn còn đứng ở đó, tức giận nói một câu: ”Chẳng lẽ còn muốn tôi mời sao, Đoàn Trưởng Phương!”

Phương Minh Vĩ mới vừa rồi vẫn đang chăm chú nhìn Hạ Hi Tuyền, mặc dù giọng điệu câu nói đó không tốt lắm nhưng rõ ràng anh thấy một ít đau lòng nhanh chóng lướt qua: “Aizz, bây giờ đi!” Thật nhanh trả lời một câu, ngay cả bản thân anh cũng đã nhận ra sự hưng phấn của mình! Mở cửa xe lấy đồ đã mua được xách lên, bước chân nhanh nhẹn đuổi theo! Lúc đến cửa thang máy thì không thấy Hạ Hi Tuyền đâu, mà thang máy thì đã dừng ở lầu năm rồi!

Chờ khi Phương Minh Vĩ xách theo đồ lên đến cửa nhà của Hạ Hi Tuyền, cửa mở! Phương Minh Vĩ đẩy cửa ra, thay dép Hạ Hi Tuyền mới vừa chuẩn bị cho anh! Thay dép xong, tâm tình của Đoàn trưởng Phương tốt hơn, bởi vì đó là một đôi dép mới!

Đi vào trong đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền ở đó bụng cái chén ăn cơm! Phương Minh Vĩ nhéo cái tay đang xách túi, hỏi Hạ Hi Tuyền: “Tự em nấu cơm sao?” Trong mắt tràn đầy vẻ không tin!

Hạ Hi Tuyền cố ý làm bộ như không nhìn thấy sự biến hóa trong mắt của anh, nuốt cơm trong miệng xuống rồi mới nói: “Nếu phải thì sao?”

Trong mắt Phương Minh Vĩ xẹt qua một tia đau xót, đau lòng nói: “Anh nhớ, trước đây em không biết nấu ăn đấy!” điê~đa`n33quyd0n.c^m

Hạ Hi Tuyền cầm lên một cái chén khác, múc đầy canh vào chén: “Không biết, nhưng cũng bắt đầu học người khác, uống chén canh trước đi.” Hạ Hi Tuyền bụng chén canh trong tay đặt vào tay Phương Minh Vĩ!

Phương Minh Vĩ bụng canh uống mà hoàn toàn không biết mùi vị của nó! Mà Hạ Hi Tuyền đang ngồi đối mặt chỉ yên lặng ăn cơm! Nhiều lần muốn mở miệng nói chuyện, nhìn Hạ Hi Tuyền một chút, lại không dám nói gì!

Sau khi Hạ Hi Tuyền ăn no thì ra phòng khách xem ti vi! Nghe tiếng Phương Minh Vĩ dọn dẹp chén đĩa, chỉ ngoảnh anh một cái, rồi lại tự nhiên xem ti vi!

Sau khi Phương Minh Vĩ rửa xong chén, lấy đồ mang tới sắp xếp vào tủ lạnh cho Hạ Hi Tuyền! Kiểm tra xong cửa sổ, rót một ly sữa tươi cho Hạ Hi Tuyền! Nhìn đồng hồ còn phải trở về doanh trại: “Hi Tuyền, anh đi trước, tự em phải cẩn thận một chút, nếu rảnh anh sẽ tới!”

Hạ Hi Tuyền nhìn chăm chăm TV: “Anh đừng tới, cũng đừng sai người mang đồ tới, mấy ngày nữa tôi sẽ đi.” Rồi quay đầu lại nhìn Phương Minh Vĩ!

Phương Minh Vĩ dừng một chút, đặt tờ giấy đã chuẩn bị xong ở trên khay trà: ”Ừ, vậy em cẩn thận một chút, đây là tất cả cách liên lạc với anh!” Nói xong nhìn Hạ Hi Tuyền, thấy cô không nhìn mình: “Anh đi đây, em hãy giữ gìn sức khỏe, có chuyện gì thì em gọi điện thoại cho anh nhé!” Nói xong mở cửa, đi thẳng mà không quay đầu lại nhìn Hạ Hi Tuyền, ý là không cần nói chuyện với cô! điê~đ@`n33quyd*n.cOm

Hạ Hi Tuyền cầm tờ giấy Phương Minh Vĩ để lại lên, điện thoại di động, điện thoại phòng làm việc . . . một loạt số điện thoại đều ở trên đây! Cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong túi! Sau khi uống xong sữa tươi thì đi ngủ!

Buổi sáng tỉnh dậy kéo rèm cửa sổ ra, vừa nhìn, đập vào mắt là cả một khoảng trắng xóa, khắp nơi tuyết thật dày! Trong lòng hơi hoảng sợ, tuyết nhiều như vậy, hẳn là rồi từ hôm qua lúc Phương Minh Vĩ bắt đầu đi, cũng không biết trên đường anh có thuận lợi hay không!

Chợt nghĩ đến trước kia chính mình giúp Phương Minh Vĩ tạo nên thói quen, Hạ Hi Tuyền lấy di động mở máy, quả nhiên, điện thoại di động vừa mở, đã nhắc nhở có tin nhắn: “Anh về tới nơi rồi, chúc ngủ ngon! Phương Minh Vĩ!” Thời gian là 11:50, khi Phương Minh Vĩ đi là hơn 9 giờ, thời gian đến đơn vị hai tiếng như vậy là đủ rồi, hiển nhiên là ngày hôm qua trên đường lái xe rất chậm. Hạ Hi Tuyền nhìn tin nhắn ngây ngô một lát! Chợt nghĩ đến hai đứa nhỏ ở tỉnh G còn chưa từng thấy tuyết dày như vậy, liền lấy máy chụp hình mang theo trong túi xách ra, chụp lại cảnh tuyết trước mặt!

Mấy ngày sau công ty liên hoan cuối năm, năm ngoái Hạ Hi Tuyền không tham gia, nhưng năm nay có hai lần, lần đầu tiên tổ chức vào tối hôm qua để hôm nay công ty bắt đầu nghỉ Tết. Mà lần thứ hai tổ chức vào hôm nay, nguyên nhân mà Hạ Hi Tuyền không thể trốn là bữa tiệc lần này toàn là nhân viên kỹ thuật cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ cùng các cô, bao gồm Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyền cùng các đồng đội, tổng cộng mới 9 người!

Nhóm người đã sớm đến phòng, cùng nhau làm việc 6-7 năm, phần tình nghĩa đó đã sớm vượt qua tình cảm bình thường giữa đồng nghiệp với nhau! Dĩ nhiên Hạ Hi Tuyền không thể từ chối! đi3~đa`nle^quyd0n.c^m

Nguyên do lên lút tụ tập một chỗ chuyện thứ nhất đơn giản là nhớ lại chuyện cũ!

Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyền, từ lượng hai người đều luyện thành từ thời PTTH. Cho nên hẹn hôm nay dự định sẽ chúc cho Tổng giám sát thiết kế của Công ty say, còn lời thêm hai anh chàng khác làm hậu thuẫn!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: CHƯƠNG 14

Tổng giám sát Thiết kế Ngụy Sở là một anh chàng Sơn Đông, bình thường tốt nhất trừ làm thiết kế ra thì chính là rượu! Vừa lên bàn mỗi người đã rót đầy vào một ly thủy tinh Siêu to rượu trắng 56° trước!

”Aizz, tôi nói trước! Không say không về! Không say không về nha! Nào cạn ly, tôi uống trước!” Ngụy Sở nói xong thì cầm ly rượu trắng trong tay ực một hơi cạn sạch!

Những người còn lại cũng đều khí phách cầm ly rượu trắng trong tay ực một hơi cạn, tiếp theo bắt đầu thay nhau mời rượu.

Đã nhiều năm, Hạ Hi Tuyên không tham gia tiệc tùng, cho nên hôm nay những người này đều tăng cường chúc rượu cho Hạ Hi Tuyên!

Lý Hạ Thu bị hai người khác vốn là hai hậu thuẫn của họ giữ, không cho phép cứu bồ, phải trơ mắt nhìn Hạ Hi Tuyên bị uống rượu. Cuối cùng Lý Hạ Thu bất đắc dĩ nổi giận, đoạt được ly rượu của Hạ Hi Tuyên thì Hạ Hi Tuyên đã say chuẩn choáng rồi.

Mà những người khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, đã có hai người gục xuống! Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyên tiếp tục liều mạng cùng bọn họ.

Lý Hạ Thu chống chọi chẳng được mấy phút, Hạ Hi Tuyên thừa dịp không ai để ý nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh, thuận tiện tỉnh rượu. Sau mới nghĩ, nên nhắn cho Từ Kiếm Phong một tin.

Sau khi quay lại lại tiếp tục cụng ly, mặc dù có mấy năm Hạ Hi Tuyên không uống rượu, nhưng tửu lượng không kém chút nào so với trước kia nha!

Sau khi Từ Kiếm Phong vào phòng thì nhìn thấy cảnh tượng thế này: trên bàn khắp nơi đều là bình rượu trắng và chai bia, người cả bàn chỉ còn hai người là Hạ Hi Tuyên cùng với anh chàng Sơn Đông Ngụy Sở còn chưa gục, hai người cầm bình rượu ở đó nhớ lại chuyện cũ! Nói đến lúc kích động lại cụng ly, Hạ Hi Tuyên uống một hơi gần nửa chai bia. Từ Kiếm Phong nhìn thấy thật đau đầu, dỗi ý lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Phương Minh Vĩ, gọi đi.

Hai ngày nay, đúng lúc Phương Minh Vĩ báo cáo công việc ở quân khu, bận rộn tới nỗi chân không chạm đất! Mười một giờ anh vẫn còn nghiên cứu bản đồ quân sự, thấy Từ Kiếm Phong điện thoại tới còn tưởng rằng tìm anh đi uống rượu đấy!

”Đã trễ thế này rồi, cậu lại nhậu sao?” Phương Minh Vĩ mắt còn nhìn chăm chăm bản đồ tác chiến, không chút để ý, hỏi.

Từ Kiếm Phong cũng không để ý, khẽ cười: “Thế nào, ra ngoài uống mấy ly đi, Đoàn Trường!”

”Không rảnh.” Phương Minh Vĩ lạnh lùng trả lời.

”Vậy thì . . . chắc chắn . . . vậy mình gọi người khác đưa Hạ Hi Tuyên về vậy? Hẹn gặp lại.”

”Đợi chút . . .!” Phương Minh Vĩ đứng dậy đi tới bên cửa sổ, thuận tiện giơ tay lên vuốt vuốt cổ: “Hi Tuyên làm sao vậy? Nói rõ ràng chút coi!”

”Không phải là cậu bận rộn sao?”

”Từ Kiếm Phong!”

”Nhà hàng XX, lầu 5, Phòng Hoa hồng . . . quá thời hạn không . . .” Từ Kiếm Phong còn chưa nói hết điện thoại của Phương Minh Vĩ đã cúp! “Mẹ kiếp! Có muốn thất đức như vậy không!?!?” Từ Kiếm Phong nhìn điện thoại bị cúp, không nhịn được chửi thề!

Lần thứ hai Từ Kiếm Phong trở lại phòng thì chỉ còn sót một mình anh chàng Sơn Đông Ngụy Sở chưa gục thôi!

”Chào Tổng giám đốc Từ!” Ngụy Sở vừa đứng lên đã nhìn thấy Từ Kiếm Phong rồi, sau đó nhìn quanh một vòng bốn phía, trong lòng không khỏi mắng cha mắng mẹ, toàn bộ đều gục hết: “Xin lỗi, Tổng giám đốc Từ, uống tới mức như vậy!”

Từ Kiếm Phong biết tình nghĩa giữa bọn họ không đơn giản, tự nhiên cũng sẽ không nói gì, chỉ khoát tay: “Đừng, mọi người cũng khó được như vậy, để tôi gọi xe đưa mọi người về!”

Ngụy Sở tự nhiên sẽ không cự tuyệt, luôn miệng nói ‘Vâng’, Từ Kiếm Phong gọi nhân viên phục vụ tới đưa từng người từng người họ lên xe. Cuối cùng, Ngụy Sở gọi nhân viên phục vụ đỡ Hạ Hi Tuyên xuống lầu thì Từ Kiếm Phong ngăn lại: “Đợi lát nữa sẽ có người đón cô ấy, cậu đi trước đi!” Ngụy Sở nhìn Từ Kiếm Phong một cái, liền đi!

Phương Minh Vĩ đến đại sảnh nhà hàng thì đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyên một mình ngồi ở trên ghế sofa ôm đầu gối, cúi đầu, áo khoác ngoài được một nhân viên phục vụ bên cạnh cầm trên tay.

Phuong Minh Vi đi tới ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ bả vai Hạ Hi Tuyền: “Hi Tuyền!”

Hạ Hi Tuyền nghe có người gọi cô, mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nghiêng đầu hỏi: “Gọi tôi phải không?”

Về mặt đáng yêu khó có được, làm cho Phuong Minh Vi nhìn ngây ngẩn cả người, lập tức giống như trở lại ngày hai người kết hôn đó đúng là như vậy, Hạ Hi Tuyền bị những người anh em của Phuong Minh Vi chuốc say, nhưng khi đó Phuong Minh Vi cũng bị chuốc say chũnh choáng!

Phuong Minh Vi giờ tay lên vuốt ve mặt của Hạ Hi Tuyền: “Còn nhớ anh không?”

Hạ Hi Tuyền nhìn Phuong Minh Vi, thật lâu sau, nở một nụ cười tuyệt mỹ: “Phuong Minh Vi!” Nói xong bỗng ngã vào lồng ngực của Phuong Minh Vi, ngủ thiếp đi.

Phuong Minh Vi nhìn người phụ nữ trong ngực, tràn đầy nhu tình.

Nếu như Chính ủy Trương Triều Lâm mà nhìn thấy một màn này thì có lẽ đánh chết anh ta cũng sẽ không tin Phuong Minh Vi lại có thời khắc như vậy.

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh đem áo khoác ngoài đưa cho Phuong Minh Vi, mỉm cười nói: “Anh, chào anh! Tổng giám đốc Từ bảo em chuyển lời với anh, hãy chăm sóc thật tốt cho chị ấy!”

Phuong Minh Vi gật đầu cảm ơn, lấy áo khoác ngoài cẩn thận mặc vào cho Hạ Hi Tuyền, rồi bế cô lên!

Trên đường trở về, Phuong Minh Vi suy xét nhiều lần, vẫn đưa Hạ Hi Tuyền về nhà của họ trước đây. Đặt cô lên trên giường ổn định, Phuong Minh Vi rót một ly nước mật ong cho Hạ Hi Tuyền, đỡ cô lên, cẩn thận che chở ở trong ngực: “Hi Tuyền, há miệng ra.”

Hạ Hi Tuyền mở nửa mắt, khẽ mở miệng, Phuong Minh Vi cẩn thận đút cho cô uống nửa ly nước mật ong xong, lại đỡ cô nằm xuống, vừa định mang cái ly cầm ra rồi lấy giấy khăn nóng đến lau giúp cô một chút, Hạ Hi Tuyền liền túm vạt áo anh lại, Phuong Minh Vi cho là cô theo thói quen ngủ phải ôm gì đó, định cạy tay của Hạ Hi Tuyền ra.

Nhưng Phuong Minh Vi vừa đụng đến tay của Hạ Hi Tuyền, lại bị Hạ Hi Tuyền kéo lại thật mạnh!

“Hi Tuyền, tỉnh lại đi, em buông anh ra trước, để anh lấy khăn lau cho em” Phuong Minh Vi dịu dàng dụ dỗ nói.

Hạ Hi Tuyền nhắm hai mắt lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm: “Không cần . . . không cần. . .”

Phuong Minh Vi cúi người xuống nhìn cô, khoe môi hơi nhếch lên: “Tại sao?”

Dường như Hạ Hi Tuyền cảm thấy Phuong Minh Vi đến gần, đưa tay ôm chặt thân thể Phuong Minh Vi! Phuong Minh Vi cả người run lên, “Anh đi rồi, sẽ không trở lại!” Hạ Hi Tuyền lẩm bẩm nói, nói xong dùng đầu cọ cọ vào Phuong Minh Vi. Giọng nói của Hạ Hi Tuyền rất nhỏ, nhưng Phuong Minh Vi nghe không sót một từ, chỉ mấy từ đơn giản này lại làm cho Phuong Minh Vi đỏ vành mắt.

Phuong Minh Vi quay người lại ôm lấy Hạ Hi Tuyền: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Mà không biết tại sao trong miệng Hạ Hi Tuyền vẫn không ngừng gọi: “Phuong Minh Vi!”

Mà Hạ Hi Tuyền gọi một câu, Phuong Minh Vi liền đáp một câu: “Anh đây.”

Cứ gọi như vậy gần một tiếng đồng hồ: “Phuong Minh Vi, em muốn ngủ rồi, anh ôm em, đừng đi!”

“Anh không đi, em ngủ đi!”

“Vậy anh phải ở bên em.”

“Được, anh ở bên cạnh em.”

Từ đầu tới cuối, mắt của Hạ Hi Tuyền cũng không mở ra. Phuong Minh Vi cảm thấy mình giống như là đang nằm mơ vậy, nghĩ lại, người nhưng nhớ sáu năm nay, hôm nay đang ở trong lòng mình, chân thật nhưng cũng lại mờ ảo như vậy! Thế nhưng, trong lòng mong mỗi thời gian dừng ở giờ phút này thì tốt rồi, hoặc người đang ở trong lòng mình cứ ngủ yên như vậy, không cần tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 15

Hai người cứ ôm nhau ngủ như vậy cho đến khi trời sáng.

Khi Hạ Hi Tuyền tỉnh lại cũng đã gần trưa rồi, ôm chần ngồi dậy nhìn bốn phía, nước mắt là tả rơi xuống.

Nơi này và sáu năm trước giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả ga giường đều vẫn là lúc kết hôn Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ cùng nhau đi mua! Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt.

Phương Minh Vĩ không có ở đây, để lại tờ giấy nhắn nói đến quần khu có việc, trong nồi có nóng cháo, buổi trưa sẽ về.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Hạ Hi Tuyền bung chén ngồi ở phòng khách ăn cháo, không biết tại sao nước mắt lại cứ rớt xuống!

Lúc về, Phương Minh Vĩ xách một đồng hồ vào thì đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền đang cầm chén ngồi ở đó khóc. Phương Minh Vĩ sợ tới mức giày cũng không thay, vừa để đồ trong tay xuống, đi nhanh đến trước mặt Hạ Hi Tuyền, vuốt đầu của cô: “Sao thế, có phải nhức đầu rồi không?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu không nói lời nào, tự nhiên nước mắt tuôn rơi. Phương Minh Vĩ nhìn cô như vậy trong lòng càng sốt ruột hơn, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô: “Anh nấu cháo rất khó ăn sao? Vậy thì đừng ăn nữa, để anh nấu cơm cho em ăn nha?” Nói xong đưa tay lấy chén trong tay Hạ Hi Tuyền đi!

Hạ Hi Tuyền cầm chén không thả: “Em muốn ăn cháo . . .”

Phương Minh Vĩ cười: “Được . . . Em muốn ăn gì đều được hết!” trong đôi mắt đầy tràn cung chiều!

Nước mắt Hạ Hi Tuyền ngừng rơi, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt của Phương Minh Vĩ hỏi: “Em còn tưởng rằng, anh đã bán căn nhà này rồi chứ.”

“Sẽ không, đây là nhà của em và anh!” Anh còn muốn cùng nó chờ em trở về! Phương Minh Vĩ yên lặng ở trong lòng thêm một câu.

“Nhưng chúng ta đã . . .”

Phương Minh Vĩ che miệng Hạ Hi Tuyền: “Xin em, đừng nói nữa, được không?”

Lúc này thấy Phương Minh Vĩ ưu thương như vậy, Hạ Hi Tuyền gật đầu.

Phương Minh Vĩ lấy chén trên tay Hạ Hi Tuyền ra đặt ở trên khay trà, về mặt không biết tại sao thay đổi rất rối rắm, xoay người lại ôm Hạ Hi Tuyền vào trong ngực, một lúc lâu, mới nói: “Hi Tuyền, chúng ta làm lại từ đầu đi!”

Hôm qua, từ lúc Hạ Hi Tuyền ôm lấy anh trở đi, Phương Minh Vĩ suy nghĩ mình làm như vậy không biết có phải sai lầm không! Nói không chừng căn bản cô ấy cũng không để ý đâu.

Hơn nữa, bây giờ anh rất khẳng định rằng Hạ Hi Tuyền vẫn yêu anh. Mà đã nhiều năm như vậy, trong lòng anh cũng chỉ có một mình cô thôi. Vậy thì làm lại từ đầu đi! Mà sáu năm trôi qua rồi, mẹ Phương bây giờ là vậy, chỉ cần anh cưới, cũng sẽ không oán trách câu nào.

Hạ Hi Tuyền hiển nhiên bị những lời này của Phương Minh Vĩ dọa, không biết phải nói gì cho tốt, cô thừa nhận, cô vẫn yêu anh, cũng muốn cùng với anh, nhưng vừa nghĩ tới gương mặt của người mẹ chồng đó, Hạ Hi Tuyền lại sợ sệt rồi. Không nói lời nào thì tốt hơn!

Phương Minh Vĩ biết ý nghĩ trong lòng cô nên cũng không ép cô, định nói cho Hạ Hi Tuyền, để cho cô suy nghĩ thật kỹ.

Điện thoại của Hạ Hi Tuyền vang lên, Hạ Hi Tuyền liếc mắt nhìn điện thoại di động, lại quay đầu lại nhìn Phương Minh Vĩ, đứng dậy đi tới ban công nghe điện thoại.

Nhìn thấy phản ứng Hạ Hi Tuyền, đáy lòng Phương Minh Vĩ chợt toát ra từng con ớn lạnh, chẳng lẽ vừa rồi cô không nói lời nào vì còn có một người khác sao? Phương Minh Vĩ nhìn thấy trên mặt Hạ Hi Tuyền lộ ra vẻ dịu dàng thì càng thêm kiên định ý nghĩ của mình. Anh biết phải làm sao đây?

“Alo!” Hạ Hi Tuyền định đóng cửa ban công lại, nhưng làm như vậy giống như có phần hơi quá, cuối cùng chỉ khép một bên cửa lại.

“Mẹ . . .” Nguyên Bảo nùng nịu kêu: “Sao mẹ vẫn chưa về tối vậy?”

Hạ Hi Tuyền nghe giọng của con gái, nét mặt không tự chủ dịu dàng lại, bởi vì sáng sớm hôm qua Nguyên Bảo đã gọi điện thoại hỏi lúc nào thì về, Hạ Hi Tuyền nói cho tụi nhỏ biết là sáng sớm hôm nay sẽ về, vừa đứng hiện tại thời gian này đã đến, đoán là đã ở đầu đường chờ thật lâu mà vẫn không nhìn thấy xe của cô, mới gọi điện thoại tới hỏi: “Thật xin lỗi, buổi sáng có chuyện làm chậm trễ, mẹ sẽ lập tức xuất phát, buổi tối sẽ đến.”

“A, thật tốt quá! Ngày mẹ, trên đường mẹ phải cẩn thận nha!” Nguyên Bảo hoan hô.

“Ừ, mẹ biết rồi, tối nay gặp.”

“Vâng, hẹn gặp lại mẹ!”

“Hẹn gặp lại!” Hạ Hi Tuyền cúp điện thoại, xoay người đi vào trong phòng.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ cầm trong tay áo khoác ngoài của cô, đứng ở đó sắc mặt rất khó coi. Hạ Hi Tuyền biết có thể anh hiểu lầm, nhưng cũng không giải thích gì, rất tự nhiên cầm lấy áo khoác trong tay anh mặc vào!

Phương Minh Vĩ thấy cô không giải thích gì, cũng không lên tiếng hỏi. Chỉ đưa tay giúp Hạ Hi Tuyền sửa sang lại áo, qua hồi lâu, mới lên tiếng hỏi: “Em phải đi sao?”

“Ừ, anh không cần nấu cơm, em sẽ đi ngay.” Hạ Hi Tuyền đi vào phòng lấy túi xách. Từ trong phòng đi ra đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ ngồi ở trên ghế salon, trong tay còn cầm một điều thuốc.

Hạ Hi Tuyền suy nghĩ một chút, rồi vẫn lấy điều thuốc trong tay anh ra, ném vào thùng rác: “Bớt hút thuốc đi!”

Phương Minh Vĩ đương nhiên chỉ cười, Hạ Hi Tuyền nhìn anh hơi ngượng ngùng, cúi đầu đi ra cửa. Phương Minh Vĩ đứng dậy cầm chìa khóa xe lên, thấy Hạ Hi Tuyền nhìn mình vẻ không hiểu, anh giải thích: “Hôm qua em uống say, anh không có cách nào lái xe của em tới đây, hơn nữa sáng sớm hôm nay anh còn muốn đi quán khu, cho nên . . .”

“Em biết, xin lỗi thêm phiền toái cho anh rồi, xe vẫn còn ở Nhà hàng sao?” Hạ Hi Tuyền lên tiếng cắt ngang lời Phương Minh Vĩ.

“Ồ đây, nếu không để anh đưa em về chỗ ở lấy đồ đạc trước.”

“A, không cần, đồ đạc của em đã sắp xếp xong rồi, đều ở trong xe.”

“Về gấp như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Hi Tuyền đang kiểm tra đồ đạc trong túi xách nên không phát hiện sắc mặt của Phương Minh Vĩ trở nên hơi khó coi! Chờ phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ra mình mới vừa trả lời để dẫn đến hiểu lầm cỡ nào.

Vì vậy dọc theo đường đi hai người cũng im lặng.

Mặc dù trong lòng Phương Minh Vĩ rất khó chịu, nhưng quan tâm đối với Hạ Hi Tuyền không giảm chút nào! Sau khi Hạ Hi Tuyền lên xe Phương Minh Vĩ lấy ra một túi đồ đưa cho cô: “Lúc nãy anh gọi Nhà hàng đóng hộp sẵn, trên đường đi lúc nào đói bụng thì em dừng xe ăn chút, lúc lái xe không cho phép ăn đâu đấy!”

“Vâng.” Hạ Hi Tuyền không chút để ý trả lời.

“Có nghe hay không?” Phương Minh Vĩ chột cao giọng, làm cho Hạ Hi Tuyền giật mình, biết anh quan tâm cô, gật đầu thêm lần nữa: “Em sẽ không, anh hãy yên tâm đi!”

Lúc này, Phương Minh Vĩ mới hài lòng, cuối cùng nhìn Hạ Hi Tuyền một cái thật sâu, thở dài trong lòng: “Vậy thì đi thôi, đi đường cẩn thận nhé, đến nơi thì gọi điện thoại cho anh!” Trong lòng vẫn có chuyện muốn hỏi, cuối cùng cũng không nói ra.

Hạ Hi Tuyền lên tiếng trả lời ‘Biết rồi!’, rồi bấm cửa sổ xe lên, cho xe chạy, đang chuẩn bị đạp chân ga, chợt nhớ còn có một câu quên nói với Phương Minh Vĩ vội vàng nhấn cửa sổ xe xuống.

Lúc này Phương Minh Vĩ đã đi vào vệ đường để cho Hạ Hi Tuyền di chuyển xe, thấy Hạ Hi Tuyền lại nhô đầu ra, liền chạy tới hỏi cô sao thế.

Hạ Hi Tuyền cười nhìn anh một cái: “Phương Minh Vĩ, em sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện hôm nay anh nói với em, nhưng anh phải cho em thời gian.”

Phương Minh Vĩ ngẩn người một chút lập tức phản ứng kịp, cười nói: “Được, anh cho em thời gian, mặc kệ dài bao nhiêu cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Editor: Cogau

Nhớ lại lời Hạ Hi Tuyền vừa nói, trong lòng Phương Minh Vĩ không ngừng reo hò nhảy nhót, lại cười tự giễu, trông thế nào cũng giống như cậu bé mười bảy mười tám tuổi vậy. Nhưng cũng quan tâm lắm chi, ai kêu trong lòng mình vui mừng chứ!

Hạ Hi Tuyền vừa về đến nơi là bắt đầu giúp mẹ chuẩn bị đồ tết. Mặc dù không ở thành phố C nhưng vẫn giúp Phương Chính và Phương Nguyên kiểm tra bài Taekwondo và Piano, một ngày trước đêm giao thừa hai đứa nhỏ mới chính thức nghỉ ở nhà, mà vào buổi tối trước hôm giao thừa Hạ Hi Tuyền mới về tới.

Tết ở quê luôn náo nhiệt hơn so với thành phố, cho dù là giao thừa cũng vậy.

Sáng sớm thức dậy, Nguyên Bảo liền ôm lấy bà ngoại không buông, hỏi thế nào cô bé cũng không nói, sau đó thì Phương Chính thật sự không nhìn nổi cô em gái của mình nữa mới nói ra: “Nguyên Bảo ngu ngốc hết năm cũ đòi tiền mừng tuổi đấy, con đã nói với em không phải hôm nay, nhưng em ấy không tin!”

Hạ Hi Tuyền nghe thấy thế cũng bó tay rồi, nghĩ thầm, đúng là gọi Nguyên Bảo cảm có sai, một lòng chỉ nghĩ đến tiền thôi.

Diệp Uyển Tâm nhìn bộ dáng này của cô cháu gái lập tức nhìn không được liền bật cười!

Tối hôm qua, Nguyên Bảo nằng nặc tranh cãi với anh trai là hôm nay có tiền mừng tuổi, cãi không thắng thì trong lòng cũng không thoải mái. Kết quả là bây giờ thì thấy mẹ không nói lời nào, còn bà ngoại thì cười vui vẻ như vậy, ‘Oa . . .’ một tiếng khóc lên, vừa khóc còn vừa nói: “Tết không phải đều cho tiền mừng tuổi sao . . . mẹ bại hoại, bà ngoại bại hoại, anh trai bại hoại!”

Hạ Hi Tuyền không có cách nào đành phải bế lên dỗ dành, giúp cô bé lau nước mắt: “Ngày Tết đúng là đều được mừng tuổi, nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy, khi nào?” Nguyên Bảo vừa đánh vừa hỏi, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Đêm 30, tối hôm đó mẹ và bà ngoại sẽ cho Nguyên Bảo và anh trai bao lì xì, đến lúc ngủ đi ở dưới gối! Con không nhớ sao?”

Nguyên Bảo vuốt đầu suy nghĩ một chút, hình như là thế, vì vậy không nói gì nữa.

Hạ Hi Tuyền thấy cô bé không lên tiếng, cũng biết đã hiểu, liền đặt cô bé xuống, để cho cô bé cùng anh trai đi tìm bạn nhỏ khác chơi.

Mẹ Hạ thấy cô bé ngừng khóc, mang bao lì xì vốn đã lấy ra cất đi, sờ sờ đầu hai đứa: “Đi đi, buổi chiều bà ngoại và mẹ sẽ làm hoành thánh cho các con ăn, buổi trưa ăn canh trứng gà có được không?”

“Dạ được . . .” hai đứa cùng trả lời.

“Ngoan, đi đi, cẩn thận một chút!”

Hạ Hi Tuyền thấy hai đứa bé đã đi xa, mới mở miệng nói chuyện: “Mẹ, con thật sợ mẹ sẽ mang tiền đưa cho chúng, trẻ con không thể cung chiều như vậy.” Giọng nói có chút trách cứ.

Dĩ nhiên, mẹ Hạ nghe ra được, cũng ý thức được vừa nãy mình không nên làm như vậy, có một số việc đúng là phải có nguyên tắc, nhưng vừa thấy đôi mắt đỏ hoe của Nguyên Bảo, mình cũng không kìm chế được, có lẽ thật sự là già rồi: “Được rồi, đừng tức giận như vậy, sau này mẹ sẽ chú ý.” Mẹ Hạ nói, trấn an con gái.

“Mẹ, trước kia con với Tiểu Thần muốn cái gì mẹ cũng đều có thoải mái như vậy!” Còn chưa nói hết, Hạ Hi Tuyền liền ý thức được mình nói sai: “Thật xin lỗi, mẹ, con . . .”

“Không có gì.” Mẹ Hạ cắt ngang lời cô, nhìn con gái đã làm mẹ ở trước mặt, nhớ tới con trai của mình ở phương xa mười mấy năm rồi chưa từng gặp mặt, trong lòng thê lương, mở miệng nhưng vẫn không hỏi, nếu ban đầu đã quyết định như vậy, có kết quả này là bà phải chịu, hỏi cũng có ý nghĩa gì đâu!

Hạ Hi Tuyền nhìn tình cảm không ngừng biến đổi trong mắt bà, biết trong lòng bà nghĩ gì, đưa tay ôm lấy bà: “Mẹ, con không phủ nhận, con từng hận mẹ, nhưng vài năm nay con đã trải qua nhiều như vậy, đã sớm không trách mẹ rồi, con nghĩ Tiểu Thần cũng sẽ không . . .”

“Chỉ mong như vậy, mẹ đi mua thức ăn.”

Hạ Hi Tuyền nhìn bóng lưng của mẹ, không khỏi nhớ tới câu nói mà ba mình từng nói qua: “Tình tình Tiểu Hi thật ra thì cực kỳ giống Uyển Tâm, so với mẹ con bé có sự dũng cảm cần có.”

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phương Chính vẫn còn bung cái chén ngồi cạnh với người bạn nhỏ Tiểu Bảo nhà hàng xóm chơi, Hạ Hi Tuyền cũng chẳng quản cậu bé, dọn dẹp chén đĩa trên bàn xong, chưa đồ ăn cho cậu ở trên bàn, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu để chuẩn bị làm hoành thánh buổi chiều.

Chợt Nguyên Bảo kêu một tiếng: “anh trai” làm thu hút sự chú ý của Hạ Hi Tuyền và mẹ Hạ, quay đầu lại nhìn thì phát hiện thấy Tiểu Bảo nhà hàng xóm mới vừa còn chơi thật tốt mà giờ đã cầm chén com trên tay đội lên đầu Phương Chính rồi, Hạ Hi Tuyền nhìn tất cả trước mắt, không biết phản ứng ra sao nữa.

Chỉ thấy Phương Chính đưa tay vuốt com trên đầu xuống, cầm chén của mình, đi về phía Hạ Hi Tuyền, chén đưa tới: “Mẹ, con muốn canh trứng gà.”

Hạ Hi Tuyền sững sờ nhận lấy chén, múc hai muỗng canh trứng gà cho cậu bé.

Phương Chính trộn đều canh trứng gà với com trong chén, đi tới trước mặt Tiểu Bảo, bình tĩnh đội chén trong tay lên đầu cậu ta, sau đó mang cái muỗng trong tay đặt trên băng ghế bên cạnh rồi leo lên chiếc xe nhỏ của mình đi!

Cậu bé Tiểu Bảo nhà hàng xóm đó “Oa . . .” một tiếng, khóc lên, tiếng khóc cực kỳ bi thảm làm mẹ cậu ta lập tức chạy tới!

Mẹ cậu bé thấy đứa con nhà mình bị người khác đội chén com lên trên đầu, con tức giận từ từ bốc lên, sau khi sửa sang lại sạch sẽ cho đứa con nhà mình, chỉ Hạ Hi Tuyền hỏi: “Con nhà cô sao lại như vậy, cậu đồng ăn hiếp ít sao? Có ai như mấy người không, com này mà lại đội lên đầu trẻ con sao? Há?”

Hạ Hi Tuyền và mẹ Hạ liếc mắt nhìn nhau, âm thầm lắc đầu, hai mẹ con đều không muốn gây gổ với người khác, nhưng tình thế trước mắt thì . . .

“Mẹ Tiểu Bảo ơi, là anh Tiểu Bảo đội com lên đầu anh trai con trước, chúng ta không có khi dễ anh ấy!” Nguyên Bảo lên tiếng.

Mẹ Tiểu Bảo nghe thế, trên mặt vẫn không nén được tức giận, nhưng vẫn cứng cổ nói: “Vậy sao mấy người không nói thẳng bé đi về?”

“Vậy ý của chị là, Tiểu Bảo nhà chị đồ com lên đầu Phương Chính nhà tôi, đúng là, vẫn là, là do chị dạy ư?” Hạ Hi Tuyền cảm thấy cho dù cô không muốn lên tiếng, vốn là chuyện mình có lý, sẽ biến thành không quan tâm không được rồi.

Mẹ Tiểu Bảo nói không nên lời, nếu thừa nhận thì chính là mình dạy con làm chuyện xấu, còn nếu không thừa nhận chuyện này thì chính là đứa bé nhà mình coi thường người khác.

Mẹ Hạ thấy cô ta không nói gì, liền ra ngoài giảng hòa: “Được rồi, mẹ Tiểu Bảo, giữa trẻ con cãi nhau ầm ĩ là rất bình thường, chưa đầy hai phút lại chơi cùng nhau, người lớn chúng ta không cần thiết phải to tiếng như vậy, nhanh dẫn Tiểu Bảo về thay quần áo đi.”

Mẹ Tiểu Bảo biết mình đuối lý nên đành dẫn con mình về.

Hạ Hi Tuyền tròn mắt nhìn con mình một cái, rồi kéo cậu đi gội đầu thay quần áo.

Phương Chính biết mẹ tức giận rồi, nên không lên tiếng mà theo mẹ đi rửa mặt.

Sau khi giúp cậu tắm rửa lại, Hạ Hi Tuyền cũng không nhiều lời với cậu bé, mà nói cậu đi vào phòng đứng suy nghĩ lại!

Phương Chính đứng ở đó không nói gì, nghĩ thầm, như vậy còn có ý nghĩa gì nữa, người khác khi dễ cậu, cậu bắt nạt lại cũng không được sao, huống chi chỉ là cậu, cái đó gọi là gì ta, . . ., à, ăn miếng trả miếng. Lần sau nếu có chuyện như vậy, phải tránh mẹ, nếu không còn bị phạt đứng . . .

Nếu Hạ Hi Tuyền mà biết rằng đứa con nhà mình suy nghĩ lại, lại nghĩ ra những thứ này, có lẽ sẽ tức giận mà ngắt đi!

Về sau có một lần gia đình tụ họp, ông nội Phương sau khi nghe nói, hừ một tiếng: “Con nói đây không phải là giống tên nhóc kia sao, đánh chết ta cũng không tin, chuyện này lúc nhỏ Phương Minh Vĩ làm rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Editor: Cogau

Chẳng mấy chốc đã tới ngày giao thừa hôm nay, hai đứa nhỏ Phương Chính và Nguyên Bảo vẫn tiếp diễn tình trạng như mọi ngày. Có lúc Hạ Hi Tuyền rất tức giận, thật muốn gọi điện thoại nói cho Phương Minh Vĩ, nhanh nhanh mang hai đứa bé xui xẻo nhà mấy người này đi cho tôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hai đứa bé xui xẻo này là mình sinh ra đấy!

Vì vậy, buổi sáng hôm giao thừa tình trạng lại bắt đầu.

“Phương Chính, Phương Nguyên Nguyên, hai đứa tụi con lập tức thay quần áo trên người xuống cho mẹ!” Hạ Hi Tuyền một tay chống nạnh, một ngón tay kia chỉ vào Phương Chính và Phương Nguyên kêu.

“Mẹ, không phải mẹ đã nói Tết thì được mặc quần áo mới sao?” Phương Chính cãi lại.

“Mẹ nói khi nào thì mặc, nói là hôm nay sao, hả? Mỗi ngày không gây ra chuyện gì, thì các con không vui sao?”

“Hôm nay là Tết, con muốn mặc.” Phương Chính nói xong thì nhảy xuống giường.

“Phương Chính, nếu con dám ra ngoài, mẹ sẽ đưa con về thành phố C ngay lập tức.” Hạ Hi Tuyền hoàn toàn không có sự tỉnh táo ngày thường, gần như là nhảy dựng lên hét.

Vì vậy Phương Chính không dám di chuyển, nhưng vẫn cứng cổ đứng ở đó, hai mẹ con đều tỏa ra mùi tức giận nồng nặc, chẳng qua Hạ Hi Tuyền cứng rắn hơn một chút. Nhìn mẹ và anh trai ở trước mặt, Nguyễn Bảo thu hồi nước mắt quanh hốc mắt, mẹ thật hùng dũng, có thể đánh người hay không đây?

Diệp Uyển Tâm đẩy cửa ra thì phát hiện không khí trong phòng ngủ bất thường, nhìn quần áo mặc trên người hai đứa trẻ là hiểu, nên đuổi Hạ Hi Tuyền đi ra ngoài. Kéo tay cháu ngoại mình, tới bên cạnh ghế salon ngồi xuống, bắt đầu hóa giải mâu thuẫn: “Phương Chính, sao hôm nay lại mặc quần áo mặc của ngày mai vậy?” Diệp Uyển Tâm ôn tồn hỏi.

“Bởi vì hôm nay là Tết.” Phương Chính trả lời chuyện đương nhiên.

“Hôm nay Tết là không sai, nhưng quần áo này là để ngày mai mặc.”

“Tại sao vậy chứ? Bà ngoại!” Phương Nguyên không nhịn được hỏi.

“Bởi vì, mai là mừng một tháng giêng, là bước sang một năm mới, mà năm mới thì đương nhiên là phải mặc quần áo mới đi chúc mừng! Các con suy nghĩ một chút xem bà ngoại nói có đúng hay không!” Diệp Uyển Tâm khẽ vuốt gương mặt hai đứa nhỏ.

Nguyễn Bảo gãi gãi gương mặt, trong đầu xoay chuyển, hình như là thế, nhưng vẫn không xác định hỏi một câu: “Thật sao?”

Diệp Uyển Tâm thu hết biểu cảm của hai đứa trẻ vào trong mắt, nhưng cũng không trả lời, chỉ nhìn Phương Chính.

Phương Chính liền nghĩ ra: “Tết Nguyên Đán chính là ngày đầu tiên của năm mới.” Nói xong vẫn còn rất không tin tưởng liếc mắt nhìn bà ngoại mình.

Ôm Phương Chính và Nguyễn Bảo vào: “Tết là ngày đầu tiên của năm mới là không sai, nhưng đó là chung trên toàn thế giới, quy định không giống nhau, mà giao thừa lại là từ tổ tông của chúng ta truyền lại, nếu không tại sao Nguyên Đán gọi Tết chứ!”

Mấy câu nói của Diệp Uyển Tâm làm hai đứa bé chẳng nói được một câu nào, im lặng hồi lâu, Phương Chính đành hoàng nhận lỗi: “Con đi thay quần áo ra, Nguyễn Bảo, em cũng thay đi.” Nguyễn Bảo từ trước đến giờ đều là anh trai nói gì thì chính là cái đó, dĩ nhiên gật đầu nói ‘Vâng’.

“Còn gì nữa không?” Diệp Uyển Tâm trầm giọng hỏi.

“Con không nên to tiếng với mẹ, sau khi thay quần áo xong con sẽ dẫn em gái đi xin lỗi mẹ.”

Diệp Uyển Tâm hài lòng gật đầu, ý bảo bọn chúng đi thay quần áo, đứa bé năm tuổi đã sớm học được cách tự mình mặc quần áo, cho dù thân thể không khỏe, Hạ Hi Tuyền cũng vẫn không nuông chiều, việc có thể làm đều để chúng tự mình làm.

Sau khi Phương Chính thay xong quần áo thì dắt em gái tới xin lỗi Hạ Hi Tuyền: “Mẹ, thật xin lỗi, con không nên to tiếng với mẹ.”

Hạ Hi Tuyền sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa: “Mẹ cũng xin lỗi, mẹ không nên lớn tiếng như vậy, đi rửa mặt đi, sau đó ăn sáng.” Nhìn bóng lưng hai đứa bé, Hạ Hi Tuyền có chút đau lòng, sau khi từ phòng đi ra, cô liền hối hận, trẻ con đều có tâm lý đối đầu, nếu càng la chúng, thì chúng lại càng làm trái lời mình, huống chi Phương Chính không phải là đứa trẻ không biết phân rõ phải trái. Aizz, chẳng lẽ là bởi vì ‘đại di mục’ tới?

Buổi trưa Lý Hạ Thu gọi điện thoại tới, Hạ Hi Tuyền nói chuyện buổi sáng và chuyện mấy ngày trước đã xảy ra với cô ấy, Lý Hạ Thu cười ha ha: “Hạ Hi Tuyền, chị phải cẩn thận đấy, sau này con trai của chị mà có vợ khăng định cũng sẽ đối xử với chị như vậy.”

“Cút!” Hạ Hi Tuyền giận.

“Ha ha, nói đùa thôi, ba tuổi đã thấy già, Phương Chính từ nhỏ đã che chở em gái của nó, còn đánh nhau chưa bao giờ thua, căn cứ vào hai điều này, về sau tuyệt đối yêu gia đình yêu vợ con, ha ha ha, nhưng khó thấy được tính tình chị nóng nảy như vậy, em thấy không phải nguyên nhân đại di mục tới, mà có lẽ là mấy ngày nay Phương Minh Vĩ chưa gọi điện thoại cho chị đi, ha ha ha . . .” Lý Hạ Thu ôm điện thoại nằm trên giường cười rất tùy ý.

“Em đừng ở đây nói bậy, cẩn thận chị mang tên em khắc lên tấm bia đấy.”

“Biến, gần sang năm mới mà rửa em, được rồi, không phải chính chị là người rõ ràng nhất sao, thế nhé, Tổng giám đốc Lưu của chúng ta lại gọi điện thoại tới thúc giục, hôm nay em đến chỗ anh ta, bye bye, nói cho hai đứa nhà chị biết, năm mới, đi Tiểu Hạ của chúng sẽ mang theo bao tiền lì xì đến thăm chúng.”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, Hạ Hi Tuyền vuốt mặt mình, thật chẳng lẽ là vì anh ấy không gọi điện thoại ư, nhưng trừ cuộc điện thoại đêm hôm đó ra, thật sự là một cuộc điện thoại, một cái tin nhắn của Phương Minh Vĩ cũng không có.

Buổi tối, sau khi ăn cơm tất niên, phát bao lì xì cho Phương Chính và Nguyễn Bảo, thì dắt chúng ra ngoài xem pháo hoa. Bọn nhỏ tụ tập chơi cùng một chỗ, tự nhiên muốn chơi một ít pháo hoa, Phương Chính và Nguyễn Bảo nhìn thấy thêm, nhìn mẹ mình một cách mong chờ, Hạ Hi Tuyền thấy buồn cười, vung tay lên, để cho chúng tự đi chơi.

Khi Phương Minh Vĩ gọi tới, Phương Chính và Nguyễn Bảo chơi đùa đang lúc vui, Hạ Hi Tuyền đứng xa xa nhìn, nghe thấy điện thoại di động kêu, là Phương Minh Vĩ gọi tới, thật kỳ, tâm tình phiền não cả một buổi chiều lúc này lại hồi phục ngay được!

Mấy ngày nay Phương Minh Vĩ rất bận, gần cuối năm, vừa đón tiếp lãnh đạo tới động viên, lại vừa phải động viên những tân binh nhớ nhà, phòng ngừa bọn họ xảy ra sơ xuất gì.

Mặc dù rất bận, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có. Chủ yếu là Phương Minh Vĩ muốn xem rốt cuộc Hạ Hi Tuyền có quan tâm hay là không quan tâm anh, mấy ngày nay làm cho Phương Minh Vĩ ngột ngạt, có trời mới biết anh muốn gọi điện thoại cho Hạ Hi Tuyền bao nhiêu. Nhưng điều anh không ngờ chính là, Hạ Hi Tuyền nhẩn tâm như vậy, mấy ngày trôi qua rồi, mà một cuộc điện thoại cũng không có, ngay cả tin nhắn cũng không.

Năm nay, Phương Minh Vĩ ở lại Đơn vị ăn tết như mọi năm, người đã kết hôn nếu không phải trực ban tự nhiên có thể về nhà ăn tết, nếu phải trực ban mà có vợ thì vợ sẽ tới Đơn vị ăn Tết. Vì vậy, không khí ở Đơn vị cũng rất vui vẻ. Phương Minh Vĩ nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt không khỏi nhớ tới Hạ Hi Tuyền, có lẽ cô cũng ăn tết một mình, không có ai bên cạnh, vậy mà cũng chẳng biết gọi điện thoại cho anh nữa. Phương Minh Vĩ nghĩ tới đó, cảm xúc trong mắt tăng thêm.

Vợ Chính ủy Lý Mân ngồi đối diện chếch với Phương Minh Vĩ, nhìn rất rõ cảm xúc trong mắt anh.

Cho đến lúc điện thoại Phương Minh Vĩ kêu, trong phòng quá ồn nên ra ngoài nghe điện thoại. Phương Minh Vĩ cầm điện thoại, suy nghĩ thật lâu, vẫn nhin không được đưa điện thoại lên nghe!

”Alo!”

”Phương Minh Vĩ, năm mới vui vẻ.” Giọng nói vui vẻ của Hạ Hi Tuyền truyền đến, những khó chịu trong lòng Phương Minh Vĩ lập tức tan thành mây khói.

”Năm mới tốt đẹp, Hi Tuyền!”

”Ăn com tất niên chưa?” Hạ Hi Tuyền hỏi.

”Đang ăn, em thì sao?”

”Ăn rồi, anh ăn Tết ở đơn vị à?” Hạ Hi Tuyền nghe được tiếng các chiến sĩ hoan hô ở bên đó truyền đến.

”Đúng vậy, mấy năm nay đều ăn tết ở đơn vị.”

”Trong Doanh trại ăn Tết khẳng định rất vui đi!” Hạ Hi Tuyền nhìn không trung hỏi, nói đến buồn cười, mặc dù cô và Phương Minh Vĩ ở chung một chỗ gần 4 năm mà cũng chưa vào Đơn vị. Đối với chỗ làm việc của Phương Minh Vĩ tự nhiên thật tò mò.

”Bộ đội là một đại gia đình, nhiều người, nên tự nhiên sẽ náo nhiệt, lần sau em cũng có thể tới cảm nhận một chút.” Phương Minh Vĩ thử hỏi.

Hạ Hi Tuyền tự nhiên nghe ra Phương Minh Vĩ đang thử thăm dò, cười nói: “Được.”

”Thật nha, không cho nói lại!” Phương Minh Vĩ lòng tràn đầy vui mừng nói.

Có người uống rượu được một nửa thì phát hiện không thấy Đoàn trưởng của mình, lập tức phái người ra ngoài tìm. Lý Mân nháy mắt với chồng mình, Trương Triều lâm vội vàng nói, tôi đi, tôi đi. Ra ngoài đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ đứng ở đó gọi điện thoại, phát huy sự lớn tiếng của mình, gọi về phía Phương Minh Vĩ đứng: “Ông Phương, chuyện gì vậy, nhanh trở lại uống rượu đi.” Lý Mân ở trong phòng nghe thế, tức giận dậm chân, đứng là ngu hết biết mà!

Phương Minh Vĩ giờ tay lên ý bảo tới ngay, đương nhiên Hạ Hi Tuyền ở đầu này điện thoại cũng nghe thấy, cười nói: “Anh đi nhanh đi!”

”Ừ, được, mấy ngày nữa, anh sẽ gọi chúc tết em”

”Được, chúc anh năm mới vui vẻ trước nha!”

”Cũng chúc em năm mới vui vẻ, còn nữa, Hi Tuyền, anh nhớ em lắm, hi vọng sang năm chúng ta có thể ăn Tết cùng nhau.” Thấy Trương Triều Lâm đang đi về phía mình, “Anh cúp máy đây!” Phương Minh Vĩ vội vàng cúp điện thoại, đi về phía Trương Triều Lâm.

”Ồi, sao ông gọi điện thoại lâu thế chứ?”

”Điện thoại nhà.”

”A!” Trương Triều Lâm vốn định hỏi có phải bạn gái không, nhưng nghe nói là điện thoại nhà, cho là mẹ Phương, nên lập tức nuốt câu hỏi vào trong.

Hạ Hi Tuyền nhìn điện thoại vội vã bị cúp, nhìn hai đứa con đang chơi vui vẻ ở không xa trước mặt, khẽ nói câu: “Sẽ, sang năm người một nhà chúng ta nhất định sẽ ăn Tết cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Editor: Cogau

Sau khi Phuong Minh Vi quay lại nhà ăn, ngồi xuống, người nào người nấy bắt đầu giống như đều tới mời rượu anh, còn Phuong Minh Vi thì ai đến mời cũng không từ chối. Cuối cùng vẫn là Trương Triều Lâm không nhìn nổi, mới thôi, Đoàn trưởng ở dưới bụng ly rượu la to: “Chính ủy không có người như anh đâu, anh là có chị dâu ở đây nên không uống rượu, về tỉnh thì có thể tha thứ, nhưng tôi là Đoàn trưởng phải không, chịu cảm cảm như anh vậy là không nên đâu!” Nói xong còn hướng về phía Lý Mân nói một câu: “Chị thấy đúng không, chị dâu?”

“Nhưng tôi cũng không cảm!” Lý Mân nhìn Trương Triều Lâm Tiểu nói, phía dưới liền ồn ào lên, la hét: “Chính ủy, một ly, chính ủy, một ly!”

Trương Triều Lâm vung tay lên, bên dưới lại yên tĩnh lại, trơ mắt nhìn, cho rằng Trương Triều Lâm thật sự muốn uống: “Tội nhóc các cậu ồn ào cái gì, tôi phải đi gác thay cảnh vệ Tiểu đoàn, các cậu cứ ở đây uống đi, không được ồn ào, cẩn thận tối hôm nay cho các cậu thêm đồ ăn đấy!” Nói xong thì ở dưới đều thờ dài, nhưng cũng biết, khi xuân đến thì lãnh đạo doanh trại sẽ phải gác thay cảnh vệ Tiểu đoàn, đây là một quy định bất thành văn.

Trương Triều Lâm nói xong, mấy cán bộ cũng đứng lên đi cùng với anh ta, Phuong Minh Vi cũng cùng đi, trước khi đi, dặn họ chăm sóc cho tốt các chị dâu, không cho làm mất mặt bộ đội.

Chiều nay, Phuong Minh Vi đứng ở trong gió tuyết, hoàn toàn không có một tí ti lạnh lẽo nào, trong lòng còn tràn đầy ấm áp, giờ này sang năm, lúc anh đi ra nói với các anh em: “Chăm sóc tốt cho chị dâu các cậu đấy!” thì trong số những chị dâu này nhất định sẽ có Hạ Hi Tuyền nữa.

Đầu năm, Hạ Hi Tuyền đưa Phuong Chính cùng Phuong Nguyên trở về thành phố C, hôm sau Lý Hạ Thu mang theo bao lì xì mà bạn Nguyên Bảo đã dặn đi dặn lại đến thành phố C.

Lý Hạ Thu vừa vào cửa nhìn thấy hai đứa bé, ôm cổ hưng hăng hôn mỗi đứa một cái. Phuong Chính chê, xoa xoa nước miếng trên mặt: “Di Tiểu Hạ, con lớn rồi, lần sau đừng hôn con nữa.”

Lý Hạ Thu giận, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Phuong Chính nói: “Phuong Chính, làm sao con lại không đáng yêu như vậy, khẳng định là ở trường không có cô bé nào thích con.”

“Mới không cần, một đám háo sắc.” Phuong Chính ra vẻ khinh thường nói.

“Di Tiểu Hạ, chúc mừng năm mới!” Nguyên Bảo khéo léo chào hỏi.

Lý Hạ Thu ôm lấy Nguyên Bảo, hôn rồi lại hôn: “Chúc mừng năm mới, vẫn là Nguyên Bảo nhà ta ngoan ngoan.”

Một câu khen khiến Nguyên Bảo mở cờ trong bụng, mắt sáng bừng lên: “Chúc cho di Tiểu Hạ năm mới đại phát tài nha, tiền lì xì đâu!” Nguyên Bảo đưa đôi tay ra đóng đưa ở trước mặt Lý Hạ Thu.

Lý Hạ Thu ngửa mặt lên trời thờ dài, cô cũng biết, không nên ôm kỳ vọng quá lớn đối với hai đứa bé này, quả nhiên là có mục đích mà. Nhưng vẫn vui vẻ lấy ra hai bao tiền lì xì, đưa một cái cho Nguyên Bảo, một cái khác cầm ở trên tay, nhìn chăm chăm Phuong Chính, cố làm ra vẻ nhã nhặn, nói: “Phuong Chính, Nguyên Bảo đã chúc tết rồi mới có tiền mừng tuổi, con là anh trai không phải cũng nên chúc sao!” Phuong Chính đang muốn mở miệng, Lý Hạ Thu đưa tay ra cắt lời cậu bé: “Không cho lặp lại đấy!”

Phuong Chính nhún nhún phần nộ kích động, trong đầu chợt nhớ tới câu đối hôm qua mới thấy ở ngoài, vậy hẳn là lời chúc tốt lành đi, cũng treo ở ngoài kia mà, được, hẳn là nó rồi.

”Chiếm Thiên thời - Địa lợi - Nhân hòa

Đạt Cửu Châu tứ hải tài bảo” - Phuong Chính bật thốt lên.

Lý Hạ Thu nhìn cậu bé trước mặt, trong lòng không khỏi thờ dài, đứa trẻ thông minh như vậy, thật là hời cho Phuong Minh Vi rồi, vui vẻ đưa ra bao tiền lì xì.

Phuong Chính nhận lấy bao lì xì, chạy đến ban công nhìn xuống phía dưới, xác định xe mẹ không có ở đây, mới lật đặt chạy lại, ôm Lý Hạ Thu hỏi: “Di Tiểu Hạ, hàng năm đi đều gặp ba con chứ?”

Một câu hỏi làm Lý Hạ Thu á khẩu không trả lời được, suy nghĩ một chút vẫn gật đầu: “Có gặp!”

”Thật sao, vậy di hãy nói cho chúng con biết đi, ba con bây giờ thế nào, ba vẫn còn ở trong quân đội sao?” Nguyên Bảo hưng phấn hỏi!

”Còn, ba tội con bây giờ là Đoàn trưởng nha!”

”Đoàn trưởng, có thể quản lý rất nhiều người sao?” Trong mắt Nguyên Bảo tán ra ánh sáng sùng bái.

”Đúng vậy, rất nhiều người, cụ thể có bao nhiêu người, đi cũng không biết nữa.”

”Vậy bây giờ ba con đang ở thành phố B, đúng không?” Phương Chính nói khẳng định.

Lý Hạ Thu không dám trả lời, có trời mới biết sau khi cô nói thì Phương Chính có thể thừa dịp nào đó Hạ Hi Tuyền không có ở đây liền một mình chạy tới thành phố B hay không. Trong lòng đang cầu khẩn, chị gái, sao chị vẫn chưa về vậy? Một hồi tiếng chia khóa vang lên, trong lòng Lý Hạ Thu mặc niệm một câu, ông trời phù hộ!

Hạ Hi Tuyền vào nhà nhìn thấy giày của Lý Hạ Thu, cất giọng gọi: “Tiểu Hạ, tới giúp chị xách đồ đi.”

Lý Hạ Thu liếc nhìn Phương Chính, nói một câu ‘Không biết’, rồi kéo Nguyên Bảo chuẩn mắt.

Nguyên Bảo cầm bao lì xì, vui vẻ chào hỏi mẹ: “Mẹ! Mẹ nhìn đi, đây là đi Tiểu Hạ cho con đấy.” Nói xong thì gói bao lì xì trong tay lên.

Hạ Hi Tuyền cười: “Vậy các con có cảm ơn đi Tiểu Hạ không vậy?” Nguyên Bảo khéo léo gật đầu nói có cảm ơn.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phương Chính và Nguyên Bảo đi ngủ trưa. Trong tay Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu mỗi người một ly Hồng Trà, ngồi nói chuyện phiếm.

Lý Hạ Thu đem lời Phương Chính mới vừa hỏi nói lại cho Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền có chút kinh ngạc, mỗi lần Phương Chính nhìn thấy Lý Hạ Thu đều sẽ hỏi chuyện Phương Minh Vĩ, chuyện này cô biết, thế nhưng đây là lần đầu tiên Phương Chính khẳng định ba ở thành phố B như vậy!

”Hạ Hi Tuyền, chị phải coi chừng Phương Chính đấy, muốn làm bất hảo, bỏ nhà trốn đi đến thành phố B tìm ba gì gì đó, đến lúc đó chị ngồi mà khóc!” Lý Hạ Thu nhấp một hớp trà trong tay, hỏi tiếp: “Aizz . . . Rốt cuộc chị có đồng ý với Phương Minh Vĩ hay không vậy?”

”Chưa có chính thức đồng ý anh ấy, còn Phương Chính chị sẽ chú ý.”

”Em không biết chị ở đây suy tính cái gì, nhưng dùng hiểu biết của em đối với chị, thì cho dù là đồng ý, cũng sẽ không nói cho anh ấy biết chuyện Phương Chính và Phương Nguyên nhanh như vậy.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Không biết nữa, Tiểu Hạ, mặc dù chị biết rõ Phương Chính và Phương Nguyên vẫn luôn muốn gặp anh ấy, nhưng nếu như quan hệ giữa chị và anh ấy chưa xác định, tình cảm cũng không ổn định, thì làm sao chị dám đem chuyện con cái nói cho anh ấy biết! Huống chi, nếu nhà họ biết sự tồn tại của hai đứa bé này, lại không dẫn bọn chúng đi sao, nếu sự thật là như vậy, sáu năm này với chị còn có ý nghĩa gì đây? Chị rất xác định chị vẫn còn yêu anh ấy, nhưng chị không muốn lấy con làm lợi thế để cho anh ấy trở về bên cạnh chị, cái người mẹ đó, chị rất sợ!” Hạ Hi Tuyền ôm mình, trong ánh mắt thật thê lương!

”Vậy nếu như, là em nói ‘nếu như’ thôi, chị và Phương Minh Vĩ không thành, có phải chị định cả đời này không nói cho anh ấy phải không?” Lý Hạ Thu nhìn chằm chằm Hạ Hi Tuyền, thận trọng hỏi.

”Không biết nữa, chờ bọn chúng trưởng thành, sẽ để cho chúng đi tìm anh ấy, lại nói, thế nào Từ Kiếm Phong nhà em cũng sẽ biết tin tức của anh ấy đây! Ha ha . . . Đúng rồi, khi nào thì kết hôn vậy?” Hạ Hi Tuyền lấy chân đá Lý Hạ Thu.

”Em không tin hôn nhân . . .” Lý Hạ Thu xoay người lại nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt rất khó coi.

Hạ Hi Tuyền khề thờ dài một cái, nên cũng không nói gì nữa!

Lúc tối, Phương Minh Vĩ gọi điện tới, hỏi Hạ Hi Tuyền câu nói lần trước đó có đồng ý hay không! Hạ Hi Tuyền giả bộ ngu: “Nói cái gì?”

Ở đầu này điện thoại này, trong đầu Phương Minh Vĩ đầy suy nghĩ nôn nóng: “Cái gì là ‘nói cái gì’, không phải là quên rồi chứ?”

”A, anh nói lại đi, em không nhớ rồi!”

”Chính em nói rằng sang năm sẽ ăn Tết ở Đơn vị đấy.”

”A, này! Bạn bè cũng được phép đến à! Mà em lại không nói với anh rằng đồng ý đấy.”

”Vậy khi nào thì em mới đồng ý?” Phương Minh Vĩ bất đắc dĩ hỏi, nghĩ thâm đây thật là tổ tông mà! Không đúng nha, tổ tông anh không phải một nhọc thế này.

”Chuyện này á, để xem biểu hiện của anh đã, em cúp máy đây!” Hạ Hi Tuyền nói xong thì cúp điện thoại ngay, nhân tiện tắt máy di động luôn, cùng Lý Hạ Thu đưa Phương Chính và Nguyên Bảo đi dạo phố.

Nhìn điện thoại bị cúp, Phương Minh Vĩ cầm điện thoại di động có chút uất ức nói một câu: “Anh lại không ở bên cạnh em, thì biểu hiện thế nào đây!”

Chương 19: CHƯƠNG 19

Editor: Cogau

Vì vậy, về vấn đề ‘đồng ý’ hay ‘không đồng ý’ này rồi rầm tới vài ngày sau, rốt cuộc Đoàn trưởng Phuong cũng nghĩ đến có thể nhờ giúp đỡ, viện trợ từ bên ngoài.

Một ngày nọ, anh chàng lính công vụ - đồng chí Tiểu Hà khi đang đưa tài liệu cho Đoàn trưởng của họ thì bị chặn lại.

”Tiểu Hà, năm nay 23 tuổi rồi nhỉ?” Phuong Minh Vĩ cười hỏi

Tiểu Hà nhìn thấy nụ cười của Đoàn trưởng mình thì hết sức thận trọng, chẳng lẽ mình lại làm sai chuyện gì rồi ư: “Vâng ạ, Đoàn trưởng có chuyện gì không ạ?” Tiểu Hà cẩn thận hỏi.

”À, không có chuyện gì, chỉ là hỏi thăm tình hình của cậu chút thôi. Chuyện kia . . ., có bạn gái chưa?”

”Báo cáo Đoàn trưởng, chưa có ạ.” Tiểu Hà ngay ngắn đứng nghiêm.

”Aizz . . . đừng lo lắng, chỉ là tôi quan tâm đời sống tình cảm của cậu thôi. Vậy có thích ai chưa?” Phuong Minh Vĩ tiếp tục hỏi han.

”Báo cáo, không có.” Ở đại đội, ngay cả nữ cũng không có thì em lấy đâu ra mà thích, không biết người Đoàn trưởng này làm sao nữa! Tiểu Hà nghĩ trong bụng!

Phuong Minh Vĩ dùng ngón tay gõ cái bàn, suy nghĩ một lát, lại nhìn mắt Tiểu Hà, khoát tay: “Được rồi, đi ra ngoài đi.”

Tiểu Hà lạnh lẽo chào rồi đi, lúc kéo cửa đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghĩ bây giờ cũng hai giờ rồi, Đoàn trưởng còn chưa ăn cơm nữa, vì vậy quay lại hỏi: “Đoàn trưởng, anh còn chưa ăn cơm nữa, để em đi lấy cơm trưa tối cho anh!”

”Không rảnh ăn!” Phuong Minh Vĩ không ngẩng đầu. Đồng chí Tiểu Hà gãi gãi đầu, người Đoàn trưởng này làm sao vậy không biết, vừa rồi còn có lòng rảnh rồi nói chuyện phiếm với mình, sao thời gian ăn cơm lại không có. Mặc kệ, cứ mang cơm tới đi!

Mấy ngày nối tiếp, Phuong Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyền ngày ngày đều cống hiến cho sự phát triển của Công ty di động, nhưng vấn đề có đồng ý hay không thì vẫn không giải quyết được. Lần này, Phuong Minh Vĩ càng buồn bực thêm, gần tới diễn tập, cũng không có thời gian tới thành phố C. Lần này quân binh của Binh đoàn Pháo binh bắt đầu không ngừng kêu khổ, Đoàn trưởng không có việc gì cũng sẽ đảo qua sân huấn luyện hai vòng, hào hứng đến đây, còn đích thân huấn luyện họ, mà lượng huấn luyện so với bình thường tăng khoảng gấp đôi!

Hết Tết, Hạ Hi Tuyền trở về trường học đi dạy. Sau giờ giảng, trở về phòng làm việc thấy Tôn Kiều phờ phạc rũ rượi ngồi ở chỗ ngồi, hỏi cô ấy làm sao. Tôn Kiều về mặt đau khổ, ôm cô Hạ Hi Tuyền: “Cung ơi, làm sao bây giờ, quan hệ của mình và Lộ Lịch Thần càng ngày càng không rõ ràng.”

Hạ Hi Tuyền nhìn xung quanh, kéo cô ấy ra khỏi phòng làm việc, đưa tay bóp mạnh cô ấy một cái, sau khi chờ Tôn Kiều bình thường mới hỏi: “Là tốt hay xấu?”

Tôn Kiều gãi gãi đầu: “Mình không biết, mình và anh ấy xảy ra quan hệ, lại cùng anh ấy về quê ăn tết nữa.”

”Vậy thì tốt vô cùng nha, cậu và anh ấy đã Đăng ký kết hôn, xảy ra quan hệ là bình thường, cùng anh ấy về quê ăn Tết cũng là việc nên làm, quen rồi Đăng ký kết hôn cũng gần ba năm, còn không biết cửa chính nhà chồng mở hướng nào, mà bây giờ xem ra cậu đối với việc phát triển giữa hai người các cậu vẫn vui vẻ đi!”

”Ôi, phiền quá à, thuận theo tự nhiên đi. Aizz, đúng rồi cậu còn chưa nói, cậu và Phuong Minh Vĩ thế nào rồi?” Phiền não của Tôn Kiều chỉ duy trì một giây, ‘tính bà tám’ trong xương tủy lại bắt đầu phát huy.

”Anh ấy hi vọng mình và anh ấy có thể hòa hợp lần nữa.” Hạ Hi Tuyền nói đơn giản việc đã xảy ra.

”Vậy cậu có đồng ý với anh ấy không?”

”Còn chưa.”

”Thật không biết, cậu đang nghĩ cái gì nữa. À, hôm nay mình đến nhà cậu ăn cơm, ha ha . . .”

Hạ Hi Tuyền nhìn cô ấy không hiểu: “Tại sao, nhà các cậu không có cơm ăn à?”

”Cái gì chứ, Công ty của Lộ Lịch Thần có chuyện nên đi Mi rồi, một mình mình ở nhà không muốn nấu ăn.”

”Vậy cậu định ở nhà mình mấy ngày?”

Tôn Kiều đưa hai tay ra xoa tay múa chân, Hạ Hi Tuyền lườm cô ấy một cái.

”Aizz, đừng như vậy, mình sẽ ngại đấy.”

Hạ Hi Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Cậu không biết xấu hổ . . .”

Buổi trưa đến nhà ăn ăn cơm, giáo sư Bát Tiến Thịnh vẫn kiên trì đến ngồi bên cạnh Hạ Hi Tuyền, lời nói có vẻ rất quan tâm và thân mật, khiến Hạ Hi Tuyền nổi da gà, mà Tôn Kiều thì trước sau như một vẫn nói chuyện thường ngày cùng giáo sư Bát, hai người cứ người hỏi người đáp, cuối cùng Hạ Hi Tuyền đến bên tai Tôn Kiều nói một câu: “Hôm nay, cậu không cần về nhà cùng mình đâu.”

Tôn Kiều chột giật mình một cái, ánh mắt đảo quanh, cười rồi quay đầu nói với Hạ Hi Tuyền: “Này Hi Tuyền, cậu nói xem hôm nay mình đến nhà cậu thì có thể gặp được Phương Minh Vĩ không?”

Hạ Hi Tuyền sao lại không hiểu tâm tư của cô ấy, cũng hứa theo cô ấy: “Không gặp được, bộ đội sắp diễn tập rồi.” Hạ Hi Tuyền vừa mới dứt lời, giáo sư Bát tay cũng không chú ý run một cái, Tôn Kiều thu hết vào trong mắt, hắng giọng một cái: “Cái gì thế, giáo sư Bát, buổi chiều hai chúng em còn có lớp, không nói chuyện nhiều với anh nữa, anh ăn từ từ nha.” Nói xong, kéo Hạ Hi Tuyền chạy mất.

Vừa đến chỗ không có ai, Hạ Hi Tuyền liền bỏ tay Tôn Kiều ra: “Người phụ nữ chết tiết! Cậu chê mình còn chưa đủ loạn có phải không?”

Tôn Kiều, nở nụ cười, ha ha hai tiếng: “Chỉ cần cậu đến nhà ăn ăn cơm, luôn có thể gặp phải anh ta nha, tôi đây không phải sợ cậu lạnh nhạt giáo sư Bát ư, chỉ giúp cậu gọi anh ấy thôi!”

Hạ Hi Tuyền lườm cô ấy một cái, nghĩ thầm thế cũng đúng, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, học viện nhiều giảng viên và sinh viên nhìn vào như vậy, cũng không thể để anh ấy bị hạ nhục trước mặt mọi người, khẳng định một lúc sau lại có lời ra tiếng vào.

Tôn Kiều thấy bộ dáng Hạ Hi Tuyền như vậy, liền tiến lại nói: “Mình có biện pháp, không biết cô giáo Hạ có muốn nghe một chút hay không?”

”Nói!”

”Ồ trường của chúng ta, không phải cậu cũng có một phòng ở khu tập thể sao, bình thường khi bận rộn, cậu sẽ ở lại một đêm, như vậy đi, sau này cậu tự nấu cơm ăn, không phải là hết chuyện rồi sao?”

”Hừ hừ . . ., phía sau cậu còn muốn nói một câu, ‘nếu nấu cơm thì nấu thêm một phần cho mình đi!’”

Tôn Kiều cười gật đầu, Hạ Hi Tuyền rất bất đắc dĩ thờ dài, được rồi! Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Mấy ngày sau, lúc Hạ Hi Tuyền lên lớp, Bát Tiến Thịnh chặn Hạ Hi Tuyền lại ở cửa phòng học, hỏi sao mấy hôm nay lại không tới nhà ăn ăn cơm. Hạ Hi Tuyền cười: “À, em mang cơm ở nhà theo.” Hạ Hi Tuyền không nói là tự nấu cơm ăn ở phòng tập thể, ai mà biết sau khi cô nói, Bát Tiến Thịnh có thể nói ‘Vậy thì tốt, lúc nào mời anh đến ăn bữa cơm nha?’ hay không. Nếu vậy thì cô hoàn toàn bất tỉnh!

Trong lòng Giáo sư Bát hơi mất mát, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục hỏi: “Nguyên nhân là bởi vì anh sao?”

Trong lòng Hạ Hi Tuyền không khỏi cười lạnh, ít nói nhảm thôi, ông anh biết mà còn hỏi.

Bát Tiến Thịnh thấy Hạ Hi Tuyền không nói lời nào, sắc mặt có chút khó coi: “Anh rất xin lỗi, mang đến phiền phức cho em. Nhưng anh sẽ không buông tay dễ như vậy đâu.” Nghe những lời này phía sau thì Hạ Hi Tuyền chân đứng cũng không thẳng nữa!

”Giáo sư Bát, em sẽ phục hôn.”

”Em đây không phải còn chưa phục hôn sao?” Bát Tiến Thịnh sờ mũi một cái, nói.

Hạ Hi Tuyền thiếu chút nữa thì ngất tại chỗ, người này tại sao lại như vậy chứ. “Thật xin lỗi, giáo sư Bát, chúng ta không hợp, em tin anh sẽ tìm được cô gái mình yêu, em và chồng cũ đúng là muốn phục hôn rồi, cho nên em hi vọng sau này chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp mà thôi.” Hạ Hi Tuyền nhìn anh ấy nói nghiêm túc.

Bát Tiến Thịnh chỉ mỉm cười nhìn Hạ Hi Tuyền, nhún vai một cái. Hạ Hi Tuyền nhìn bộ dáng của anh, lửa giận trong lòng bốc lên, nói ‘Hẹn gặp lại’ rồi xoay người rời đi.

Bát Tiến Thịnh nhìn bóng lưng Hạ Hi Tuyền đi xa, khóe môi hơi nhếch lên, khi anh biết chính xác Hạ Hi Tuyền từ chối anh, thì anh cũng chẳng có ý kiến gì, nhưng để anh buông tay thì thật khó, bởi vì anh chưa bao giờ từng nghe ‘chồng cũ’ từ miệng Hạ Hi Tuyền. Mà theo anh điều tra, Hạ Hi Tuyền làm việc ở trường nhiều năm như vậy mà chồng cũ của cô cũng chưa từng xuất hiện. Chỉ cần cô còn chưa kết hôn, như vậy anh vẫn có cơ hội không phải sao?

Hạ Hi Tuyền chính thức đồng ý với Phương Minh Vĩ, là trước khi Phương Minh Vĩ lên đường diễn tập một ngày.

Ngày đó, Hạ Hi Tuyền đang họp ở trường, sắp tới giờ tan họp thì nhận được điện thoại của cô giáo Tô ở trường mẫu giáo: “Mẹ Phương Chính, Phương Nguyên! Làm phiền chị tới trường đi! Hôm nay, Phương Chính và Phương Nguyên đánh nhau với bạn học khác!” Trong lòng Hạ Hi Tuyền hoảng sợ, sao hai đứa lại cùng đánh nhau với bạn chứ, thường ngày đều là một mình Phương Chính đánh thôi mà. Xét thấy tình huống tương đối đặc biệt, Hạ Hi Tuyền chỉ nhờ cô giáo an ủi Phương Nguyên, coi chừng Phương Chính giùm, cô sẽ tới ngay lập tức.

Lúc Hạ Hi Tuyền đến, nhìn thấy Phương Chính, Phương Nguyên đứng ở một bên, mắt hai đứa đều đỏ, hiển nhiên cũng đã khóc!

Cô giáo Tô thấy Hạ Hi Tuyền tới thì kéo cô ra rồi nói rõ đầu đuôi cho Hạ Hi Tuyền. Thì ra là bởi vì Phương Chính và Ao Minh chơi trò chơi xảy ra tranh cãi, Ao Minh không cãi lại nổi Phương Chính, chợt nhớ tới chuyện mà đồng bọn mới Dương Hòe của cậu ta đã từng nói với cậu ta rằng Phương Chính và Phương Nguyên không có ba. Vì vậy, lúc này bắt đầu la hét: “Các cậu ba cũng không có, dựa vào cái gì mà đòi làm thủ lĩnh của bọn tôi chứ!”

Mà những bạn nhỏ xung quanh vừa nghe thấy Phương Nguyên và Phương Chính không có ba, cũng nhanh chóng chạy đến, miệng lập đi lập lại: “Bọn nó không có ba, vậy chúng mình đừng chơi với bọn nó nữa.”

Đã có ý thức tự ái, Phương Chính kéo Ao Minh lại hung dữ hỏi: “Đứa nào nói với mày là chúng tao không có ba?”

Đại khái là Ao Minh còn chưa từng thấy bộ dáng này của Phương Chính, lập tức bán đứng Dương Hòe: “Là Dương Hòe nói cho tao biết!”

Phương Chính đẩy ngã Ao Minh, túm Dương Hòe lại, dấm một phát. Ao Minh thấy đồng bọn của mình bị đánh, trở mình một cái bò dậy giúp một tay. Mà Phương Nguyên còn đang khóc thấy anh trai bị hai người kia đè xuống đất đánh, liền cầm ghế nhựa bình thường dùng để ngồi lên giúp anh trai một tay, miệng hét lên: “Bọn tao có ba, chúng mày không được bắt nạt anh trai tao.” Cũng may, sớm có người đi báo cho cô giáo, trận hỗn chiến giữa bốn người kéo dài chưa đến nửa phút đã bị cô giáo chạy tới kéo ra. Sau khi đưa về phòng làm việc, Phương Chính cứng cổ vẫn không chịu nói lời nào, Phương Nguyên, Ao Minh, Dương Hòe cũng chỉ cô khóc. Đầu đuôi câu chuyện là cô giáo hỏi những bạn học khác mới biết được.

Lúc Hạ Hi Tuyền đến đó, Ao Minh và Dương Hòe đã được phụ huynh đưa đi. Cô giáo Tô nói xin lỗi với Hạ Hi Tuyền: “Hai đứa đã xuống nước với Phương Chính và Phương Nguyên rồi, nên tôi để phụ huynh của chúng dẫn hai đứa về trước, xin lỗi, đây là lỗi của Nhà trẻ chúng tôi, không để ý kỹ bọn nhỏ.” Dienda`lequ`ydon.c0m

Dĩ nhiên, Hạ Hi Tuyền biết không thể trách Nhà trẻ, bản thân mình cũng là giảng viên, nên cũng hiểu cách làm của cô giáo Tô, phụ huynh hai bên gặp mặt sẽ âm ỉ không ít, mà căn bản không giải quyết được vấn đề: “Không thể trách Nhà trường, làm phiền cô giáo rồi, tôi đưa bọn chúng về trước đã nha.”

Dọc đường đi, Phương Chính và Phương Nguyên hai đứa cũng không nói chuyện, về đến nhà Hạ Hi Tuyền gọi Tiểu Mẫn đưa Phương Nguyên đi tắm rửa trước, rồi lấy hộp thuốc ra xử lý vết thương cho Phương Chính, lúc vừa xuống xe cô mới nhìn thấy trên tay Phương Chính bị cào rách đường.

Hạ Hi Tuyền vệ sinh vết thương cẩn thận, từ đầu tới cuối Phương Chính cũng không kêu một tiếng nào. Chờ khi Hạ Hi Tuyền cúi đầu thu dọn hộp thuốc, Phương Chính mới nhỏ giọng nói một câu: “Mẹ, thật xin lỗi!” Hạ Hi Tuyền nước mắt rớt xuống. Phương Chính thấy mẹ khóc, ôm lấy Hạ Hi Tuyền, tay nhỏ bé không ngừng lau nước mắt cho Hạ Hi Tuyền, khóc nức nở lập đi lập lại: “Mẹ đừng khóc, con hứa sau này sẽ không đánh nhau với cậu ta nữa, con cam đoan đấy, mẹ!”

Hạ Hi Tuyền đưa tay ôm Phương Chính vào lòng, nhưng không biết phải nói những gì. Đây là lần đầu tiên, vì người khác nói bọn chúng “không có ba” mà Phương Chính và Phương Nguyên đánh nhau với người khác, sau này khẳng định sẽ còn có những chuyện tương tự xảy ra. Nhớ tới vết thương trên người con trai, Hạ Hi Tuyền không khỏi rung mình một cái. Suy nghĩ một chút vẫn nên nói chi tiết cho Phương Chính.

”Ba các con không biết con và Nguyên Bảo tồn tại, bởi vì khi mẹ biết có các con thì đã chia tay ba con rồi. Mẹ tin, nếu như ba mà biết có các con thì nhất định sẽ rất vui, bởi vì lúc chưa có tụi con, ba và mẹ cũng rất mong chờ các con đến! Cho nên, Phương Chính, Phương Nguyên các con hãy nhớ là các con có ba, ba tên là Phương Minh Vĩ, là một quân nhân.”

Phương Chính và Phương Nguyên khéo léo gật đầu nói ‘vâng’! Nhưng trong lòng vẫn có nghi vấn, chỉ là mẹ cũng khóc, nên không muốn hỏi.

Thu xếp xong cho hai con, Hạ Hi Tuyền lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Phương Minh Vĩ, từ lúc họ gặp lại nhau tới giờ, đây là cú điện thoại đầu tiên Hạ Hi Tuyền gọi cho Phương Minh Vĩ.

Khi Phương Minh Vĩ thấy người gọi tới là Hạ Hi Tuyền, cho rằng mình hoa mắt, phải xác nhận ba lần, mới dám nghe điện thoại: “Alo, Hi Tuyền!”

Nghe tiếng của Phương Minh Vĩ, nước mắt Hạ Hi Tuyền lại rơi xuống, tự mình dùng tay lau sạch nước mắt: “Alo!”

Có lẽ là Phương Minh Vĩ quá hưng phấn, đương nhiên không phát hiện giọng của Hạ Hi Tuyền không giống như trước, rất tự nhiên nói: “Anh vừa định gọi điện cho em, không ngờ em lại gọi tới, à, đúng rồi, ngày mai anh sẽ phải đến căn cứ tham gia diễn tập rồi, cho nên . . .” “Phương Minh Vĩ!” - Hạ Hi Tuyền cắt ngang lời Phương Minh Vĩ: “Em đồng ý với anh, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại đi!” Die~nda`B3qu`yd*n.c0^m

Phương Minh Vĩ sau khi sùng sốt mấy giây, phản ứng kịp, vui mừng nói: “Được, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, chờ anh diễn tập trở về, anh sẽ đến thành phố C gặp em.” Lúc này, Hạ Hi Tuyền giống như nhìn thấy Phương Minh Vĩ đứng trước mặt mình cười vui vẻ vậy.

”Không thắng thì không cho phép tới gặp em!”

”Vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, nếu không sẽ không đến thành phố C gặp Thủ trưởng Hạ!” Phương Minh Vĩ vui mừng nói!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Editor: Cogau

Hai ngày sau, Phuong Minh Vi tới căn cứ diễn tập.

Hôm sau, Phuong Minh Vi cùng chính ủy Trương Triều Lâm đang nghiên cứu địa hình thì Tiểu Hà về mặt đau khổ đứng ở bên ngoài lều hô: “Báo cáo!”

Trương Triều Lâm liếc nhìn Phuong Minh Vi, nói với người hô ở bên ngoài: “Vào đi!”

Tiểu Hà đi vào, sau khi chào cũng không lên tiếng.

Phuong Minh Vi cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Đoàn trưởng, có người tìm ạ.”

“Ai vậy?” Phuong Minh Vi hỏi tiếp.

“Để cho người ta vào đi, bên ngoài ở đây rất lạnh.” Chỉ huy Trương Triều Lâm nói, Phuong Minh Vi nhìn anh ta một cái, nói một câu: “Đây không phải là phong cách của anh.”

“Vậy bình thường phong cách của tôi thế nào?” Trương Triều Lâm hỏi.

Phuong Minh Vi vừa định nói, đã bị câu nói của một cô gái cắt ngang. Phuong Minh Vi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Trương Triều Lâm, thấy anh ta cười tươi như hoa, liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra! Cúi đầu tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Cô gái mặc quân trang lên tiếng cắt đứt sự yên tĩnh: “Phuong Minh . . ., à không, Đoàn trưởng Phuong không hoan nghênh em sao?”

Phuong Minh Vi tiếp tục không nói lời nào.

“Vị này là Tiểu Trần sao, tôi là chính ủy Binh đoàn pháo binh, tên Trương Triều Lâm.” Trương Triều Lâm pha trò.

“Chào Chính ủy, tôi là Trần Mẫn, Bác sĩ khoa ngoại của Bệnh viện Quân khu thành phố C, cũng là bác sĩ mặt trận của lần diễn tập này ạ.” Trần Mẫn tự giới thiệu.

“A, Xin chào! Vậy lần diễn tập này làm phiền cô rồi, cô và anh Phuong có quen biết sao?”

“Biết, tôi biết anh ấy ở bộ đội đặc công, lần này là tiếp nhận điều động của anh ấy nên tới.”

“Ah, vậy à. Tôi còn có chút việc, tôi ra ngoài xem tụi nhóc kia chuẩn bị thế nào.”

“Chính ủy đi thông thả ạ.”

Trương Triều Lâm từ trong lều trại đi ra, cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt rất nhiều. Tiểu Hà thấy Trương Triều Lâm tâm tình vui vẻ đi về phía khác của doanh trại, muốn khóc thầm, Đoàn trưởng rõ ràng có chị dâu, mà Chính ủy lại muốn làm gì vậy chứ?

“Phuong Minh Vi, anh không có gì muốn nói với em sao?” Trần Mẫn tới trước mặt Phuong Minh Vi đứng.

“Không có, bác sĩ Trần vui lòng đứng xa tôi một chút được không?” Phuong Minh Vi không vui nói.

“Sao lại xa cách như vậy, Đoàn trưởng Phuong?”

“Tôi phải làm việc, nếu không có việc gì thì mời bác sĩ Trần đi ra ngoài đi.” Phuong Minh Vi hạ lệnh đuổi khách, Trần Mẫn thì đi ra ngoài không tỏ vẻ gì. Thời gian tiếp theo, Trần Mẫn thường xuyên lấy các loại lý do xuất hiện ở trước mặt Phuong Minh Vi, mà Trương Triều Lâm thì cứ có cơ hội là để cho hai người bọn họ một mình tiếp xúc với nhau. Thế cho nên toàn doanh trại đều biết, người đẹp – bác sĩ Trần Mẫn đang theo đuổi Đoàn trưởng Binh đoàn Pháo binh Phuong Minh Vi!

Phuong Minh Vi trước sau như một không để ý cũng chẳng quan tâm Trần Mẫn, mà Trần Mẫn hình như cũng quen Phuong Minh Vi đối với cô như vậy rồi.

Đợt Diễn tập quân sự Phương Minh Vĩ thuận lợi nắm chắc trong tầm tay, giải quyết xong việc quân. Sáng sớm, Phương Minh Vĩ liền lái xe đến thành phố C!

Buổi trưa, Hạ Hi Tuyền túm tai Tôn Kiêu vặn một cái, Tôn Kiêu dậm chân kêu: “Cô giáo Hạ, mình sai rồi, mình sai rồi, nhất định sẽ không vi phạm nữa, mình bảo đảm!”

Hạ Hi Tuyền buông tay ra, chỉ vào Tôn Kiêu hỏi: “Mình thật tò mò, nhiều năm qua không biết cậu sống thế nào, tối hôm qua mình còn có ý gọi điện thoại cho cậu, nói cậu mua gạo mua đồ ăn tối mà.”

“Ha ha . . . Xin lỗi, xin lỗi, vậy không phải được rồi sao. Như vậy đi, mình mời cậu ăn mỳ ăn liền, tự mình sẽ bung tới làm cho cậu ăn, sao?” Tôn Kiêu tự biết mình làm việc sai, vội vàng lấy lòng.

“Mình không ăn những thực phẩm bỏ đi đó.”

“Vậy làm sao bây giờ, chỉ cần ‘ngài’ nói, ‘tiểu nhân’ nhất định làm được!”

“Đến nhà ăn, còn có thể làm sao nữa.” die~nd@`n3quydo^n.cO^m

“Ah, ah, được, được. Gì chứ, cậu không sợ . . .” Tôn Kiêu có điều ngụ ý.

“Câm miệng!” Vừa nói lời này Hạ Hi Tuyền liền giận dữ sợ, những ngày qua Bát Tiến Thịnh có cơ hội là đến phòng làm việc của Hạ Hi Tuyền. Làm hại Hạ Hi Tuyền đi đâu cũng không yên ổn, đồng nghiệp, học sinh thấy cô đều về mặt dò thăm.

Tôn Kiêu tự biết đuối lý, cùng yên lặng ở sau lưng Hạ Hi Tuyền. Sắp ra cổng học viện thì Tôn Kiêu đã nhìn thấy giáo sư Bát đi về phía các cô, nghĩ thầm “Xong rồi, lần này thì Hạ Hi Tuyền sẽ giết mình.”

“Cô giáo Hạ và cô giáo Tôn đến nhà ăn sao?” Bát Tiến Thịnh hỏi.

Tôn Kiêu sắc mặt càng lúc càng khó nhìn, Hạ Hi Tuyền đành phải nhắm mắt nói: “Đúng vậy.”

Bát Tiến Thịnh vừa nghe thấy thế, tâm tình thật tốt: “Vậy chúng ta cùng đi đi.”

Tôn Kiêu cười nói ‘Được’, rồi kéo Hạ Hi Tuyền đi, Hạ Hi Tuyền mặt không chút thay đổi đi theo phía sau họ.

Lúc Phương Minh Vĩ tới, vừa đúng lúc gần hết giờ, đậu xe xong, vẫn đợi ở trong xe, nhìn chăm chăm cổng ra, chỉ sợ bỏ lỡ Hạ Hi Tuyền.

Sau khi tất cả sinh viên căn bản đi ra hết, Phương Minh Vĩ mới nhìn thấy mấy giảng viên đi ra ngoài. Đợi một lúc, anh còn tưởng rằng Hạ Hi Tuyền đi từ cửa sau, đang chuẩn bị xuống xe hỏi người quản lý đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền về mặt mắt húng cùng một người giảng viên khác đi ra. Khi đi tới cửa, nhìn thấy người thầy giáo kia đi ra, anh phát hiện sắc mặt của Hạ Hi Tuyền càng khó coi hơn. Ngay cả người thầy giáo đó nói chuyện với cô cô cũng không để ý tới, Phương Minh Vĩ cười khổ một tiếng, xem ra, anh có tình địch rồi.

Phương Minh Vĩ bấm chuẩn thời gian, chờ mấy người đi cùng Hạ Hi Tuyền vừa đi qua thì xuống xe, “Hi Tuyền!” Truyen được đăng tải độc quyền và miễn phí tại die~nd@`n3quydo^n.cOm

Hạ Hi Tuyền nghe có người gọi cô, liền dừng lại, vừa quay đầu lại, liền đụng phải Tôn Kiêu chỉ lo cúi đầu tự trách.

“Cộp . . .” hai cái đầu đụng vào nhau. Tôn Kiêu và Hạ Hi Tuyền đều xuýt xoa, lúc ấy trong mắt hai người liền ứa nước mắt. Tôn Kiêu còn chưa ngẩng đầu, đã nhìn thấy một bóng dáng quân phục màu xanh đỡ Hạ Hi Tuyền.

“Không sao chứ!” Phương Minh Vĩ hỏi, đồng thời gạt đầu với Bát Tiến Thịnh ở phía sau Hạ Hi Tuyền một cái.

Bát Tiến Thịnh nhìn chăm chăm tay Phương Minh Vĩ đang đỡ Hạ Hi Tuyền, nhìn chăm chăm như có thể xuyên thủng vậy, khi anh mới vừa nghe thấy có người gọi Hạ Hi Tuyền, quay đầu lại, bởi vì cách xa, trơ mắt nhìn Hạ Hi Tuyền và Tôn Kiêu đụng vào, vừa định tiến lại đỡ Hạ Hi Tuyền thì anh đã thấy có người trước một bước so với anh, không thể làm gì khác hơn là đành thu tay lại.

Sau khi Hạ Hi Tuyền tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy là Phương Minh Vĩ, lại thất thần.

Phương Minh Vĩ cười xoa đầu của cô: “Bị đụng choáng váng rồi sao, không nhận ra anh à?”

Vẫn là Tôn Kiêu lên tiếng hỏi: “Hi Tuyền, người này là ai vậy?”

Hạ Hi Tuyền hồi hồn: “A, đây là Phương Minh Vĩ!”

Ánh mắt Tôn Kiêu sáng lên, quên mất là vừa bị đụng đầu đầu, chìa tay ra bắt tay với Phương Minh Vĩ: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu! Em là đồng nghiệp, kiêm bạn tốt của Hi Tuyền.”

Phương Minh Vĩ lễ phép bắt tay chào hỏi với cô ấy: “Vừa mới đụng, cô không bị đau chứ?” Truyen được đăng tải độc quyền và miễn phí tại

die~nda`nleequydo^n.cOm

Tôn Kiều vội vàng khoát tay nói: ‘Không việc gì.’

Phuong Minh Vi thấy Hạ Hi Tuyền hơi giật mình, liền hỏi Tôn Kiều: “Anh đây là?”

”A, đây là Giáo sư - giảng viên của học viện bọn em, Bát Tiến Thịnh, thầy giáo Bát ạ!”

Phuong Minh Vi và Bát Tiến Thịnh đồng thời vươn tay, nhẹ nhàng bắt, nói: “Xin chào anh!” rồi buông tay ra.

”Cô giáo Hạ, vậy chúng ta có đến nhà ăn nữa không?” Bát Tiến Thịnh hỏi.

Hạ Hi Tuyền dường như không nghe thấy, chỉ cúi đầu xuống không nói lời nào.

Phuong Minh Vi đưa tay ôm chầm cô, cười nói với Bát Tiến Thịnh: “Thật xin lỗi, cô ấy mới vừa bị đụng choáng váng, đừng để ý.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Editor: Cogau

Phuong Minh Vi đưa tay vỗ đầu Hạ Hi Tuyền, cười nói: “Ha ha, cô giáo Hạ, có cần đưa cô đến bệnh viện không?”

Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, tay nhéo mạnh lên cánh tay của anh, dĩ nhiên là nhéo không nổi rồi. Mà Phuong Minh Vi lặng yên túm được tay của Hạ Hi Tuyền, vững vàng nắm chặt.

Hạ Hi Tuyền rút về không được, cũng đành để cho anh nắm, mắt nhìn Tôn Kiều đang xem kịch, tức giận nói: “Đi, đến nhà ăn.”

”Hà . . . vẫn đến nhà ăn ư . . .” Tôn Kiều thất vọng, thông thường chồng tương lai của bạn tốt tới, không phải là nên mời khách ăn cơm sao.

”Nói nhảm, a, đúng rồi, hôm nay mình không mang thẻ nhà ăn, cậu mời khách!”

”Hà . . .” Tôn Kiều nhìn giáo sư Bát bên cạnh, miệng đang phụng phịu lập tức vênh lên. “Giáo sư Bát đi cùng chúng tôi đi.” Vui vẻ nói ra lời mời.

”Được.” Bát Tiến Thịnh gật đầu, tiếp lợi dụng giọng của chủ nhà, nói: “Lần đầu tiên tới trường của chúng tôi, lại phải tới nhà ăn ăn, hi vọng anh Phuong không ngại!”

”Không sao, thuận tiện tìm hiểu hoàn cảnh làm việc của cô giáo Hạ nhà chúng ta!” Phuong Minh Vi nhìn Hạ Hi Tuyền, nói.

Hạ Hi Tuyền nghe lời nói của Bát Tiến Thịnh, trong lòng rất tức giận, liền hỏi Phuong Minh Vi: “Sao anh tới mà không gọi điện thoại trước cho em?”

”Đây không phải là muốn tạo bất ngờ cho em sao, lại nói anh tới thăm vợ anh còn phải gọi điện thoại ư.”

Hạ Hi Tuyền tròn mắt nhìn Phuong Minh Vi một cái, sau đó quay đầu lại nháy mắt với Tôn Kiều, để cho cô ấy mau tìm cách lôi Bát Tiến Thịnh đi. Tôn Kiều quán quyết một lát, chợt nhớ tới, giáo sư Bát biết chuyện Phuong Chính và Phuong Nguyên, như thế này nếu mà nói lộ ra, Hạ Hi Tuyền sẽ giết chết cô.

Quay đầu cười một tiếng về nịnh hót Bát Tiến Thịnh: “Giáo sư Bát, hay là hai chúng ta đến nhà ăn đi, thầy xem vợ chồng son thật vất vả mới được gặp nhau một lần, chúng ta làm kỷ đã cần mồi như vậy thì còn ra cái gì ha!” Nói xong cũng không đợi Bát Tiến Thịnh trả lời, quay đầu nói với Hạ Hi Tuyền một câu: “À, hai người các cậu cứ ra ngoài ăn đi, mình với giáo sư Bát tới nhà ăn, bye bye.” Rồi lôi giáo sư Bát đi. Sinh viên trên đường đi không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hai người họ, nhưng không dám tiến lên chào hỏi.

Hạ Hi Tuyền chờ hai người kia đi xa, tránh thoát ra khỏi tay Phuong Minh Vi.

”Sao vậy?” Phuong Minh Vi hỏi.

”Cái gì mà ‘sao vậy’, đây là trường học, như anh vậy giống kiểu gì, còn nữa Đoàn trưởng Phuong, anh còn mặc quân phục đấy!” Hạ Hi Tuyền nhìn anh nói.

”Không phải anh đây muốn thông báo với trường tụi em, em là vợ anh sao?”

”Ai là vợ anh, đừng nói nhầm.” Hạ Hi Tuyền giận, nói xong thì bước đi vài bước.

Phuong Minh Vi nhìn dáng vẻ giận dỗi của cô, buồn cười: “Được rồi, anh không lôi kéo em, em tự đi, buổi trưa muốn ăn gì?”

Hạ Hi Tuyền lại gần anh, suy nghĩ một chút: “Chúng ta ra siêu thị phía ngoài trường mua chút đồ về chỗ em nấu đi, em không muốn ăn đồ ăn ở ngoài.”

”Được, anh nấu cho em, vậy buổi chiều em có tiết không?”

”Không có.” Hạ Hi Tuyền lắc đầu.

”Vậy thì tốt, ăn cơm xong, chúng ta nghỉ ngơi một lát, sau đó dẫn anh đi tham quan trường tại em đi.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, hai người đi ra phía cổng trường, dọc đường đi có không ít sinh viên không ngừng chào hỏi Hạ Hi Tuyền, rất nhiều nữ sinh nhìn thấy quần phục trên người Phuong Minh Vi kêu lên: “Mau nhìn, mau nhìn anh chàng sĩ quan đi!”

Hạ Hi Tuyền khinh thường nói: “Cái gì mà ‘anh chàng’ chứ, rõ ràng là ‘ông chú’ đấy!”

Phuong Minh Vi chỉ cười không nói lời nào, Hạ Hi Tuyền giận: “Cười cái gì?”

”Không có, chỉ là anh nhìn thấy em thì vui thôi.”

Hạ Hi Tuyền “Ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

Hai người không nói gì đi đến siêu thị, Hạ Hi Tuyền chọn mua, Phuong Minh Vi phụ trách xe đẩy.

Thấy Hạ Hi Tuyền cầm một đồng sữa chua, một đồng đồ ăn vặt, rớt cuộc Phuong Minh Vi không nhịn được, nói: “Aizz, cô giáo Hạ, sao bây giờ em thích ăn đồ ăn vặt như vậy, những thứ này đều là đồ ăn nóng đấy.” Phuong Minh Vi giờ khoai tây chiên trong tay lên.

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Đúng vậy, em biết rõ.” Nhưng tay lại lấy tiếp.

Phuong Minh Vi nhìn cô cung chiều cười: “Lần sau nếu còn dám nói giảm cân với anh, em xem anh không trừng phạt em.”

”Cắt . . ., aizz, đúng rồi, Phuong Minh Vi, chừng nào thì anh về?”

”Tôi nay phải về rồi.” Phuong Minh Vi tiếc nuối nói: “Xin lỗi, lâu như vậy mới gặp một lần, nhưng anh nán lại không được bao nhiêu thời gian.”

Hạ Hi Tuyền kéo tay Phuong Minh Vi, cười nói: “Em hiểu!”

Phuong Minh Vi bỗng nhiên có dừng khí: “Có vợ như thế, chồng sẽ có cảm giác phục và mong muốn.” Nói ra lời lại thay đổi vị: “Ừ, cô giáo Hạ của chúng ta càng ngày càng hiểu chuyện, vậy rớt cuộc anh cũng yên tâm.”

”Yên tâm cái gì?” Hạ Hi Tuyền không hiểu hỏi.

”Yên tâm sẽ không dạy hư sinh viên, em không biết chứ, ban đầu Từ Kiếm Phong nói với anh rằng em làm giảng viên ở đây, anh cũng hết hồn, lúc đó anh nghĩ thầm ‘xong rồi’, đây không biết làm hại bao nhiêu sinh viên, em hiểu mà.” Dáng vẻ Phuong Minh Vi đắm chìm trong chuyện cũ.

”Hiểu cái gì, em không rõ.” Hạ Hi Tuyền cầm sữa tươi trên tay ném vào người Phuong Minh Vi. Phuong Minh Vi cười, bắt lấy: “Cô giáo Hạ, bây giờ giáo viên không thể dùng cách xử phạt về thể xác đâu.”

”Phuong Minh Vi. . .” Hạ Hi Tuyền tức giận dậm chân, vì đây là ở siêu thị nên không dám ra tay xử lý anh.

Phuong Minh Vi nhìn bộ dáng ngây thơ của cô, thật muốn ôm cô vào trong ngực kiên quyết hôn cho đủ. Mà bây giờ chỉ có thể trấn an tâm tình của cô trước, đưa tay ôm chặt cô: “Được rồi, anh đùa em thôi, và lại cô giáo Hạ của chúng ta đã là người của công chúng, khi nào thì hại người chứ!”

”Aizz . . ., Phuong Minh Vi, sao em phát hiện, bây giờ anh càng ngày càng biết ăn nói, nói đi, học ai, là ai dạy bậy anh vậy?”

”Không có ai dạy anh, anh và vợ anh ở chung một chỗ lại không thể nói đùa ư, chẳng lẽ em hi vọng anh đối với em cũng nghiêm nghị giống như ở đơn vị vậy sao?”

Hạ Hi Tuyền nín thở không lên tiếng, trên đường trở về, Phuong Minh Vi không ngừng nói chuyện với Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền ừ ừ à à phụ họa anh.

Mãi cho đến khi hai người cơm nước dọn dẹp xong, nằm ở trên giường chuẩn bị nghỉ trưa Phuong Minh Vi vẫn còn nói. Hạ Hi Tuyền bắt đầu nhìn anh một cái, sau đó dùng tay chọc vào miệng Phuong Minh Vi. Phuong Minh Vi không hiểu nhìn cô, Hạ Hi Tuyền cười cười hỏi: “Phuong Minh Vi, bao nhiêu năm anh không nói chuyện rồi vậy?”

Phuong Minh Vi kéo tay cô từ trên mặt mình xuống, nhìn chăm chăm mắt của cô nói: “Anh ngày ngày đều nói chuyện, nhưng mà đã sáu năm rồi anh chưa nói chuyện với em.”

Hạ Hi Tuyền nước mắt rơi xuống, đưa tay ôm lấy anh, cúi đầu vào trong ngực anh, gọi: “Phương Minh Vĩ . . .”

Phương Minh Vĩ kéo Hạ Hi Tuyền từ trong lòng ngực mình lên, mặt đối mặt nhìn, chồm người qua hôn lên nước mắt trên mặt Hạ Hi Tuyền, dịu dàng, cẩn thận hôn, giống như là hôn báu vật vậy. Dần dần đi xuống, ra sức hôn, Hạ Hi Tuyền cũng hôn trả nồng nàn, cho đến khi hai người cũng thờ không nổi mới tách ra. Hạ Hi Tuyền cảm thấy có thứ cứng rắn đang chống lên phía dưới thân Phương Minh Vĩ, nên nằm vậy không nhúc nhích, cho đến khi thấy hơi thở của anh bình thường trở lại mới nũng nịu nói: “Phương Minh Vĩ, em buồn ngủ quá!”

Phương Minh Vĩ ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng của cô: “Ừ, được, để giúp em”

Nghỉ trưa xong, Hạ Hi Tuyền đưa Phương Minh Vĩ đi dạo Học viện C, rất nhiều nơi Hạ Hi Tuyền cũng không nói được tên. Phương Minh Vĩ nhéo cái mũi của cô hỏi: “Cô giáo Hạ, em chắc chắn là em làm việc ở đây sáu năm chứ?”

”Xác định, khẳng định, và nhất định!”

”Anh thấy hoài nghi.”

Hạ Hi Tuyền giờ quả đấm trong tay lên, tỏ vẻ uy hiếp. Phương Minh Vĩ sờ lỗ mũi một cái không dám lên tiếng. Đi dạo hết Học viện C, Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho Tôn Kiều bảo cô ấy tới ăn cơm, Tôn Kiều khéo hiểu lòng người nói không đi, cũng nói sẽ gọi điện thoại về giúp Hạ Hi Tuyền, nói cho Phương Chính Phương Nguyên là làm thêm giờ, về trễ một chút.

Hạ Hi Tuyền cười, nói: “Cám ơn.”

Ăn cơm tối xong, Phương Minh Vĩ phải trở về thành phố B, trước khi lên xe, ra sức ôm Hạ Hi Tuyền: “Có thời gian tới thành phố B thăm anh, nói Tôn Kiều anh gửi lời cảm ơn, nói cho cô ấy biết lần sau anh tới sẽ mời cô ăn cơm, còn nữa, cách Bát cái gì Thịnh đó xa một chút.”

Hạ Hi Tuyền cười nói: “Vâng.”

Phượng Minh Vĩ giúp cô sửa sang lại khăn quàng cổ, hôn một cái lên trán Hạ Hi Tuyền: “Vâng, anh đi đây.”

Hạ Hi Tuyền đứng ở đó, nhìn xe Phương Minh Vĩ càng chạy càng xa, cuối cùng cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới lên phòng mang đồ buổi trưa mua về nhà, còn có đồ ăn Phương Minh Vĩ mới làm buổi trưa, cô muốn mang về cho Phương Chính và Nguyên Bảo ăn thử một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Editor: Cogau

“Mẹ đã về rồi!” Nghe ngoài cửa có tiếng chìa khóa vang lên, Nguyên Bảo chạy tới mở cửa. Thấy Hạ Hi Tuyền xách theo một đồng lớn đồ vào nhà, Nguyên Bảo kêu lên: “Mẹ, có phải mẹ mua rất nhiều, rất nhiều đồ ăn ngon cho Nguyên Bảo không vậy?”

Hạ Hi Tuyền buông đồ trong tay xuống, mới xoay người đi thay giày, cười trả lời: “Đúng rồi, mua rất nhiều đồ ăn ngon nha, bởi vì Nguyên Bảo nhà ta đã hoàn toàn trở thành tham ăn rồi.” Hạ Hi Tuyền xoay người lại nhéo cái mũi nhỏ của con gái.

“Hừ . . .” Nguyên Bảo nhăn mũi tỏ vẻ bất mãn: “Con vẫn muốn ăn.”

“Đúng nha . . . ăn, ăn, biến thành cô bé Mập Mập đấy.” Phương Chính lại gần, đưa tay bóp gương mặt em gái mình.

“Ah . . . ah . . .” Nguyên Bảo kêu lên, đẩy tay Phương Chính ra.

“Được rồi.” Hạ Hi Tuyền ngăn lại sự đùa giỡn của hai anh em: “Ăn cơm tối chưa vậy?”

Nguyên Bảo lặng lẽ lùi hai bước về phía sau lưng anh trai mình, Hạ Hi Tuyền nhìn thấy hết: “Nào, nói chuyện đi.”

“Chưa ăn ạ.” Phương Chính cúi đầu trả lời.

“Tại sao chưa ăn cơm?” Hạ Hi Tuyền cau mày hỏi.

“Bọn con muốn ăn cơm cùng mẹ, nhưng mà có ăn canh trứng gà rồi nha.” Nguyên Bảo chớp mắt to nhìn Hạ Hi Tuyền, nói.

“Mẹ, có phải mẹ gói đồ ăn về cho bọn con không?” Phương Chính chỉ vào trong túi có đựng cái hộp đóng gói thức ăn hỏi.

Hạ Hi Tuyền thờ dài: “Thôi được rồi, đi ăn đi.”

“Vậy, con muốn ăn đồ ăn ở trong này.” Nguyên Bảo nhìn đồ ăn ở trong hộp, mắt tỏa sáng lấp lánh hỏi, nhìn qua giống như ăn rất ngon.

Phuong Chính ra tay trước nên chiếm được lợi thế đã lấy được đồ ăn ra, nhìn cái hộp một chút, sau đó hỏi Hạ Hi Tuyền đang rửa tay: “Mẹ, đây không phải là của nhà hàng hay quán ăn nha!”

Hạ Hi Tuyền vừa lau khô nước trên tay, vừa có chút kinh ngạc nhìn Phuong Chính: “Làm sao con biết?”

“Nếu như là của nhà hàng hay quán ăn thì nhất định sẽ có logo, mà cũng sẽ không dùng cái hộp tốt thế này để đóng gói, cũng không nhiều như vậy, con nói có đúng hay không, mẹ?” Phuong Chính cầm cái hộp trong tay hỏi.

Hạ Hi Tuyền gật đầu, cười nói: “Oa, con của mẹ năng lực quan sát thật tốt đấy, ăn nhanh lên chút đi, lần sau mẹ chưa về, di Tiểu Mẫn nấu cơm nhất định phải ăn, biết không, hai đứa?”

“Đạ, biết!” Nguyên Bảo và Phuong Chính hai đứa cùng hô. Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Ừ, vậy bắt đầu ăn đi.”

Ăn đến cuối bữa, Phuong Chính và Nguyên Bảo ôm bụng kêu lên: “No căng bụng rồi, mẹ.”

Hạ Hi Tuyền đưa tay cốc cho mỗi đứa một cái: “Đáng đời, hai đứa tụi con như chết đói ba năm vậy, đồ ăn ăn ngon không?”

Phuong Chính và Nguyên Bảo hai đứa gật đầu lia lịa: “Mẹ, mẹ phải đi báỉ sư, mặc dù thức ăn của mẹ ăn cũng rất ngon.” Phuong Chính nghiêm chỉnh nói, Nguyên Bảo đi theo phụ họa.

Hạ Hi Tuyền giận: “Ha ha . . . Rõ ràng là mẹ nuôi hai đứa tới lớn thế này, vậy mà chỉ một bữa ăn đã thu phục hai đứa tụi con rồi.”

“Ha ha . . .” Phuong Chính xin lỗi cười, suy nghĩ một chút hỏi tiếp: “Mẹ, những đồ ăn này là ai nấu vậy, không phải là cái chú Biểng lần trước đó nấu chứ!”

“Cái gì mà chú Biểng, là chú Bát.” Hạ Hi Tuyền tức giận cười nói, kể từ lần xem phim đó về, Phuong Chính mỗi lần nói đến Bát Tiến Thịnh cũng đều gọi là chú Biểng, Hạ Hi Tuyền nói rất nhiều lần cũng không thay đổi được.

“Cũng là một thôi.” Phuong Chính vẽ phớt lờ nói: “Sẽ không phải đi.” Phuong Chính gương mặt ghét bỏ.

“Không phải, đừng có đoán mò, đi rửa tay nhanh lên, luyện chữ đi.” Hạ Hi Tuyền đứng lên hạ lệnh.

Chờ hai đứa bé vào phòng học, Hạ Hi Tuyền vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì nói ra là ba tụi con nấu rồi. Nhớ tới vừa rồi, trong lòng Hạ Hi Tuyền lo lắng, xem ra sau này nói chuyện phải cẩn thận.

Cùng Tiểu Mẫn thu dọn bàn xong, Hạ Hi Tuyền về phòng mở tài liệu lên lớp của mình. Lúc hơn chín giờ, Lý Hạ Thu gửi tin nhắn tới, gửi cho cô địa chỉ một trang web. Hạ Hi Tuyền mở ra xem, là một cửa hàng bán đồ trên mạng, xem trên đó thấy là đồ bộ cho ba mẹ và con. Hạ Hi Tuyền chăm chú xem kỹ, cũng có hai bộ.

“Có ý gì????”

“Ha ha . . . đẹp không, đẹp không?”

“Ai nói chuyện có đẹp hay không, chị nói là sao em chọn hai bộ?”

“(* ^ _ ^ *) hi hi. . . . . Còn một bộ người lớn cho em.”

Hạ Hi Tuyền gửi một khuôn mặt ‘bó tay’ qua, liền tắt QQ. Kể từ sau khi Hạ Hi Tuyền sinh con xong, Lý Hạ Thu liền bắt đầu điên cuồng mua quần áo cho ba mẹ và con. Mà sau khi thịnh hành mua bán đồ trên mạng, thì Hạ Hi Tuyền cứ ba ngày hai bữa lại được nhận hàng. Gọi điện thoại hỏi, Lý Hạ Thu hùng hồn nói: “Em mua cho Phuong Chính và Nguyên Bảo của em, chị chỉ là thuận tiện, thuận tiện thôi, biết không?” Hạ Hi Tuyền bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thuận theo cô ấy. Rồi sau đó quả đúng là trong tủ treo quần áo nhà cô, một nửa số quần áo là Lý Hạ Thu mua.

Đến mười một giờ đêm thì Hạ Hi Tuyền mới nhận được tin nhắn của Phuong Minh Vĩ: “Đã đến nơi, ngủ ngon!”

Nhìn mấy chữ ngắn ngủn, Hạ Hi Tuyền suy nghĩ một chút vẫn chưa nhắn lại. Bởi vì cô chỉ cần nhắn lại, điện thoại của Phuong Minh Vĩ nhất định sẽ gọi tới, không biết lại muốn nói chuyện đến khi nào. Minh và anh ấy ngày mai đều phải dậy sớm đi làm, tốt hơn là sáng sớm ngày mai nhắn lại đi!

Sáng sớm hôm sau, sau khi Hạ Hi Tuyền đưa Phuong Chính và Nguyên Bảo đến nhà trẻ, thì nhắn tin lại cho Phuong Minh Vĩ: “Nhận được rồi, buổi sáng tốt lành.”

Khi Phuong Minh Vĩ nhận được tin nhắn đã sớm bắt đầu một ngày làm việc, biết lúc này Hạ Hi Tuyền sắp đi dạy. Nhìn tin nhắn cười cười, rồi thả điện thoại di động vào trong ngăn kéo. Cầm tài liệu trong tay tiếp tục làm việc.

Hạ Hi Tuyền xong tiết học trở lại phòng làm việc, vừa cất đồ trong tay xong, Tôn Kiều liền kéo cô ra ngoài.

“Nói, ngày hôm qua cậu và Phương Minh Vĩ có hay không, hà . . .?” Tôn Kiều chẳng cần để ý tốt xấu gì, nhún mày.

“Aizz . . . Cô giáo Tôn, dù gì cậu cũng là gương sáng cho người khác, nói chuyện không cần bí ối như vậy có được không!”

“Không cho nói sang chuyện khác.”

“Không!”

“Ah . . .” Tôn Kiều thất vọng: “Sớm biết như vậy, mình còn giúp cậu lời giáo sư Bát đi làm gì!”

“Aizz, có người như cậu sao.”

“Nhưng Phương Minh Vĩ nhà cậu thật đúng là không kém nha, là một người đàn ông tốt, bây giờ so với giáo sư Bát nhìn còn phong độ hơn nhiều.”

“Ha ha . . .” Hạ Hi Tuyên cười, trả lời: “Không phải cậu vốn coi trọng giáo sư Bát sao?”

“Hừ . . . đúng là vậy, nhưng hôm qua anh ta đã phá vỡ hoàn toàn hình tượng trong cảm nhận của tớ rồi.”

“Làm sao?”

“Hôm qua, lúc mình kéo anh ta đi, vừa tới chỗ không có ai, anh ta liền đẩy mình ra, sắc mặt thật khó coi nha, rồi nói với mình: ‘Cô giáo Tôn, cô đi một mình đi, tôi chợt nhớ còn có chút việc, nên đi trước.’ Sau đó đi cũng không ngoái đầu lại, cậu nói xem tại sao anh ta như vậy, sắc mặt biến đổi quá nhanh, bây giờ ngấm lại, cậu không quan tâm tới anh ta là đúng!”

“Xi . . .” Hạ Hi Tuyên lắc đầu cười.

“Mình quyết định, sau này sẽ đứng về phía đồng chí Phương Minh Vĩ!” Tôn Kiều biểu quyết, thầm nghĩ: “Bởi vì mình cảm thấy anh ấy là người đàn ông tốt, tôi hôm qua còn nói mình tới ăn cơm.”

Hạ Hi Tuyên trừng mắt nhìn, xoay người lại gõ đầu Tôn Kiều một cái: “Cút đi!”

Đáng tiếc, một Đoàn trưởng Phương mới vừa được khen là một người đàn ông tốt, lại đang bị người khác đeo bám?!

“Aizz, ông Phương! Hôm qua ông đi đâu vậy?” Trương Triều Lâm sốt ruột hỏi.

“Ah, tôi đi giải quyết chút việc riêng, sao vậy?”

“Cái gì mà ‘sao vậy’, thật vất vả ông mới được nghỉ ngơi một ngày, không nghỉ ngơi cho khỏe, chạy loạn cái gì!”

“À . . . Anh có việc gấp tìm tôi sao?” Phương Minh Vĩ khó hiểu, hỏi.

“Không phải là tôi có việc gấp tìm ông, ông có biết không, ngày hôm qua có người chờ ông một ngày rưỡi ở đây đây!”

“Chờ tôi á, ai vậy?” Phương Minh Vĩ hỏi, trong đầu đang nghĩ không biết là ai mà đến đơn vị tìm anh, người ở nhà ư, không thể nào!?

“Là em!”

P/s: Bắt đầu xuất hiện một chú kỳ đà rồi . . . Hic . . .

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

Editor:

“Là em!” Một cô gái mặc quân trang tác phong nhanh nhẹn đứng ở trước mặt Phương Minh Vĩ, mỉm cười nhìn Phương Minh Vĩ. Sau đó xoay người lại, chào Trương Triều Lâm: “Chào Chính ủy ạ.”

Trương Triều Lâm cũng cười chào lại: “Chào Bác sĩ Trần, à, tôi còn có chút việc phải xử lý, sẽ không quấy rầy hai người các cậu ôn chuyện nữa.” Nói xong thì cười ha ha rồi đi.

Phuong Minh Vi vẫn cứ nhìn tài liệu trong tay, không đếm xỉa gì đến người trước mặt.

“Phuong Minh Vi, hôm qua anh đi đâu vậy?” Trần Mẫn cầm viên đạn làm mô hình tên lửa trên bàn lên, đặt ở trong tay ngắm nghía.

Phuong Minh Vi cau mày gấp lại tài liệu trong tay: “Tôi đi đâu không cần xin phép đồng chí, xin hỏi bác sĩ Trần, cô tới chỗ tôi đây có việc gì thế?”

Trần Mẫn không vì sự không quan tâm của Phuong Minh Vi mà nản lòng, ngược lại vui mừng quan sát phòng làm việc của anh: “Để gặp anh, em tới từ hôm qua rồi, đợi anh cả ngày, buổi tối đáng lẽ em phải về nhưng Chính ủy nói em thân gái về một mình anh ấy không yên lòng, rồi nói em ở lại Nhà khách một đêm, thuận tiện chờ anh, nói hôm nay nhất định anh sẽ về.”

Phuong Minh Vi thật đau đầu, Trương Triều Lâm này không biết định làm chuyện gì đây nữa: “Được rồi, người cô đã gặp rồi, vậy giờ cô về đi!”

Trần Mẫn tự nhủ, lặp đi lặp lại nhiều lần, rằng ‘đừng để ý’, ‘đừng để ý’, ‘anh ấy là như vậy, mày biết rồi mà’. Nhưng nước mắt vẫn tràn ra.

Phuong Minh Vi thấy cô ấy không nhúc nhích: “Tôi không có thời gian đưa cô về đâu.”

Trần Mẫn nước mắt không nhịn được rớt xuống, xoay người kéo cửa ra chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Trương Triều Lâm vừa ra khỏi phòng làm việc, Trương Triều Lâm đưa tay ra cản nhưng cản không được. Nhưng thấy Trần Mẫn bùng mặt đi vội xuống dưới lầu thì cũng hiểu là chuyện gì xảy ra.

Quay đầu đi tới phòng làm việc của Phuong Minh Vi, đẩy cửa ra, vừa mở miệng đã hỏi: “Aizz, ông Phuong! Ông sao vậy chứ, sao lại làm cho cô ấy khóc vậy?”

Phuong Minh Vi kinh ngạc: “Cô ta khóc á?”

“Ừ, đúng vậy. Tôi vừa thấy cô ấy lau nước mắt mà, ông làm gì cô ấy vậy?”

“À!” Phuong Minh Vi gạt đầu, tiếp tục công việc.

Trương Triều Lâm thấy cái bộ dáng này của anh thì rất tức giận, hận không thể cầm thứ gì đó đập anh – tên ngốc này: “Sau đó thì sao?”

“Cái gì sau đó?”

“Ông biết mình làm cho con nhà người ta khóc, vậy mà còn có vẻ mặt này á?”

“Vậy tôi nên có vẻ mặt gì?” Phuong Minh Vi hỏi.

“Sao không đuổi theo xem một chút?” Trương Triều Lâm nhanh chóng dặm chân, đây đúng là ‘hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội’ mà.

“Cô ta là cái quái gì của tôi, mà tôi phải đuổi theo?” Phuong Minh Vi buồn cười, hỏi.

“Không phải ông cùng với cô ấy thì sẽ rất tốt sao, vả lại người ta từ xa tới thăm ông đấy.”

“Thứ nhất, tôi và cô ta chỉ là bạn bè bình thường, thứ hai tôi không mượn cô ta từ xa tới thăm tôi. Còn nữa Chính ủy, sao ông rảnh rỗi thế!” Phuong Minh Vi nghiêm mặt nói, sau đó có điều ngụ ý.

Trương Triều Lâm sờ mũi một cái, nghĩ vẫn nên đi thôi. Trở lại phòng làm việc, suy tính thật lâu, cầm điện thoại gọi đến phòng làm việc của Đại đội trưởng Đại đội Đặc công.

Đại đội trưởng Hứa Côn đang lúc viết báo cáo, vừa nhìn thấy là điện thoại của Chính ủy Binh đoàn Pháo binh, cho rằng báo tin mừng, vì vậy vừa nghe đã hỏi: “Sao, ông Trương, nhiệm vụ tôi giao, ông hoàn thành rồi sao?”

“Khụ, đừng nói nữa, Đại đội trưởng, anh không biết chứ, vừa rồi tên chết tiệt đó còn làm cho bác sĩ Trần khóc nữa đấy!”

“Hả?! Còn như vậy nữa sao. Theo lý thuyết, sáu năm rồi, cho dù Phuong Minh Vi là tảng đá thì cũng nên mở lòng rồi.”

“Ai nói không phải chứ, Đại đội trưởng, anh chỉ giùm cho một chiều đi, thật sự là tôi không còn cách nào, Phuong Minh Vi này là ca gay go nhất về chuyện hôn nhân ở Đoàn chúng tôi đấy!” Trương Triều Lâm đau đầu nói.

“Nếu không thì ông thử liên lạc với ‘mẫu hậu’ nhà cậu ta xem sao!” Hứa Khôn chân chừ nói.

“Đừng! Cũng không phải anh không biết tính tính của ‘mẫu hậu’ nhà cậu ta, tôi không dám tiếp xúc với bà ấy đâu.” Trương Triều Lâm nhớ, chỉ cần nghĩ tới mẹ Phuong thôi đã sợ rồi, có lúc cũng thực sự đồng tình với Phuong Minh Vi - tại sao lại có thể có người mẹ như vậy chứ?

“Vậy ông nói thẳng với cậu ta, bố trí cho cậu ta xem mắt.”

“Không thể thực hiện được, nhắc tới xem mắt, là cậu ta từ chối thẳng thừng, nghĩ tới nghĩ lui, bác sĩ Trần của chúng ta – bản lĩnh trên dưới tương đối đáng tin, tôi thiếu cậu ta đã biết . . . “ Lần này, Trương Triều Lâm thật cảm thấy anh vì Phuong Minh Vi mà tổn hết tâm tư!

“Lãng nhàng, nói nhiều như vậy mà chỉ có cách đó thôi.” Hứa Khôn suy nghĩ một chút, chợt nghĩ đến không phải Phương Minh Vĩ còn có một người vợ trước sao?” “Aizz, ông đã từng gặp vợ trước của Phương Minh Vĩ chưa?”

“Anh nói là Hạ Hi Tuyền sao, chưa từng gặp qua.” Trương Triều Lâm nản lòng.

Hứa Khôn cau mày: “Ông là cái loại chiến hữu gì vậy, cộng sự nhiều năm như vậy, ngay cả vợ của cậu ta mà cũng chưa từng gặp?!”

Trương Triều Lâm bị nói vô cùng xấu hổ. Hứa Khôn suy nghĩ một chút: “Như vậy đi, để tôi gọi điện thoại cho chị dâu cậu, nhờ cô ấy lưu ý chút . . .”

Vì vậy, một người nào đó đang ngồi ở phòng làm việc gửi tin nhắn ngọt ngào với ‘vợ yêu’ của mình chẳng phát hiện ra mình lại đang bị anh em trong nhà và lãnh đạo cùng nhau bán đi.

Buổi tối, hai người đang độ tình yêu cuồng nhiệt trong người trò chuyện với nhau.

“Vậy cô giáo Hạ, khi nào thì mới rảnh rồi, tôi thăm anh một chút đây?” Phương Minh Vĩ hai chân bắt chéo, hỏi.

“Không rảnh, em muốn đi học, gần đây định thi tiến sĩ.”

“Thi tiến sĩ á?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Thi Tiến sĩ ngành gì, sao, cô giáo Hạ lại muốn trở thành kiểu người cao cả vậy chứ!?”

“Aizz . . . Phương Minh Vĩ, sao em phát hiện bây giờ anh cứ mở miệng ra là gọi em là cô giáo Hạ thế!” Hạ Hi Tuyền kỳ quái hỏi, trước kia lúc đi làm ở công ty, sao không nghe anh gọi Quản lý Hạ nhỉ!

Phương Minh Vĩ cười: “Bây giờ em không phải là giảng viên ư, lại nói gọi ‘cô giáo’ có vẻ thân thiết hơn, cũng là tôn trọng nghề nghiệp đối với em đấy.”

“À, vậy ý của anh nói là nếu tôn trọng anh, thì sau này em phải gọi anh là Đoàn trưởng Phương có phải không?”

“Dạ, không dám, không dám ạ, ở trong mắt ‘phu nhân ngài’, thì ‘tiểu nhân’ cũng chỉ là một binh lính mà thôi.”

Có lẽ, nếu Trương Triều Lâm nhìn thấy bộ dáng này của Phương Minh Vĩ bây giờ, có thể ‘rớt mất cảm’ . . . nhưng mà đương sự thì thật giống như chẳng có cảm giác chút nào nha!

“Stop . . .! Binh lính cái gì chứ, bây giờ không phải là anh nên đi ngủ rồi sao!” Hạ Hi Tuyền nhắc nhở.

Phương Minh Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay, biết lúc này, Hạ Hi Tuyền nên nghỉ ngơi: “Vâng ạ, Thủ trưởng, người cũng nghỉ ngơi đi nha.”

Hạ Hi Tuyền cũng không nhiều chuyện với anh nữa: “Ừ, ngủ ngon nha, em cúp máy trước đây.”

“Ngủ ngon!” Hai người, mỗi người đều mang theo tình ý tràn ngập của đối phương đi ngủ, mong rằng sẽ gặp nhau trong mơ!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24

Editor: Cogau

Những ngày bình yên tiếp tục trôi qua, cuối tháng tư, chương trình dạy của Hạ Hi Tuyền kết thúc, trong đó được nghỉ một tháng, Lý Hạ Thu gọi điện thoại tới nói là một vụ rất gấp cần cô tham gia. Sau khi Hạ Hi Tuyền suy tính, thì đành đến tỉnh G nhờ mẹ chăm sóc giùm hai đứa nhỏ. Một mình lái xe đi thành phố B! Trên đường đi, Phương Minh Vĩ gọi tới hỏi: “Cô giáo Hạ, em đang ở đâu vậy?”

“Có nói, anh cũng không biết đâu.”

“À . . . thế à, có phải em đang lái xe không vậy?” Phương Minh Vĩ nghe âm thanh này có vẻ như không đúng, chợt lên tiếng hỏi.

“. . . Đúng vậy, thì sao?”

“Cái gì mà ‘thì sao’, lái xe mà em gọi điện thoại làm gì!” Đoàn trưởng Phương quát.

“Ôi . . . Phương Minh Vĩ! Là anh gọi điện thoại cho em đấy.” Hạ Hi Tuyền cũng quát lại.

“À . . ., thế thôi nhé, lần sau lái xe không cho nghe điện thoại, nhớ cẩn thận một chút!” Cũng không đợi Hạ Hi Tuyền trả lời đã cúp điện thoại.

Hạ Hi Tuyền nhìn điện thoại bị cúp, nghĩ thầm, là anh không để cho em nói, chứ không phải là em không muốn nói cho anh biết hôm nay em tới thành phố B!

Thật ra thì một tuần trước, khi Phương Minh Vĩ tới thành phố C, biết Hạ Hi Tuyền sẽ có một tháng nghỉ, trong ý tứ chỉ hy vọng Hạ Hi Tuyền đến thành phố B ở một thời gian ngắn, nhưng lại bị cô kiểm soát đùn đẩy.

Ngày Phương Minh Vĩ tới, vừa đúng ngày Hạ Hi Tuyền tổng kết cuối khóa cho sinh viên.

Lần này Phương Minh Vĩ tới là có gọi điện thoại nói trước cho Hạ Hi Tuyền, đến nơi thì vừa đúng lúc Hạ Hi Tuyền lên lớp. Phương Minh Vĩ nổi hứng, hỏi Hạ Hi Tuyền ngày mai dạy ở lớp nào?

“Anh định làm gì?”

“Ha ha . . ., anh nhớ, hình như chưa bao giờ anh được nghe cô giáo Hạ giảng bài đâu đấy. Xin hỏi lớp cô giáo Hạ có cho phép dự thính không vậy?”

“Cho phép, chỉ có điều ngày mai là ngày em tổng kết cuối khóa, để nhấn mạnh trọng điểm cho sinh viên ôn thi, cũng không có gì cần giảng nhiều.” Hạ Hi Tuyền nhấn nhá nói.

“Nói cái gì, cũng chẳng sao cả, chỉ cần là cô giáo Hạ nói là được!”

Hạ Hi Tuyền cuối cùng bị Phương Minh Vĩ nói đến hết cách rồi, đành nói số phòng học cho anh!

Sau khi Hạ Hi Tuyền đánh dấu trọng điểm cho sinh viên xong, thì bắt đầu tạm biệt qua loa với sinh viên, ai biết cô còn chưa bắt đầu nói, đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ mặc quân phục từ cửa sau lặng yên không tiếng động tiến vào, cả phòng học trừ Hạ Hi Tuyền thì không ai phát hiện ra anh. Mặt Hạ Hi Tuyền nóng lên, nhưng kinh nghiệm dạy học nhiều năm khiến cô nhanh chóng bình tĩnh lại, thoáng điều chỉnh lại suy nghĩ, rồi lại tiếp tục chuyện vừa nói.

“Ừ, các bạn có thể yên tâm, nội dung chính của thi cuối kỳ là phần tôi mới vừa vạch ra cho các bạn, tôi ấy à, nhất định sẽ không làm khó các bạn đâu, những phần này các cô các cậu học ở trung học cũng biết rồi. Cuối cùng, chúc các bạn học bài và làm bài tốt, tuy nói những lời này rất cũ rích, nhưng tôi nghĩ các bạn trừ học bài và làm bài thật tốt thì đừng có nghĩ đến cái gì khác!”

Phía dưới, sinh viên cười rần rần, có sinh viên hoạt bát còn la hét: “Cảm ơn cô!”

Hạ Hi Tuyền giơ tay lên ý bảo yên lặng: “Còn nữa, các bạn hiện tại năm nhất rồi, tôi muốn nói cho các bạn biết là trong lúc học đại học nhất định phải yêu một lần, nhưng ngàn vạn lần không được làm thật, có đôi lời nói thế nào thì: tốt nghiệp thì lại chia tay, nếu bạn quá chân thành, sẽ chỉ là mình làm tổn thương mình mà thôi. Trong lúc học đại học yêu một lần, coi như là tình phí vì tình cảm của mình sau này, dĩ nhiên điều này cũng sẽ có mặt tốt đó chính là kinh nghiệm, bởi vì khi bạn ra trường, đi tìm một nửa kia mà nói, thì bạn sẽ xem xét đến rất nhiều khía cạnh, học thức ra sao, nhà cửa, gia cảnh . . . một loạt vấn đề. Tình yêu khi đó cũng sẽ không thuần túy như bây giờ đâu. Còn nữa, tôi cần phải nhắc nhở các bạn nam, đặc biệt là những bạn nam đã có bạn gái, nhất định phải quý trọng người bạn gái bên cạnh bạn, bởi vì bạn nghĩ thử xem, bây giờ bạn muốn có trình độ học vấn thì cũng chưa có, muốn có công việc cũng chưa có công việc, muốn nhà cửa chưa có nhà cửa, muốn gia cảnh hiển hách thì cũng không có gia cảnh, không có gì cả, bạn gái của bạn hoàn toàn nguyện ý cùng với bạn, có phải các bạn nên quý trọng họ không, mà những năm tháng này là những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời các cô gái, khi các bạn hai bàn tay trắng mà lựa chọn quen các bạn, các bạn không nên quý trọng họ sao? Người ta nói: ba không, nhưng các bạn có đến sáu không đấy! Được rồi, cuối cùng, một lần nữa chúc các bạn học bài và làm bài thật tốt, ở mái trường này yêu một lần thành công, còn có cuối kỳ thi thuận lợi nữa.” Vừa dứt lời thì tiếng vỗ tay như sấm.

Hạ Hi Tuyền đi xuống dưới bục giảng cúi mình chào: “Được rồi, buổi học này của chúng ta đến đây thôi, tan lớp!”

“Cô giáo, cho chúng em số điện thoại đi!” có sinh viên hô.

“À, cách thức liên lạc thì lần trước tôi đã cho các bạn Email rồi, có chuyện gì, hoặc là có vấn đề gì các bạn cũng có thể email cho tôi, tôi nhất định sẽ trả lời các bạn. Bắt đầu đi làm thì hãy đến phòng làm việc của tôi tìm tôi nhé.” Hạ Hi Tuyền nói như vậy xong, sinh viên phía dưới lúc này mới từ từ tản đi. Quay đầu lại mới phát hiện, quả nhiên lại có một trai đẹp mặc quân phục ngồi phía sau chứ, lúc này có nữ sinh còn loạn cả lên. Thậm chí có nữ sinh to gan còn tiến lên hỏi: “Anh đẹp trai, anh tìm ai vậy?”

Có lẽ, Phương Minh Vĩ chưa từng gặp sinh viên to gan như vậy, im lặng một giây, liền đưa tay chỉ Hạ Hi Tuyền trên bục giảng: “À, anh tìm cô giáo Hạ của các em!”

Nữ sinh viên bên cạnh nghe thấy thế, hai mắt tỏa sáng: “Vậy anh là chồng của cô giáo Hạ sao?”

Phương Minh Vĩ rất tự tin, gật đầu nói: “Phải.”

Nữ sinh này nghe xong, cười quay đầu lại nhìn Hạ Hi Tuyền vẫn còn ở trên bục giảng sắp xếp đồ đạc, lại quay lại nói một câu: “Anh và cô giáo Hạ của bọn em thật xứng đôi!” Rồi kéo bạn học bên cạnh đi.

Hạ Hi Tuyền sắp xếp đồ đạc xong, đi xuống, Phương Minh Vĩ đứng ở đó cười khúc khích, đưa tay quơ quơ trước mặt anh: “Này, Đoàn trưởng Phương.”

Phương Minh Vĩ đưa tay ra nắm lấy bàn tay của cô vào trong lòng bàn tay mình, lại đưa tay ra cầm túi, rồi laptop cho cô. Nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi.

“Này, Phương Minh Vĩ, anh cười cái gì vậy, vừa nãy tụi nhóc nói gì với anh vậy?”

Phương Minh Vĩ ông Hạ Hi Tuyền vào lòng, dùng cằm cọ lên đầu của cô: “Chúng tôi ‘Anh và cô giáo Hạ của bọn em thật xứng đôi!’.”

“Ha . . ., chỉ một câu nói này mà làm anh vui đến vậy sao?” Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu lên nhìn anh.

Phương Minh Vĩ cung chiều nheo cái mũi của cô: “Đúng vậy đấy . . .”

“Ha ha . . . Được rồi, anh buông em ra đi, chúng ta đi ra ngoài, nhân viên quản lý tới bây giờ đấy.”

Phương Minh Vĩ nghe lời buông cô ra, đi theo phía sau cô đi ra ngoài phòng học.

Hạ Hi Tuyền dường như nhớ ra cái gì đó chợt quay đầu lại: “Đoàn trưởng Phương cảm thấy giờ giảng của em thế nào?”

“Hợp tình hợp lý, ngoài dự đoán.” Phương Minh Vĩ cố làm vẻ thâm trầm.

“Có ý kiến gì sao?”

“Aizz, anh nói này cô giáo Hạ, cái người này khi lên lớp tại sao em lại nói với sinh viên là trong đại học nhất định phải yêu một lần, anh cảm thấy như em vậy có vẻ dạy hư sinh viên đấy?”

Hạ Hi Tuyền nhìn xung quanh, xác định không ai, đưa tay nheo một cái vào eo của Phương Minh Vĩ, sau đó ra sức vặn một vòng, Phương Minh Vĩ đau, xuyết xao: “Aizz . . . cô giáo Hạ đừng làm như vậy.”

“Anh có ý gì, đại học vốn chính là một xã hội thu nhỏ, em nói sinh viên yêu là có lỗi ư, có phải thầy cô lớp 10 lớp 11 của anh ngày ngày đều nói không ngừng bên tai anh rằng không cho yêu sớm gì gì đó không! Rất nhiều sinh viên ở đây, thời cấp 3 chưa từng yêu đấy, có khi là sợ cha mẹ, cũng có khi là việc học quá nặng, nếu lên đại học rồi, không có cha mẹ ngăn cấm cũng như bài vở không còn nặng nề lắm, đương nhiên là nên yêu rồi.” Cô giáo Hạ nói đầu ra đấy.

Phương Minh Vĩ không tìm được lời phản bác, chỉ đành phải gật đầu không ngừng nói ‘Phải’.

“Aizz . . ., vậy cho anh hỏi một chút, cô giáo Hạ, hỏi sinh viên em cũng từng yêu sao?” Phương Minh Vĩ dường như lơ đãng hỏi.

“Đã từng yêu.” Hạ Hi Tuyền thân nhiên trả lời, nhưng Phương Minh Vĩ lại thấy trong lòng không có cảm giác, vẻ mặt trở nên cứng ngắc.

Hạ Hi Tuyền nhìn anh, rồi lấy tay vỗ lên bả vai anh một cái: “Nghĩ gì thế, hỏi sinh viên em từng yêu không phải là anh sao, lúc nghiên cứu sinh đó . . .”

Phương Minh Vĩ xấu hổ sờ mũi một cái, được rồi, anh thừa nhận, vừa rồi anh có ăn chút dấm!

Hạ Hi Tuyền dĩ nhiên biết anh đang nghĩ gì, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tôn Kiều, Tôn Kiều đang ở nhà, vừa nghe Phương Minh Vĩ tới, muốn mời cô ăn cơm, liền nói lập tức tới ngay. Bởi vì Hạ Hi Tuyền không ăn đồ ăn ở ngoài, Phương Minh Vĩ không thể làm gì khác hơn là cùng cô cùng đi siêu thị mua thức ăn, tự mình nấu.

Khi Tôn Kiều đến, đúng lúc Phương Minh Vĩ đang nấu đồ ăn, Hạ Hi Tuyền mở cửa để cho cô ấy vào: “Cậu bỏ rơi ông xã như vậy sao!”

“(^ _ ^)” hi hi . . . . Phương Minh Vĩ nhà cậu thật vất vả mới tới một lần, còn phải đích thân xuống bếp mời mình ăn cơm, bỏ rơi ông xã thì có là gì chứ!” Tôn Kiều nói chuyện đương nhiên.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, cái cô nàng ngốc này!

Chỉ một bữa cơm, Tôn Kiều đã càng thêm khẳng định với Phương Minh Vĩ, liền gọi anh rẻ!

“Anh rẻ, anh thật lợi hại đấy, đồ ăn sao lại nấu ngon như vậy chứ!”

“Quá khen, quá khen.” Phương Minh Vĩ khiêm tốn nói.

Tóm lại, chỉ một bữa cơm mà Phương Minh Vĩ liền thu phục hoàn toàn cái đồ tham ăn Tôn Kiều. Đây là sau đó Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại nói chuyện với Lý Hạ Thu, Lý Hạ Thu nghe cười ha ha: “Tôn Kiều này thật đúng là đáng yêu nha.”

Ba giờ chiều, vừa ngủ ngon giấc trưa cùng vợ yêu của mình xong thì Đoàn trưởng Phương nhận được điện thoại, trong đoàn có việc gấp.

Phương Minh Vĩ ôm Hạ Hi Tuyền ra sức hôn, rồi mới thả cô ra, lên xe. Vài ngày sau đó, đều là Hạ Hi Tuyền gọi cho anh, mỗi lần nói chưa được đôi câu

đã cúp rồi.

Hôm nay, từ thành phố C đi đây là cuộc điện thoại đầu tiên, sáu giờ tối Hạ Hi Tuyền mới vừa tới thành phố B. Hạ Hi Tuyền suy tính mãi hay là về căn hộ của mình, vừa vào cửa đã thấy cửa sổ mở, Hạ Hi Tuyền đi lòng vòng bốn phía, cười thầm. Xem ra, mấy ngày nay Phương Minh Vĩ đều ở đây.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho Phương Minh Vĩ: “Này, anh đang ở đâu vậy?” Hạ Hi Tuyền vội hỏi.

Phương Minh Vĩ bị Hạ Hi Tuyền hỏi dồn dập, hơi kinh ngạc: “Anh đang lái xe trên đường.”

“À . . . Tút . . . út . . .” Hạ Hi Tuyền chỉ à một tiếng rồi cúp điện thoại, nhanh chóng sắp xếp hành lý xong xuôi, sau đó vào bếp bắt đầu nấu cơm. Sau khi Hạ Hi Tuyền nấu cơm xong, đi ra bệ cửa sổ nhìn xuống dưới, xe Phương Minh Vĩ còn chưa tới, nhìn lịch sử cuộc gọi trên điện thoại, quả quyết tắt toàn bộ đèn. Quả nhiên, chưa đầy một phút, Hạ Hi Tuyền đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ lái xe vào.

Nép ở cửa xong, nín thở chờ.

Phương Minh Vĩ nhận được điện thoại của Hạ Hi Tuyền bị giọng nói của cô dọa, rồi bỗng lại bị cúp điện thoại, không biết cô đang giờ trò quỷ gì đây, ở trong thang máy vẫn gọi điện thoại, nhưng không ai nghe. Lúc đi tới cửa, Phương Minh Vĩ liền nghe được tiếng nhạc điện thoại ở trong nhà truyền ra, rồi mùi thức ăn bay tới. Phương Minh Vĩ cười thầm . . . lấy chìa khóa ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Editor: Cogau

Hạ Hi Tuyền ở bên trong cửa đợi rất lâu mà chưa nghe thấy tiếng động, đang âm thầm buồn bực sao còn chưa lên nữa vậy?!

Ai ngờ, không đợi Hạ Hi Tuyền phục hồi tinh thần lại, cũng đã bị Phương Minh Vĩ lặng yên không tiếng động mở cửa đi vào rồi ôm trọn trong lòng.

“Ah h h . . . ưm . . .” Tiếng thét chói tai của Hạ Hi Tuyền mới vừa cất lên đã bị Phương Minh Vĩ hôn.

Triền miên . . .

Cho đến khi hai người đều không thở nổi nữa, Phương Minh Vĩ mới thả mẫn buông cô ra. Phương Minh Vĩ nhìn người phụ nữ mảnh mai trước mặt, lại ôm chặt cô vào lòng.

Một lúc lâu, Hạ Hi Tuyền mới bình ổn lại, đập cho Phương Minh Vĩ một cái: “Phương Minh Vĩ! Anh buông em ra.”

“Không buông, hồi này có ai định dọa anh kia mà, hừm . . .”

“Ai mà dọa anh chứ, anh dọa em thì có . . .” Hạ Hi Tuyền nũng nịu kêu.

“Ha ha . . .” Phương Minh Vĩ cười hả hê lên tiếng: “Đồ xấu xa, trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

“Ah . . .” Hạ Hi Tuyền hét lên một tiếng, nhéo lên eo của Phương Minh Vĩ.

“Aizz . . . aizz . . ., cô giáo Hạ xin tha mạng!” Phương Minh Vĩ luôn miệng cầu xin tha thứ, Hạ Hi Tuyền mới buông tay: “Bật đèn!”

Lúc này, Phương Minh Vĩ mới buông cô ra bật đèn lên, liền nhìn thấy đồ ăn trên bàn, nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, không nhịn được lại ôm vào lòng hôn một cái: “Cảm ơn . . . bà xã!”

Hạ Hi Tuyền ngửa đầu mỉm cười nhìn anh, khẽ lắc đầu: “Không cần cảm ơn.”

Phương Minh Vĩ kéo Hạ Hi Tuyền đi vào phòng vệ sinh: “Rửa tay, ăn cơm.”

Trong phòng vệ sinh, Phương Minh Vĩ vòng ôm Hạ Hi Tuyền, hai người bốn tay đan cài, dòng nước lã lã chảy xuống tay bắn ra đầy bọt nước, sau thời gian xa cách hai người gặp lại hình như vô cùng hưởng thụ giây phút này.

Nhìn người phụ nữ trong gương cười yếu ớt rúc vào trong ngực anh, Phương Minh Vĩ có cảm giác rất muốn kéo dài mỗi phút giây này. Trong lòng cũng vô cùng cảm ơn ông trời vẫn còn chiếu cố anh, để cho anh và cô được gặp nhau thêm lần nữa, cũng cảm ơn cô vẫn ở đây chờ.

“Phương Minh Vĩ, cảm ơn anh!” Bỗng Hạ Hi Tuyền lên tiếng.

“Cám ơn anh cái gì?” Phương Minh Vĩ không hiểu, hỏi.

“Cám ơn anh, vẫn ở đây chờ em.” Hạ Hi Tuyền nhìn vào mắt anh, nói nghiêm túc.

Phương Minh Vĩ tắt vòi nước, lấy khăn lông lau khô tay cho Hạ Hi Tuyền. Xoay người cô lại, hai người mặt đối mặt đứng ngay ngắn: “Không cần cảm ơn, bởi vì chúng ta đều đang đợi lẫn nhau.”

Hạ Hi Tuyền nghe vậy cười một tiếng, gật đầu: “Ừ, đi ăn cơm, ném thử tay nghề nấu nướng của em xem sao. Lần trước, nhất định là anh ăn đồ ăn chẳng có cảm giác gì.”

“Aizz . . . Cô giáo Hạ thật là khéo hiểu lòng người đấy.” Chính xác, đêm hôm đó Phương Minh Vĩ đúng là chẳng cảm nhận được gì.

Trên bàn ăn, Hạ Hi Tuyền không ngừng gấp thức ăn cho Phương Minh Vĩ. Mà Phương Minh Vĩ thì món gì không từ chối, gấp cho anh cái gì thì ăn hết cái đó. Cuối cùng đương nhiên là sạch sẽ rồi, Hạ Hi Tuyền thì không ngừng kêu: “Ôi . . . , Phương Minh Vĩ! Như anh vậy sẽ bể bụng đấy.”

Phương Minh Vĩ cười ha ha: “Không sao cả, đừng lo lắng, đây có bao nhiêu chứ, anh đã từng ăn đồ ăn còn nhiều hơn so với thế này nữa đấy.”

“Tham ăn . . . !!!” Hạ Hi Tuyền nói.

Phương Minh Vĩ buông chén đĩa xuống, cầm khăn giấy lau miệng: “Được rồi, cơm ăn ngon lắm, chén để anh rửa cho. Bây giờ, cô giáo Hạ cô có thể nói một chút không?”

“Nói chuyện gì?” Hạ Hi Tuyền giả bộ ngu.

“Nói chuyện gì ấy à? Nói xem sao hôm nay em tới mà không báo tiếng nào vậy?”

“Hừ . . . không phải là anh cúp điện thoại trước sao!”

“Cái gì mà anh cúp điện thoại trước chứ, anh nói là trước khi xuất phát sao em không báo cho anh một tiếng, nếu anh không ở đây thì sao!”

“Nếu anh không ở đây thì em tự nấu cơm tự em ăn chứ sao.” Hạ Hi Tuyền nghịch chiếc đĩa trong tay, giọng buồn bực, nói.

“Cái gì gọi là anh không ở đây thì em tự nấu cơm tự em ăn? Cô giáo Hạ! Em nghiêm túc một chút . . . Còn nữa, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, lúc lái xe không cần nghe điện thoại, em đã già rồi hay sao mà không nhớ được vậy.”

“Bây giờ thì nhớ rồi . . .” Hạ Hi Tuyền bắt đầu đi trả lời.

“Nhớ chưa . . . ?” Phương Minh Vĩ chột cao giọng quát. Hạ Hi Tuyền bị quát ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền đem chiếc đĩa đang chơi trong tay ném một cái, dùng tay chỉ Phương Minh Vĩ, tủi thân la lên: “Anh quát em!”

Phương Minh Vĩ lập tức mềm nhũn ra: “Không có quát em, không phải là anh lo lắng cho sự an toàn của em sao?”

“Không phải là em đã nói em nhớ kỹ rồi sao, Phương Minh Vĩ, anh ở không đi gây sự . . .” Hạ Hi Tuyền thoải mái bóp méo sự thật.

Phương Minh Vĩ trở nên khó xử, gãi đầu không biết nên nói cái gì cho phải. Hạ Hi Tuyền thấy thế trong lòng vui lên, rốt cuộc là hơn nhiều năm không náo loạn như vậy với anh. Vừa rồi chẳng qua là thử phản ứng của anh mà thôi, vẫn giống như năm đó vậy. Trong lòng không khỏi ảm áp, đưa tay tới kéo ngón tay anh.

Phương Minh Vĩ ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô gái trước mặt không phải đang tức giận, mà vẻ mặt sau trò đùa quái đản còn nở nụ cười giảo hoạt.

“Đây coi như là báo thù anh vừa nãy dọa em!” Hạ Hi Tuyền hùng hồn nói.

Phương Minh Vĩ néo mặt của cô: “Rõ ràng là chính em muốn dọa anh, sao lại biến thành anh dọa em vậy.”

“Aizz . . . Phương Minh Vĩ, sao anh biết em ở đây, rõ ràng xe của em đã đậu ở út phía sau cơ mà.” Hạ Hi Tuyền một mực tò mò, sao anh lại phát hiện ra.

“Anh không nhìn thấy xe của em, nhưng khi anh đi lên thì vẫn gọi điện cho em liên tục, nghe thấy nhạc chuông phát ra từ trong nhà, với lại anh còn ngửi thấy mùi thức ăn nữa . . .”

Hạ Hi Tuyền nghe xong tức xạm mặt lại, quả nhiên là không thể trông chờ được người đàn ông này nói ra lời ngon tiếng ngọt, đành mím môi.

Phương Minh Vĩ thấy thế cho là cô không tin: “Thật, anh không lừa em đâu.”

Hạ Hi Tuyền giận, xoay người đưa tay lên bóp mặt của Phương Minh Vĩ, định bóp mạnh. Nhưng . . . điều cô không ngờ chính là, mặt của Phương Minh Vĩ lại rất rắn rồi, nhứt chỉ nhìn anh kêu: “Phương Minh Vĩ, anh nói một câu là ‘trong lòng anh cảm nhận được rằng em đã đến’, dù dễ để cho em vui vẻ một chút sẽ chết sao . . . “

Lúc này Phương Minh Vĩ mới phục hồi tinh thần lại . . . đang chuẩn bị mở miệng lặp lại lời cô mới vừa nói thì Hạ Hi Tuyền đứng lên đi về phòng ngủ: “Được rồi, rửa chén đi, em đi tắm.”

Phương Minh Vĩ yên lặng sờ mũi một cái, nghĩ thầm, là em không để cho anh nói, chứ không phải là anh không nói nha.

“Ah h . . .”

“Sao vậy?” Đang tắm Hạ Hi Tuyền chợt thét chói tai, Phương Minh Vĩ hốt hoảng vội buông chén trong tay chén ra, chạy tới phòng vệ sinh gõ cửa hỏi.

“Phương Minh Vĩ . . .” Hạ Hi Tuyền gọi kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Sao thế, anh đang ở cửa đây, em nói đi?”

Hạ Hi Tuyền cẩn thận thò đầu ra: “Ha ha . . ., Phương Minh Vĩ, ‘đèn đỏ’ của em tới.”

Phương Minh Vĩ âm thầm roi lệ, trong lòng không ngừng chửi thề: “Má . . . không tới sớm không tới trễ, lúc này tới làm loạn làm gì chứ!”

“Được rồi, vậy băng vệ sinh em để ở đâu, để anh lấy cho em?”

“Để ở trong ngăn nhỏ trong vali ấy, trong cái bọc nhỏ màu xanh lá.”

Phương Minh Vĩ gật đầu: “Biết rồi, em mặc quần áo đi.”

Sau khi dọn dẹp xong, Hạ Hi Tuyền liền ôm laptop sửa lại tài liệu mà Lý Hạ Thu gửi cho cô.

Sau khi rửa chén, dọn dẹp xong thì Phương Minh Vĩ nấu nước đường đỏ cho Hạ Hi Tuyền, lúc vào phòng thấy Hạ Hi Tuyền đang loay hoay với laptop . Thăng tay lấy laptop xuống để ở một bên, sau đó đem nước đường đỏ trong tay đưa cho cô: “Uống đi . . .”

Hạ Hi Tuyền ngoan ngoãn uống nước đường đỏ xong, tròn tròn mắt nhìn Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ bị cô nhìn bất đắc dĩ thờ dài, đem laptop lấy tới đặt ở trên tay cô, uy hiếp nói: “Đi ngủ sớm một chút biết không, anh qua phòng làm việc xử lý công việc chút.”

“Vâng, biết rồi, anh cũng đi ngủ sớm một chút nhé.” Phương Minh Vĩ gật đầu một cái, đem điện thoại di động trên người, chìa khóa xe, cái gì cũng lấy ra hết đặt ở trên tủ đầu giường rồi đi ra ngoài.

Sau khi Hạ Hi Tuyền sửa xong tất cả tài liệu, nằm thẳng cẳng, được một lát thì chợt nhìn thấy trên tủ đầu giường hai chiếc điện thoại của Phương Minh Vĩ. Nghiêng tai lắng nghe âm thanh, Phương Minh Vĩ vẫn còn đang tắm. Vì vậy hơi cử động là cảm được một chiếc, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Quả nhiên, một chiếc điện thoại di động khác vang lên . . .

Phương Minh Vĩ đi vào phòng đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền cầm điện thoại di động của anh ngồi ở đó ngẩn ngơ, đưa tay vỗ bả vai của cô: “Sao thế, ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu: “Phương Minh Vĩ, anh còn nhớ chúng ta quen biết nhau thế nào không?”

P/s: Ôi . . .! Dự là sắp có bão nha bà con ơi. Cứ tưởng thuận buồm xuôi gió, ai dè . . . Thanks/likes/share/cmt để có động lực edit chương mới nha bà con.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Editor: Cogau

“Nhớ chứ! Sao mà quên được.” Phương Minh Vĩ ngồi lên giường ôm Hạ Hi Tuyền vào lòng: “Cho nên, số này anh phải giữ lại, đây là chứng cứ anh quen biết em.” Phương Minh Vĩ có điều ngụ ý.

Hạ Hi Tuyền nghe thế cười ha ha, cầm lên một chiếc điện thoại di động khác lắc lắc trong tay: “Đoàn trưởng Phương là tìm kiếm an ủi trong lòng sao?”

Phương Minh Vĩ nhìn chằm chằm điện thoại di động, chỉ cười mà không nói gì.

Quá trình quen biết của Phương Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyền trải qua rất kỳ diệu, năm ấy Hạ Hi Tuyền là một nghiên cứu sinh, là thời điểm sắp vào thu. Lý Hạ Thu kéo Hạ Hi Tuyền theo cô ấy đi dạo phố, hai người đi dạo như hai kẻ ngốc đến tận hai giờ chiều. Buổi chiều, Hạ Hi Tuyền còn có một tiết của thầy hướng dẫn, hai giờ rưỡi đi học, bây giờ có chạy tới thì cũng đã vào lớp rồi!

Hạ Hi Tuyền kéo lấy Lý Hạ Thu mắng điên cuồng: “Đều tại em đấy, em biết không, ông thầy hướng dẫn của bọn chị là một kẻ biến thái . . .”

“Không biết . . .” Lý Hạ Thu nói thật: “Bây giờ chị mắng em, chỉ bằng gọi cho ông ấy, nói chị ‘tối ngày đèn đỏ’, đau bụng không đi học được, nếu không thì nói bà nội chị mất cũng được!”

Hạ Hi Tuyền cầm đồ trong tay đánh Lý Hạ Thu: “Mất nét, chị không phải là em . . . bà nội chị đã mất nhiều năm trước rồi.”

Đành gọi điện thoại cho thầy hướng dẫn vậy, Hạ Hi Tuyền nhấn một dãy số, liếc Lý Hạ Thu một cái. Khi điện thoại vừa thông thì Lý Hạ Thu đã nhìn thấy sắc mặt của cô gái vừa rồi còn tức giận đùng đùng trong nháy mắt đã thay đổi, cười tươi như hoa, Lý Hạ Thu liền nổi da gà.

“Dạ, chào thầy Trang ạ, em là Hạ Hi Tuyền.”

Đầu điện thoại bên kia chần chừ một chút: “Ừ.” một tiếng, sau đó Hạ Hi Tuyền tiếp tục: “Là như vậy ạ, hôm nay em có chút việc riêng, nên không kịp đến lớp hôm nay, cho nên, xin phép thầy nghỉ ạ.”

Đầu điện thoại bên kia tùy tiện ‘Ừ’ mấy tiếng rồi cúp máy, sau đó Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm điện thoại không thể tin được, ông thầy này thay đổi cách nói chuyện tốt như vậy từ khi nào không biết nữa.

Lý Hạ Thu thấy cô cúp điện thoại mà còn đứng đó, đi tới dùng chân đá cô: “Sao rồi, đồng ý chưa?”

“Đồng ý . . .”

“Đồng ý rồi sao đáng về chị còn quý dị thế?”

“Không phải, chủ yếu là ông ấy đồng ý quá thoải mái.”

Lý Hạ Thu rất khinh bỉ nhìn cô một cái: “Chị cứ hưởng thụ đi . . . nếu người ta không đồng ý thì chị thoải mái rồi.”

“Không phải, hình như không đúng.” Hạ Hi Tuyền vẫn không thể tin được.

“Aizz ~ aizz ~ chị làm sao vậy chẳng qua là nghỉ một buổi học thôi, có cần phải như vậy không? Và lại, không phải là chị đã gọi điện thoại cho ông ấy rồi sao!” Lý Hạ Thu chẳng hề để ý nói.

Hạ Hi Tuyền nghĩ thầm ‘Đúng vậy nhỉ, vậy còn rối rắm cái gì chứ!’ Rồi xách tất cả đồ đạc trong tay Lý Hạ Thu: “Đi, đi dạo tiếp, lại mua chiếc áo khoác chị mới ưng ý đó, em trả tiền cho chị.”

“Tại sao chứ?”

“Thì là, em lôi chị ra ngoài đi dạo phố.” Hạ Hi Tuyền hùng hổ bắt bớ.

“Em muốn nguyên rửa chị, mua mì ăn liền mà không có gói gia vị!” Lý Hạ Thu trợn trắng mắt la, người xung quanh nghe cười ầm lên. Hai người cãi nhau ầm ĩ nhưng vẫn tiếp tục đi dạo phố, quên hoàn toàn nội dung cuộc điện thoại vừa rồi.

Ngày hôm sau, khi Hạ Hi Tuyền ngồi ở trước bàn máy vi tính gõ rầm rầm, bạn cùng phòng Lãnh Tuyết vỗ cô: “Tiểu Tuyền, ngày hôm qua lúc tan lớp, thầy nói bảo cậu hôm nay đến phòng làm việc tìm thầy đấy.”

“Hả, sao không nói sớm.”

“Mình cũng mới vừa nhớ ra . . .” Lãnh Tuyết vỗ mặt nạ giấy trên mặt, nhìn trần nhà nói: “Aizz . . . đừng nói, là gan cậu cũng thật to nha, giờ của ông ấy mà cậu cũng dám trốn.”

“Cái gì, không phải mình đã gọi điện cho thầy ấy rồi sao!?”

“Không biết, nếu như cậu có gọi điện thoại cho thầy ấy, thì thầy ấy cũng sẽ không bảo cậu đến, không phải là gọi lộn số chứ!?”

“Không thể nào, số của thầy ấy, dù có nhắm mắt lại mình cũng có thể bấm được, nhưng nói thật, không phải là mình gọi lộn số đâu.” Hạ Hi Tuyền vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở lại Lịch sử cuộc gọi.

“Ah . h . . .” Hạ Hi Tuyền bưng mặt hét to một tiếng: “Đúng là bấm sai số rồi . . . Ôi! Làm sao đây?” Hạ Hi Tuyền điên cuồng đập cái bàn.

Lãnh Tuyết bình tĩnh liếc cô một cái: “Tốt nhất cậu nhanh thay quần áo đi đi, đừng có ở đây mà kêu ca.”

Hạ Hi Tuyền về mặt đau khổ thay quần áo, ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài, hai tiếng sau lại chán nản trở lại ký túc xá, ngồi trên ghế giả chết.

Lãnh Tuyết vừa nhìn thấy đáng vẻ cô như sắp chết thì cũng biết bị mắng thê thảm. Cầm chân đá đá cô: “Này! Còn sống không???”

“Sống không bằng chết.” Hạ Hi Tuyền bắn ra bốn chữ.

“Ha ha . . . Được rồi, không phải chỉ bị mắng một trận rồi thôi sao? Buổi tối chị đây mời cậu ăn lẩu!”

“Cậu không có lương tâm . . . nhìn thấy mình bị mắng, còn có tâm tình đi ăn lẩu . . .”

“Mẹ kiếp! Vậy cậu không ăn phải không?”

“Ăn, sao lại không ăn, mình muốn hóa giải đau thương thì phải ăn ngon.” Hạ Hi Tuyền đứng lên quơ quơ quả đấm.

Lãnh Tuyết lại chẳng thêm để ý đến cô.

Buổi tối lúc ăn lẩu, Lý Hạ Thu cũng ở đây, nghe nói Hạ Hi Tuyền bị mắng. Vui mừng cầm ly rượu đưa về phía Lãnh Tuyết, nói: “Này phải uống một ly, chị gái bị mắng, đó là ngàn năm khó có một lần, nào, Lãnh Tuyết hai chúng ta cạn một ly, ăn mừng. Bạn Hạ Hi Tuyền, có phải chị cũng muốn cạn một ly không?”

Hạ Hi Tuyền cầm đĩa rau xà lách lên định ném vào mặt Lý Hạ Thu, Lý Hạ Thu vội vàng cầu xin tha thứ.

“Aizz . . . Không phải là chị đã gọi điện thoại cho ông ấy sao!” Lý Hạ Thu cắn chiếc đĩa hỏi.

Lãnh Tuyết hừ lạnh một tiếng, uống một hớp rượu, tỉnh táo nói ra sự thật: “Ngu ngốc như con nít, nhấn sai số điện thoại.”

Hạ Hi Tuyền nhìn hai cô ấy chăm chăm, Lý Hạ Thu cố nén không dám cười, nhưng bả vai co rụt lại rồi rung lên. Qua hồi lâu mới khôi phục lại: “Này, hôm qua nghe điện thoại là ai vậy?”

Lý Hạ Thu hỏi như vậy, Hạ Hi Tuyền mới phản ứng được. Đúng vậy ha, cái người đàn ông mà hôm qua ‘Ừ’ ở trong điện thoại là ai chứ! “Không được, lúc về chị phải gọi điện thoại hỏi một chút . . .”

Lãnh Tuyết và Lý Hạ Thu nhìn nhau cười một tiếng, rồi lại tiếp tục ăn lẩu.

Sau khi trở lại ký túc xá, Hạ Hi Tuyền tắm rửa sạch sẽ, bò lên giường, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại đi.

“Alo . . .” một giọng nam trầm rất khêu gọi vang lên đầu điện thoại bên kia, vừa nghe thấy trái tim nhỏ của Hạ Hi Tuyền không khỏi rung động.

“À, Xin chào anh! Xin lỗi một chút ạ, chiều hôm qua lúc khoảng hơn hai giờ có phải anh có nhận một cuộc điện thoại không vậy?”

Bên đầu kia điện thoại yên tĩnh mấy giây mới nói: “Đúng vậy, sao thế?”

“Cái gì mà ‘sao thế’, anh nhận cuộc gọi từ số lạ, không có việc gì thì ‘Ừ’ làm cái gì chứ?” Hạ Hi Tuyền hét vào điện thoại.

“. . . Vậy em là người chiều hôm qua gọi cuộc điện thoại đó ư?” Đầu bên kia điện thoại chần chừ hỏi.

“Nói nhảm, anh có biết là anh hại chết em hay không vậy?”

“Thật xin lỗi, không biết . . .”

“Ah . . .!” Hạ Hi Tuyền mang theo tiếng khóc điên cuồng hét lên một tiếng rồi cúp điện thoại. Sau đó từ phía đối diện một chiếc ôm gối bay qua.

Phương Minh Vĩ ở bên này bị tiếng khóc và tiếng thét chói tai làm cho sợ hết hồn, anh còn đang chuẩn bị nói gì đó, kết quả là bên kia đã cúp máy mất tiêu rồi. Thật ra thì hôm qua – lúc Phương Minh Vĩ nhận được điện thoại thì rất nghi ngờ, nhưng lúc đó anh đang ở rạp xem phim, nhiều người ồn ào nên không nghe rõ nói gì, chỉ tùy tiện “Ừ” mấy tiếng thì cúp máy!

Không nghĩ hôm nay còn có người gọi tới, nhưng nghe giọng thì có lẽ là một cô gái khoảng hơn 20 tuổi, Phương Minh Vĩ bị tiếng thét phía sau làm cho trong lòng có chút lo lắng. Suy nghĩ một chút vẫn nên gửi một tin nhắn qua đó đi.

“Xin lỗi, hôm qua tôi ở rạp chiếu phim, lúc nhận được điện thoại thì xung quanh tương đối ồn ào, nếu như mang đến cho em phiền phức gì, thì tôi xin lỗi!”

Tâm tình Hạ Hi Tuyền buồn phiền cả một buổi chiều, nhận được tin nhắn của Phương Minh Vĩ thì trong nháy mắt bay hết không còn bóng dáng đâu. Tức giận xong thì dĩ nhiên cũng biết là chuyện này không thể trách người khác, vì vậy rất xấu hổ nhấn lại một tin: “Ha ha! Vừa nãy giọng em không hay lắm, em không có ý trách anh, chỉ là em ngu ngốc mà thôi.” Phía sau còn kèm thêm biểu tình nghịch ngợm.

Phương Minh Vĩ căn bản cũng không trông mong Hạ Hi Tuyền nhấn lại, lúc nhận tin nhắn ngăn người một chút. Ngay sau đó bị nội dung chọc cười, nghĩ thầm, cô bé này thật thú vị nha! Sau đó, ngón tay thoăn thoắt nhấn lại.

Kết quả là cứ nói chuyện anh một câu, em một câu như vậy đến tận hai giờ sáng, Hạ Hi Tuyền ráng không được muốn ngủ, thì hai người mới chúc nhau

ngủ ngon, mỗi người đều một đêm ngon giấc. diê~nd@`nle^qu`ydO^n.c0^m

Ba ngày sau, hai người hẹn gặp mặt ở trung tâm thành phố. Hạ Hi Tuyền len lén đi, nếu như mà bị Lý Hạ Thu hay Lãnh Tuyết biết, thì nhất định thế nào cũng mắng cô đấy!?

Hạ Hi Tuyền vừa nhìn thấy Phương Minh Vĩ đã bị anh hấp dẫn, vóc dáng 1m8, một thân quân phục phẳng phiu, da tay ngăm đen, đang hoàng ngồi ở đó, bên cạnh để một quyển tạp chí, hai tay đan vào nhau, ngón tay cái không ngừng xoay xoay, nhìn ra có vẻ hồi hộp và lo lắng. Hạ Hi Tuyền kéo một nhân viên phục vụ qua: “Cô bé, khách ở bàn đó đến lúc nào vậy?” Chỉ vào Phương Minh Vĩ hỏi.

“A, đến được nửa tiếng rồi ạ.”

“Cám ơn . . . “

Hạ Hi Tuyền nhìn đồng hồ đeo tay, tranh thủ đi tới chỗ Phương Minh Vĩ ngồi.

Hạ Hi Tuyền đưa tay gõ bàn một cái, Phương Minh Vĩ quay đầu lại, mới hỏi: “Phương Minh Vĩ phải không ạ?”

Phương Minh Vĩ khẽ mỉm cười, đứng lên: “Là tôi.”

Hạ Hi Tuyền chìa tay ra: “Em là Hạ Hi Tuyền . . .” Hạ Hi Tuyền tự giới thiệu. Lúc này, Phương Minh Vĩ mới đưa tay ra bắt tay với cô. diê~nd@`nle^qu`yd*n.cOm

Bắt tay nhau rồi buông ra. Trong lòng Hạ Hi Tuyền thầm lên tiếng: “Thật đàn ông nha.”

“Cô Hạ, mời ngồi.” Phương Minh Vĩ tạo thế ‘xin mời’. Hạ Hi Tuyền thực nữ ngồi xuống, Phương Minh Vĩ đưa thực đơn qua: “Nhìn xem muốn uống gì.”

Hạ Hi Tuyền không khách khí gọi ly cà phê, Phương Minh Vĩ cũng theo cô gọi giống nhau.

“À cô Hạ . . .”

“Gọi em là Hi Tuyền.” Hạ Hi Tuyền lên tiếng cắt ngang lời anh, ngay sau đó Phương Minh Vĩ gật đầu: “Được . . . vậy thì em cứ gọi anh là Minh Vĩ.”

Hạ Hi Tuyền cũng cười gật đầu: “Anh tới rất sớm sao?”

“Không có, vừa tới thôi.” Phương Minh Vĩ lơ đãng nói.

Trong lòng Hạ Hi Tuyền lại đánh giá cao Phương Minh Vĩ thêm: “A, vậy à.”

“Hi Tuyền!” diê~nd@`nle^qu`ydO^n.c0^m

“Vâng . . .”

“Em có bạn trai chưa?”

“À . . .” Hạ Hi Tuyền nhìn anh, tỏ vẻ không tin được.

Phương Minh Vĩ gãi gãi đầu: “Là thế này, qua nói chuyện tin nhắn mấy ngày nay, anh thấy chúng ta rất hợp. Cho nên anh không muốn bỏ qua em, ngày mai anh phải về đơn vị rồi, nếu như em có bạn trai rồi, thì cứ quyết định như vậy đi, sau này chúng ta vẫn là bạn bè.” Phương Minh Vĩ có phần lẩn lộn.

“Ha ha . . .” Hạ Hi Tuyền nhìn bộ dáng của anh cảm thấy rất buồn cười.

“Thật xin lỗi, anh biết như vậy là rất đột ngột, anh bảo đảm anh không phải kẻ lừa đảo đâu.”

“Được rồi, em không nói anh là kẻ lừa đảo.” Hạ Hi Tuyền cắt ngang anh: “Còn nữa, em chưa có bạn trai đâu.”

“Thật sao!?” Phương Minh Vĩ mắt sáng lên mấy lần: “Vậy ý của em là . . . đồng ý làm bạn gái của anh rồi sao?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Vâng, nhưng em cũng có điều kiện, nếu như sau khi quen biết, nếu giữa chúng ta cảm thấy đối phương không tốt, bất kỳ bên nào nói lời chia tay, thì bên kia đều phải đồng ý vô điều kiện!”

“Được . . .”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Editor: Cogau

“Được!” Phương Minh Vĩ liền vội vàng gật đầu: “Vậy bây giờ em chính là bạn gái anh đấy!”

“Đúng nha! Này bạn trai, em đói rồi, anh có thể mời em ăn bữa cơm không?” Hạ Hi Tuyền thành khẩn nói.

Phương Minh Vĩ cười: “Được, bạn gái, em muốn ăn gì?”

Hạ Hi Tuyền cầm thực đơn trong tay, chọn năm món ăn, tất cả đều là món cay: “Gỏi bòn bòn tôm, cá hấp, . . . “

Khi Hạ Hi Tuyền gọi đồ ăn, thì Phương Minh Vĩ ngồi ở phía đối diện cảm thấy rất rõ ràng dạ dày anh co bóp dữ dội. Xem chừng, ăn bữa cơm này xong, anh sẽ phải đến bệnh viện điểm danh trước rồi.

Biểu hiện của anh bị Hạ Hi Tuyền nhìn hết vào mắt, nhưng cô vẫn cố ý giả bộ không nhìn thấy, vẫn cười hi hi chọn đồ ăn như cũ. Chọn xong, chờ cho nhân viên phục vụ đi đặt món thì mới cố ý giả bộ ra vẻ bình tĩnh hiểu ra: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi em không hỏi anh, anh có ăn cay được không vậy?”

Phương Minh Vĩ nghe thấy thế, sao không biết cô thăm dò mình chứ: “Ăn một chút cũng được . . .” chỉ đành nói để giữ thể diện.

Hạ Hi Tuyền cười “Ha ha . . .“.

Cả bữa cơm chỉ có một mình Hạ Hi Tuyền không ngừng ăn, Phương Minh Vĩ thì thỉnh thoảng gấp thêm đồ ăn cho cô, còn mình thì chỉ ăn chút cơm không, rồi để đôi đũa xuống nhìn Hạ Hi Tuyền một mình ăn rất vui vẻ, lâu lâu lại đưa tờ giấy ăn tới cho cô.

“Anh không thích ăn à?” Hạ Hi Tuyền biết rõ nhưng vẫn còn hỏi, nháy mắt nhìn Phương Minh Vĩ.

“Không có, anh không làm sao mà ăn cay được, giờ em chịu khó ăn đi, sau này anh sẽ cố gắng để cho mình thích ứng với đồ ăn cay.”

Hạ Hi Tuyền nhìn anh một cái, tiếp tục ăn đồ ăn của mình, nghĩ thầm: “Vớ vẩn, để xem anh còn có thể chịu đựng được bao lâu!”

Nhưng cho đến cuối cùng, Phương Minh Vĩ cũng không nổi giận, toàn bộ quá trình đều rất galang. Mà Hạ Hi Tuyền thì lại cực kỳ xảo quyệt, bóc đồng rằng bạn gái thì thế nào, cô liền làm như vậy.

Một hồi muốn ăn thứ này, nói Phương Minh Vĩ đi mua, mua về đã rồi lại nói mình không muốn ăn nữa, mọi việc cứ như thế, nhiều lần không ngừng, mà Phương Minh Vĩ chân chạy lại chẳng có câu oán hận nào, Hạ Hi Tuyền nói không muốn ăn nữa thì anh xách ở trên tay, cười nói: “Không sao, đợi em muốn ăn cái gì thì nói, anh sẽ đi mua, cái này cứ giữ lại trước, có khi một lát nữa em lại muốn ăn đấy.”

Hạ Hi Tuyền âm thầm giờ giọng coi thường: “Tùy anh thôi, anh không ngại phiền toái là tốt rồi!”

Cuối cùng, Phương Minh Vĩ đưa Hạ Hi Tuyền trở về trường, lúc xuống xe Hạ Hi Tuyền nhìn Phương Minh Vĩ, nghĩ thầm, ông anh nói nhanh một chút đi. Nói nhanh một chút đi, nói rằng anh vẫn cảm thấy hai người chúng ta không thích hợp, nói xong ‘bà chị’ sẽ đem tiền cho anh, sau đó mỗi người một ngã.

Nhưng Phương Minh Vĩ dường như nhìn ra Hạ Hi Tuyền đang suy nghĩ gì vậy, trên đường đưa cô trở về ký túc xá một câu cũng không nói, đến lầu dưới của ký túc xá vẫn còn rất dịu dàng nói với cô: “Hẹn gặp lại, Hi Tuyền, ngày mai chúng ta lại có hẹn đấy.”

Trong lòng, Hạ Hi Tuyền mắng mình: “Mày đúng là đồ hèn, cứ từ chối thẳng không phải tốt rồi sao. Nếu tiếp tục thì sau này sẽ khó nói đấy.”

Hạ Hi Tuyền buồn buồn nói câu “Hẹn gặp lại!” rồi cúi đầu đi.

Dọc đường đi, trong đầu Hạ Hi Tuyền hai luồng suy nghĩ đối lập.

Hạ Hi Tuyền A: Đồ ngốc, tại sao mày không chấp nhận anh ấy chứ. Cũng lớn từng này rồi mà còn chưa từng yêu, có bề mặt hay không!

Hạ Hi Tuyền B: Hạ Hi Tuyền mày vẫn nên từ chối thẳng thừng anh ấy đi, chẳng lẽ mày quên kết quả của mẹ rồi sao?

Hạ Hi Tuyền A: Rõ ràng là mày thích anh ấy, không phải sao?? Mày là đồ tiểu quý nhất gan, cả đời gặp được một người mình thích chẳng dễ dàng gì đâu đấy?!

Hạ Hi Tuyền B: Đàn ông á, chẳng có gì tốt cả, thừa dịp tình cảm của mày với anh ấy còn chưa sâu sắc, hãy nhanh cắt đứt đi Hạ Hi Tuyền!

Tiểu quý nhất gan, đàn ông chẳng có ai tốt cả, tiểu quý nhất gan, đàn ông chẳng có gì tốt cả. Hai âm thanh cứ một mực va chạm trong đầu của Hạ Hi Tuyền. Chợt Hạ Hi Tuyền như nghĩ tới điều gì đó, xoay người lại chạy như bay xuống dưới lầu. Nhưng chạy đến chỗ mới vừa chia tay với Phương Minh Vĩ thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Hạ Hi Tuyền vội vàng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho anh. Ai biết nhất thời kích động, điện thoại di động không cầm chắc rớt xuống đất, pin cũng bung ra. Hạ Hi Tuyền phiền não dậm chân: “Aizz . . .” rồi nắm tóc, ngồi xổm xuống nhặt điện thoại di động.

“Anh còn không phát hiện, em sao lại vội vã như vậy đấy.” Phương Minh Vĩ ngồi xuống nhặt điện thoại di động lên, cười đưa cho cô. Thật ra thì Phương Minh Vĩ cần bản vẫn chưa đi, vừa rồi anh ở phía sau gốc cây, có thể là Hạ Hi Tuyền quá gấp, nên không nhìn thấy anh. Mà Phương Minh Vĩ thấy cô nôn nóng đậm chân mới hiện thân.

Hạ Hi Tuyền sững sờ nhìn người đàn ông nở nụ cười ở trước mặt rồi “Oa . . .” một tiếng khóc lên.

Lần này làm cho Phương Minh Vĩ hoàn toàn bị dọa, ném điện thoại di động trong tay xuống rồi nhanh chóng lau nước mắt cho Hạ Hi Tuyền. Mới đầu, Hạ Hi Tuyền còn có chút xấu hổ, nhưng khi thấy Phương Minh Vĩ ném điện thoại di động của cô đi, thì khóc càng thương tâm hơn.

“Aizz . . . , em đừng khóc, có việc gì em cứ nói với anh.” Phương Minh Vĩ luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô, nghĩ thầm không biết xảy ra chuyện gì, ngày đầu tiên nói yêu thương mà đã làm cho bạn gái khóc, miệng mình quả thật vụng về, không biết dỗ người gì cả. Chỉ biết quanh đi quẩn lại nói câu như vậy mà thôi.

“Anh, sao anh, . . . sao anh lại vứt điện thoại của em đi? Anh có biết cái điện thoại này rất quý không vậy? Hư mất rồi, anh đền cho em đi!” Hạ Hi Tuyền đứt quãng khóc rống nói.

Phương Minh Vĩ vội vàng nhặt điện thoại di động lên, lắp lại giúp cô, sau đó mở máy. Rồi đưa cho Hạ Hi Tuyền: “Được rồi đấy . . . chưa hư đâu. Nếu như em thích, anh sẽ mua cho em cái mới, thôi, đừng khóc nữa. Đứng lên đi.” Phương Minh Vĩ đưa tay ra đỡ cô.

Hạ Hi Tuyền giật lấy điện thoại, sau đó đẩy tay Phương Minh Vĩ ra, vừa khóc vừa nói: “Anh đừng đụng vào em . . .”

Phương Minh Vĩ hết cách rồi, đành phải buông tay ra, ở đây anh chỉ muốn đỡ cô mà thôi, sợ cô ngồi xồm lâu lúc đứng lên sẽ tê chân.

Quả nhiên, Hạ Hi Tuyền mới vừa đứng lên một cái liền phát hiện chân đã tê rần, nhìn cánh tay đỡ ở bên cạnh, nghĩ tới lời của mình vừa nói, không muốn bám vào Phương Minh Vĩ. Không thể làm gì khác hơn là tự mình từ từ đứng lên, sau khi đứng thẳng, nhảy từng bước từng bước đến ven đường, tựa vào gốc cây, mới chậm rãi xoa bóp, chờ chân khỏi phọc.

Cả quá trình này, Phương Minh Vĩ vẫn bên cạnh cô, che chở cho cô.

Phương Minh Vĩ thấy cô vất vả xoa nắn, hạ quyết tâm, ngồi xuống trước mặt cô cầm chân của cô lên, từ từ xoa bóp huyết vị. Khoảng chừng nửa phút trôi qua, khi Hạ Hi Tuyền thấy chân mình không còn tê nữa thì rút chân lại. Phương Minh Vĩ từ từ đứng lên: “Bước hai bước thử xem . . . xem còn tê nữa không.”

Hạ Hi Tuyền nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, rồi bắt đầu hoạt động chậm chậm.

“Vừa nãy, em chạy xuống gấp như vậy có chuyện gì sao?” Một câu nói Phương Minh Vĩ làm cho Hạ Hi Tuyền đỏ mặt, nhưng cũng may là buổi tối, nếu không bị anh nhìn thấy thì không biết làm sao nữa. đi~n d@~n lê quỳ đ0^~n.cOm

Nhưng Hạ Hi Tuyền lại quên mất rằng Phương Minh Vĩ đã làm cán bộ quân khu thành phố B mấy khóa liên tục, nên con mắt nhìn . . .

Trên thực tế Phương Minh Vĩ không chỉ nhìn thấy, mà còn cảm nhận được. Chỉ là anh đang chờ cô nàng nhát gan này tự mình mở miệng mà thôi, cũng không dám ép cô vội, ai biết cô có thể xoay người chạy mất hay không. Cho nên Hạ Hi Tuyền không nói thì Phương Minh Vĩ cũng không lên tiếng. Sau mấy phút hai người yên lặng, Hạ Hi Tuyền mới lấy dũng khí, quay người lại đối mặt với Phương Minh Vĩ.

“Phương Minh Vĩ, em chính thức đồng ý với anh, em làm bạn gái của anh . . .”

Phương Minh Vĩ nhìn cặp mắt đỏ mọng vừa khóc của cô gái ở trước mặt, trong lòng hạnh phúc tràn đầy. Anh thừa nhận, hôm nay đi gấp mặt là vì tránh né việc sắp xếp xem mặt ở nhà. Nhưng nhìn thấy Hạ Hi Tuyền, đầu tiên anh thật sự là kinh diễm, quả thật đáng Hạ Hi Tuyền rất thu hút, nhưng vẫn toát lên vẻ mộc mạc chân chất. Toàn thân không có một thứ hàng hiệu nào, nhưng những trang phục mặc trên người cô, anh chỉ có một loại cảm giác – sự tinh tế, đối với anh chính là sự tinh tế, khéo léo. Phương Minh Vĩ yên lặng nhớ lại.

Hạ Hi Tuyền thấy anh không nói lời nào, cho là anh không vui. Âm thầm đậm chân một cái, xoay người định chạy, thật quá mất mặt mà!

Phương Minh Vĩ vội vàng kéo tay của cô: “Em chạy cái gì chứ?” Mặt mờ mịt hỏi.

“Có phải anh . . .” đi~n d@~n lê quỳ đ0^~n.com

“Không phải . . . không phải . . . anh không hỏi hặn, em yên tâm, anh thề, chỉ cần em không nói chia tay, nhất định anh sẽ không nói trước.” Phương Minh Vĩ vội vàng đảm bảo.

“Vậy nếu anh nói thì sao đây?” Hạ Hi Tuyền nghi ngờ hỏi.

“Vậy thì chính là anh không thương em . . .” Phương Minh Vĩ vò đầu, vẫn nói thật, sau khi nói xong thì lo lắng nhìn cô.

Sau khi Hạ Hi Tuyền nghe xong, thì đưa tay ôm lấy Phương Minh Vĩ, cho tới giờ phút này Hạ Hi Tuyền mới xác định, được rồi, chính là anh!

Phương Minh Vĩ biết cô đã xác định, đang muốn đưa tay ôm lại thì Hạ Hi Tuyền đã buông ra, rồi làm bộ như muốn vuốt tóc, để che giấu.

“Được rồi, em lên đây, tối chúng ta nhắn tin nhé . . .” Hạ Hi Tuyền cười giờ điện thoại ở trong tay lên, xoay người chạy mất.

Phuong Minh Vi nhìn phía trước, cô gái này một giây trước còn khóc đau lòng muốn chết, mà giờ đã nhảy nhót nhót nhót, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp tràn đầy.

Cuối cùng, tình yêu cũng đến với anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Editor: Cogau

Tối ngày thứ ba thì Phuong Minh Vi phải đi, Hạ Hi Tuyền không tiễn anh, là do chính Phuong Minh Vi yêu cầu. Ngày này Hạ Hi Tuyền phải học, nên anh không hy vọng Hạ Hi Tuyền có thể tiễn anh.

Mà Lý Hạ Thu một tháng sau mới biết: “Chị cứ như vậy mà trở thành bạn gái của anh ta sao, Hạ Hi Tuyền, tại sao chị lại tin tưởng anh ta như vậy, ngộ nhờ anh ta là tên lừa đảo thì sao.”

“Thứ nhất, anh ấy không phải tên lừa đảo, thứ hai bọn chị không xảy ra bất cứ quan hệ nào.”

“Lãnh Tuyết, chị cũng không biết sao?” Lý Hạ Thu không tranh luận với kẻ mê trai nữa mà quay đầu hỏi Lãnh Tuyết.

“Hừ . . . Chị đã sớm hoài nghi rồi, mỗi ngày đều cười bí hiểm như vậy. Chị là hôm nay mới xác nhận mà thôi.”

“Mẹ nó, Hạ Hi Tuyền, bữa này chị trả tiền, buổi tối cũng phải trả luôn!”

“Ồ!” Hạ Hi Tuyền tự biết làm việc gì sai, ngoan ngoãn đồng ý!

Rồi sau đó tới lượt Lý Hạ Thu và Lãnh Tuyết làm người thân của Hạ Hi Tuyền, sau khi gặp Phuong Minh Vi thì đánh giá rất cao Phuong Minh Vi.

“Mặc dù, tớ đây vận số không tốt chút nào, nhưng từ chuyện này mà nói thì tớ vẫn là chuẩn xác.” Sau khi ngồi ở trên giường, Hạ Hi Tuyền cảm hình cô và Phuong Minh Vi lộ về si mê, nói.

Lãnh Tuyết lấy tất cả những thứ có thể đập ở bên cạnh, đập lên người Hạ Hi Tuyền.

Rồi sau đó thì sự thật chứng minh, lời nói của Hạ Hi Tuyền rất là đúng. Cô thật sự là vận số không tốt, gặp phải người mẹ chồng như vậy. Nhưng ánh mắt nhìn người của cô thì đúng là chính xác, Phuong Minh Vi đối với cô rất tốt, gần như cung chiêu. Cho nên, sau mọi chuyện mà mẹ Phuong đối xử với Hạ Hi Tuyền, sáu năm trôi qua, thì cô vẫn tự nguyện tha thứ cho Phuong Minh Vi. Hơn nữa từ đầu tới cuối, giữa bọn họ chưa từng có bất cứ ai nói hai chữ ‘chia tay’ cả.

Thật ra thì tình yêu không chỉ là chuyện của hai người, mà nó là chuyện của hai gia đình, thậm chí là chuyện của hai gia tộc. Có biết bao nhiêu người yêu nhau, nhưng chỉ vì những người ngoài cuộc mà phải chia ly. Có người thì rất thông minh, biết tận dụng những mối quan hệ lợi hại này, cho nên hao tổn sức lực để lấy lòng, để duy trì. Cho nên cô cũng muốn giữ được tình yêu của anh.

Mà Hạ Hi Tuyền nhận ra rằng, mẹ của cô thì cứ cố gắng giữ gìn tốt mối quan hệ gia đình như vậy, nhưng cuối cùng lại không ngăn được ba cô lần lượt ở bên ngoài . . ., cuối cùng mẹ lựa chọn cách thức dứt khoát nhất mới dẫn đến kết cục như vậy. Sau khi bắt chước mẹ rời khỏi nhà đi rất xa, Hạ Hi Tuyền chỉ đơn thuần cho là, tách khỏi hoàn cảnh như vậy, có lẽ cô sẽ không cần nhọc công đi lấy lòng nữa. Cho nên cô chưa bao giờ đi lấy lòng mẹ của Phuong Minh Vi cả, cố chấp cho rằng tình yêu là chuyện chỉ hai người biết. Người ngoài dù có cố thế nào thì cũng sẽ không phá được, cho nên cô cũng mất chồng, mất gia đình giống như mẹ vậy.

“Số này là số điện thoại đầu tiên em gọi cho anh, bởi vì nó chúng ta mới quen nhau đấy.” Phuong Minh Vi dùng đầu ngón tay khẽ vuốt điện thoại di động. Chiếc điện thoại di động này mua sau khi ly hôn với Hạ Hi Tuyền, lưu lại số điện thoại của Hạ Hi Tuyền trên điện thoại di động. 6 năm qua đi theo anh trải qua vô số chiến trường. Mỗi một lần, khi Phuong Minh Vi gần như tuyệt vọng thì cũng sẽ sờ sờ chiếc điện thoại di động này, sau đó tự nói với mình, mày còn chưa gặp được Hi Tuyền đấy! Tại sao có thể cứ chết như vậy được.

Hạ Hi Tuyền nhìn anh mất hồn, biết là đang suy nghĩ chuyện gì, chợt nhớ tới cái gì đó. Lắc lắc Phuong Minh Vi: “Em hỏi anh nha, em nhớ là ngày đó lần thứ hai em gọi điện thoại cho anh, anh nói rằng lần đầu tiên anh nhận được điện thoại của em, lúc ấy đang ở rạp chiếu phim. Nói đi, ngày đó, anh hẹn hò với ai?”

Phuong Minh Vi tức cười, mỗi lần ở chung một chỗ cùng Hạ Hi Tuyền nói chuyện, anh sợ nhất chính là Hạ Hi Tuyền sẽ hỏi anh chuyện này. Nhưng ở cùng nhau mấy năm, hình như Hạ Hi Tuyền quên chuyện này thì phải. Cho nên hôm nay anh hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, không ngờ, đã nhiều năm

như vậy, cô vẫn còn nhớ, anh có nên nói hay không đây!

“Hả . . .?!” Hạ Hi Tuyền túm lấy cổ của anh, lắc lắc.

“Đã nhiều năm như vậy, sao mà nhớ được chứ.” Phương Minh Vĩ cười ha hả, định bưng bát quá khứ. Nhưng Hạ Hi Tuyền là ai chứ, hiểu rõ con người của anh như vậy, chỉ nghe xong lời này cũng biết là có chuyện. Phương Minh Vĩ mặc kệ ở trước mặt ai, làm cái gì đều không biến sắc, nhưng vừa đến trước mặt Hạ Hi Tuyền, ngay cả một lời nói dối cũng không.

“Phương Minh Vĩ. . .! Anh có nói hay không đây?!”

“Nói . . . nhưng em cũng đừng trách anh nha, đây dù sao cũng là chuyện trước khi anh quen biết em. . .”

“Không trách.” Hạ Hi Tuyền vẽ mặt mừng rỡ, cười.

“Ngày đó là anh đi xem mặt . . .”

“Ha ha ha . . . xem mặt . . . ha ha . . .” Hạ Hi Tuyền cảm thấy thật buồn cười, Phương Minh Vĩ cũng đi xem mặt cơ đấy. Ôm bụng lăn lộn ở trên giường.

Phương Minh Vĩ ôm cổ Hạ Hi Tuyền kéo sát vào trong ngực mình, chờ Hạ Hi Tuyền cười đủ rồi, mới nói: “Aizz! Sao em lại có phản ứng như vậy, bình thường nghe nói chồng mình đi xem mặt không phải đều ăn giấm sao?”

“Ghen cái gì chứ. Đây là chuyện trước khi anh quen em, anh hãy thành thật khai báo đi, sáu năm qua có từng xem mặt ai không?”

“Không.” Lần này thì Phương Minh Vĩ che giấu rất tốt, nên Hạ Hi Tuyền không hoài nghi. Đích xác là Phương Minh Vĩ cũng không nói sai, bởi vì khi anh biết điều kiện tiên quyết, đúng là anh chỉ xem mặt một lần. Là lúc ở Đại đội Đặc công, đều do lãnh đạo âm thầm sắp xếp, khi Phương Minh Vĩ biết chuyện gì xảy ra, thì đã xoay người rồi đi ngay. Cũng bởi vì chuyện này mà Hứa Khôn không biết đã dạy dỗ anh bao nhiêu lần, mà Trần Mẫn quen Phương Minh Vĩ là như vậy, khi đó cô ấy là bác sĩ mà đơn vị cử đến để giao lưu với Đại đội Đặc công. Khi đó, vừa hay Đại đội Đặc công muốn giải quyết vấn đề hôn nhân của các ‘lão làng’, Trần Mẫn là gái chưa chồng đương nhiên ở trong danh sách rồi.

Trần Mẫn nhìn thấy Phương Minh Vĩ trước, nhưng sau này tiếp xúc cô mới phát hiện, cho tới tận bây giờ Phương Minh Vĩ đối với cô chỉ có xa cách mà thôi. Khi cô chuẩn bị bỏ cuộc thì Hứa Khôn tìm đến Trần Mẫn, lời nói thành khẩn khuyên cô: “Tiểu Trần này, thật ra thì cái cậu Phương Minh Vĩ này, đối với ai cậu ta cũng đều như vậy, cô đừng dễ dàng buông tha thế, theo tôi thấy hai người rất xứng đôi đấy.” . . . Bởi vì lời nói này của Hứa Khôn, Trần Mẫn dần dần cảm mến Phương Minh Vĩ. Lại thêm vào bản tính tự cao sẵn có, Trần Mẫn dần dần cho rằng, trên đời này trừ Trần Mẫn cô ra thì không ai có thể xứng với Phương Minh Vĩ. Đặc biệt là sau khi gặp qua mẹ của Phương Minh Vĩ, loại cảm giác đó càng sâu sắc. Cho nên mặc kệ đi tới đâu, cô đều tự cho mình là vị hôn thê của Phương Minh Vĩ, bởi vì được mẹ Phương chấp nhận.

Hạ Hi Tuyền bò lên hôn Phương Minh Vĩ một cái: “Thương cho anh.”

Phương Minh Vĩ ôm lấy Hạ Hi Tuyền, đưa tay xoa bụng của cô: “Em còn đau bụng không?” Phương Minh Vĩ nhớ là trước đây mỗi khi Hạ Hi Tuyền đến kỳ kinh nguyệt thì đều đau chết đi sống lại, nhưng hôm nay cô dường như không thể, chỉ có sắc mặt hơi tái thôi. Hoàn toàn không thấy kêu đau.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, trên thực tế thì kể từ sau khi cô sinh con, cô phát hiện ra đau bụng kinh của mình không biết sao tự nhiên hết.

“Hả . . . không đau ư! Sao lại tốt thế?” Phương Minh Vĩ không hiểu hỏi.

Hạ Hi Tuyền lật người nằm sấp lên ngực Phương Minh Vĩ, giọng buồn bực nói: “Không biết nữa, có thể là thổ nhượng ở thành phố C hợp với em, nhưng ban đầu thì bụng vẫn có chút không thoải mái!”

“Nếu vậy . . . vậy sau này chúng ta ở cùng nhau, thì vẫn nên ở thành phố C đi.” Phương Minh Vĩ vỗ nhẹ lưng Hạ Hi Tuyền.

“Đúng vậy . . . Vậy sau này phiên Đoàn trưởng Phương phải chạy qua chạy lại hai nơi rồi!”

“Anh không ngại phiền.” Phương Minh Vĩ lật người Hạ Hi Tuyền xuống, bàn tay đặt ở trên bụng của cô: “Để anh xoa cho em.”

Hạ Hi Tuyền ngoan ngoãn gật đầu: “Minh Vĩ, anh có thể ở thành phố B này mấy ngày?”

“Còn khoảng 4 ngày thì phải về đơn vị, em thì sao?”

“Em á, chắc khoảng nửa tháng đấy, dự án lần này hơi gấp. Vì phải thiết kế hệ thống nhận diện thương hiệu cho sân vận động mới, đại loại là phải hơn mười ngày.”

“Những Dự án thế này, bọn em mới tiếp cận sẽ phải thức đêm liên tục, em vẫn còn kỳ kinh nguyệt, cơ thể có thể chịu được hay không?!” Phương Minh Vĩ lo lắng hỏi, trước đây cũng thế, công ty vừa có Dự án lớn một chút, thì nam nam nữ nữ đều đầu tắt mặt tối làm thêm giờ thêm, mà thời gian vẫn không đủ.

“Không sao, em chỉ làm dự toán cho họ thôi, thỉnh thoảng tham gia vài hạng mục. Anh cũng biết mặc dù người công ty tương đối đông, nhưng những Dự án khác vẫn đang chạy, toàn bộ Dự án thiết kế hệ thống nhận diện thương hiệu lần này, tất cả các hạng mục lật vật cộng lại cũng xấp xỉ hơn ngàn hạng mục ấy chứ. Nếu không tiểu Hạ cũng sẽ không vội vàng gọi em tới đây như vậy!”

Lần này, đúng là Lý Hạ Thu bị ép không còn cách nào cả. Dự án là công trình Quốc gia, mấy công ty quảng cáo lớn trong cả nước đều nhòm ngó Dự án này, cho nên một chút thôi cô ấy cũng không dám chậm trễ, tạm thời người mới không dám dùng. Việc đấu thầu cho Dự án này là đi cửa sau mới vào được, cái nét mặt của kẻ lúc trước cô đến gặp ấy – có đến chết cô cũng vẫn còn nhớ! Cho nên trong buổi họp phương án đấu thầu, cô tập hợp tất cả những người có kinh nghiệm dày dặn, cơ hồ là thành quả một tháng không ngủ không nghỉ. Cũng may cuối cùng cũng lấy được Dự án này, nhưng muốn hoàn thành Dự án này thì số người hiện có căn bản cũng không đủ. Những người tham gia thì trong tay vẫn còn những Dự án phải làm trước đây, tính từng người từng người một, cuối cùng trong công ty chỉ còn lại hai phần ba người, mấy ngày nay Lý Hạ Thu bận rộn muốn điên rồi. Ngay cả Từ Kiểm Phong cũng gần một tháng rồi chưa gặp cô, ngày ngày tan việc phải đến Công ty chờ Lý Hạ Thu, để gặp mặt bạn gái mình một cái.

“Vây được, tự em phải giữ gìn sức khỏe đấy, còn anh, nếu có thời gian rảnh thì sẽ về đây chăm sóc em, dù sao cũng không có bao nhiêu thời gian.”
Phuong Minh Vi nói xong hôn trán cô: “Được không?”

Hạ Hi Tuyền vui ở trong ngực Phuong Minh Vi, bởi vì lái xe gần một buổi chiều, lại tới kỳ đèn đỏ, nên đã rất buồn ngủ rồi. Nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, thì đã ngủ say.

Phuong Minh Vi nhìn cô gái đã ngủ say trong ngực mình, đắp chăn cho cô kỹ càng, sau đó nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, cũng từ từ chìm vào giấc ngủ!

Sáng hôm sau, Phuong Minh Vi vừa dậy, Hạ Hi Tuyền đã tỉnh, dụi mắt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ . . . bây giờ còn sớm, em cứ ngủ thêm một lát đi.” Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Phuong Minh Vi theo chuẩn quân đội, mặc kệ ở đâu cũng đều như nhau cả.

Hạ Hi Tuyền ôm cái gối ngủ tiếp, thật ra thì lúc ở nhà, khoảng hơn nửa tiếng nữa cô cũng phải thức dậy rồi. Nhưng từ lúc cô ở cùng với Phuong Minh Vi thì chưa bao giờ dậy trước 7h30, trừ mấy ngày ở nhà họ Phuong đó thôi. Cho nên Phuong Minh Vi cho là cô giống như trước đây. Hạ Hi Tuyền ôm cái gối lăn mấy vòng ở trên giường nhưng cũng không ngủ được nữa, liền trợn tròn mắt nhìn Phuong Minh Vi thay quần áo, khi nhìn thấy Phuong Minh Vi mặc áo sát nách, lộ ra bắp thịt cường tráng, Hạ Hi Tuyền “hí hí . . .” ra tiếng.

Phuong Minh Vi quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, đâu còn con mắt buồn ngủ mơ hồ lúc vừa rồi, mà ánh mắt đang tỏa sáng lấp lánh!

“Vợ à . . . em ở đây nhìn lên anh ư!”

Hạ Hi Tuyền cười chế nhạo: “Thôi đi, em đây nhìn quang minh chính đại nha, vừa rồi anh cũng gọi em là ‘vợ’ đấy thôi. Chẳng lẽ anh lại còn muốn cho người phụ nữ khác nhìn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Editor: Cogau

Phuong Minh Vi chỉ đành lác đầu, rồi lại tiếp tục mặc quần áo, Hạ Hi Tuyền thì vẫn nằm ở trên giường nuốt nước miếng chẹp chẹp!

Cuối cùng, thật sự là Phuong Minh Vi không nhìn nổi nữa, mới vỗ một cái vào mông cô: “Được rồi, thật sự nếu không ngủ được nữa, thì em dậy đi!”

Hạ Hi Tuyền chui tọt vào trong chăn: “Em không.”

“Vây em cứ nằm nướng trên giường đi, anh đi chạy bộ, lúc về sẽ mua bữa sáng cho em, em muốn ăn gì?” Phuong Minh Vi bắt đầu dĩ, thật ra thì anh cũng không muốn để Hạ Hi Tuyền thức dậy sớm như vậy, chẳng qua là không nhìn nổi dáng vẻ mới vừa rồi của cô thôi.

“Anh mua ít bánh bao về là được, em dậy nấu cháo.” Hạ Hi Tuyền núp ở trong chăn nói.

Phuong Minh Vi đưa tay vỗ vỗ cô: “Được rồi, đừng làm cho mình ngạt thở mà ngất đi, mau thò đầu ra.” Thấy Hạ Hi Tuyền bất động, Phuong Minh Vi động thủ kéo cô từ trong chăn ra ngoài,捏 cái mũi của cô: “Cô giáo Hạ, nếu muốn ngủ thì em cứ ngủ đi, biết không!”

Hạ Hi Tuyền hất tay của anh ra, ngã xuống giường lần nữa: “Ai nha . . . biết rồi!”

Phuong Minh Vi cười, xoay người ra cửa đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nghe thấy tiếng Phuong Minh Vi ra ngoài, Hạ Hi Tuyền mới chậm rãi mở mắt, đã bao năm rồi không giống như hôm nay, khi tỉnh lại hỏi “Mấy giờ rồi?” thì bên cạnh có người trả lời mình rằng: “Sáu giờ rồi, còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.” Những hình ảnh ám áp vừa rồi khiến Hạ Hi Tuyền như lại trở về khoảng thời gian sau khi cưới. Mới sáng sớm hôm qua thôi, chuyện cô làm khi vừa mở mắt chính là đưa tay cầm lấy đồng hồ báo thức, xem giờ. Sau đó suy nghĩ, hôm nay nên cho tụi nhỏ mặc quần áo gì, nấu gì cho chúng ăn sáng. Thế mà, hôm nay đã có người hỏi cô, em muốn ăn gì? Rồi nói với cô, em

ngủ thêm một chút đi. Tất cả chuyện này hình như thay đổi quá nhanh thì phải.

Tối hôm qua, khi Phương Minh Vĩ hỏi, sao không đau bụng kinh, trong nháy mắt cô từng muốn nói cho anh biết, nhưng đây chẳng qua chỉ là trong nháy mắt thôi. Cô sợ nếu như Phương Minh Vĩ biết rõ thì có muốn bóp chết cô hay không đây, bởi vì 6 năm qua số điện thoại của Phương Minh Vĩ cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, cô chỉ cần gọi một cuộc điện thoại ngắn ngủi, là Phương Minh Vĩ có thể biết anh có hai đứa con, là anh có thể biết mình được làm ba. Dù sao thì ban đầu sau khi kết hôn, Phương Minh Vĩ vẫn tỏ ý muốn có con, chỉ là khi đó Hạ Hi Tuyền vừa mới tốt nghiệp, công ty mới vừa khởi động, nên mới kéo dài chưa muốn có con. Mỗi lần cùng anh đi ra ngoài, nhìn thấy trẻ con thì luôn hưng phấn so với Hạ Hi Tuyền, lôi kéo cô khoa tay múa chân: “Con của chúng ta sau này nhất định là như thế này, thế nọ.”

Nếu như bây giờ mà nói cho anh biết, nhất định là anh vui mừng rồi, nhưng sau khi vui mừng thì sao đây? Hay là tranh thủ thời gian thăm dò ý của anh xem sao đã! Hạ Hi Tuyền phiền não hất tóc, rồi giương.

Sau khi Phương Minh Vĩ đi tập thể dục về, Hạ Hi Tuyền đã nấu cháo xong, còn làm thêm chút đồ ăn kèm nữa. Thấy anh về thì mang bát đĩa lên.

Phương Minh Vĩ húp một miếng cháo, rồi ăn một miếng đồ ăn kèm nhỏ, thì gờ ngón tay cái lên với Hạ Hi Tuyền: “Không tệ, không tệ nha, xem ra sau này nếu lâu lâu anh không về thì cũng không cần lo lắng em chết đói nữa rồi.”

Hạ Hi Tuyền cầm đĩa làm bộ muốn gõ anh: “Nói bậy . . . Trước kia, khi hai ba tháng anh mới về nhà một lần, không phải em vẫn sống rất tốt sao!?”

“Đừng có nói hay, lúc nào cũng đầu tắt mặt tối vậy.” Phương Minh Vĩ không biết làm sao, thường thì là cách một khoảng thời gian sẽ về, mỗi lần về anh đều trách Hạ Hi Tuyền bận rộn. Cho dù nhiều khi Hạ Hi Tuyền giữ cân nặng bằng với trước khi anh đi, nhưng anh vẫn cho rằng Hạ Hi Tuyền tham công tiếc việc. Vì thế, bác gái của Phương Minh Vĩ cười anh không ít chuyện.

“Được rồi, em không nói chuyện với anh nữa, ăn nhanh đi, ăn xong em cũng phải đi làm.” Bây giờ Hạ Hi Tuyền đã có chút sợ bệnh nói nhiều của Phương Minh Vĩ rồi. Ở trước mặt người khác thì chẳng nói gì, còn ở trước mặt cô hóa ra lại nói nhảm liên tục!

Ăn sáng xong, Phương Minh Vĩ hỏi Hạ Hi Tuyền: “Có muốn anh đưa em đi không, bà xã?”

Hạ Hi Tuyền nhú mày một cái: “Không cần, em có xe, vả lại gần khu với công ty ở hai hướng khác nhau, anh cứ đi làm việc của anh đi.”

“Buổi tối thì sao?” Phương Minh Vĩ không cam lòng hỏi.

“Buổi tối à, cũng chưa biết chính xác nữa, đến lúc đó anh gọi điện thoại cho em đi nha!” Hạ Hi Tuyền cúi đầu kiểm tra đồ trong túi xách đã mang đủ chưa!

Phương Minh Vĩ đành đi tới cầm túi trong tay cô, rồi mở cửa.

Hạ Hi Tuyền vừa đến công ty đã thấy: hôm nay không khí khác thường, thường ngày mà giờ này thì một đồng người đang vội vã chạy ào ào vào trong, nhưng hôm nay thì ai nấy đã bận rộn với công việc rồi!

Hạ Hi Tuyền hỏi cô bé tiếp tân xem có chuyện gì, cô bé tiếp tân chỉ vào trong nhà: “Có lẽ là vẫn chưa tan ca đấy ạ!”

“Bận rộn thêm đêm luôn sao?” Hạ Hi Tuyền kinh ngạc hỏi.

“Không còn cách nào khác cả, tối hôm qua Tổng giám đốc Lý nhận được điện thoại, nói là chủ tịch ủy ban thành phố muốn sửa đổi lại phương án thế nào đó, để cho một công ty nước ngoài cùng với Công ty chúng ta cạnh tranh, cùng đưa ra một phương án hoàn chỉnh, gửi qua rồi mới xem xét lại!”

“Tại sao có thể như vậy chứ, vậy tất cả mọi người đều không tan việc sao?”

Cô bé ở quầy tiếp tân vẻ mặt đau khổ lắc đầu. Hạ Hi Tuyền thở dài, đi tới phòng họp.

Đẩy cửa ra, một mùi cà phê nồng nặc ập vào mặt, từng nhóm từng nhóm người đang ngồi thảo luận. Nghe có người đẩy cửa đi vào, thế nhưng chẳng một ai quay đầu lại. Hạ Hi Tuyền ngó nghiêng, phát hiện Lý Hạ Thu và Ngụy Sở - hai người đang nhỏ giọng tranh luận gì đó.

Hạ Hi Tuyền đi tới, gõ bàn một cái, hai người mới ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Hạ Hi Tuyền. Hạ Hi Tuyền thấy thế, lửa giận nổi lên, đưa tay cầm lấy một quyển sách thật dày, ném thẳng vào giữa bàn họp. đi~n đạ~n l~e qu~y đ~o^n.cOm

Một tiếng “lộp cộp” vang lên, mọi người lúc này mới quay đầu nhìn về phía Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền mặt không đổi sắc: “Bây giờ, tất cả đều đi về nghỉ cho tôi, sáng sớm ngày mai đúng 8 giờ đến làm việc giùm tôi.”

Tất cả ngồi người vài giây, sau đó đều nhìn Lý Hạ Thu. Thấy Lý Hạ Thu khoát tay, lúc này mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nghỉ ngơi.

Hạ Hi Tuyền chờ bọn họ đi hết, mới quay lại hỏi: “Tiểu Hạ, em đang làm gì vậy, cứ coi như em coi trọng Dự án này, cũng không cần liều mạng như vậy chứ!”

Lý Hạ Thu trầm ngâm một lúc, mới lên tiếng, giọng đã khản đặc: “Hết cách rồi, em quá sốt ruột.”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, rồi gạt đầu một cái với Ngụy Sở: “Hai người cũng đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến làm tiếp, lúc về cũng đừng có mà suy nghĩ gì,

cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, hôm nay để cho mọi người nghỉ ngơi một ngày, có chuyện gì ngày mai quay lại bàn bạc tiếp, nếu có sáng kiến gì thì đưa ra.”

Nguy Sở gật đầu, suy nghĩ một chút: “VẬY Công ty đó . . .”

“Hôm nay, tôi ở đây cả ngày, làm việc ở quầy tiếp tân, dù sao thì tất cả điện thoại gọi đến đều đều nói máy tới Quầy tiếp tân mà.” Di3~n đ@`n lê qu'y đơ^n.c0m

“ĐƯỢC . . . VẬY VẮT VÀ CHỊ RỒI.” Nói xong, Nguy Sở cầm áo khoác lên, đi ra ngoài. Mà Lý Hạ Thu muốn đứng lên đầu óc cũng choáng váng, Hạ Hi Tuyền đành phải đỡ cô ấy dậy, dìu cô ấy tới ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc, để cho cô ấy nằm nghỉ ngơi, nhẹ nhàng kéo tấm thảm mỏng lên đắp cho cô ấy. Hạ Hi Tuyền ra ngoài gọi điện thoại cho Từ Kiếm Phong, nói anh ấy đến đón người về.

Mọi người đi hết, Hạ Hi Tuyền mang tài liệu tới Quầy tiếp tân, xem xét kỹ càng, làm dự toán, thỉnh thoảng có mấy điểm quan trọng, cũng ghi nhớ kỹ.

Lúc Từ Kiếm Phong đi vào, đúng lúc Hạ Hi Tuyền khởi động thất lưng, thấy anh ấy đi vào, gật đầu một cái: “Cô ấy ở trong phòng làm việc, anh vào đưa cô ấy về đi, em ở đây không thể rời đi được.”

Từ Kiếm Phong khẽ gật đầu một cái, tỏ ý biết rồi, liền đi vào trong. Khoảng một phút, ôm Lý Hạ Thu đi ra.

“Anh hãy để cho cô ấy nghỉ ngơi một ngày cho khỏe đi, ngày mai lại đến làm việc, nói với cô ấy là có em trông nom ở Công ty rồi.” Hạ Hi Tuyền giao phó!

“ĐƯỢC, anh biết rồi, vậy em làm việc đi nha.” diễ~n đạ`n l3 q4'y đơ^n.com

Buổi tối, Phương Minh Vi điện thoại tới: “VỢ, giờ cũng sáu giờ rồi, em còn chưa tan việc sao?”

“TRỄ THỂ RỒI SAO! ANH VỀ ĐẾN NHÀ RỒI À?” Hạ Hi Tuyền đưa tay dấm dấm bả vai đang đau nhức.

“VỀ RỒI, NẤU CƠM RỒI, EM MAU VỀ ĐI. CÒN NỮA, SÁNG SỚM NGÀY MAI LÀ ANH PHẢI VỀ ĐƠN VỊ Đấy.”

“HẢ? NGÀY MAI SẼ VỀ ĐƠN VỊ SAO! VẬY ĐƯỢC, EM SẼ VỀ NGAY!”

“Ừ, KHI NÀO VỀ TỚI THÌ GỌI CHO ANH, ANH SẼ BẮT ĐẦU NẤU ĐỒ ĂN.”

“VĂNG!!” Sau khi Hạ Hi Tuyền cúp điện thoại thì bắt đầu thu dọn đồ đạc, tan việc về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 30

Editor: Cogau

Sáng sớm Hạ Hi Tuyền vừa vào công ty, thấy nhóm người ngày hôm qua đã hoàn toàn thay đổi, hôm nay tinh thần đã lại phấn chấn rồi đi tới đi lui ở trong phòng làm việc. Mà Lý Hạ Thu luôn luôn tới trễ, bây giờ cũng đang ngồi ở phòng làm việc.

“Ồ . . . xem ra đúng như các cụ nói thật, sau này phải sử dụng giọng điệu đó để nói chuyện với em mới được! Nếu em mà ngày ngày đều thế này, thì tiền gửi ngân hàng của chị chắc chắn sẽ từ từ tăng lên đấy!” Hạ Hi Tuyền đùa giỡn nói!

“ĐƯỢC RỒI, HÔM TRƯỚC THẬT SỰ LÀ EM SẮP ĐIÊN. NGHỈ NGƠI MỘT NGÀY EM ĐÃ HỒI PHỤC TRỌN VỆN RỒI NHA!” Lý Hạ Thu hất hàm, nhìn Hạ Hi Tuyền nói. Ngày hôm trước, điện thoại vừa tới, cô ấy chỉ hận không được cầm dao đi chém đám người kia, có ý gì chứ. Rõ ràng chính là công ty của các cô trúng thầu rồi, thế mà lại muốn tìm người khác chen chân vào. Tìm công ty trong nước còn dễ nói, lại còn tìm công ty nước ngoài chứ. Đây rõ ràng là muốn làm mất mặt của Lý Hạ Thu cô sao? Đầu óc bốc hỏa, bô bô nói với nhân viên, kết quả là kích thích được tinh thần quần chúng! Vì vậy vỗ bả, hôm nay tiếp tục làm thêm giờ, hơn nữa còn là suốt đêm. Cho nên mới có cảnh hôm qua lúc Hạ Hi Tuyền tới nhìn thấy.

“TIỂU HẠ, CHỊ MẶC KÊ EM MUỐN ĐƯỢC DỰ ÁN NÀY BAO NHIÊU, NHƯNG NHỮNG DỰ ÁN KHÁC VẪN CÒN PHẢI LÀM TIẾP TỤC! EM KHÔNG ĐẾN NỖI NÓI RẰNG LÀM XONG VỤ NÀY EM NGỪNG LUÔN Đấy CHứ!”

“SAO CHỊ LẠI NÓI NHỮNG LỜI NÀY, EM CÓ LÀM CHUYỆN GÌ PHI PHÁP Đâu. KHÔNG PHẢI EM ĐÂY CHỈ LÀ SỐT RUỘT THÔI SAO?”

“BIẾT LÀ TỐT RỒI, ĐƯỢC RỒI, EM HÃY GỌI HẾT NHỮNG NGƯỜI THAM GIA DỰ ÁN NÀY LẦN TRƯỚC TỚI ĐÂY. CHÚNG TA HỌP, XEM PHÂN CÔNG CỤ THỂ THẾ NÀO ĐI!”

“VĂNG, ĐƯỢC Ạ!” Lý Hạ Thu gật đầu, nhấn số nội bộ căn dặn thư ký.

Chờ tất cả mọi người đến đông đủ, Hạ Hi Tuyền bắt đầu nói chuyện: “Là như vậy, tôi nghĩ, chuyện ngày hôm trước, các vị đang ngồi đây đều rất rõ ràng. Còn nữa, trong tay các bạn cũng có Dự án khác đang tiến hành, vậy phiền những người phụ trách trình bày tiến độ Dự án của mình đi.”

Hạ Hi Tuyền vừa dứt lời, có tới gần mười người gờ tay. Người phụ trách đều báo cáo tiến độ, nói xong rất hồi hộp nhìn Hạ Hi Tuyền, bởi vì Dự án lần này đối với họ mà nói là một cơ hội hiếm có. Làm xong Dự án này, về sau trong công việc, họ cũng đều dày dặn kinh nghiệm cả.

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, thấy bọn họ đều khẩn trương nhìn mình, thì cười: “Đừng căng thẳng, tôi không muốn lấy người bên ngoài vào đâu, tôi cho các bạn thời gian từ giờ tới trưa, bàn giao xong công việc cho những người khác. Ngày hôm qua tôi đã nhận được tin tức, lần này cạnh tranh cùng chúng ta là Công ty thiết kế Y. Tôi với Tổng giám đốc Lý và Tổng giám đốc Ngụy đã bàn bạc qua, hồ sơ Dự án này của đợt trước chúng tôi đã xem xét kỹ càng rồi. Cho nên, công việc tiếp theo, chúng ta sẽ phải ‘bê quan tòa cang’ để hoàn thành. Dĩ nhiên, không phải là chúng tôi không tin tưởng các bạn, chỉ là Dự án này rất triển vọng đối với công ty, đối với tôi và các bạn đều rất quan trọng. Thời gian cách ly là 14 ngày, nếu như không thể tham gia thì bây giờ có thể rút lui!”

Toàn bộ nhân viên nghe Hạ Hi Tuyền nói thì đưa mắt nhìn nhau. Sau mấy phút suy tính không có ai bày tỏ muốn rút lui. Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới nói tiếp: “Vậy thì tốt rồi, công việc phải bàn giao thì mau bàn giao đi, ba giờ chiều, chúng ta chính thức bắt đầu ở Khách sạn quốc tế XX, có vấn đề gì không?”

“Không có!” Sau khi mọi người kích động trả lời, cũng rất kích động đi xuống chuẩn bị. Mới vừa nghe nói đối thủ là Công ty thiết kế Y thì rất nhiều người ở trong lòng lo lắng, đây chính là Công ty thiết kế Y đấy! Hồi còn đang học, thầy cô đều lấy những Dự án kinh điển của họ ra để giảng! Nhưng khi Hạ Hi Tuyền nói rằng cần phải cách ly để hoàn thành hạng mục này thì đều kích động được ý chí chiến đấu của tất cả mọi người. Công ty thiết kế Y thì sao chứ, bọn họ cũng là người mà, họ không nhìn thấy khi Tổng giám đốc Hạ nói ngừng một chút cũng không có sao, nếu như cuối cùng họ chiến thắng, thì có nghĩa là họ đã đánh bại được đối thủ đã từng là thần tượng!

Nếu như mà biết rõ họ nghĩ như thế nào, Hạ Hi Tuyền có lẽ phải hôn mê, bởi vì cô xuất thân không phải học quảng cáo. Về điểm này, chỉ có những người học chuyên nghiệp hoặc nghe Lý Hạ Thu nói cô mới biết, nhưng Hạ Hi Tuyền học nhiều năm mỹ thuật nên cũng có chút bản lĩnh. Cho nên mỗi lần đưa ra ý kiến cho các cô thì đều tương đối hữu dụng. Cho nên đám người đó quên rằng, Hạ Hi Tuyền là học kinh tế.

Khoảng mười giờ, Phương Minh Vi điện thoại tới nói đã đến nơi, Hạ Hi Tuyền thuận tiện nói cho anh biết, khoảng hơn mười ngày tới đều muốn cách ly để làm Dự án!

“Hả . . . em cũng ở trong nhóm đó sao?” Phương Minh Vi thất vọng.

“Em đương nhiên cũng ở trong nhóm rồi, dự toán nào mà không phải em tính chứ, và lại mặc dù em không phải là người chuyên nghiệp, nhưng có những lúc người đứng ngoài cũng có thể đưa ra ý kiến khác nhau.” Hạ Hi Tuyền nói đạo lý rõ ràng.

Phương Minh Vi chỉ có thể không ngừng phụ họa, nói: “Vâng! Nhưng bà xã, đó chính là nói chúng ta phải hơn mười ngày không thể gặp nhau đấy.”

“Đúng vậy . . .”

“Aizz . . .” Phương Minh Vi thở dài một hơi.

Hạ Hi Tuyền nghe xong thì cười hi hi: “Trước kia, lúc hai chúng ta yêu nhau thì cũng sẽ 1-2 tháng không gặp nhau mà!”

Phương Minh Vi có chút ngượng ngùng, gãi đầu không lên tiếng.

“Được rồi, có mấy ngày đâu.” Thật ra thì Hạ Hi Tuyền cũng không muốn xa anh.

Hai người hàn huyên xong thì cúp điện thoại. Sau khi Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho mẹ Hạ sắp xếp xong thì đến ngay khách sạn, Khách sạn này là tài sản của Từ Kiếm Phong, cho nên bảo Lý Hạ Thu gọi điện thoại, giữ lại 'Phòng Tổng thống' trên tầng cao nhất. Cả lầu trên cùng này, mười bốn ngày không kinh doanh. Mà những ngày này, tất cả thức ăn đều do khách sạn phục vụ.

Khi mọi người biết phúc lợi mình được hưởng thì đều vui sướng, đây chính là 'Phòng Tổng thống' của Khách sạn quốc tế XX đó nha. Tất cả mọi người vào ở, rồi bắt đầu công việc lần này, toàn bộ hành trình, trừ điện thoại của Lý Hạ Thu được mở, còn điện thoại di động của những người còn lại đều thống nhất tắt máy.

Mà lúc Hạ Hi Tuyền đã sắp xếp xong tất cả, thì Đoàn trưởng Binh đoàn Pháo binh lại nghênh đón hai vị khách. Là mẹ Phương - Mã Anh và Trần Mẫn.

Người dẫn vào là lính cận vệ của Phương Minh Vi - Tiểu Hà, dọc đường đi Mã Anh không ngừng hỏi thăm Tiểu Hà chuyện của Phương Minh Vi hai ngày nay. Tiểu Hà rất kín miệng, mẹ Phương hỏi cái gì cũng đều là: “Báo cáo, tôi không biết ạ.”

Mẹ Phương thì nổi giận, còn Trần Mẫn đã từng ‘biết’ Tiểu Hà rồi nên ngậm bồ hòn làm ngọt, lúc này khuyên nhủ: “Bác gái, nếu bác muốn biết gì, đợi hỏi anh Minh Vi không phải tốt hơn sao, cậu ấy cũng không biết gì đâu ạ.”

Mẹ Phương thân mật kéo tay Trần Mẫn, vỗ vỗ: “Nếu thẳng nhóc đấy nói với bác, thì bác cần gì hỏi cậu ta, bác chỉ mong cháu gả vào sớm một chút, sau này có chuyện gì, bác hỏi cháu là được rồi.” die~n đạ n le^ qu^y đôn.c0m

“Bác gái . . .” Trần Mẫn không nghe theo, kêu lên.

“Ha ha . . .” Mẹ Phương nhìn Trần Mẫn cười không nói lời nào, trong lòng cực kỳ hài lòng cô con dâu này. Mặc dù diện mạo thì không bằng người trước đây, nhưng có vẻ già thế thì đỡ hơn, mặc dù không sánh được với nhà mình, ba thì chỉ là một cán bộ chức phó phòng, mẹ cũng chỉ là một bác sĩ trường khoa. Nhưng cũng còn tốt hơn chán so với cái cô gái không cha không mẹ kia. Nói ra cũng có chút thể diện!

Lúc Phương Minh Vĩ nhìn thấy mẹ anh dắt Trần Mẫn vào phòng làm việc, anh cũng rất muốn đánh người, hai người này đi chung từ khi nào vậy không biết nữa!

“Mẹ, sao mẹ lại tới vậy?” Phương Minh Vĩ coi như không nhìn thấy Trần Mẫn như trước đây.

“Cái gì, vì sao mẹ lại tới à, con về thành phố giải quyết công việc cũng không về nhà thăm mẹ. Thật sự là mẹ uống công nuôi con mà.” Mẹ Phương nhớ tới liền tức giận, trở về thành phố mấy ngày rồi, thế nhưng cũng không một lần về thăm nhà, thăm bà một chút. Gọi điện thoại thì chỉ nói một câu: “Không rảnh”. Nhà người ta đều có cháu trai, cháu gái, còn nhà bà thì con trai cũng 36 tuổi mà còn độc thân. Bà còn muốn bông cháu, nhưng kết quả thì đến thẳng con trai nó cũng không thêm gấp bà.

“Mẹ, con về thành phố là có công việc, không phải nghỉ phép!” Phương Minh Vĩ thật sự là bị người mẹ này ép sắp điên rồi, cũng may sang năm là ông ba có thể nghỉ hưu, đến lúc đó cũng có thể chăm nom bà một chút.

“Con còn lý luận ư, mẹ đây sinh con ra để làm gì . . .” Mẹ Phương nói xong cũng muốn lau nước mắt rồi. die~n đ@`n le^ qu'y đon.cOm

“Ồi, bác gái, anh Minh Vĩ chỉ nói vậy thôi, bác đừng để trong lòng.” Trần Mẫn an ủi mẹ Phương, thuận tiện nháy mắt với Phương Minh Vĩ.

Nhưng Phương Minh Vĩ vẫn không nhìn cô ta, nên cái nháy mắt của cô ta vừa rồi, dĩ nhiên là không nhìn thấy. Trần Mẫn không cam lòng, ho mạnh một tiếng.

Phương Minh Vĩ ngẩng đầu lên nhìn cô ta, nhưng cũng không nhìn vào mắt của cô ta, hỏi: “Bác sĩ Trần sao lại rảnh rồi như vậy! Không có việc gì lại chạy tới chỗ tôi . . .”

Sắc mặt của Trần Mẫn trắng xanh, yên lặng cúi đầu đứng ở một bên không nói lời nào. Quả nhiên mẹ Phương đứng lên, chỉ vào Phương Minh Vĩ: “Thái độ của con là sao vậy, con gái nhà người ta - con bé theo mẹ tới xem con thế nào đấy.”

“Chẳng sao cả, nhưng mẹ, mẹ cũng vừa mới nói, con gái nhà người ta, mẹ nói mẹ dẫn theo một cô gái tới chỗ con, người khác nhìn thấy sẽ nói sao đây, con nhà người ta cũng còn phải lập gia đình nữa. Cô nói đúng không, bác sĩ Trần!” Phương Minh Vĩ kiên quyết đáp lại, Trần Mẫn là một mầm tai vạ, xử lý sớm một chút thì tốt hơn.

Theo tính tình Trần Mẫn những ngày qua, thì giờ đã sớm lau nước mắt mà chạy rồi. Nhưng bây giờ ở trước mặt Mẹ Phương, cô ta ráng nhịn, cúi đầu cắn môi, nước mắt cũng muốn trào ra. Mẹ Phương thấy thế rất đau lòng, thương xót nhưng cũng lại rất vui mừng. Thấy cô bé này thật tình thương con trai bà, xem ra bà phải cùng con trai mình nói chuyện mới được.

Vì thế, lúc này đuổi Trần Mẫn ra ngoài đi dạo!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 31

Editor: Cogau

“Có chuyện gì với con vậy, Phương Minh Vĩ . . .?”

“Cái gì mà ‘chuyện gì’ chứ?” Phương Minh Vĩ giả bộ ngu.

Mã Anh vừa nghe thấy con trai của bà dùng cái loại giọng này nói chuyện với bà, bà thật đau đầu, xem ra không thể cứng rắn với nó được, nên lúc này Mã Anh liền thay đổi giọng: “Minh Vĩ à, mẹ già rồi, không phải chỉ trông cậy vào con lấy vợ cho ổn định, rồi sinh con sớm chút sao!”

“Hừ . . .” Phương Minh Vĩ cười lạnh: “Mẹ, lúc đầu không phải con đã cưới vợ yên ổn rồi sao? Là mẹ không hỏi nguyên do mà đã ly hôn giúp con đấy thôi.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Mã Anh xám xịt, lại nữa rồi, bà đã làm sai việc này, nên mỗi một lần nói đến chuyện kết hôn với anh thì anh đều muốn lòi ra chặn họng bà. Ông chồng mình nói chuyện với mình, cũng là cái thái độ như vậy chứ. Vì một người phụ nữ mà nhiều năm nay có thể đối xử với bà như vậy, xem ra ban đầu giúp anh ly hôn là đúng, nếu không bây giờ nhất định sẽ âm ỉ thế nào đây?

“Phương Minh Vĩ, đã nhiều năm rồi, con có thể đừng viện cớ như vậy không, hả? Hiện tại, mẹ thật cảm thấy ban đầu giúp con ly hôn là đúng . . .”

“Mẹ . . .!” Phương Minh Vĩ cắt ngang lời bà, mặt mũi nện tay xuống, đã sáu năm rồi, mà bà vẫn không cảm thấy ban đầu mình làm sai chút nào cả ư!

“Con còn biết mẹ là mẹ của con sao?” Mã Anh cũng cao giọng.

Phương Minh Vĩ lấy tay đập mạnh xuống bàn, ngẩng đầu nhìn mẹ mình: “Vâng, chính là bởi vì mẹ là mẹ con, cho nên mẹ tự tiện giúp con ly hôn, như vậy con cũng không thể làm gì mẹ. Nhưng mẹ à, mẹ có thể đừng như vậy ích kỷ hay không, đây là tìm vợ cho con, tại sao lại cứ muốn hợp ý của mẹ chứ!”

“Tìm vợ cho con là đúng, nhưng cũng không thể quá kém được . . .” Mẹ Phương nói đến đây thì giọng có phần sợ hãi.

“Con không biết là, trừ gia thế ra thì Hi Tuyền còn kém hơn ai chứ? Mà con cũng như nhà mình, đâu cần bắt cứ sự viện trợ nào từ bên ngoài đâu.” Đối với quan niệm môn đăng hộ đối này của mẹ, Phương Minh Vĩ thật sự là ghét cay ghét đắng.

“Mẹ cũng không để ý như vậy đâu, lại nói con bé đó thật sự là quá . . .” Phương Minh Vĩ tròn mắt nhìn Mã Anh một cái, Mã Anh có lúc cũng sợ ánh mắt của đứa con nhà mình, không thể làm gì khác hơn là yên lặng ngậm miệng. Nghĩ tới mục đích hôm nay tới, vẫn nhìn không được khuyên đứa con mình: “Minh Vĩ, mẹ thấy Tiểu Mẫn tốt vô cùng, con xem hai đứa tụi con thử gặp gỡ nhau xem?” Mã Anh thăm dò.

Phương Minh Vĩ trong lòng cười lạnh một tiếng, xem ra anh rất coi trọng Trần Mẫn trong chuyện này, thời gian mới không bao lâu, mà mẹ anh đã che chở cô như vậy. “Nhưng con lại thấy cô thật chẳng tốt gì cả.” Phương Minh Vĩ nói thẳng cảm nhận trong lòng ra.

Mã Anh ngẩn người một chút, căn bản là bà không ngờ con trai của bà sẽ từ chối thẳng như vậy, cũng may cô bé kia không có ở đây, nếu như mà nghe được, thì có lẽ cái cô con dâu đã sắp đến miệng này có thể lại bay đi mất.

“Aizz . . ., mẹ rất vừa ý cô bé đó, ba con cũng cảm thấy con bé tốt vô cùng!”

“A, vậy sao, vậy thì mẹ nhận cô ta làm con gái đi.” Phương Minh Vĩ nói.

“Nói vậy, cái gì mà nhận con gái chứ, mẹ đã chọn con bé ấy làm con dâu mẹ rồi.” Mã Anh vui mừng nói.

Phương Minh Vĩ day day huyết thái dương: “Mẹ, mẹ hãy tỉnh lại đi, con không thể nào cưới cô ấy được, con nói với mẹ thêm một lần nữa rằng, cả đời con chỉ có một người vợ, đó chính là Hạ Hi Tuyền!”

Mã Anh liền tức giận nói không nên lời, chỉ vào Phương Minh Vĩ mà tay không ngừng run rẩy. Phương Minh Vĩ lo lắng nhìn bà một cái, đi tới đỡ bà. Mã Anh hất anh ra, cầm lấy túi xách.

Phương Minh Vĩ nhìn bà đi ra, thờ dài, cầm điện thoại lên, để cho người bố trí xe đưa họ trở về trong thành phố!

Sau khi Mã Anh đi ra, thấy Trần Mẫn đứng ở đằng kia chờ, thu hồi cảm xúc, cười đi tới: “Tiểu Mẫn, vừa rồi ở nhà gọi điện thoại tới, nói là có chuyện, báo bác về ngay, cháu cũng cùng đi với bác luôn đi!”

Trần Mẫn dĩ nhiên nói ‘Được’, kéo tay Mã Anh đi từng bước một ra ngoài: “Bác gái, hồi nãy mẹ cháu gọi điện thoại tới, nói bác có rảnh rồi thì mời bác đến nhà chơi một chút!”

“Được, như vậy đi, ngày mai nói mẹ cháu, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm đi!” Mã Anh đã hoàn toàn coi thường lời nói của con mình khi nãy.

“Vâng ạ, vừa hay ngày mai mẹ cháu được nghỉ!” Trần Mẫn hưng phấn nói, mới vừa rồi mẹ cô nói với cô là muốn gặp mặt với mẹ Phương Minh Vĩ.

Ngày hôm sau, Mã Anh cùng mẹ Trần gặp nhau, hai người vừa gặp đã thân, hàn huyên tới cuối cùng, còn nói xong chuyện đặt tên cháu tương lai là gì rồi. Mẹ Phương thì có lòng muốn con mình cưới Trần Mẫn về sớm một chút, còn mẹ Trần thì muốn leo lên cảnh cao nhà họ Phương, hai người cũng không phải là ‘tình cờ hợp ý’ sao!

Ở nhà hàng, gặp mẹ của Từ Kiếm Phong, mẹ Từ hỏi Trần Mẫn là ai.

Mẹ Phương đã hoàn toàn bị hai mẹ con Trần Mẫn tẩy não, chỉ vào Trần Mẫn nói: “Đây là đối tượng của Minh Vĩ!”

Mẹ Từ nghe mà mồ hôi lạnh toát thân, trong lòng không khỏi lắc đầu, hình như người phụ nữ này không ép con mình tới chết thì không bỏ qua hay sao vậy! Rồi cười với mẹ con Trần Mẫn, sau đó nói có việc nên đi trước.

Không quá hai ngày, những mối quan hệ xã giao ở thành phố B đều biết Phương Minh Vĩ muốn kết hôn, đối tượng là một bác sĩ. Khi Từ Kiếm Phong biết, phản ứng đầu tiên đúng là, nhất định phải giấu giếm Lý Hạ Thu, phản ứng thứ hai chính là gọi điện thoại cho mẹ mình hỏi xem sự việc như thế nào. Diê~nd@~n lê qu'y đơ^n.cOm

“Aizz . . ., hôm đó, lúc mẹ cậu ấy nói với mẹ thì mẹ cũng cảm thấy kỳ quái! Không phải là con nói với mẹ, Phương Minh Vĩ và con bé Hi Tuyền tái hợp rồi sao?” Mẹ Từ kỳ quái hỏi.

“Đúng là đã cùng Hạ Hi Tuyền tái hợp rồi mà, mẹ nói thử xem trong đầu của mẹ Phương Minh Vĩ này chứa cái gì không biết nữa! Cần phải khiến cho Phương Minh Vĩ từ bà ấy thì mới bỏ qua sao?” Từ Kiếm Phong vẫn rất thành kiến đối với mẹ Phương.

“Aizz, vậy con bé Hi Tuyền ấy đã biết chưa?” Mẹ Từ lo lắng hỏi.

“Chưa đâu, thời gian này đang cùng Hạ Thu theo một Dự án, phải cách ly, cho dù bên ngoài có nổ tung cô ấy cũng không có chút tin tức.”

“Hà, như vậy cũng tốt, con gọi điện thoại cho Minh Vĩ đi, nói không chừng thằng bé cũng không biết mẹ cậu ta làm chuyện lớn cho cậu ta như vậy đâu!”

“Đạ, con biết rồi.” Từ Kiếm Phong cười xấu xa, lần này thì hay rồi, rốt cuộc anh cũng tìm được người cùng cảnh ngộ rồi.

Hai ngày sau, Từ Kiếm Phong mới điện thoại cho Phương Minh Vĩ: “Sao, ông anh, tiền mừng thằng em này cũng đã chuẩn bị xong rồi đấy, khi nào thì cùng chị dâu tổ chức đây?”

Đĩ nhiên, Phương Minh Vĩ sẽ không cho rằng Hạ Hi Tuyên nói cho người khác biết muốn kết hôn với anh, nên cũng không huyền thuyên với Từ Kiếm Phong: “Nói rõ xem có chuyện gì, tôi không muốn kết hôn, muốn cưới cũng chỉ là phục hôn thôi.”

“Ông không biết sao, mẹ ông tìm vợ cho ông rồi, có vẻ như muốn tiến tới đấy, tôi nghe nói vậy.” Từ Kiếm Phong cố ý dùng cái giọng mà đã năm sáu năm nay không dùng, nói với Phương Minh Vĩ.

Nghe thấy thế, trong lòng Phương Minh Vĩ cả kinh, chẳng lẽ sau khi anh từ chối Trần Mẫn thì mẹ anh lại tìm thêm một người khác cho anh sao. “Từ Kiếm Phong, nói cho tôi biết chuyện ông biết đi.” Die~nđạ n lê qu'y đôn.c0^m

“À, là như vậy, cái người mẹ ông tìm hình như họ Trần, bà ấy còn giới thiệu là vợ chưa cưới của ông, nhưng bên nhà ông cũng chẳng ai nói với bên ngoài chuyện này, vì vậy chúng tôi đều cho rằng cô đó muốn gả cho ông đến điên rồi, nên không để ý. Nhưng mấy ngày trước, mẹ ông lại dẫn cô ta ra ngoài, người khác hỏi thì đều nói là đối tượng của ông, vì vậy tin tức liền lan đi!”

Phương Minh Vĩ cố nhịn ý nghĩ kích động muốn giết người, huyết Thái Dương đập thình thịch, đi tới đi lui ở trong phòng làm việc để ổn định lại tâm tình của mình. Ngừng thật lâu, mới hỏi: “Hi Tuyên biết không?”

“Không biết, họ còn đang cách ly nhà.” Từ Kiếm Phong lúc này mới ghé ngang, nên lúc này anh ấy có thể bảo đảm họ không biết, nhưng sau khi ra ngoài, anh cũng không dám bảo đảm

“Tốt, không biết là tốt rồi, Từ Kiếm Phong, để tôi đưa mẹ tôi đi, ông giúp tôi để ý chuyện này cho yên tĩnh lại đi nha.” Trong đầu Phương Minh Vĩ đã nghĩ ra đối sách, dặn dò Từ Kiếm Phong giúp.

“Được, chờ mẹ ông đi, thì ông gọi điện thoại tôi nhé.”

“Ok, cảm ơn.” Phương Minh Vĩ nói xong cũng cúp điện thoại. Lấy điện thoại gọi tới Tổng tư lệnh Quân khu, điện thoại vòng vo vài lần, mới tới chỗ của Phương Vị Quốc. Phương Vị Quốc kinh ngạc hỏi con mình: “Con làm sao vậy, lại gọi điện thoại cho ba?” Phương Vị Quốc hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở thành phố B, Phương Minh Vĩ nghe ông hỏi như thế cũng hiểu. Lúc này mới kể qua loa câu chuyện. Phương Vị Quốc nghe xong vỗ bàn một cái: “Hồ đồ, làm chuyện gì vậy không biết?”

“Ba, đó là mẹ con, con không thể làm gì bà ấy, con nhờ ba một chuyện, con và Hi Tuyên đã tái hợp, dự định phục hôn nhưng không nói cho mẹ con, con sợ rằng bà ấy lại can thiệp vào chuyện của con, cho nên . . .” Phương Minh Vĩ ngừng một chút.

“Được rồi, ba biết nên làm thế nào rồi, để ba cho người tới đón mẹ con đến đây, ba sẽ trông chừng bà ấy, chuyện bên đó tự con xử lý gọn gàng đi nha!”

“Vâng ạ, có những lời này của ba là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32

Editor: Cogau

Phương Vị Quốc mạnh mẽ dứt khoát, chỉ sau hôm nhận được điện thoại đã kêu người đón Mã Anh đi. Sau khi biết tin, Phương Minh Vĩ gọi điện thoại cho Từ Kiếm Phong, nhờ anh ấy xử lý giúp.

“Người anh em, tôi giúp ông xử lý ổn thỏa cũng chẳng có gì, nhưng không phải ông cũng nên ra mặt sao.”

Phương Minh Vĩ cười: “Nếu như tôi phải ra mặt, vậy thì tôi còn tìm ông giúp làm gì?”

“Được, coi như ông rất lợi hại!”

“Mà này, các cô gái của chúng ta khi nào mới được ra ngoài vậy?”

“Không biết nữa, cũng quá nghiêm chỉnh đi, nhiều ngày rồi tôi đều chưa tới!” Vừa nói chuyện này, Từ Kiếm Phong đã lại thấy tức rồi, mỗi lần đến đều phải vào cùng một lượt với nhân viên phục vụ đưa bữa ăn, bữa ăn vừa đặt xuống là bị đuổi ra ngoài, mà bóng dáng Lý Hạ Thu cũng không thấy đâu.

“Ha ha . . .” Phương Minh Vĩ cười, nhiều ngày rồi mà anh cũng chưa nhận được một cuộc điện thoại hay một tin nhắn nào của Hạ Hi Tuyền.

“Ồi, cũng may là không có bao nhiêu ngày!”

“Vậy được, khi nào họ ra ngoài, nhớ gọi điện thoại cho tôi đấy nhé!”

“Vậy đi . . . Thế tôi được cái gì . . .” Từ Kiếm Phong còn chưa nói hết, Phương Minh Vĩ đã cúp máy rồi. “Con mẹ nó chứ” - Từ Kiếm Phong văng tục.

Nhóm của Hạ Hi Tuyền cùng với Lý Hạ Thu ở khách sạn, bận rộn tới nỗi chân không chạm đất, Hồ sơ phương án làm thành mười mấy bộ.

Cuối cùng, chủ tịch ủy ban thành phố quyết định chọn địa điểm họp để chọn lựa lần cuối là nơi Khách sạn mà nhóm của Lý Hạ Thu ở.

Lý Hạ Thu cùng Ngụy Sở - hai người đem phương án đưa tới, giờ phút đi ra, mang theo tâm tư của tất cả mọi người.

Sau một tiếng, Lý Hạ Thu và Ngụy Sở trở về phòng, tất cả mọi người nhìn hai người họ chằm chằm. Lúc này, Lý Hạ Thu muốn nói cũng không nói nên lời, Ngụy Sở đành lên tiếng: “Là như vậy, hiện tại chúng ta vẫn chưa thể giải tán, vừa rồi có Giám khảo nói với chúng ta, có thể cần chúng ta thay đổi phương án, cho nên bây giờ mọi người vẫn phải ở khách sạn nghỉ ngơi đi!”

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Hạ Hi Tuyền mới đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh Lý Hạ Thu, đưa tay vỗ vai của cô ấy tỏ ý an ủi, sau đó mới hỏi Ngụy Sở: “Chẳng lẽ sáng sớm ngày mai sẽ công bố kết quả sao?”

Ngụy Sở gật đầu: “Có vài Công ty nổi tiếng trong nước cũng nộp hồ sơ nữa.”

Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới hiểu được, tại sao vừa rồi sắc mặt của hai người lại khó coi như vậy. “Xem ra, cạnh tranh cũng rất gay gắt nhỉ! Được rồi, nghỉ thoáng lên một chút đi!”

Ngụy Sở cười khổ, trừ như vậy thì còn có thể làm sao nữa, nhưng vẫn tức giận bất bình, tìm nhiều công ty như vậy, căn bản là không tin thực lực của họ!

2 giờ sáng, tại phòng họp.

Tất cả người tham gia hạng mục lần này cũng có mặt đầy đủ ở đây. Bốn giờ, cửa phòng họp bị gõ, Lý Hạ Thu đi mở cửa. Lại là một người ngoại quốc, Lý Hạ Thu ngăn người một chút, mới nhớ tới người này là Giám khảo.

“Chào cô.” Người ngoại quốc lên tiếng chào hỏi trước.

“Xin chào” Lý Hạ Thu chìa tay ra, sau khi hai người bắt tay, thì người ngoại quốc bắt đầu nói rõ lý do đến.

“Là như vậy, cô Lý, chúng tôi nhất trí cho rằng phương án của Quý công ty rất tốt, nhưng có một chỗ đề nghị các cô thay đổi một chút, như vậy thì càng hoàn mỹ hơn.” Người ngoại quốc khoa tay múa chân tay nói.

Lý Hạ Thu cười: “Chỗ nào cần thay đổi ạ?”

“Chúng tôi cho rằng, các cô hãy đổi logo bằng chữ Hán ở giữa thành tiếng Anh sẽ tốt hơn, càng hoàn mỹ hơn, cô có thể xem xét lại, sau hai giờ, tới phòng của tôi nói cho tôi biết đáp án! Ok?” Người ngoại quốc nói xong cùng đi.

Lý Hạ Thu cảm Phương án trở lại phòng họp, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía cô. Lý Hạ Thu hắng giọng một cái: “Là thế này các vị, người vừa này là Giám khảo, ông ta nói phương án của chúng ta rất tốt, nhưng cần chúng ta thay đổi Logo, từ chữ Hán thành tiếng Anh, hiện tại trong tay chúng ta có mười mấy bộ phương án, tùy tiện cầm một bộ giao cho ông ta đều được, nhưng bộ Phương án trong tay tôi đây, là bộ chúng ta thống nhất cuối cùng họ nói muốn thay đổi. Bây giờ, trước mắt chúng ta chỉ có một vấn đề, cái Logo này chúng ta có nên thay đổi hay không, thay đổi như thế nào, sau một tiếng, hãy cho tôi biết đáp án, cùng với lý do.”

Sau khi Lý Hạ Thu nói xong, tất cả mọi người đều im lặng. Đây chỉ là lựa chọn mà thôi, hai chọn một - rất đơn giản. Đáp án chọn tốt thì thắng, chọn không tốt thì sự cố gắng mấy ngày qua cũng vô nghĩa. Có anh chàng bắt đầu hút thuốc lá, người ghét người thấy mùi thuốc lá nhất như Hạ Hi Tuyền mà lúc này cũng không nói gì. Suy tính hai mươi mấy phút, Hạ Hi Tuyền bùng cả phê, ngồi vào bên cạnh Ngụy Sở, hỏi: “Nghĩ thế nào?”

Ngụy Sở vò đầu: “Tôi thấy là không thể thay đổi.”

Nói xong thấy Hạ Hi Tuyền cười, biết mình và cô ấy có ý tưởng giống nhau, cũng không hỏi tại sao. Kỳ thật, nhiều khi con người ta chỉ là bằng cảm nhận đầu tiên mà đưa ra phán đoán, không cần hỏi tại sao, nếu không thì quá tầm thường rồi!

Sau một tiếng, mọi người bắt đầu nói ý kiến của mình, có người nói đồng ý đổi, cũng có người nói không đồng ý. Sau nửa tiếng cứ tranh luận gay gắt, quyết liệt như vậy, bỗng Ngụy Sở nói một câu: “Hiện tại, tôi càng kiên định là không thay đổi.”

Hạ Hi Tuyền cười một tiếng, giơ ly cà phê trong tay lên cùng một cái vào ly trà của Ngụy Sở: “Cùng cố gắng!”

Thấy có người đồng tình, Ngụy Sở mới đứng lên nói ý kiến của mình: “Tôi giữ vững phương án ban đầu.”

Lý Hạ Thu đợi rất lâu cũng không thấy Ngụy Sở mở miệng, không nhịn được hỏi: “Lý do?”

Ngụy Sở lắc đầu: “Không có lý do gì, tôi tin vào trực giác của mình, Tổng giám đốc Lý, đây chính là phương án cuối cùng mà chúng ta đã thống nhất, tại sao chỉ vì một câu nói của người giám khảo này mà cho sửa lại nó?! Nếu thật sự là đòi phải có lý do, thì tôi cho rằng, đây là đang ở Trung Quốc, tại sao lại muốn Logo bằng tiếng Anh đây? Chính là vì, để cho người ngoại quốc cũng có thể biết, vậy nếu như tăng thêm từ tiếng Anh, thì đòi lại là người dân Trung Quốc mình không biết là cái gì rồi, vậy có nên không?! Đây đang là Trung Quốc, chúng ta nhất thiết phải có đặc sắc văn hóa, dân tộc mình.”

Ngụy Sở nói xong, phía dưới tiếng vỗ tay ầm ầm. Lý Hạ Thu suy nghĩ một chút, đứng vậy ha, tại sao chỉ vì một câu nói của ông ta mà phải suy nghĩ lâu như vậy. Lúc này đứng lên, vung tay lên: “Mặc kệ, có thích hay không, đây chính là phương án cuối cùng của chúng ta. Hạ Hi Tuyền đi cùng với tôi tới chỗ người ngoại quốc đó đi, nói cho ông ta biết, chúng ta không thay đổi.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, đứng lên đi cùng Lý Hạ Thu ra ngoài. Sau khi đóng cửa lại, thân thể Lý Hạ Thu mềm oặt dựa vào Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền đỡ cô ấy: “Tiểu Hạ, đừng suy nghĩ gì cả, lát để chị nói!”

Lý Hạ Thu gật đầu, miễn cưỡng gắng sức đi cùng Hạ Hi Tuyền tới chỗ người Giám khảo đó.

Hạ Hi Tuyền gõ cửa, người ngoại quốc thấy là họ, cười cười. Hạ Hi Tuyền mỉm cười đưa phương án trong tay cho ông ta: “Cám ơn ông, nhưng chúng tôi đã quyết định không thay đổi!”

Người ngoại quốc bắt ngờ nhìn qua các cô, ngay sau đó gật một cái.

Hạ Hi Tuyền lặng lẽ néo Lý Hạ Thu một cái, lúc này Lý Hạ Thu mới nở nụ cười. Hạ Hi Tuyền lễ phép nói: “Hẹn gặp lại!” Rồi đưa Lý Hạ Thu về. Tiếp theo chỉ là chờ đợi.

Sau khi trải qua sự kiện vừa rồi, tất cả mọi người đã bình thường trở lại, cũng không cần biết kết quả như thế nào, đều nằm ở đó lìm dim ngủ, Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu đi vào cũng chẳng ai quay đầu lại nhìn. Có lẽ là quá mệt mỏi.

Hạ Hi Tuyền kéo Lý Hạ Thu ra ngoài, đến phòng của mình. Kéo cô ấy nằm xuống, xoa người lại ôm lấy cô ấy: “Tiểu Hạ! Em ngủ với chị một lúc đi.”

Lý Hạ Thu ý muốn nói, nhưng Hạ Hi Tuyền nhẹ nhàng vỗ Lý Hạ Thu, thả lỏng hoàn toàn. Bây giờ, cô cũng chẳng thể nghĩ được gì, mà cũng chẳng ngủ được.

Chờ Lý Hạ Thu ngủ say, Hạ Hi Tuyền lặng lẽ dậy trở lại phòng họp, cùng mọi người chờ tin tức.

Tám giờ rưỡi, mọi người chuyển qua phòng khách của 'Phòng Tổng thống' Lý Hạ Thu ở, mở ti vi, xem tin tức truyền hình trực tiếp. Tới hiện trường chỉ có Ngụy Sở và trợ lý của anh ta.

Giây phút tuyên bố kết quả, thấp thỏm trong lòng Hạ Hi Tuyền cuối cùng cũng bỏ xuống. Sau lưng lại truyền đến một hồi tiếng khóc, Hạ Hi Tuyền buồn cười quay đầu lại đi ôm Lý Hạ Thu, phút chốc nhìn thấy nước mắt của Lý Hạ Thu, thì nước mắt của mình cũng rơi xuống. Mấy cô bé cũng lần lượt khóc thành tiếng, còn mấy chàng trai thì không ngừng ôm.

“Chúng ta thắng rồi, chị gái!!!”

“Đúng, thắng rồi! Vậy cũng đừng khóc nữa!” Lúc này Hạ Hi Tuyền thôi khóc. Lý Hạ Thu lau khô nước mắt, xoa người lại đi ôm từng người. đi~n dda~n3 qu'y đon.com

Đúng, không có hoan hô, chỉ có cái ôm không tiếng động, và khóc thút thít. Dự án này đối với mọi người mà nói đều là một trải nghiệm hoàn toàn mới, toàn bộ người ở đây đều hơn mười ngày chưa ra khỏi cửa, mười mấy ngày nay, chỉ vì chênh lệch một chút giá trị, có thể tranh giành tới mất đồ tía tại. Thậm chí, trong vòng mười mấy ngày mà hoàn thành mười mấy bộ phương án khác nhau, đây vốn là tuyệt đối không dám tưởng tượng. Giờ phút thắng lợi này đối với mỗi người trong tập thể này mà nói thì quá khó khăn rồi.

Chờ Ngụy Sở về, mọi người thu dọn đồ đạc giải tán. Trước khi đi, trợ lý của Từ Kiếm Phong ngăn mọi người lại: “Tổng giám đốc Lý, xin chúc mừng, là như vậy ạ, Tổng giám đốc Từ đã căn dặn, tối nay ở sảnh tiệc, sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng với Quý Công ty ạ.”

Sau khi nghe xong thì một tràng pháo tay vang lên, Lý Hạ Thu gật đầu cảm ơn, rồi xoa người lại hỏi: “Đều nghe cả rồi chứ?”

“Nghe rồi ạ . . .”

“Vậy được, 7 giờ tối nay nha, có thể dẫn theo người thân . . .” Vừa nói xong thì lại thêm một tràng hoan hô.

Chờ tất cả mọi người đi, Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu mới chậm rãi đi ra khỏi khách sạn. Lúc đang chuẩn bị đi, lại có người ngăn lại. Hạ Hi Tuyền nhìn Lý Hạ Thu, thấy là người cô ấy biết, thì lên xe trước. Chưa đầy hai phút, Lý Hạ Thu cầm trong tay một túi tài liệu cùng một chùm chìa khóa lên xe, đóng cửa xe, nói với Hạ Hi Tuyền: “Đi Phúc Hưng Huệ Uyên.”

Hạ Hi Tuyền liền hiểu, lái xe về hướng bên kia. Dọc đường đi không nói chuyện, chờ lúc tới nơi, Hạ Hi Tuyền nhìn biệt thự trước mắt, rồi nhìn Lý Hạ Thu, cười nói: “Các cụ nhà tụi em muốn làm gì?” diễ~n đ@^n l3 qu^y đơ^n.cOm

Lý Hạ Thu nhún vai một cái: “Trời mới biết!” Sau đó lấy cái chìa khóa ra mở cửa. Vừa bước vào cửa là một quầy rượu khổng lồ, phía ngoài quầy rượu đặt một dãy ghế dài. Hai người liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục đi vào trong, lại là một thư viện nhỏ. Lý Hạ Thu xoay người đi lên lầu, nhìn mọi thứ trước mặt, lại ôm Hạ Hi Tuyền khóc lên lần nữa. Mà lần này thì Hạ Hi Tuyền không chảy nước mắt, chỉ ôm Lý Hạ Thu, để cho cô ấy thoải mái khóc. Đợi cô ấy khôi phục cảm xúc, Hạ Hi Tuyền mới mở miệng: “Làm sao bây giờ, chị muốn nghỉ việc ở Đại học C, môi trường làm việc tốt như vậy, đây quả thực là công việc mơ ước!”

Lý Hạ Thu cười gật đầu, kéo Hạ Hi Tuyền tiếp tục tham quan, lầu cuối còn có một phòng nghỉ, hai người ở trong phòng nghỉ để nguyên quần áo mà ngủ.

Thời gian giấc ngủ này hơi dài, cho đến tận năm giờ rưỡi, hai người mới tỉnh. Nhìn đồng hồ, vội vàng lái xe tới khách sạn. Trên đường, Lý Hạ Thu mở máy di động, mấy chục cái tin nhắn, “tít tít” làm toàn thân Lý Hạ Thu tê dại. Sau khi nhận xong, mới chịu gọi điện cho Ngụy Sở, Ngụy Sở liền nhận điện thoại ngay.

“Tổ tông của tôi ơi, các cô đến đâu rồi vậy?” Hôm nay, Ngụy Sở gọi cho các cô hai mươi mấy cuộc điện thoại, đều không gọi được, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì.

“À, có lẽ chúng tôi tới trễ một chút, lát nữa cậu cứ để cho bọn họ ăn trước đi nha!”

“Được, đi đường cẩn thận đấy!”

Sau khi Lý Hạ Thu cúp điện thoại, suy nghĩ một chút vẫn gọi điện thoại cho Từ Kiếm Phong, nói anh buổi tối tới tham gia bữa tiệc. Dĩ nhiên, Từ Kiếm Phong vui vẻ đồng ý, rồi cúp điện thoại. Nghiêng đầu nhìn Hạ Hi Tuyền hỏi: “Sao, cô giáo Hạ không dẫn người thân tới sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 33

Editor: Cogau

Hạ Hi Tuyền cười: “Người thân của chị á, một người thì ở đơn vị, còn hai người khác thì ở thành phố C rồi.”

“Ha ha ha . . .” Lý Hạ Thu cười thoải mái: “Aizz, chị định khi nào mới nói với Phương Minh Vĩ?”

“Thêm một thời gian nữa đi, chị muốn thăm dò cái nhìn của anh ấy đối với tụi nhỏ.”

“Vâng, chị nói cũng đúng, chẳng qua em thấy, mặc kệ là ai, tự nhiên vợ được hai đứa bé, ai không vui mừng chứ!”

Hạ Hi Tuyền giận: “Cái gì gọi là ‘tự nhiên vợ được’!”

“Vâng, vâng, không phải ‘tự nhiên vợ được’!”

“Được rồi, đừng có mà luôn nói chị, em đấy, bao giờ thì gả cho Từ Kiếm Phong vậy, chị thấy mẹ của anh ấy là một người mẹ chồng tốt đấy.” Hạ Hi Tuyền cho là cô ấy lo lắng chuyện này.

“Em biết rõ, mẹ của anh ấy rất tốt, nhưng em không tin tưởng hôn nhân.”

Hạ Hi Tuyền im lặng, đây chính là kết quả mà cô lo lắng nhất, hôn nhân của mình như vậy, thật sự là cô tìm không ra bất kỳ lý do gì mà nói để cô ấy tin tưởng vào hôn nhân: “Vây, còn Từ Kiếm Phong thì sao? Tiểu Hạ! Em cũng nên nghĩ cho anh ấy chút, anh ấy cũng hơn 30 tuổi rồi. Cứ mỗi lần anh ấy nói đến chuyện kết hôn là em lại âm ỉ với anh ấy một lần, cho dù tình cảm có tốt thì cũng không chịu được em gây gổ như vậy đâu.”

Lý Hạ Thu không nói lời nào, sao cô lại không biết chứ, nhưng thật sự cô không có dũng khí! Hạ Hi Tuyền thấy cô ấy không nói lời nào, cũng không nói tiếp, mà chỉ yên lặng lái xe.

Đến khách sạn thì đã bảy rưỡi. Từ Kiếm Phong đứng ở ngoài sảnh chờ, trong tay cầm một bó hoa hồng to. Người người tới lui đều nhìn anh ấy cười, Từ Kiếm Phong vẫn bình tĩnh ung dung đón nhận ánh mắt, rồi đi qua đi lại. Hạ Hi Tuyền đi phía trước, Lý Hạ Thu rơi lại phía sau một hai bước.

Từ Kiếm Phong vừa thấy Hạ Hi Tuyền đi vào, thì vội đón ngay. Người người qua lại còn tưởng rằng người mà Tổng giám đốc Từ đã đợi rất lâu là Hạ Hi Tuyền chứ, vì vậy cũng kinh ngạc nhìn Hạ Hi Tuyền. Hạ Hi Tuyền không chịu nổi ánh mắt như vậy, tự động bước sang bên cạnh hai bước. Cũng không thể làm chậm trễ người khác được!

Chờ hai người họ ôm đủ rồi, Hạ Hi Tuyền mới mở miệng trêu ghẹo: “Ôi, hai người này, tôi nói hai người, đang ở trước mặt mọi người đấy!” Lý Hạ Thu xin lỗi đẩy Từ Kiếm Phong ra. Khiến cho Từ Kiếm Phong bất mãn, liếc Hạ Hi Tuyền đang cười vui vẻ ở bên cạnh, trong lòng cực kỳ khó chịu: “Chị dâu, chị cũng không thể nói như vậy, nếu Minh Vi ở đây, nói không chừng cũng sẽ ôm chị như vậy đấy.”

Hạ Hi Tuyền bị anh ấy nói thì mặt đỏ lên, Lý Hạ Thu thấy chị ấy ngượng ngùng, thì nhéo người đàn ông của mình một cái: “Đi, lên đi!”

Chờ mấy người Hạ Hi Tuyền vào, thì đã khai tiệc được một lúc lâu. Hết cách rồi, vì ‘dân tình’ phần nộ. Mỗi người bị phạt 3 ly rượu trắng, Lý Hạ Thu uống một ly, còn lại Từ Kiếm Phong một mình uống hết năm ly. Khi đến phiên Hạ Hi Tuyền, nhân viên thân thuộc Đám Đại còn trêu ghẹo: “Tổng giám đốc Hạ, sao không dẫn theo người thân vậy ạ?”

Hạ Hi Tuyền cười: “Người thân đang bận! Sao, một mình tôi uống còn không được sao?”

“Được chứ, chẳng qua, nếu có người thân thì tại em mới rót rượu thoải mái, nhưng mà hôm nay mặc kệ có hay không có người thân ở đây, thì vẫn phải rót, có phải không các đồng chí?!” Người nói chuyện là người lần trước hậu thuẫn đã phản bội Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyền - Tiểu Đoàn!

“Đúng . . .!!!” Mọi người lớn tiếng phụ họa.

Hạ Hi Tuyền dờ khóc dờ cười chỉ vào cậu ta: “Cậu là đồ phản bội, còn dám nói nữa sao, lần trước là người nào phản bội tôi và tổng giám đốc Lý của các cậu ấy nhỉ? Hôm nay, muốn cùng tôi uống rượu à, được! Vậy nhất định phải uống với cậu, rồi sau đó mới tính tiếp. Nếu ai uống không được, thì không phải là tôi không nể mặt mấy người, mà là Tiểu Đoàn làm mất mặt mấy người trước đấy nha!”

Tiểu Đoàn kêu gào loạn cả lên, còn kéo cô vợ bên cạnh mình giả chết: “Em yêu, anh choáng váng quá!!” Nhìn cậu ta phô trương, mọi người cười ầm cả lên. Đám Đại liền kéo cô vợ của Tiểu Đoàn ăn xuống ngồi bên cạnh mình. Vợ của Tiểu Đoàn biết hôm nay họ rất vui, nên cũng chỉ cười hì hì, rồi còn khoát tay nói: “Em chưa nghe thấy gì đâu nha!”

“Ha ha ha . . .” Mọi người cười to, chỉ vào Tiểu Đoàn, nói: “Cậu xem đi, vợ cậu cũng không quản cậu rồi, sao, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

Hạ Hi Tuyền nhìn mấy người đó đánh lắc đầu cười khỏ, quay lại thì thấy Từ Kiếm Phong nhìn cô, liền nâng ly lên với anh, Từ Kiếm Phong cười đáp lễ, ngửa đầu uống cạn rượu trong ly.

Khi bữa tiệc tiến hành được khoảng phân nửa, cửa phòng tiệc bỗng nhiên bị mở ra. Hạ Hi Tuyền bị người kéo vào tít phía trong nói chuyện, ngẩng đầu nhìn, thấy là Phương Minh Vi và Từ Kiếm Phong cùng mấy người bạn thân, thì gật đầu theo thói quen.

Nhưng căn bản Hạ Hi không ngờ là nhóm người này lại tới chỗ cô, đang lúc Hạ Hi Tuyền cho rằng họ rời đi, nhưng quay đầu nhìn lại thì lại thấy nhóm người này đang bung ly rượu đi về phía cô. Hạ Hi Tuyền ngồi bất động, dần dần là cậu em họ của Phương Minh Vi – tên Phương Minh Hoa, nâng ly về phía Hạ Hi Tuyền: “Tổng giám đốc Hạ, xin chúc mừng!”

Hạ Hi Tuyền đang muốn đứng lên, chỉ nghe thấy một giọng nam khàn khàn trầm thấp vang lên: “Cái gì mà ‘Tổng giám đốc Hạ’ chứ, phải gọi là chị dâu!”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Phương Minh Vi đứng ở đó, khoe miệng nở nụ cười như có như không.

Thấy mọi người đều quay lại nhìn anh, Phương Minh Vi bình tĩnh đi tới trước mặt vợ mình, cầm ly rượu của Hạ Hi Tuyền lên, liếc Phương Minh Hoa: “Cậu Hoa gần đây rất rảnh rỗi ha!”

Phương Minh Hoa rất không có tiền đồ, ly rượu trong tay rung rung, cười nói: “Nào có, hôm nay cùng bạn bè gặp gỡ ở đây, không phải là nghe nói hai chị dâu ở đây chúc mừng sao, bọn em cũng tới chúc mừng một cái!”

Phương Minh Vi uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, sau đó cầm cái ly không giờ lên, ý nói đã uống xong. Mấy người nhóm Phương Minh Hoa thấy Phương Minh Vi đã uống, vội vàng nâng ly, nói một đồng lời chúc mừng, rồi lấy cớ có việc, chạy mất.

Sau khi bị những người này náo loạn như vậy, nhất thời có chút vắng vẻ. Lý Hạ Thu nhéo mạnh người đàn ông của mình một cái, trượng nghĩa đứng ra, chỉ vào Phương Minh Vi giới thiệu: “Các vị, đây chính là người thân của Tổng giám đốc Hạ chúng ta, hãy kính rượu nhanh lên!” điê~n đ@`n lê qu`y đơ^~n.cOm

Lời này vừa nói xong, Tiểu Đoàn vui vẻ nhìn vợ mình hô to: “Em yêu! Cuối cùng, anh cũng trở lại rồi, rốt cuộc họ cũng bỏ qua cho anh rồi, người thân Tổng giám đốc Hạ vạn tuế!”

Mọi người lại được trận cười ầm, rồi từng người từng người bắt đầu mời rượu Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vi.

Đến cuối thì Hạ Hi Tuyền đã say. Phương Minh Vi đỡ cô chõ xe lái lên ở cửa Khách sạn, lúc này Hạ Hi Tuyền cảm giác đã say, bắt đầu ca hát, mới đầu thì chỉ nhỏ giọng ngân nga. Phương Minh Vi không nghe rõ, nghĩ là cô nói gì, đưa tay vỗ lên mặt của cô: “Em ư hử gì vậy?”

Hạ Hi Tuyền nhìn anh ngây ngốc cười một tiếng, vô thức hát lên một câu, Phương Minh Vi lắng nghe, mới biết là ‘Bách Hợp cũng có mùa xuân’ của La Đại Hữu.

“Anh hãy biết rằng, em yêu anh nhớ anh, tình cảm nồng nàn không bao giờ đổi thay!” Hát đi hát lại, chỉ hát một câu này, Phương Minh Vi giật mình, hôn lên trán Hạ Hi Tuyền, ôm chặt cô vào lòng.

Về đến nhà, Hạ Hi Tuyền hơi tỉnh, đòi tắm. Phương Minh Vĩ muốn giúp cô thế nào cũng không chịu, hết cách rồi, chỉ giúp được cô lấy quần áo mà thôi, Phương Minh Vĩ lui ra, đến phòng vệ sinh khác nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ. Vào phòng đợi cô.

Hạ Hi Tuyền mặc áo choàng tắm, mơ mơ màng màng từ phòng tắm đi ra. Gò má đỏ bừng, tóc hơi ướt, nhìn Phương Minh Vĩ, toàn thân căng lên.

Thấy Phương Minh Vĩ ngồi ở đó, bừa bãi một cái rồi đi đến bên giường ngã xuống, đưa tay ôm lấy Phương Minh Vĩ, chân vô ý thức co lên, áo choàng tắm bị vén lên đến bắp đùi. Phương Minh Vĩ nhìn thấy, máu chảy thẳng lên đầu, nhưng nghĩ một chút vẫn kéo tay Hạ Hi Tuyền ra, anh không muốn xảy ra quan hệ lúc cô vô ý thức. diễ~n đa~n lê qu^y đo^c0m

Phương Minh Vĩ vừa tránh ra, Hạ Hi Tuyền liền kêu to: “Minh Vĩ . . . không cho phép anh đi . . .” Phương Minh Vĩ thở dài, xoay người lại rồi nằm xuống ôm Hạ Hi Tuyền, nghĩ thầm đợi lúc cô ngủ mình sẽ đi ra, thật sự là không chịu nổi loại cảm dỗ này đâu!

Ai biết cô gái này, căn bản là bất tỉnh nhưng tay lại lạnh lẽo trượt vào trong áo ngủ của anh, từ từ vuốt ve. Phương Minh Vĩ giữ chặt tay Hạ Hi Tuyền, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Em có biết em đang làm gì không?”

“Biết!” Phương Minh Vĩ kinh ngạc “Ừ” một tiếng. Hạ Hi Tuyền ngửa đầu, cười hi hi nói: “Sờ anh!”

Phương Minh Vĩ cảm thấy nếu anh có thể nhìn nữa thì anh không phải là đàn ông rồi, xoay người áp Hạ Hi Tuyền xuống dưới. Không biết Hạ Hi Tuyền có ý thức hay vô tình đưa tay tắt đèn.

Năng lực nhìn ban đêm của Phương Minh Vĩ cực tốt, nhẹ nhàng hôn lên trán Hạ Hi Tuyền, từ từ hôn xuống, tay cũng không ngừng vuốt ve, chậm chậm vuốt dọc theo bắp đùi lên, khi chạm tới khu rừng rậm rạp thì cô hống Phương Minh Vĩ nhất thời căng thẳng: “Cô gái chết tiết này, đương nhiên lại không mặc đồ lót!” Tay từ từ dò vào, phát hiện bông hoa của cô đã sớm ẩm ướt, Phương Minh Vĩ rút một tay ra nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình, rồi cởi luôn áo choàng tắm của Hạ Hi Tuyền ra, khi thấy vết sẹo trên bụng thì hơi ngăn người một chút. Rồi lại áp người xuống lần nữa, đưa tay xoa nắn hai viên tuyết trắng mềm mại, không ngừng hôn vuốt. Hạ Hi Tuyền thì rên rỉ một cách vô thức.

Khi cảm nhận người ở dưới thân đã chuẩn bị xong thì Phương Minh Vĩ mạnh mẽ xuyên vào cô. Hạ Hi Tuyền đau kêu lên thành tiếng, Phương Minh Vĩ cúi đầu hôn cô, cố gắng nhẫn nhịn hạ thân bất động, chờ cho Hạ Hi Tuyền thích ứng.

Thời gian dài như cả đời vậy, Phương Minh Vĩ xác định Hạ Hi Tuyền đã thích ứng, mới chậm rãi hoạt động, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng hung mãnh. Khi anh không ngừng ra vào, giọng yêu kiều của Hạ Hi Tuyền càng lúc càng lớn, không ngừng kêu: “Minh Vĩ, Minh Vĩ!”

Phương Minh Vĩ cũng không ngừng đáp lại cô, những va chạm dưới thân càng ngày càng mạnh mẽ. Khi kết thúc, Hạ Hi Tuyền đã sớm không có ý thức, chưa đầy hai phút đã ngủ mất rồi. Phương Minh Vĩ ôm cô, nhẹ nhàng hôn. Nghỉ ngơi mấy phút, xuống giường đi vào phòng tắm cầm cái khăn lông ra lau chùi kỹ càng cho Hạ Hi Tuyền. Dọn dẹp xong tất cả, lại ôm Hạ Hi Tuyền hài lòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 34

Editor: Cogau

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi Tuyền mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa hơi nhúc nhích, giữa hai chân truyền tới một cơn đau như xé, khiến Hạ Hi Tuyền lập tức tỉnh táo. Trong đầu từ từ nhớ lại tình huống tối hôm qua, Hạ Hi Tuyền then thùng dùng đôi tay che mặt. Thế nhưng vừa khẽ động, toàn thân lại truyền đến một cơn đau như bị xe đè qua vậy, aizz – hậu quả của tưng dục đây mà!

Hạ Hi Tuyền từ từ nhích người, chờ trở lại bình thường, nghiêng đầu liếc người đàn ông còn đang ngủ. Lập tức, lửa giận trong lòng bốc lên, nhéo mạnh cái mũi Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ thuận thế hôn lỏng bàn tay của Hạ Hi Tuyền. Sau đó, kéo vợ mình vào lòng, Hạ Hi Tuyền tức giận hét to: “Phương Minh Vĩ. . .!!!”

Kề đầu sờ Phương Minh Vĩ cười, mở mắt, thấy cô gái trong ngực tức giận, trong lòng cũng mềm nhũn, tiến tới định hôn cô. Hạ Hi Tuyền nghiêng đầu né tránh, tay chân cũng giãy giụa không ngừng. Phương Minh Vĩ dỗ dành cô, thấy Hạ Hi Tuyền nhất quyết không tha, một tay ôm chặt cô vào ngực, tay kia thì đưa xuống dưới người cô thăm dò, quả nhiên Hạ Hi Tuyền cũng không dám động dấy. Phương Minh Vĩ ngẩng đầu thấy Hạ Hi Tuyền nhìn anh chằm chằm, cười hỏi: “Còn muốn nữa không?”

Hạ Hi Tuyền không dám động cũng không dám nói chuyện, chỉ tròn mắt nhìn anh chằm chằm. Phương Minh Vĩ thấy cô như vậy, miệng thì cười, còn tay lại từ từ trượt lên, bỗng tay chạm được vào một vết sẹo, thì nhẹ nhàng vuốt ve. Phương Minh Vĩ cảm thấy người trong ngực bỗng chốc cứng ngắt, nhướn mày hỏi: “Vết sẹo trên bụng em là bị sao vậy?”

Hạ Hi Tuyền nghiêng người sang ôm chặt Phương Minh Vĩ, trong đầu không ngừng suy tính, có nên nói cho anh biết hay không đây? Có nên nói cho anh biết hay không đây? Ôi . . . vẫn nên thôi đi, rồi nói ra lý do sớm đã suy nghĩ xong: “Vết sẹo mổ viêm ruột thừa đây!”

Trong lòng Phương Minh Vĩ thoáng qua nghi vấn: “Mổ viêm ruột thừa sao vết mổ lớn như vậy chứ!”

Hạ Hi Tuyền chỉ sợ anh suy nghĩ lung tung, ôm lấy anh nũng nịu hỏi: “Có phải chê em khó coi không vậy?!”

Quả nhiên, Phương Minh Vĩ bỏ nghi vấn trong đầu ra, cúi đầu xuống hôn cô: “Làm sao lại chê chứ, chỉ sợ là em chê anh thôi!”

Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới cẩn thận nhìn vết sẹo trên người anh, có vết sẹo do súng đạn, có vết sẹo do dao khắp người. Không thể kìm nén được sự đau lòng, nước mắt rơi xuống: “Sao anh lại để mình khó coi thế chứ?”

Phương Minh Vĩ cẩn thận lau nước mắt giúp cô, an ủi: “Được rồi, đừng khóc, em không biết rằng những vết sẹo này càng làm cho anh . . . thêm vẻ đàn ông sao?”

“Hừ . . . ghét . . .!!!” Hạ Hi Tuyền bị anh chọc cười, sau đó mới chậm rãi nói: “Minh Vĩ, sau này anh phải trân trọng bản thân đấy, biết không, nếu không em sẽ đau lòng lắm!”

“Biết rồi, em cũng thế, nhớ phải trân trọng bản thân mình đấy . . .”

Hai người náo loạn một lúc trên giường rồi mới dậy. Sau khi Hạ Hi Tuyền đánh răng rửa mặt xong, đi ra đã thấy Phương Minh Vĩ ngồi ở đó xem ti vi rồi, kinh ngạc hỏi anh: “Hôm nay, anh không phải đến quân khu sao?”

“Không.” Phương Minh Vĩ ngượng ngùng sờ cái mũi.

“Vậy thì anh đi thay thường phục đi, đi dạo phố với em!” Hạ Hi Tuyền vui vẻ nói, vừa đúng hôm nay cô cũng không đi làm.

“Ừ, nhưng tối nay anh phải đi rồi.” Trong lòng Phương Minh Vĩ vẫn có chút áy náy đối với Hạ Hi Tuyền, sợ rằng nếu anh nói ra, cô lại nghĩ anh không nguyện ý đi dạo phố cùng.

Đi dạo gần tới trưa, trong tay đã xách vài bộ quần áo, tất cả đều là Hạ Hi Tuyền mua cho mình. Phương Minh Vĩ thì nằng nặc không mua, nhưng Hạ Hi Tuyền lại hùng hồn: “Minh Vĩ, anh có biết đối với một người phụ nữ mà nói, vẻ bề ngoài của người đàn ông của mình rất quan trọng đấy . . .”

Phương Minh Vĩ nhún mày nhìn cô, Hạ Hi Tuyền bấm mũi, đưa tay vén tóc.

“Ha ha ha . . . lỗ miệng, lỗ miệng. Đẹp trai, đẹp trai rồi.” Phương Minh Vĩ cho cô một ánh mắt - ‘em thật thức thời’. Sau đó kéo Hạ Hi Tuyền đi dạo tiếp, lầu bốn của Trung tâm thương mại là khu kinh doanh quần áo trẻ em, lầu năm là trang phục nam. Bởi vì Hạ Hi Tuyền vừa vào Trung tâm thương mại là lôi Phương Minh Vĩ lên lầu năm ngay, giờ thì muốn đến lầu ba khu trang phục nữ.

Đi qua lầu bốn, hiển nhiên là Phương Minh Vĩ đi xuống lầu dưới, nhưng lại bị Hạ Hi Tuyền kéo vào lầu bốn dạo.

“Này cô giáo Hạ, nhà chúng ta có trẻ con đâu, em vào đây ngắm nghía cái gì!” Phương Minh Vĩ bắt đắc dĩ nói.

“Aizz, bây giờ chưa có, sau này nhất định sẽ có!” Hạ Hi Tuyền giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, cô không biết những người mẹ khác mỗi lần thấy quần áo trẻ em đẹp đều muốn như cô hay không, quần áo này mà mặc cho tụi nhóc nhà mình thì rất đẹp đấy.

Nhìn gương mặt hưng phấn của Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ nuốt lại lời định nói, anh muốn nói rằng “Sau này, chúng ta sẽ không có con!” Nhưng Phương Minh Vĩ thấm thía rằng, nếu nói như vậy, đối với một người thì sẽ có biết bao đả kích! Nhìn cô, vì hưng phấn mà cả khuôn mặt đều rạng rỡ lên, Phương Minh Vĩ rất muốn tự hỏi mình rằng, có phải thế này là sai lầm rồi không, có phải như vậy là quá ích kỷ hay không!

Cũng bởi vì hưng phấn mà Hạ Hi Tuyền quên đi ánh mắt muốn nói lại thôi của Phương Minh Vĩ, kéo Phương Minh Vĩ rồi nhẹ giọng: “Mau nhìn, mau nhìn đi, bộ đồ này thật đẹp! Mặc cho cô con gái nhỏ thì nhất định xinh đẹp giống công chúa vậy, bộ bên cạnh cho cậu con trai cũng đẹp trai nha. Aizz, Minh Vĩ, anh thích con trai, hay con gái?” Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm Phương Minh Vĩ, mặt mong đợi.

“Con trai hay con gái đều được.” Phương Minh Vĩ mất tự nhiên nói.

Hạ Hi Tuyền cho là anh là xấu hổ, liền trêu ghẹo: “Oa . . . Anh thật tham lam nha, với điều kiện của anh mà sinh hai đứa thì chắc sẽ bị giáng chức đấy! Nhanh lên, hai chọn một.”

“Con gái đi!” Phương Minh Vĩ phụ họa cô.

“Con gái hay khóc . . .” Hạ Hi Tuyền nhớ tới con gái mình, oán trách nói.

“Vậy thì con trai!”

“Con trai hay đánh nhau!” diễ~nd @`nlẽ qu`y đơ^n.cOm

“Vậy, vậy thì tùy tiện đi . . .” Phương Minh Vĩ lòng không yên nói, con ư, đời này Phương Minh Vĩ cũng không thể có rồi, xem ra nên nói thật với Hạ Hi Tuyền.

“Minh Vĩ, anh không vui sao?” Hạ Hi Tuyền thấy cảm xúc của Phương Minh Vĩ biến hóa, phải nói là khi đi dạo đến lâu bốn, cô cũng đã thấy, không phải là anh biết cái gì rồi đấy chứ?! Hạ Hi Tuyền lập tức quyết định đi xuống, không đi dạo ở đây nữa.

Lôi kéo Phương Minh Vĩ xoay người rồi đi. “Sao thế?” Phương Minh Vĩ hỏi, vừa rồi còn hào hứng bùng bùng, chỉ chớp mắt là đã như vậy, phụ nữ đúng là hay thay đổi.

“Không sao nữa rồi, tạm thời em không muốn đi dạo, đi ăn cơm trước đi?”

“Được.”

Xuống lầu tìm tiệm cơm Tây, chọn xong món ăn, suy tính thật lâu Phương Minh Vĩ mới hỏi: “Hi Tuyền, em rất thích trẻ con sao?”

“Thích! Không phải trước kia anh cũng rất thích sao? Hồi đó, khi em và anh ra ngoài, nhìn thấy trẻ con, anh còn hưng phấn hơn em đó.”

“Đó là trước kia! Hi Tuyền, em thấy nếu không có con thì có được không?” Phương Minh Vĩ đoán, hỏi.

Hạ Hi Tuyền không thể tin nhìn anh: “Minh Vĩ, anh đùa gì thế? Yên tâm đi, nếu sau này có con, em sẽ vẫn chú ý đến anh.”

Phương Minh Vĩ không nói chuyện nữa, Hạ Hi Tuyền cho là anh nghe ra rồi, bắt đầu nói với anh những chuyện khác. Buổi chiều đi dạo tiếp, gần năm giờ hai người đi siêu thị một vòng mua đồ. Theo lẽ thường thì Phương Minh Vĩ nấu cơm, rửa chén, dọn dẹp nhà cửa xong thì về đơn vị. đi~nđ a`n3 qu`y đơ^n.c0m

Hôm sau, Hạ Hi Tuyền đến công ty đi làm. Hỏi Lý Hạ Thu phản ứng này của Phương Minh Vĩ có phải không bình thường hay không.

“Chỉ nói cho anh ấy biết chuyện Nguyên Bảo và Phương Chính rồi sao?” Lý Hạ Thu hỏi.

“Chưa nói.”

“Chưa nói á, vậy phản ứng này của anh ấy đúng là không bình thường thật.” Lý Hạ Thu phân tích.

“Ôi, ngày ngày chị phải giấu giếm như vậy cũng rất khó chịu, dứt khoát lúc chị về sẽ nói cho anh ấy biết!” Hạ Hi Tuyền nghĩ đến tình cảnh lúc sáng sớm hôm qua anh hỏi vết sẹo trên bụng cô, giấu giếm như vậy thật vất vả, hơn nữa còn là Phương Minh Vĩ nữa chứ.

“Nói cũng tốt, hi vọng đừng xảy ra sự chia lìa nào!” Lý Hạ Thu như có điều suy nghĩ nói, ngày hôm qua cô nghe nói chuyện mẹ Phương làm mấy ngày trước, Lý Hạ Thu tức giận cắn răng nghiêng lợi. Cũng may là không ai nói với Hạ Hi Tuyền chuyện đó.

Hạ Hi Tuyền trừng mắt nhìn cô ấy, có thể xảy ra sự chia lìa nào được chứ! Nhưng chợt nghĩ đến, đúng rồi, còn có một vấn đề mà cô vẫn trốn tránh. Đó là mẹ chồng cô: “Em nói mẹ của Minh Vĩ phải không?”

Trong lòng Lý Hạ Thu cả kinh, thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó mà! “Ha ha . . . không biết, em nghe nói mẹ Phương Minh Vĩ bị ba anh ấy đón đi, có lẽ phải hai ba tháng mới về được.”

Hạ Hi Tuyền hồ nghi nhìn cô ấy một cái, đón đi ư, sau đó vừa nghĩ, có phải là Phương Minh Vĩ làm không đây?! Không biết mẹ Phương nhìn thấy cô thì về mặt sẽ sao đây?

Aizz . . . Hạ Hi Tuyền lắc lắc đầu, chẳng buồn nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 35

Editor: Cogau

Sau khi Phương Minh Vĩ trở về đơn vị, suốt đêm cũng không ngủ. Hôm nay, phản ứng của Hạ Hi Tuyền khiến anh hoàn toàn kinh hãi. Lúc đầu nhắc tới con cái, Hạ Hi Tuyền đều là gương mặt ghét bỏ. Nhưng hôm nay phản ứng của cô quá ngoài dự đoán của mình rồi! Nếu như nói cho cô biết sự thật, với tính cách của cô thì nhất định sẽ ôm anh khóc, nói: “Sao anh không nói sớm cho em biết, không sao đâu, chúng ta không cần có con, đừng căng thẳng.”

Nhưng anh không thể ích kỷ như vậy được, giờ cô thích con nít như vậy. Không thể không cân nhắc qua việc nhận nuôi, nhưng như vậy đối với Hạ Hi Tuyền quá không công bằng.

Có lẽ thật sự anh nên buông tay, vốn anh cũng không nên dây dưa Hạ Hi Tuyền. Chỉ là ai có thể khống chế tình cảm được đây! Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Minh Vĩ đau đớn dâng trào. Lắc đầu cười khổ, Phương Minh Vĩ, đời này mày phải chịu số phận độc thân đi!

“Nếu toàn bộ Dự án Sân vận động hoàn thành, thì công ty phải chuẩn bị đổi chỗ.” Lý Hạ Thu tuyên bố, tất cả mọi người tròn tròn mắt. Sau đó theo thói quen nhìn về phía Ngụy Sở, thấy Ngụy Sở cũng là mặt mờ mờ. Sau đó lại đem ánh mắt chuyển sang Hạ Hi Tuyền!

Hạ Hi Tuyền nhìn bọn họ nét mặt buồn cười, hắng giọng một cái: “Thế này, hôm nay chúng tôi phải đến công ty mới xem một chút, tất cả đều đi, xem các bạn có hài lòng không?”

“Này Tổng giám đốc Hạ, ở đâu vậy?” Tiểu Đoàn hỏi.

“À, ở Tây Tứ Hoàn . . .”

“Cái gì . . . Tây Tứ Hoàn, xa như vậy à, điên rồi sao?!” Tiểu Đoàn kêu lên, bây giờ công ty đang ở Đông Tam Hoàn, di chuyển quá xa đi!

“Được rồi, chúng tôi cũng chưa nói không chuyển không được, để tới xem rồi nói, được không? Các bạn?” Hạ Hi Tuyền bắt đầu đã nói, cô đã biết là sẽ có phản ứng này.

Dọc đường đi, mấy người Ngụy Sở cùng Tiểu Đoàn nói liên tục: “Điên rồi, điên rồi, hai cô này điên rồi, tôi muốn gọi điện thoại cho người đàn ông của hai người, để họ dẫn hai người về.”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, một trận buồn cười.

Chờ tất cả mọi người đến đông đủ, Lý Hạ Thu mới lấy chìa khóa mở rộng cổng ra: “Sau khi tham quan xong, hãy nói cho tôi biết, cảm tưởng của mọi người, nếu thật sự không muốn tới, thì mọi người cũng có thể đi làm ở công ty cũ, nơi đó tạm thời còn phải nhờ người trông nom!”

Chờ tất cả mọi người đi vào, Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu - hai người đi tới trong sân, ngồi xuống. Quả nhiên, trong nhà vang lên một loạt tiếng thét chói tai, hai người nhìn nhau cười. Hạ Hi Tuyền như ảo thuật, từ trong túi xách lấy ra hai lọ sữa canxi, cùng Lý Hạ Thu mỗi người một lọ cầm chơi.

Tiểu Đoàn từ ban công thò người ra, nhìn thấy Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong sân, kích động hô to: “Ma đầu Lý, đây là thật sao?”

Lý Hạ Thu rầm một tiếng, ném lọ sữa canxi trong tay về phía Tiểu Đoàn, đứng lên hét: “Con mẹ nó chứ, cậu gọi tôi là gì?”

Tiểu Đoàn ảo não chạy mất, Hạ Hi Tuyền ở bên cười ha ha. Lý Hạ Thu quay đầu lại, đoạt lấy lọ sữa canxi trong tay Hạ Hi Tuyền, tức giận hít thở, thấy cô còn cười: “Cười, cười cái em gái nhà chị à?”

“Ha ha ha ha ha ha . . . ma đầu Lý . . .” Hạ Hi Tuyền nằm trên bàn cười ha ha. Lý Hạ Thu uống sặc lọ sữa canxi trong tay, đứng ở trong sân kêu: “Tiểu Đoàn, cậu nghe rõ cho tôi, chờ sau khi chúng ta chuyển qua đây, thì cậu phải ở lại công ty nửa năm cho tôi đấy!” Vừa dứt lời, một loạt tiếng hoan hô cùng tiếng kêu rên bên trong vang lên.

Tham quan xong, mọi người ngồi ở đó nhìn Lý Hạ Thu. Chẳng ai dám lên tiếng, cuối cùng Hạ Hi Tuyền thật sự là không nhìn nổi, ra ngoài giảng hòa: “Được rồi, về chúng ta xem ngày nào Hoàng Đạo, thì chuyển được không?”

“Được ạ . . .”

Tiếng vỗ tay vang lên, Tiểu Đoàn lặng lẽ di chuyển tới sau lưng Hạ Hi Tuyền, đưa tay kéo kéo vạt áo Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn cậu ta: “À Tổng giám đốc Hạ này, hồi này không phải em cố ý, thật không phải mà, chị giúp em nói tốt một chút đi!”

Hạ Hi Tuyền cố tình làm khó: “Tiểu Đoàn, vừa rồi em cũng đã nghe đấy, ngay cả chị cũng bị mắng. Cho nên, tự em cầu phúc đi!”

Lời Hạ Hi Tuyền vừa nói xong, Tiểu Đoàn thật muốn khóc, nếu phải ở lại Công ty nửa năm, vậy thì có nghĩa là Dự án nửa năm sau cũng không có phần của cậu ta rồi. “Tổng giám đốc Hạ, em xin chị, nếu như em mà phải ở lại công ty nửa năm, nhất định vợ em sẽ ly dị em mất.” Bằng bất cứ giá nào, cái này gọi là ‘không phải bỏ vợ mà công việc vẫn ổn’, Tiểu Đoàn nghĩ thầm.

“Phi . . .” Hạ Hi Tuyền bị cậu ta nói xong dờ khóc dờ cười, đưa tay đập cậu ta một cái: “Được rồi, cậu chỉ có chút tiền đồ như vậy thôi sao, Tổng giám đốc Lý của mấy người chỉ tức giận trong chốc lát, hai ngày nữa sẽ ổn thôi, gần đây cô ấy vui vẻ nhưng chẳng qua mấy người gọi cô ấy như vậy quá thật hơi quá mức đấy!”

“Vâng vâng, sau này sẽ không thế nữa ạ, sẽ không!”

“Được rồi, bây giờ trở về công ty làm việc đi!”

Lúc tối, Phương Minh Vĩ từ đơn vị về. Hai người cùng ăn cơm tối, Hạ Hi Tuyền nói chuyện buổi sáng cho anh nghe. Phương Minh Vĩ chỉ cười, Hạ Hi Tuyền kỳ quái nhìn anh: “Minh Vĩ, anh sao vậy?”

Phương Minh Vĩ nhìn cô, thất thần trong chốc lát, trong lòng mơ hồ chờ đợi, nếu thời gian dừng ở giờ phút này thì tốt biết bao. “À, không có gì, công việc có chút mệt mỏi thôi!”

“Vậy khi nào thì anh trở lại đơn vị?”

“Sáng ngày mai.”

“Nhanh thế sao, nếu công việc mệt mỏi, anh cũng không cần chạy như vậy đâu.” Hạ Hi Tuyền đau lòng nói.

Phuong Minh Vi sờ mặt của cô: “Không việc gì, anh chỉ muốn gặp em một chút.”

Hạ Hi Tuyền xoa xoa lòng bàn tay của anh, cười mặt mày cong cong, trong lòng càng ngày càng kỳ quái, hôm nay Phuong Minh Vi rất kỳ lạ, làm cô rất lo lắng. Nhưng cô lại không biết kỳ quái ở chỗ nào, nhưng vừa nghĩ tới anh trở lại gặp mình, những lo lắng đó lại tan thành mây khói.

“Được rồi, nếu thủ trưởng nhà ta mệt mỏi, vậy hôm nay em sẽ rửa chén, để cho anh làm ông chủ một ngày.” Phuong Minh Vi nghe xong thì bật cười, kéo tay của cô: “Thôi, để anh rửa đi.”

“Không được, Minh Vi, anh ngồi đó giữ em!” Hạ Hi Tuyền chỉ vào ghế sa lon, làm bộ tức giận nói.

Phuong Minh Vi bất đắc dĩ: “Vậy cũng tốt, cần giúp một tay thì em nói nhé.” Hạ Hi Tuyền trừng mắt liếc anh một cái quay đầu bước đi.

Sau khi Hạ Hi Tuyền dọn dẹp xong, vui mừng đứng ở trước mặt Phuong Minh Vi, chào một cái: “Bảo cáo thủ trưởng, công việc đã làm xong, xin mời nghiệm thu ạ!”

Phuong Minh Vi thờ dãi, chụp được tay trái của cô: “Chào thì phải dùng tay phải.” Nói xong tự mình làm mẫu một cái. Sau đó lại捏 cái mũi của cô: “Làm vợ quân nhân, mà ngay cả một quân lễ cũng không nhớ, em có bề mặt không!”

“Aizz . . . quên rồi sao . . . Nhanh, xem xem công việc em làm thế nào.” Hạ Hi Tuyền đẩy Phuong Minh Vi đi về phía trước, Phuong Minh Vi nghiêm túc kiểm tra, sau khi kiểm tra xong nhìn Hạ Hi Tuyền tán thưởng: “Chà chà!!! Không nhìn ra nha, cô giáo Hạ, trước kia em giấu nghề phải không!”

“Cái gì chứ, người ta chỉ không muốn làm thôi, sao, sạch sẽ chứ!” Hạ Hi Tuyền hả hê nói.

“Ừ, như vậy anh cũng yên tâm!” Phuong Minh Vi âm thầm gật đầu, như vậy có phải có nghĩa là anh có thể an tâm buông tay hay không?!

Ngày hôm sau, Phuong Minh Vi đưa Hạ Hi Tuyền đến công ty, ngay sau đó thì tới một Hội quán tư nhân ở thành phố B, hôm nay Trần Mẫn hẹn anh. Không biết Từ Kiếm Phong dùng thủ đoạn gì, mà triệu hồi được Trần Mẫn về Đơn vị Đặc công. Hôm qua Trần Mẫn gọi điện thoại cho Phuong Minh Vi, kêu khóc loạn cả lên trong điện thoại, yêu cầu muốn gặp mặt Phuong Minh Vi. Phuong Minh Vi cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là hẹn cô ta gặp mặt ở đây hôm nay.

Đến nơi, Trần Mẫn đã ngồi ở đó đợi. Vừa thấy Phuong Minh Vi đi vào đã kích động đứng lên: “Minh Vi . . .” Cô Trần ủy khuất gọi.

Phuong Minh Vi nhìn thế, trong lòng không kiên nhẫn: “Cô gọi tôi tới có chuyện gì sao?”

“Là anh để cho người ta điều em về Đơn vị Đặc công . . .?!” Trần Mẫn hỏi.

“Không phải!” Phuong Minh Vi nói thật.

“Làm sao có thể, Phuong Minh Vi, trừ anh ra thì em chẳng nghĩ ra được là ai.” Trần Mẫn không khống chế được tâm tình của mình.

“Cô còn không đáng để tôi phải hao tổn tâm tư vậy. Trần Mẫn, tôi cũng đã sớm nói chúng ta không thể nào, cô cho rằng lấy được lòng của mẹ tôi, sau đó tung lời đồn đại, thì tôi sẽ lấy cô sao? Trần Mẫn, cô trở nên ngây thơ như vậy từ khi nào thế?”

Trần Mẫn cúi đầu không nói lời nào, ánh mắt bây giờ của Phuong Minh Vi quá đáng sợ! Những ngày qua cô không liên lạc được với mẹ Phuong thì sốt ruột muốn chết, rất nhiều người thấy cô cũng chỉ chỉ chỗ chỗ, nói rất nhiều lời khó nghe. Vừa định oán trách mấy câu, ai biết có Quyết định ở trên xuống nói điều cô về Đơn vị Đặc công. Trần Mẫn quỳnh cả lên, giờ mà cô bị điều tới Đơn vị Đặc công thì không phải chuyện với Phuong Minh Vi cũng bị nhờ hay sao. Gọi điện thoại cho mẹ, thì mẹ Trần mừng cô vô dụng, sau đó mới nói là lệnh trực tiếp từ trên xuống, cô phải chấp hành. Nghĩ tới những ngày qua bị uất ức, nước mắt Trần Mẫn là chảy ròng ròng.

“Aizz . . .” Phuong Minh Vi cười lạnh: “Được rồi, ở đó một thời gian, tôi sẽ liên lạc với Đoàn trưởng Hứa, để nhờ ông ấy điều chuyển cô về.” Phuong Minh Vi đứng lên, cầm mũ đội lên.

Trần Mẫn thấy Phuong Minh Vi đi, đứng lên đuổi theo. Ôm cổ Phuong Minh Vi: “Phuong Minh Vi, em thật sự yêu anh, anh đừng từ chối em có được không?”

Phuong Minh Vi giẫy khỏi cô, bắt được tay của cô, lạnh lùng quát to: “Trần Mẫn, cô lý trí chút đi!”

Trần Mẫn khóc lắc đầu: “Em không lý trí được . . .”

“Trần Mẫn, tôi có người yêu rồi.” Phuong Minh Vi nói ra sự thật.

“Anh lừa em . . . em không tin.”

“Không lừa cô đâu, đó là vợ cũ của tôi . . .” Nói đến vợ cũ thì trong mắt Phuong Minh Vi dâng lên một tia dịu dàng. Trần Mẫn nhìn thấy thế, thoát khỏi

tay Phương Minh Vĩ, Trần Mẫn từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt không ngừng tuôn. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy chứ! Anh ấy có người trong lòng rồi ư, nhưng tất cả mọi người đều nói với cô, rằng Phương Minh Vĩ và cô là một cặp trời sinh, cô sẽ kết hôn cùng anh. “Ahh . . .” Trần Mẫn kích động la to.

Phương Minh Vĩ nhìn bộ dáng này của cô ta, trong lòng cũng có chút áy náy, dù sao cũng là anh không xử lý tốt. Ngồi xổm xuống đỡ cô ta lên: “Trần Mẫn, tôi đưa cô về.”

Trần Mẫn gật đầu, vẫn đắm chìm trong nỗi bi thương đó, kệ cho Phương Minh Vĩ đỡ lên xe.

Nhưng, điều mà Phương Minh Vĩ không ngờ chính là màn này lại rơi vào trong mắt của Hạ Hi Tuyền.

Sáng nay, Hạ Hi Tuyền đến công ty, liền bị Lý Hạ Thu tóm được.

“Ngươi lại phát điên vì cái gì đây?” Hạ Hi Tuyền trừng mắt hỏi.

“Các cụ ‘nhà em’ nói muốn gặp em . . .”

“Hà, vậy thì em cứ đi đi!” Hạ Hi Tuyền không hề gì, nói.

“Ha ha . . . Tổng giám đốc Hạ, cô giáo Hạ . . .” Lý Hạ Thu cợt xát Hạ Hi Tuyền, nịnh hót kêu.

“Thôi đi, chị sẽ không đi với em đâu.” Hạ Hi Tuyền cự tuyệt nói, cũng biết cô ấy có ý này.

“Aizz, chị đi cùng với em đi, tới nơi chị cứ ở trên xe không cần xuống, được chưa?”

Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm Lý Hạ Thu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, đi đi, nói trước, đến nơi chị không lên đâu nha.”

“Được . . . chị cứ đưa em đến cửa sau là được.” Lý Hạ Thu cười nhăn nhở.

Đưa Lý Hạ Thu đến cửa sau, Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong xe chờ, ai biết chưa đầy hai phút, nhân viên bảo vệ tới gõ cửa sổ xe, nói cô lái xe đến cửa trước chờ. Hạ Hi Tuyền chẳng muốn lý luận với anh ta, lái xe thẳng đến cửa trước. Nghĩ thầm, người bảo vệ này thật đúng là tận tình với công việc, nếu không phải xe quen thì quyết không cho dừng ở đây, đoán chừng nếu hôm nay lái xe của Lý Hạ Thu đến, có khi anh ta còn phải mang bình trà đến cho cô ấy chứ!

Chính là bởi vì hôm nay không lái xe của Lý Hạ Thu đến, cho nên Phương Minh Vĩ không chú ý tới chiếc màu đen thương vụ đó, có một người ngồi ở bên trong.

Nhớ lại một màn vừa xảy trước mắt, Hạ Hi Tuyền như bị sét đánh trúng. Cô rất xác định người vừa rồi là Phương Minh Vĩ, rõ ràng lại lờ lờ kéo kéo, diu người phụ nữ khác. Hạ Hi Tuyền tức giận, toàn thân run lên, Phương Minh Vĩ lại lừa cô. Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong xe cắn mu bàn tay, ngồi nửa giờ không nhúc nhích.

Sau khi Lý Hạ Thu lên xe, Hạ Hi Tuyền mới bình tĩnh lại, cười với Lý Hạ Thu: “Được rồi, vậy chúng ta về thôi.”

“Hạ Hi Tuyền, chị có chuyện gì sao, em gọi nhiều cuộc điện thoại mà chị đều không nghe máy.” Lý Hạ Thu từ cửa sau đi ra, tìm mãi cũng không thấy xe, gọi điện thoại cũng không nghe, cuối cùng người bảo vệ nói cho cô ấy biết, Hạ Hi Tuyền ở phía cửa trước.

“Xin lỗi, chị không nghe thấy.”

Lý Hạ Thu thấy Hạ Hi Tuyền có gì đó bất thường nhưng cũng chẳng dám nói gì.

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Hi Tuyền cũng trầm tĩnh khác thường. Lý Hạ Thu cho là chị ấy nhớ con, quan tâm nói: “Ngày mai sẽ chuyển công ty qua, ngày mốt chị về đi, vừa đúng tới Chủ nhật cho hai đứa đi chơi, thuận tiện đưa Phương Minh Vĩ về luôn. Ha ha, hai bảo bối nhà chị có lẽ vui muốn ngất đi mất, còn Phương Minh Vĩ . . . ha ha . . .”

Hạ Hi Tuyền gượng cười cho qua chuyện!

Hôm sau, Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho Phương Minh Vĩ: “Ngày mai anh có rảnh không?”

“Rảnh, sao vậy?” Mấy hôm nay, Phương Minh Vĩ đều đang suy tính xem nên nói với Hạ Hi Tuyền thế nào, cho nên không dám gọi điện thoại cho cô.

“Vậy anh về đi, ngày mai em đi rồi!”

“Được, vậy mai ăn cơm trưa xong thì anh về!”

“Vâng, được.” Hạ Hi Tuyền cúp điện thoại, trong lòng bồn chồn không thôi, Phương Minh Vĩ, em có nên nói cho anh biết không? Anh đáng giá để em tin tưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: CHƯƠNG 35

Editor: Cogau

Sau khi Phuong Minh Vi trở về đơn vị, suốt đêm cũng không ngủ. Hôm nay, phản ứng của Hạ Hi Tuyền khiến anh hoàn toàn kinh hãi. Lúc đầu nhắc tới con cái, Hạ Hi Tuyền đều là gương mặt ghét bỏ. Nhưng hôm nay phản ứng của cô quá ngoài dự đoán của mình rồi! Nếu như nói cho cô biết sự thật, với tính cách của cô thì nhất định sẽ ôm anh khóc, nói: “Sao anh không nói sớm cho em biết, không sao đâu, chúng ta không cần có con, đừng căng thẳng.”

Nhưng anh không thể ích kỷ như vậy được, giờ cô thích con nít như vậy. Không thể không cân nhắc qua việc nhận nuôi, nhưng như vậy đối với Hạ Hi Tuyền quá không công bằng.

Có lẽ thật sự anh nên buông tay, vốn anh cũng không nên dây dưa Hạ Hi Tuyền. Chỉ là ai có thể khống chế tình cảm được đây! Nghĩ tới đây, trong lòng Phuong Minh Vi đau đớn dâng trào. Lắc đầu cười khổ, Phuong Minh Vi, đời này mày phải chịu số phận độc thân đi!

“Nếu toàn bộ Dự án Sân vận động hoàn thành, thì công ty phải chuẩn bị đổi chỗ.” Lý Hạ Thu tuyên bố, tất cả mọi người tròn tròn mắt. Sau đó theo thói quen nhìn về phía Ngụy Sở, thấy Ngụy Sở cũng là mặt mờ mờ. Sau đó lại đem ánh mắt chuyển sang Hạ Hi Tuyền!

Hạ Hi Tuyền nhìn bọn họ nét mặt buồn cười, hắng giọng một cái: “Thế này, hôm nay chúng tôi phải đến công ty mới xem một chút, tất cả đều đi, xem các bạn có hài lòng không?”

“Này Tổng giám đốc Hạ, ở đâu vậy?” Tiểu Đoàn hỏi.

“À, ở Tây Tứ Hoàn . . .”

“Cái gì . . . Tây Tứ Hoàn, xa như vậy à, điên rồi sao?!” Tiểu Đoàn kêu lên, bây giờ công ty đang ở Đông Tam Hoàn, di chuyển quá xa đi!

“Được rồi, chúng tôi cũng chưa nói không chuyển không được, để tới xem rồi nói, được không? Các bạn?” Hạ Hi Tuyền bắt đầu đi nói, cô đã biết là sẽ có phản ứng này.

Dọc đường đi, mấy người Ngụy Sở cùng Tiểu Đoàn nói liên tục: “Điên rồi, điên rồi, hai cô này điên rồi, tôi muốn gọi điện thoại cho người đàn ông của hai người, để họ dẫn hai người về.”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, một trận buồn cười.

Chờ tất cả mọi người đến đông đủ, Lý Hạ Thu mới lấy chìa khóa mở rộng cổng ra: “Sau khi tham quan xong, hãy nói cho tôi biết, cảm tưởng của mọi người, nếu thật sự không muốn tới, thì mọi người cũng có thể đi làm ở công ty cũ, nơi đó tạm thời còn phải nhờ người trông nom!”

Chờ tất cả mọi người đi vào, Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu - hai người đi tới trong sân, ngồi xuống. Quả nhiên, trong nhà vang lên một loạt tiếng thét chói tai, hai người nhìn nhau cười. Hạ Hi Tuyền như ảo thuật, từ trong túi xách lấy ra hai lọ sữa canxi, cùng Lý Hạ Thu mỗi người một lọ cầm chơi.

Tiểu Đoàn từ ban công thò người ra, nhìn thấy Lý Hạ Thu và Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong sân, kích động hô to: “Ma đầu Lý, đây là thật sao?”

Lý Hạ Thu rầm một tiếng, ném lọ sữa canxi trong tay về phía Tiểu Đoàn, đứng lên hét: “Con mẹ nó chứ, cậu gọi tôi là gì?”

Tiểu Đoàn ảo não chạy mất, Hạ Hi Tuyền ở bên cười ha ha. Lý Hạ Thu quay đầu lại, đoạt lấy lọ sữa canxi trong tay Hạ Hi Tuyền, tức giận hít thở, thấy cô còn cười: “Cười, cười cái em gái nhà chị à?”

“Ha ha ha ha ha . . . ma đầu Lý . . .” Hạ Hi Tuyền nằm trên bàn cười ha ha. Lý Hạ Thu uống sáo lọ sữa canxi trong tay, đứng ở trong sân kêu: “Tiểu Đoàn, cậu nghe rõ cho tôi, chờ sau khi chúng ta chuyển qua đây, thì cậu phải ở lại công ty nửa năm cho tôi đấy!” Vừa dứt lời, một loạt tiếng hoan hô cùng tiếng kêu rên bên trong vang lên.

Tham quan xong, mọi người ngồi ở đó nhìn Lý Hạ Thu. Chẳng ai dám lên tiếng, cuối cùng Hạ Hi Tuyền thật sự là không nhìn nổi, ra ngoài giảng hòa: “Được rồi, về chúng ta xem ngày nào Hoàng Đạo, thì chuyển được không?”

“Được ạ . . .”

Tiếng vỗ tay vang lên, Tiểu Đoàn lặng lẽ di chuyển tới sau lưng Hạ Hi Tuyền, đưa tay kéo kéo vạt áo Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn cậu ta: “À Tổng giám đốc Hạ này, hồi này không phải em cố ý, thật không phải mà, chị giúp em nói tốt một chút đi!”

Hạ Hi Tuyền cố tình làm khó: “Tiểu Đoàn, vừa rồi em cũng đã nghe đấy, ngay cả chị cũng bị mắng. Cho nên, tự em cầu phúc đi!”

Lời Hạ Hi Tuyền vừa nói xong, Tiểu Đoàn thật muốn khóc, nếu phải ở lại Công ty nửa năm, vậy thì có nghĩa là Dự án nửa năm sau cũng không có phần của cậu ta rồi. “Tổng giám đốc Hạ, em xin chị, nếu như em mà phải ở lại công ty nửa năm, nhất định vợ em sẽ ly dị em mất.” Bằng bất cứ giá nào, cái này gọi là ‘không phải bỏ vợ mà công việc vẫn ổn’, Tiểu Đoàn nghĩ thầm.

“Phi . . .” Hạ Hi Tuyền bị cậu ta nói xong dờ khóc dờ cười, đưa tay đập cậu ta một cái: “Được rồi, cậu chỉ có chút tiền đồ như vậy thôi sao, Tổng giám đốc Lý của mấy người chỉ tức giận trong chốc lát, hai ngày nữa sẽ ổn thôi, gần đây cô ấy vui vẻ nhưng chẳng qua mấy người gọi cô ấy như vậy quá thật hơi quá mức đấy!”

“Vâng vâng, sau này sẽ không thế nữa ạ, sẽ không!”

“Được rồi, bây giờ trở về công ty làm việc đi!”

Lúc tối, Phương Minh Vĩ từ đơn vị về. Hai người cùng ăn cơm tối, Hạ Hi Tuyền nói chuyện buổi sáng cho anh nghe. Phương Minh Vĩ chỉ cười, Hạ Hi Tuyền kỳ quái nhìn anh: “Minh Vĩ, anh sao vậy?”

Phương Minh Vĩ nhìn cô, thất thần trong chốc lát, trong lòng mơ hồ chờ đợi, nếu thời gian dừng ở giờ phút này thì tốt biết bao. “À, không có gì, công việc có chút mệt mỏi thôi!”

“Vậy khi nào thì anh trở lại đơn vị?”

“Sáng ngày mai.”

“Nhanh thế sao, nếu công việc mệt mỏi, anh cũng không cần chạy như vậy đâu.” Hạ Hi Tuyền đau lòng nói.

Phương Minh Vĩ sờ mặt của cô: “Không việc gì, anh chỉ muốn gặp em một chút.”

Hạ Hi Tuyền xoa xoa lòng bàn tay của anh, cười mặt mày cong cong, trong lòng càng ngày càng kỳ quái, hôm nay Phương Minh Vĩ rất kỳ lạ, làm cô rất lo lắng. Nhưng cô lại không biết kỳ quái ở chỗ nào, nhưng vừa nghĩ tới anh trở lại gặp mình, những lo lắng đó lại tan thành mây khói.

“Được rồi, nếu thủ trưởng nhà ta mệt mỏi, vậy hôm nay em sẽ rửa chén, để cho anh làm ông chủ một ngày.” Phương Minh Vĩ nghe xong thì bật cười, kéo tay của cô: “Thôi, để anh rửa đi.”

“Không được, Minh Vĩ, anh ngồi đó giữ em!” Hạ Hi Tuyền chỉ vào ghế sa lon, làm bộ tức giận nói.

Phương Minh Vĩ bất đắc dĩ: “Vậy cũng tốt, cần giúp một tay thì em nói nhé.” Hạ Hi Tuyền trừng mắt liếc anh một cái quay đầu bước đi.

Sau khi Hạ Hi Tuyền dọn dẹp xong, vui mừng đứng ở trước mặt Phương Minh Vĩ, chào một cái: “Báo cáo thủ trưởng, công việc đã làm xong, xin mời nghiệm thu ạ!”

Phương Minh Vĩ thờ dãi, chụp được tay trái của cô: “Chào thì phải dùng tay phải.” Nói xong tự mình làm mẫu một cái. Sau đó lại捏 cái mũi của cô: “Làm vợ quân nhân, mà ngay cả một quân lễ cũng không nhớ, em có bề mặt không!”

“Aizz . . . quên rồi sao . . . Nhanh, xem xem công việc em làm thế nào.” Hạ Hi Tuyền đẩy Phương Minh Vĩ đi về phía trước, Phương Minh Vĩ nghiêm túc kiểm tra, sau khi kiểm tra xong nhìn Hạ Hi Tuyền tán thưởng: “Chà chà!!! Không nhìn ra nha, cô giáo Hạ, trước kia em giấu nghề phải không!”

“Cái gì chứ, người ta chỉ không muốn làm thôi, sao, sạch sẽ chứ!” Hạ Hi Tuyền há hê nói.

“Ừ, như vậy anh cũng yên tâm!” Phương Minh Vĩ âm thầm gật đầu, như vậy có phải có nghĩa là anh có thể an tâm buông tay hay không?!

Ngày hôm sau, Phương Minh Vĩ đưa Hạ Hi Tuyền đến công ty, ngay sau đó thì tới một Hội quán tư nhân ở thành phố B, hôm nay Trần Mẫn hẹn anh. Không biết Từ Kiếm Phong dùng thủ đoạn gì, mà triệu hồi được Trần Mẫn về Đơn vị Đặc công. Hôm qua Trần Mẫn gọi điện thoại cho Phương Minh Vĩ, kêu khóc loạn cả lên trong điện thoại, yêu cầu muốn gặp mặt Phương Minh Vĩ. Phương Minh Vĩ cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là hẹn cô ta gặp mặt ở đây hôm nay.

Đến nơi, Trần Mẫn đã ngồi ở đó đợi. Vừa thấy Phương Minh Vĩ đi vào đã kích động đứng lên: “Minh Vĩ . . .” Cô Trần ủy khuất gọi.

Phương Minh Vĩ nhìn thế, trong lòng không kiên nhẫn: “Cô gọi tôi tới có chuyện gì sao?”

“Là anh để cho người ta điều em về Đơn vị Đặc công . . .?!” Trần Mẫn hỏi.

“Không phải!” Phương Minh Vĩ nói thật.

“Làm sao có thể, Phương Minh Vĩ, trừ anh ra thì em chẳng nghĩ ra được là ai.” Trần Mẫn không không chế được tâm tình của mình.

“Cô còn không đáng để tôi phải hao tổn tâm tư vậy. Trần Mẫn, tôi cũng đã sớm nói chúng ta không thể nào, cô cho rằng lấy được lòng của mẹ tôi, sau đó tung lời đồn đại, thì tôi sẽ lấy cô sao? Trần Mẫn, cô trở nên ngây thơ như vậy từ khi nào thế?”

Trần Mẫn cúi đầu không nói lời nào, ánh mắt bây giờ của Phương Minh Vĩ quá đáng sợ! Những ngày qua cô không liên lạc được với mẹ Phương thì sót

ruột muốn chết, rất nhiều người thấy cô cũng chỉ chỉ chỗ chỗ, nói rất nhiều lời khó nghe. Vừa định oán trách mấy câu, ai biết có Quyết định ở trên xuống nói điều cô về Đơn vị Đặc công. Trần Mẫn quýnh cả lên, giờ mà cô bị điều tới Đơn vị Đặc công thì không phải chuyện với Phương Minh Vĩ cũng bị nhờ hay sao. Gọi điện thoại cho mẹ, thì mẹ Trần mắng cô vô dụng, sau đó mới nói là lệnh trực tiếp từ trên xuống, cô phải chấp hành. Nghĩ tới những ngày qua bị uất ức, nước mắt Trần Mẫn lăn chã rơi xuống.

“Aizz . . .” Phương Minh Vĩ cười lạnh: “Được rồi, ở đó một thời gian, tôi sẽ liên lạc với Đoàn trưởng Hứa, để nhờ ông ấy điều chuyển cô về.” Phương Minh Vĩ đứng lên, cầm mũ đội lên.

Trần Mẫn thấy Phương Minh Vĩ đi, đứng lên đuổi theo. Ôm cổ Phương Minh Vĩ: “Phương Minh Vĩ, em thật sự yêu anh, anh đừng từ chối em có được không?”

Phương Minh Vĩ giẫy khỏi cô, bắt được tay của cô, lạnh lùng quát to: “Trần Mẫn, cô lý trí chút đi!”

Trần Mẫn khóc lắc đầu: “Em không lý trí được . . .”

“Trần Mẫn, tôi có người yêu rồi.” Phương Minh Vĩ nói ra sự thật.

“Anh lừa em . . . em không tin.”

“Không lừa cô đâu, đó là vợ cũ của tôi . . .” Nói đến vợ cũ thì trong mắt Phương Minh Vĩ dâng lên một tia dịu dàng. Trần Mẫn nhìn thấy thế, thoát khỏi tay Phương Minh Vĩ, Trần Mẫn từ từ ngồi xổm xuống, nước mắt không ngừng tuôn. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy chứ! Anh ấy có người trong lòng rồi ư, nhưng tất cả mọi người đều nói với cô, rằng Phương Minh Vĩ và cô là một cặp trời sinh, cô sẽ kết hôn cùng anh. “Ahh . . .” Trần Mẫn kích động la to.

Phương Minh Vĩ nhìn bộ dáng này của cô ta, trong lòng cũng có chút áy náy, dù sao cũng là anh không xử lý tốt. Ngồi xổm xuống đỡ cô ta lên: “Trần Mẫn, tôi đưa cô về.”

Trần Mẫn gạt đầu, vẫn đắm chìm trong nỗi bi thương đó, kệ cho Phương Minh Vĩ đỡ lên xe.

Nhưng, điều mà Phương Minh Vĩ không ngờ chính là màn này lại rơi vào trong mắt của Hạ Hi Tuyền.

Sáng nay, Hạ Hi Tuyền đến công ty, liền bị Lý Hạ Thu tóm được.

“Người lại phát điên vì cái gì đây?” Hạ Hi Tuyền trừng mắt hỏi.

“Các cụ ‘nhà em’ nói muốn gặp em . . .”

“Hà, vậy thì em cứ đi đi!” Hạ Hi Tuyền không hề gì, nói.

“Ha ha . . . Tổng giám đốc Hạ, cô giáo Hạ . . .” Lý Hạ Thu cọ xát Hạ Hi Tuyền, nịnh hót kêu

“Thôi đi, chị sẽ không đi với em đâu.” Hạ Hi Tuyền cự tuyệt nói, cũng biết cô ấy có ý này.

“Aizz, chị đi cùng với em đi, tới nơi chị cứ ở trên xe không cần xuống, được chưa?”

Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm Lý Hạ Thu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, đi đi, nói trước, đến nơi chị không lên đâu nha.”

“Được . . . chị cứ đưa em đến cửa sau là được.” Lý Hạ Thu cười nhăn nhơ.

Đưa Lý Hạ Thu đến cửa sau, Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong xe chờ, ai biết chưa đầy hai phút, nhân viên bảo vệ tới gõ cửa sổ xe, nói cô lái xe đến cửa trước chờ. Hạ Hi Tuyền chẳng muốn lý luận với anh ta, lái xe thẳng đến cửa trước. Nghĩ thầm, người bảo vệ này thật đúng là tận tình với công việc, nếu không phải xe quen thì quyết không cho dừng ở đây, đoán chừng nếu hôm nay lái xe của Lý Hạ Thu đến, có khi anh ta còn phải mang bình trà đến cho cô ấy chứ!

Chính là bởi vì hôm nay không lái xe của Lý Hạ Thu đến, cho nên Phương Minh Vĩ không chú ý tới chiếc màu đen thương vụ đó, có một người ngồi ở bên trong.

Nhớ lại một màn vừa xảy trước mắt, Hạ Hi Tuyền như bị sét đánh trúng. Cô rất xác định người vừa rồi là Phương Minh Vĩ, rõ ràng lại lờ lờ kéo kéo, diu người phụ nữ khác. Hạ Hi Tuyền tức giận, toàn thân run lên, Phương Minh Vĩ lại lừa cô. Hạ Hi Tuyền ngồi ở trong xe cắn mu bàn tay, ngồi nửa giờ không nhúc nhích.

Sau khi Lý Hạ Thu lên xe, Hạ Hi Tuyền mới bình tĩnh lại, cười với Lý Hạ Thu: “Được rồi, vậy chúng ta về thôi.”

“Hạ Hi Tuyền, chị có chuyện gì sao, em gọi nhiều cuộc điện thoại mà chị đều không nghe máy.” Lý Hạ Thu từ cửa sau đi ra, tìm mãi cũng không thấy xe, gọi điện thoại cũng không nghe, cuối cùng người bảo vệ nói cho cô ấy biết, Hạ Hi Tuyền ở phía cửa trước.

“Xin lỗi, chị không nghe thấy.”

Lý Hạ Thu thấy Hạ Hi Tuyền có gì đó bất thường nhưng cũng chẳng dám nói gì.

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Hi Tuyền cũng trầm tĩnh khác thường. Lý Hạ Thu cho là chị ấy nhớ con, quan tâm nói: “Ngày mai sẽ chuyển công ty qua, ngày một chị về đi, vừa đúng tới Chủ nhật cho hai đứa đi chơi, thuận tiện đưa Phương Minh Vĩ về luôn. Ha ha, hai bảo bối nhà chị có lẽ vui muốn ngất đi mất, còn Phương Minh Vĩ . . . ha ha . . .”

Hạ Hi Tuyền gượng cười cho qua chuyện!

Hôm sau, Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho Phương Minh Vĩ: “Ngày mai anh có rảnh không?”

“Rảnh, sao vậy?” mấy hôm nay, Phương Minh Vĩ đều đang suy tính xem nên nói với Hạ Hi Tuyền thế nào, cho nên không dám gọi điện thoại cho cô.

“Vậy anh về đi, ngày mai em đi rồi!”

“Được, vậy mai ăn cơm trưa xong thì anh về!”

“Vâng, được.” Hạ Hi Tuyền cúp điện thoại, trong lòng bồn chồn không thôi, Phương Minh Vĩ, em có nên nói cho anh biết không? Anh đáng giá để em tin tưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 36

Editor: Cogau

Sáng sớm, Hạ Hi Tuyền phải đến công ty, hôm qua mới chuyển qua, sẽ có nhiều chuyện vặt vãnh cần xử lý.

Gần mười giờ, Lý Hạ Thu gọi điện thoại tới, nói Hạ Hi Tuyền đến công ty một chuyến. Hạ Hi Tuyền bất đắc dĩ nói: “Chị đang ở đây!”

“Hà, ‘ở đây’ á, chỗ mới hay chỗ cũ.”

“Mới!”

“Thế thì chị về đây đi rồi em đi, em muốn qua bên đó, hôm nay có rất nhiều thứ cần em ký tên.” Giọng của Lý Hạ Thu rất sốt sắng, chỉ chuyển công ty mà thôi sao mà lại nhiều việc thế chứ?!

“Được rồi, chị sẽ về ngay, em cũng lên đường tới đây đi, cái gì cần mang thì nhớ mang theo đấy.”

Khi Hạ Hi Tuyền về tới thì ở công ty chỉ còn Quỳ lễ tân vẫn còn ở đó. Đi vào khu làm việc, phát hiện bên trong đã trống rỗng rồi, không biết vì sao trong lòng cũng cảm thấy trống rỗng theo. Cô không biết Lý Hạ Thu có cảm nhận giống như cô không, trong lòng trống rỗng, đã 8 năm, quãng thời gian tốt đẹp nhất của họ đều trải qua ở nơi đây.

Đang lúc Hạ Hi Tuyền ngẩn người nhìn tất cả những thứ trước mắt thì Từ Kiếm Phong chợt chạy tới, nhìn thấy nơi làm việc trống trải, hỏi: “Đã chuyển xong xuôi rồi sao?”

Hạ Hi Tuyền nhìn xung quanh, xác định là đang nói chuyện với cô, buồn bực gật đầu: “Vâng, hôm qua đã chuyển xong hết rồi. Đừng nói với em là anh không đó biết nha!”

“Nhưng cũng quá nhanh đi, mấy ngày trước cô ấy mới nói chuyện với anh, anh còn đang giúp cô ấy tìm địa điểm, thế mà đã chuyển xong xuôi hết rồi.” Trong lòng Từ Kiếm Phong rất tức giận.

Hạ Hi Tuyền nhủ mảy, thăm mắng Lý Hạ Thu N lần: “À, địa điểm đã sớm tìm được rồi, có thể là Tiểu Hạ bận rộn mà quên nói cho anh biết, thế này đi, em sẽ đưa địa chỉ cho anh, anh tới xem cô ấy một chút . . .” Nói xong, Hạ Hi Tuyền tới Quỳ lễ tân cầm tấm danh thiếp mới đưa cho Từ Kiếm Phong. Từ Kiếm Phong nhận lấy, nhìn rồi nói “Cám ơn.” Sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Hạ Hi Tuyền nghĩ, vẫn nên gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu, nói cho cô ấy biết Từ Kiếm Phong đã qua. Sau đó không bao lâu, Hạ Hi Tuyền cũng trở về, thu dọn đồ đạc xong, thì chuẩn bị làm cho mình bát mì ăn trưa.

Tối hôm qua, sau khi nói chuyện điện thoại với Hạ Hi Tuyền xong, Phương Minh Vĩ vẫn đang do dự có nên nói chuyện chia tay với Hạ Hi Tuyền hay không đây!? Suy nghĩ cả đêm, cuối cùng cũng thuyết phục mình buông tay, đến sáng lại nghĩ nói thế nào với Hạ Hi Tuyền để giảm tổn thương xuống thấp nhất. Tình trạng này đối với Phương Minh Vĩ mà nói là trước nay chưa từng có, đã từng làm một người lính đặc công, nếu ở trên chiến trường mà không quả quyết như vậy thì không thể nghi ngờ gì nữa, chỉ có mất mạng mà thôi. Cho nên mặc kệ làm bất kỳ quyết định gì, Phương Minh Vĩ đều bằng tốc độ

nhanh nhất phân tích hơn thiệt, sau đó sẽ quyết định. Cho nên sáng sớm tới phòng làm việc, Phương Minh Vĩ chỉ hút thuốc lá liên tục. Lúc Trương Triều Lâm đến, kinh ngạc hỏi anh: “Ồ! Ông Phương, gần đây không phải ông đã cai thuốc rồi sao?”

Phương Minh Vĩ nhìn anh ta một cái rồi không để ý anh ta, rít hết điếu thuốc lá trong tay, đứng lên sắp xếp đồ đạc xong thì đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Trương Triều Lâm: “Ông Trương, tôi vào thành phố một chuyến, có việc gì thì ông gọi điện thoại cho tôi nhé!”

Khi Phương Minh Vĩ về tới, Hạ Hi Tuyền vẫn chưa nấu mì, nghe tiếng cửa mở thì chạy ra nhìn, thấy là Phương Minh Vĩ, hỏi: “Ồi, sao anh về sớm thế? Đã ăn cơm trưa rồi sao?”

Giây phút Phương Minh Vĩ nhìn thấy Hạ Hi Tuyền, nhịp tim liền chậm nửa nhịp, yên lặng thật lâu, mới đi đến bên cạnh Hạ Hi Tuyền, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, mới nói: “Chưa, chưa ăn, em ở đây sao?”

Hạ Hi Tuyền thấy anh phản ứng kỳ quái thế nào ấy, nghĩ là bởi vì chuyện hôm đó, trong lòng anh xấu hổ nên mới như vậy. Cô mừng thầm, mặc dù lừa cô, nhưng cũng còn tốt là không hung hãn, nên lập tức cười: “Đừng vậy, hôm nay em nấu mì ăn, anh cũng chưa ăn, vậy để em nấu nhiều một chút!”

“Để anh nấu cho!” Phương Minh Vĩ lướt qua Hạ Hi Tuyền đi tới phòng bếp. Hạ Hi Tuyền cũng theo anh đi tới phòng bếp, khi đi tới cửa thì đứng chống tay lên cửa nhìn Phương Minh Vĩ lưu loát bỏ sợi mì vào nồi nước.

Hạ Hi Tuyền cắn môi dưới, rất lâu rồi cuối cùng mới quyết định: “Phương Minh Vĩ . . .”

“Sao thế?” Phương Minh Vĩ ngẩng đầu, ngượng ngùng trong mắt không kịp che giấu. Hạ Hi Tuyền bị vẻ ngượng ngùng trong mắt anh làm cho giật mình, không chút ý thức nào bắn ra câu “Chúng ta phục hôn đi!” Nói xong Hạ Hi Tuyền liền muốn cắn đầu lưỡi của mình. Trong lòng không ngừng ảo não, ai bảo mày nói cái này chứ!

Phương Minh Vĩ thì lại bình tĩnh nhìn cô, sau đó tắt bếp, kéo Hạ Hi Tuyền trở lại phòng khách, ấn cô ngồi xuống ghế sofa. Sau đó Phương Minh Vĩ ngồi xuống đối diện, nhìn chăm chăm Hạ Hi Tuyền, nhìn 1 hồi lâu mới mở miệng: “Hi Tuyền, anh cảm thấy chúng ta vẫn không thích hợp ở cùng nhau!”

“Anh nói cái gì, Phương Minh Vĩ, có phải anh bị đòi nên choáng váng rồi hay không, không sao, để em đi nấu đồ ăn cho anh ăn!” Hạ Hi Tuyền tay chân luống cuống đứng lên muốn đi về phía phòng bếp.

Phương Minh Vĩ ngăn cô lại, mắt nhìn cô nghiêm túc nói từng chữ từng câu: “Anh nghiêm túc đấy, Hi Tuyền, chúng ta thật sự không thích hợp.”

“Tại sao? Là anh yêu người khác sao?” Hạ Hi Tuyền nhớ tới hình ảnh mình nhìn thấy hôm đó.

“Không phải!” Phương Minh Vĩ lắc đầu phủ nhận.

Hạ Hi Tuyền nhìn chòng chọc vào mắt của Phương Minh Vĩ, muốn từ trong đó nhìn ra chút gì đó, nhưng trong mắt Phương Minh Vĩ vẫn bình tĩnh, giống như đang thảo luận với cô hôm nay thời tiết như thế nào vậy. Sự bình tĩnh ấy khiến cả người Hạ Hi Tuyền chẳng còn tí sức lực nào ngồi phịch xuống ghế sofa.

Phương Minh Vĩ cố gắng kìm chế mình không được qua đờ cô, đôi bàn tay ở trong túi bị bóp tới mức đầu ngón tay trắng bệch. Trên mặt lại vẫn phải giữ vững vẻ thản nhiên.

Hạ Hi Tuyền nằm ở trên ghế sofa hơn 10 phút sau mới chậm rãi lấy lại chút hơi sức, từ từ ngồi dậy, nhìn Phương Minh Vĩ đứng bên cạnh, hỏi: “Phương Minh Vĩ, đó là lý do mà anh sẽ không phục hôn với em ư?”

Phương Minh Vĩ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy tại sao anh còn muốn tới tìm em?” Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn Phương Minh Vĩ, một mảnh thê lương trong mắt.

“Anh muốn cho cuộc hôn nhân của chúng ta một câu trả lời thỏa đáng.” Phương Minh Vĩ nói ra câu nói đã sớm nghĩ kỹ.

“Chúng ta vẫn chung sống rất tốt mà? Thậm chí ngay cả gây gổ cũng không có.”

Phương Minh Vĩ không còn lời nào để nói, đứng thế, họ chung sống luôn luôn rất tốt.

“Nói chuyện đi!! Phương Minh Vĩ, mặc dù không ở cùng nhau, nhưng anh cũng phải cho em một lý do!” Hạ Hi Tuyền đứng lên nhìn chăm chăm Phương Minh Vĩ, nói.

“Không có lý do gì, anh chỉ cảm thấy chúng ta không thích hợp thôi!” Phương Minh Vĩ mặt bình tĩnh nói.

Hạ Hi Tuyền che ngực một hồi lâu, mới nhìn chăm chăm Phương Minh Vĩ, nói: “Được . . . Phương Minh Vĩ, anh được lắm!”

Sau đó, trở về phòng lấy hành lý ra, mở cửa đi thẳng. Sau khi Hạ Hi Tuyền lên xe, lẳng lặng ngồi hơn 10 phút sau, cũng không thấy Phương Minh Vĩ đuổi theo. Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới ý thức được Phương Minh Vĩ không cần cô nữa thật rồi, rồi chợt nghĩ đến cuộc đối thoại ở buổi tiệc chúc mừng hôm đó nghe được tại nhà vệ sinh nữ.

“Aizz . . . Sao gần đây không thấy bà Phương dẫn con dâu ra ngoài ha?”

“Khụ . . . cái gì mà con dâu chứ, còn chưa kết hôn mà?”

“Đây không phải chỉ là chuyện sớm hay muộn sao, cô gái kia hình như cũng là bộ đội thì phải, đã quen biết với Phương Minh . . . nhiều năm rồi!”

“Như vậy à, khó trách . . . Đến lúc kết hôn tôi đoán chắc phải tổ chức lắm đấy . . .”

“Ai biết được!”

Hạ Hi Tuyền xác định hai người kia đã đi rồi, mới dám ra khỏi nhà vệ sinh, bởi vì uống rượu nên Hạ Hi Tuyền cũng không dám xác định lúc cô nghe là Phương Minh Vĩ, mấy anh em họ nhà họ Phương cũng gọi Phương Minh gì đó. Hơn nữa, vì hôm đó Phương Minh Vĩ xuất hiện, Hạ Hi Tuyền liền quên sạch chuyện này. Bây giờ nghĩ lại, hôm đó tại Hội quán, cô gái đi chung với Phương Minh Vĩ cũng mặc quần trang. Vậy thì không sai rồi, ôi . . . Phương Minh Vĩ, cuối cùng thì anh cũng phải theo tính toán của mẹ anh rồi. Nghĩ tới đây, lòng của Hạ Hi Tuyền thật chán nản. Bất lực cho xe chạy, chân đạp mạnh chân ga xông ra.

Ba giờ sau, Hạ Hi Tuyền trở lại lầu dưới nơi ở của mình ở thành phố C. Ngồi trong xe không ngừng hồi tưởng chuyện xảy ra những ngày vừa qua, vẫn không thể tin được, cô và Phương Minh Vĩ đã chia tay. Nếu như nói sáu năm trước là từ ‘bắt đầu đi’, vậy hôm nay là ‘Cuối cùng, anh ấy đã yêu người khác’. Trong đầu Hạ Hi Tuyền chợt hiện ra ngày đầu tiên họ yêu nhau, Phương Minh Vĩ đã nói với cô rằng: “Nếu như ngày nào đó mà anh nói chia tay với, vậy thì chính là anh không còn thương em nữa.”

Đúng, Phương Minh Vĩ không thương cô, không cần cô nữa!

Đến tối, mẹ Hạ nhận được điện thoại của Lý Hạ Thu, hỏi Hạ Hi Tuyền đã về đến nhà chưa, mẹ Hạ kỳ quái nói: “Chưa, nó nói với đi là sáng sớm ngày mai mới về mà.”

“Này di, đi ra ban công nhìn xem xe của chị ấy có ở lầu dưới hay không!” Lý Hạ Thu sốt ruột nói.

Mẹ Hạ đi ra ban công, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hi Tuyền đậu xe ở phía trước: “À, xe ở đây rồi, để đi đi xuống xem con bé một chút.”

“Vậy thì tốt, hẹn gặp lại di, buổi tối di nhớ gọi điện thoại cho con nhé.”

“Được.” Mẹ Hạ cúp điện thoại rồi vội vã chạy xuống lầu dưới, ở xe bên ngoài nhìn thật lâu, mới xác định bên trong có người, lúc này mới gõ cửa sổ xe.

Hạ Hi Tuyền đã ngồi nhiều giờ trong xe, nghe thấy có người gõ cửa sổ xe, mới từ từ mở cửa xe.

Mẹ Hạ thấy con gái ngồi trong xe như vậy, sốt ruột hỏi: “Tiểu Hi, con làm sao vậy?”

Hạ Hi Tuyền quay ra thấy mẹ lo lắng nhìn cô, bao đau khổ buồn phiền tích tụ cả buổi chiều cuối cùng cũng tìm được chỗ trút ra, đưa tay ôm lấy mẹ Hạ, nước mắt lã tả rơi xuống, khóc gọi: “Mẹ ơi, anh ấy không cần con nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 37

Edit: Cogau

“Mẹ! Anh ấy không cần con nữa . . . không cần con nữa!”

Mẹ Hạ bị Hạ Hi Tuyền dọa sợ, con gái khóc nức nở nghẹn ngào như vậy bà chưa bao giờ thấy. Ngay cả lúc ly hôn thì cũng không khóc đến mức thế này. Mẹ Hạ đau lòng ôm con gái, vỗ nhẹ lưng của cô.

“Tiểu Hi, con nghe lời đi, con còn có mẹ, có Nguyên Bảo, có Phương Chính mà!” Mẹ Hạ lắm bầm nói, ban đầu bà cũng khổ sở một lòng muốn tìm chết, nhưng không ngờ ông trời lại không thu nhận bà, để cho bà sống, không ngờ lại được gặp con gái. Bà đã từng gặp Phương Minh Vĩ, cậu ta là một chàng trai tốt, nếu quả thật có chuyện gì, thì chắc là phải có nguyên nhân thôi.

Hạ Hi Tuyền chỉ liều mạng khóc, còn mẹ Hạ thì cứ từ từ khuyên ở bên. Cho đến lúc Tiểu Mẫn xuống: “Di, chị, sao hai người không lên đi, Nguyên Bảo và Phương Chính nói con xuống xem hai người một chút đấy.”

Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới từ từ nín, để mẹ Hạ cùng Tiểu Mẫn đỡ xuống xe. Sau khi xuống xe, Hạ Hi Tuyền không còn sức lực tựa vào người Tiểu Mẫn, còn mẹ Hạ thì giúp cô xách hành lý ra ngoài.

Phuong Chính và Nguyên Bảo đang chơi cờ ở phòng khách, nghe tiếng cửa mở, cũng vui mừng nhảy lên, hai đứa bọn chúng đã lâu rồi không gặp mẹ.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ!” Nguyên Bảo thấy mẹ đi vào, nhào tới ôm chân Hạ Hi Tuyền. Hạ Hi Tuyền cúi thấp đầu, bởi vì khoảng cách xa, cho nên Nguyên Bảo không nhìn thấy hai mắt mẹ đỏ bừng. Hạ Hi Tuyền giơ tay lên sờ sờ đầu con gái, muốn nói gì đó, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Mẹ Hạ thấy con gái như vậy, kéo Nguyên Bảo ra: “Nguyên Bảo ngoan, mẹ đã lái xe cả buổi chiều rồi, rất mệt, chúng ta để cho mẹ đi nghỉ trước đã, có được hay không?”

Thấy Nguyên Bảo gật đầu, mẹ Hạ liền ra hiệu bảo Tiểu Mẫn đỡ Hạ Hi Tuyền về phòng. Đưa tay kéo tay Phuong Chính ở bên cạnh: “Phuong Chính ngoan, dẫn em gái đi chơi, để bà ngoại đi xem mẹ thế nào nha!”

Phuong Chính nghe lời, cầm bàn tay nhỏ bé của em gái: “Được ạ, bà ngoại, bà đi xem mẹ đi, con trông em gái!” Hôm nay trông mẹ rất đau khổ.

Mẹ Hạ thu xếp xong hai đứa nhỏ, thì tới phòng xem con gái.

Hạ Hi Tuyền cuộn tròn thân mình nằm ở trên giường, ôm chăn, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt trống rỗng, không có tiêu điểm. Mẹ Hạ ngồi xuống bên giường, dặn dò Tiểu Mẫn đi ra nấu cháo. Tiểu Mẫn gật đầu, nhẹ nhàng đi ra.

Hạ Hi Tuyền vẫn nhìn ngoài cửa sổ, mẹ Hạ không nói không rằng, cũng cứ yên lặng như vậy cùng với cô. Mấy phút sau, Hạ Hi Tuyền chợt ôm lấy hông của mẹ Hạ, cúi đầu. Mẹ Hạ vỗ lưng của cô, từng cái từng cái như lúc nhỏ vậy. Mà Hạ Hi Tuyền cứ như vậy dần dần chìm vào giấc ngủ. Đợi cô ngủ say, mẹ Hạ nhẹ nhàng đắp kín chăn cho con gái, rồi đi ra.

Khi Bà ngoại đưa em gái đi ngủ thì Phuong Chính len lén chạy vào phòng mẹ. Nằm ở mép giường nhìn mắt sưng lên của mẹ, sau đó đưa bàn tay nhỏ ra vén những sợi tóc rơi trên mặt ra.

Lúc mẹ Hạ vào tới cửa đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, một đứa nhỏ lẳng lặng nằm ở mép giường trông chừng mẹ. Bỗng nhiên, nước mắt tràn ra, hỏi đó bà bắt chấp tất cả rồi khỏi Tiểu Hi và Tiểu Thần nên có biết bao nhiêu khó khăn.

Phuong Chính thấy bà ngoại đứng ở cửa, cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng đi tới. Mẹ Hạ thấy cậu bé đi ra thì đóng cửa lại.

Đi tới phòng khách, Phuong Chính mới lên tiếng hỏi: “Bà ngoại, mẹ con sao vậy, con thấy mẹ rất buồn!”

Mẹ Hạ khiếp sợ nhìn cậu bé trai năm tuổi trước mặt này, sao cái gì thằng bé cũng biết thế, vui mừng xoa đầu Phuong Chính: “Mẹ chỉ gặp phải một số chuyện, chỉ cần mẹ con nghỉ ngơi suốt thì sẽ không buồn nữa. Cho nên Phuong Chính, con và Nguyên Bảo phải nghe lời đó nha, ngày mai chúng ta đều ở nhà cùng với mẹ có được không?” Vốn là đã nói với tụi nhỏ ngày mai đến khu vui chơi rồi, nhưng hiện tại đành để hôm nào vậy.

“Vâng, chúng ta đều ở nhà với mẹ!” Phuong Chính ngoan ngoãn gật đầu.

Đêm đó, mẹ Hạ qua xem Hạ Hi Tuyền thì phát hiện con gái bị bệnh, cả người nóng ran. Gọi bác sĩ của tòa nhà, bác sĩ kiểm tra hồi lâu, mới nói, chỉ là cảm nên bị sốt, truyền nước uống thuốc sẽ khỏe thôi. Lúc này, mẹ Hạ mới yên lòng lại, tiễn thầy thuốc.

Tiểu Mẫn đứng ở một bên nhìn Hạ Hi Tuyền, suy nghĩ một chút rồi nói: “Dì ơi, dì đi ngủ đi, con chờ để rút kim truyền cho chị cho, dì yên tâm, con đã từng chăm sóc bệnh nhân, biết rõ phải làm thế nào.”

Mẹ Hạ gật đầu: “Ừ, vậy vát vát con rồi, có chuyện gì con nhớ gọi dì đây, đợi lúc chị con truyền nước xong, con ngủ cùng với chị đi nha!” Mẹ Hạ cũng không còn cách nào, dù sao cũng lớn tuổi rồi, thật sự là không chịu đựng được.

“Aizz . . . con biết rồi ạ!”

Hạ Hi Tuyền tỉnh lại lần thứ hai đã là xế chiều ngày hôm sau, toàn thân rất nhức mỏi, mở to mắt nhìn thật lâu thấy rõ ràng đây là phòng ngủ ở nhà. Bên ngoài còn có tiếng đùa giỡn của Phuong Nguyên với Phuong Chính, Hạ Hi Tuyền từ từ ngồi dậy.

Mẹ Hạ vào thấy con gái ngồi ở đó ngẩn người, vỗ vỗ đầu của cô: “Tỉnh rồi sao?”

“Mẹ ...!” Hạ Hi Tuyền vừa mở miệng đã phát hiện giọng khàn đặc, căn bản không thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

“Vậy con dậy đi, trong nồi có cháo rồi, dậy cố gắng ăn một chút!”

Hạ Hi Tuyền nhìn ánh mắt quan tâm của mẹ, rồi nghe tiếng cười vui của hai con ở phòng ngoài, miễn cưỡng gật đầu một cái.

“Mẹ . . .!” thấy Hạ Hi Tuyền ra ngoài, Nguyên Bảo vui mừng gọi.

Hạ Hi Tuyền đi tới phòng khách, ngồi xuống trước mặt hai đứa bé, đưa tay ôm chặt chúng. Lần này, Phuong Chính và Phuong Nguyên không kêu ca gì, hai đứa cứ yên lặng để cho mẹ ôm. Cuối cùng, vẫn là Phuong Chính lên tiếng nhắc nhở: “Mẹ, mẹ nên ăn cơm đi.” Lúc này, Hạ Hi Tuyền mới thả chúng ra, đi tới phòng khách nhỏ ăn cháo.

Chiều hôm đó, Hạ Hi Tuyền ngồi ở phòng khách nhìn hai đứa con chơi đùa, ngay cả Lý Hạ Thu điện thoại tới, cũng chỉ khoát khoát tay tỏ ý không nghe,

mẹ Hạ cười với Lý Hạ Thu rồi nói: “Không việc gì, mất giọng thôi. Hai ngày nữa con gọi lại đi!”

Lý Hạ Thu bắt đầu đi cúp điện thoại, hiện tại cô cũng đang rối loạn, gần đây các cụ trong nhà đang ép cô đi xem mắt đấy.

Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, Hạ Hi Tuyền đang cầm chén cơm ăn cơm, nhìn thấy đĩa sườn xào chua ngọt thì nước mắt tuôn ra, làm người cả bàn đều giật mình. Phương Nguyên thấy mẹ khóc, cũng khóc theo, mẹ Hạ vội vàng ôm cô bé dỗ dành.

Phương Chính rút hai tờ khăn giấy, lau nước mắt giúp Hạ Hi Tuyền, sau đó đưa tay ôm mẹ nói: “Mẹ, mẹ đừng buồn nữa, mẹ xem mẹ vừa khóc Nguyên Bảo cũng khóc theo. Hai người định làm nước ngập trong nhà sao? Vả lại, hai người khóc như vậy, con là đàn ông duy nhất trong nhà, con rất áp lực đó!”

Phương Chính đồng ngôn đồng ngữ không chọc cười Hạ Hi Tuyền, ngược lại làm cô càng thêm buồn bã và áy náy. Lau khô nước mắt, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, miễn cưỡng cười nói: “Không việc gì, mẹ không buồn, chỉ là một bên mắt bỗng đau, ăn cơm nhanh một chút đi! Rồi đưa tụi con đến khu vui chơi chơi, gọi điện thoại kêu chị Hiểu Phàm đi luôn, có được không!”

“Hay quá, hay quá!” Vừa nghe thấy được đến khu vui chơi chơi, Nguyên Bảo lập tức quên luôn mình đang khóc, vui sướng gật đầu.

Phương Chính cố làm ra vẻ từng trải than thở lắc đầu, đúng là Nguyên Bảo ngốc nghếch: “Mẹ, vậy mẹ hết bệnh chưa?”

“Mẹ khỏe rồi, ăn cơm nhanh một chút, chúng ta đi sớm còn đón chị Hiểu Phàm nha!”

“Vâng, vậy bà ngoại với dì Tiểu Mẫn cũng đi nha?” Nguyên Bảo yêu cầu.

“Được, đều đi!” Chợt tâm tình Hạ Hi Tuyền thật tốt.

“Mọi người đi đi, em ở nhà đọc sách.” Tiểu Mẫn lên tiếng cự tuyệt, gần đây ấy đang chuẩn bị dự thi Đại học C.

“Này Tiểu Mẫn, nếu con ở nhà, khỏi nấu cơm tối luôn nha, chúng ta ăn ở ngoài, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho con, để con tối ăn cùng mọi người, nếu bắt đầu đi thì chúng ta sẽ mua về cho con!” Mẹ Hạ giải vây cho Tiểu Mẫn, bà thấy cô bé này hiểu chuyện khiến người ta yêu thương.

“Vâng, vậy cứ quyết định như thế đi.”

Buổi chiều, Hạ Hi Tuyền thái độ khác thường dẫn theo ba đứa trẻ chơi đùa, ngay cả mẹ Hạ đi cùng cũng tươi cười. Bữa tối thì ăn ở Pizza Hut, lấy thêm hai phần mang về, về rất sớm.

“Hiểu Phàm, để dì đưa con về tiệm của mẹ nha?” Hạ Hi Tuyền quay đầu lại hỏi cô gái nhỏ xinh đẹp đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Nguyên Bảo.

“Dạ được ạ, hôm nay cảm ơn dì Hạ.” Tiểu Phàm năm nay đã tám tuổi, được mẹ dạy rất lễ phép.

“Ha ha, không cần cảm ơn, nếu mẹ bận rộn, thì con tối nhà dì ở mấy ngày, được không?” Hạ Hi Tuyền rất thích cô gái nhỏ cũng không có ba này.

“Cảm ơn dì, không cần đâu ạ, con đi cùng với mẹ là được rồi.”

Đến trung tâm thành phố thì Hạ Hi Tuyền dừng xe ở bên đường, dắt Hiểu Phàm đi vào phố bộ hành. Mẹ của Hiểu Phàm là một người bạn tốt mà Hạ Hi Tuyền bắt đầu quen biết, tên là Phó Sính Dương, cũng là người một thân một mình nuôi dưỡng con gái, mở một tiệm bán quần áo ở phố bộ hành, quần áo của tiệm đều do chính cô ấy thiết kế, rồi mang đi đặt may, có khi cũng tự mình may luôn.

Hạ Hi Tuyền vào, chỉ thấy Sính Dương vẫn ngồi trong tiệm bận rộn: “Sính Dương . . .!”

Phó Sính Dương ngẩng đầu, thấy Hạ Hi Tuyền đã đưa con gái về, cười chào hỏi: “Hi Tuyền, hôm nay làm phiền cô quá.” Sau đó, lại nhìn con gái: “Hôm nay Hiểu Phàm có ngoan không?”

Hiểu Phàm khéo léo gật đầu, Hạ Hi Tuyền đến gần mới nhìn thấy sắc mặt Phó Sính Dương vẫn tái nhợt, mặt thì ‘góc cạnh’, đau lòng nói: “Sính Dương, buôn bán được nhiều được ít gì, thì chị cũng phải tự chăm sóc mình tốt đấy nha.”

Phó Sính Dương cười cười: “Được rồi, cũng đừng có nói tôi, cô cũng giống như vậy đấy, sao, chọn mấy bộ đồ mang về đi!”

Hạ Hi Tuyền khoát tay: “Không, họ vẫn còn ở trên xe, chỉ mang cho chị đồ ăn mua ngoài, ăn một chút, em đi trước nha.”

“Vậy thì tốt, có rảnh rồi nhớ tới đây chơi, Hiểu Phàm chào đi con!”

“Con chào dì ạ.”

Về đến nhà, sau khi thu xếp xong cho hai đứa, mẹ Hạ nhìn Hạ Hi Tuyền đang ngồi trên ghế salon, rồi tới phòng bếp bung hai ly sữa tươi ra, để một ly đặt ở trước mặt Hạ Hi Tuyền, sau đó nhìn cô nói: “Tiểu Hi, nói chuyện với mẹ một chút đi.

Hạ Hi Tuyền gật đầu.

“Nói cho mẹ nghe coi, con và Minh Vĩ xảy ra vấn đề gì sao?” Mẹ Hạ hỏi rất trực tiếp.

Sau khi Hạ Hi Tuyền chậm rãi nói rõ đầu đuôi, mẹ Hạ hỏi: “Vậy bây giờ con tính thế nào?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu thở dài: “Con cũng không biết nữa.”

“Tiểu Hi, mẹ nghĩ trong chuyện này nhất định là có nguyên nhân gì đó, có lẽ cũng không như con tưởng tượng đâu! Gọi điện thoại nói con bé Tiểu Hạ thăm dò giùm con chút đi!”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Con không muốn hỏi, mà cũng không nên hỏi!”

“Tiểu Hi, con không thể trốn tránh thực tế như mẹ được, con phải hiểu rõ, con còn có Nguyên Bảo và Phương Chính, bọn chúng còn nhỏ!” Mẹ Hạ sợ nhất chính là Hạ Hi Tuyền bất chấp.

Hạ Hi Tuyền đang cầm cái ly, nước mắt lại chảy xuống lần nữa, giọng thê lương nói một câu: “Mẹ ơi, thật sự con rất yêu anh ấy.”

Mẹ Hạ ôm lấy con gái: “Mẹ biết, cho nên Tiểu Hi à, con càng không thể cứ giữ tình trạng thế này được.” Trong lòng mẹ Hạ khổ sở, năm đó không phải là bà không muốn thay đổi tình hình, nhưng cuối cùng chính mình lại không chịu nổi, do đó mới bước tới đường cùng! Đứa con gái này tính tình rất giống bà, nếu như bà vẫn luôn ở bên cạnh con gái, dạy con gái phải ăn ở với mẹ chồng ra sao thì cũng không rơi vào tình cảnh như hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: CHƯƠNG 38

Editor: Cogau

“Con không biết, không biết . . .” Hạ Hi Tuyền ôm mẹ Hạ lắc đầu kêu khóc.

Mẹ Hạ vỗ nhẹ lưng con gái, đợi cô bình tĩnh lại mới mở miệng: “Tiểu Hi, Nguyên Bảo và Phương Chính mới gần sáu tuổi, con không thể để những năm tháng sau này chúng thiếu tình thương của cha được! Còn nữa, con cảm thấy Phương Minh Vĩ làm như vậy nguyên nhân cuối cùng là gì đây?”

“Anh ấy đã yêu người khác, cô gái đó là người mà mẹ anh ấy ưng ý, con nghĩ thành phố B không mấy người không biết!” Hạ Hi Tuyền nói đến đây, hơi cười khổ, cũng chỉ có cô là người biết cuối cùng.

“Năm đó, quả thật mẹ của nó làm quá mức, nhưng con cũng kích động, khi nào thì con lại trở thành người thiếu kiên nhẫn như vậy chứ!” Mẹ Hạ phân tích nói.

“Con biết, nhưng lần này nặc dù mẹ của anh ấy tham dự, nhưng thứ con quan tâm nhất là thái độ của anh ấy, con nghĩ đối với cô gái đó anh ấy cũng hài lòng đi!”

“Có lẽ không phải như con nghĩ, gọi điện thoại cho Tiểu Hạ, hỏi con bé chút đi!” Mẹ Hạ tin vào con mắt nhìn người của mình, bà tin tưởng Phương Minh Vĩ không phải người như vậy!

“Hai ngày nữa đi, mẹ, mẹ để cho con suy nghĩ đã!”

Mẹ Hạ gật đầu, bà biết không thể ép cô quá: “Vậy hai ngày nữa thì con gọi nha, đi ngủ đi!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, tới phòng của hai con kiểm tra, sau đó trở về phòng của mình. Bởi vì ngày mai còn phải tới trường dạy, nên Hạ Hi Tuyền lấy điện thoại di động ra. Trên thực tế, số điện thoại di động ở thành phố B sẽ không gọi, mà hai ngày nay cô đều không mở máy. Do dự mấy giây, mới lấy thẻ sim thành phố B ra, bỏ vào phía trong cùng tủ đầu giường. Sau đó, lấy thẻ sim sử dụng ở thành phố C ra, lắp vào máy, mở máy lên.

Ban đầu, Hạ Hi Tuyền cố ý không có nói cho Phương Minh Vĩ biết số điện thoại di động này, sau thì quên mất. Cho nên, chỉ có mấy tin nhắn của giảng viên cùng bộ phận ở Trường Đại học thôi, Hạ Hi Tuyền xem xong, đem điện thoại di động ném ở một bên, bắt đầu chuẩn bị tài liệu giảng dạy ngày mai.

Ngày hôm sau, khi Hạ Hi Tuyền vào phòng làm việc, thấy cô giáo Tôn luôn luôn chào đón cô nhiệt tình thì lại chống đầu ngồi dờ ra ở đó.

Bởi vì bàn làm việc của Tôn Kiều ở đối diện với Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền gõ bàn một cái ra hiệu. Thấy Tôn Kiều không để ý tới, cô bắt đầu chuẩn bị dụng cụ giảng dạy cần dùng. Qua một lúc lâu, Tôn Kiều bỗng nhiên “Ah . . .!” một tiếng. Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Em ‘ah’ cái gì vậy?”

“Chỉ tới khi nào thế?” Tôn Kiều hỏi, cô ấy không nhìn thấy cô đi vào.

Hạ Hi Tuyền giờ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Nửa tiếng rồi.”

“Ôi . . . ! Sao chị lại gầy đi nhiều như vậy!?” Tôn Kiều kêu lên.

“Vậy sao, cố ý giảm cân đấy . . .” Hạ Hi Tuyền làm bộ như hả hê nói, Tôn Kiều ngày ngày đòi muốn giảm cân.

“Stop!” Tôn Kiều khinh thường: “Em không tin đâu. Và lại, Đoàn trưởng Phương nhà chị mà không quát cho chị ấy chứ, sao lại gầy thế!”

Hạ Hi Tuyền nghe được mấy chữ ‘Đoàn trưởng Phương’ đó thì dừng tay đang lật tài liệu lại: “Chị và anh ấy không liên quan!”

Tôn Kiều kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi, chỉ cười an ủi với Hạ Hi Tuyền.

“Được rồi, chị lên lớp đây! Hôm nay, em không có lớp sao?” Hạ Hi Tuyền cầm giáo án lên, đứng dậy.

“Không, lát nữa có một buổi diễn thuyết, có một nhân vật quan trọng của thành phố tới, em muốn đến xem.” Tôn Kiều có chút mất tự nhiên nói đến.

“Diễn thuyết á, ai vậy, Học viện chúng ta tổ chức à?”

“Ừ, học viện chúng ta, là . . .” Tôn Kiều cắn môi: “Giang Khánh Đông!”

Hạ Hi Tuyền nhú mày, vỗ bả vai Tôn Kiều, tỏ vẻ an ủi, rồi đi.

Hạ Hi Tuyền dạy xong hai tiết học, ngồi lên xe của trường tới Hội trường lớn. Đi hơn nửa vòng của trường, khiến Hạ Hi Tuyền như có cảm giác trở về điểm xuất phát, giống như chưa từng ở chung với Phương Minh Vi mấy ngày qua vậy. Hạ Hi Tuyền hiểu, loại cảm giác này chỉ là an ủi lòng mình, nó đang giả dối vì mình, để cho lòng mình không đến nỗi quá khổ sở như vậy mà thôi.

Hạ Hi Tuyền đi tới cửa Hội trường lớn, thấy có vẻ khác thường, hội trường chứa mấy ngàn người mà đầy ắp người. Lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tôn Kiều ra ngoài đón cô, lúc đang đợi, nhìn poster tuyên truyền dán ngoài cửa.

Người đàn ông trên poster, hai tay khoanh trước ngực, một tay đưa lên vuốt cằm, khoe miệng mang theo vẻ mỉm cười. Dáng dấp tuấn tú, nhưng trong nội tâm cũng tàn ra một vẻ nho nhã. Hạ Hi Tuyền từng nghe nói qua người đàn ông này, là con của một gia đình danh giá nổi tiếng của thành phố C, cưới thiên kim của thị trường thành phố C, gần đây mới từ nước ngoài trở về, từng làm quản lý cấp cao cho ngân hàng Wall Street ở Mỹ. Gần đây mới trở về tiếp quản sự nghiệp gia tộc, bởi vì từng là sinh viên của Học viện kinh tế C, cho nên lần này Học viện kinh tế C mời anh ta, anh ta mới vui vẻ đồng ý như vậy. A đúng rồi! Anh ta còn là mối tình đầu của cô giáo Tôn!

Không bao lâu thì Tôn Kiều ra tới, dẫn Hạ Hi Tuyền nhanh chóng đi vào lối đi đặc biệt. Hạ Hi Tuyền ngồi xuống bên cạnh Tôn Kiều, nhìn xung quanh, trời ơi, toàn bộ lãnh đạo của trường đều đến đông đủ, còn có mấy người lãnh đạo của thành phố C đó nữa, chợt hai mắt Hạ Hi Tuyền tỏa sáng, kéo Tôn Kiều: “Aizz . . . đó không phải là Lộ Lịch Thần nhà em sao?”

Tôn Kiều bất đắc dĩ gật đầu, rồi lập tức kéo Hạ Hi Tuyền đi về phía sau bức khán đài. Có mấy sinh viên thấy Hạ Hi Tuyền, liền đi tới chào hỏi, Hạ Hi Tuyền nhận ra ngay mấy người trong số bọn họ, cũng lên tiếng nói chuyện.

Chợt nghe tiếng kêu ‘Đồ bỉ ổi!’ của một cô gái, theo bản năng Hạ Hi Tuyền quay đầu lại, thấy một người cô gái ăn mặc rất thời thượng cầm một ly nước hắt về phía Tôn Kiều.

Hạ Hi Tuyền tiến lên kéo Tôn Kiều, kiểm tra xem cô ấy có bị thương không, cũng may chỉ bị dính ít nước lên tóc và mặt. Chờ cô ấy ở phía sau, đã thấy người đàn ông mới vừa rồi vẫn còn diễn thuyết - Giang Khánh Đông giữ chặt người phụ nữ tạt nước Tôn Kiều rồi. Cô gái đó vừa đánh vừa đá Giang Khánh Đông: “Giang Khánh Đông, anh tới đây diễn thuyết chính là vì muốn gắp cô ta! Tôi muốn cho toàn trường này đều biết, cô ta là một kẻ cướp chồng.”

“Đù rồi!” Một giọng nam trầm mạnh bỗng cất lên, Giang Khánh Đông buông tay đang giữ cô gái kia ra, cô ta lập tức nhào về phía Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền đá một phát, làm cô ta ngã lăn ra đất, rồi còn lạnh lùng quát: “Ở đâu ra người đàn bà điên này vậy!” Cô ta đòi người ra không đứng lên.

Sinh viên ở đó cũng bị dọa sợ, may mà có một quan chức trẻ tiến tới đỡ cô gái đang ngồi dưới đất dậy. Cô gái vừa rồi ngồi dưới đất nhìn chằm chằm Hạ Hi Tuyền và Tôn Kiều về cảm xúc, quay đầu lại mở miệng nói chuyện với người đàn ông, gọi: “Ba!”

Lúc này, có người đi vào phía sau khán đài, Hạ Hi Tuyền không thời gian quan tâm xem người đến là ai, xoay người lại xem Tôn Kiều: “Kiều Kiều, em có sao không?”

Tôn Kiều cúi đầu không nói lời nào, một nữ sinh vừa nói chuyện với Hạ Hi Tuyền đứng ở một bên liền đưa gói khăn giấy qua, Hạ Hi Tuyền nhận lấy lau nước trên mặt và trên tóc cho Tôn Kiều.

“Có chuyện gì vậy, đây là?” Người vừa tới hỏi, mọi người im lặng.

Cô gái đánh người thấy là lãnh đạo nhà trường, giấy giữa nói: “Quý nhà trường thật là có phong trào hiếu học nha, cô giáo mà chuyên đi quyền rũ . . .”

“Dẫn cô ấy về đi!” Người đàn ông mới vừa quát Tề Lộ im miệng lên tiếng căn dặn người đỡ cô ta.

Thị trưởng Tề vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lộ Lịch Thần, trong lòng hồi hận muốn chết, chỉ có thể nói: “Tổng giám đốc Lộ, anh hiểu làm rồi . . !”

Tôn Kiêu mặt mũi lắc đầu, buồn bực ở trong ngực Lộ Lịch Thần nói: “Lịch Thần, anh đưa em về nhà đi!”

Những người còn lại, tất cả đều vây lại hỏi Hạ Hi Tuyên chuyện gì mới vừa xảy ra, Hạ Hi Tuyên cười lạnh: “Không phải mọi người nên hỏi cô Tề sao?”

Hạ Hi Tuyền tức giận trở lại phòng làm việc, trong lòng không khỏi cười lạnh, thật là ‘Trời thì cao mà Hoàng Đế thì ở xa’, một đứa con gái nhỏ của Thị trưởng cũng dám làm âm mưu như vậy, mà Đại học C còn là trường Đại học trăm năm danh tiếng nữa chứ. Cũng không lâu lắm, Hạ Hi Tuyền liền tỉnh táo lại. Tiếp theo đây, khẳng định là có rất nhiều người muốn tìm cô nói chuyện đây, Tôn Kiêu thì không sao rồi, phía nhà trường có lẽ chỉ biết tìm cô phiền toái thôi. Mặc dù, những lời vừa nãy của Lộ Lịch Thần sẽ có chút tác dụng, nhưng có lẽ nhà trường sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.

Ngồi lặng yên ở trên ghế, cố gắng nhắm xem sổ tiết kiệm của mình có bao nhiêu tiền, thật ra thì những năm này, vì đã mua mấy căn hộ, nên trong tay Hạ Hi Tuyền đúng là không còn nhiều tiền gửi ngân hàng. Bỗng nhớ tới, mình vẫn còn một tài khoản khác, lúc này Hạ Hi Tuyền mới gọi điện thoại kiểm tra. Sau khi nhân viên ngân hàng báo số dư lên tới hơn một tỷ kéch xù, Hạ Hi Tuyền bình tĩnh nói “Cảm ơn.” Rồi cúp điện thoại, thu dọn thật nhanh đồ đạc của mình và Tôn Kiều, đi ngay.

Hà Hi Tuyền lái xe ra khỏi trường thì bắt đầu khó chịu, không biết gặp phải xui xẻo gì nữa, mới có mấy ngày thôi, đàn ông thì không có, công việc có vẻ như cũng không có, thật là phúc đến thì ít, họa đến dồn dập. Thờ dài, quyết định tối sẽ gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu.

“Em làm sao vậy?” Hạ Hi Tuyên hỏi.

“Tiểu Hạ, hôm chị đưa em tới chỗ ba em, ở ngoài cổng thấy Phương Minh Vĩ đi cùng với một cô gái khác, nhưng hôm đó anh ấy lại nói với chị là trở về đơn vị!”

“Không phải, là anh ấy nói. Hôm đó, chị chuẩn bị nói với anh ấy chuyện tui nhỏ, nhưng không biết tại sao lại nói thành ‘chúng ta phục hôn đi’. Sau đó, anh ấy nói với chị, anh ấy cảm thấy hai bọn chị không phù hợp.” Nói xong Hạ Hi Tuyên thở ra một hơi, cười tự giễu, thật ra thì nói ra cũng không phải là quá khó chịu như thế!

“Cho nên Tiểu Ha, nếu em biết chuyện gì, nói cho chị biết, được không?”

“Em biết chút ít chuyện, nhưng chắc hẳn không phải là nguyên nhân bọn chị chia tay!” Rõ ràng rất sợ Hạ Hi Tuyền biết chuyện này, sao đã nói chia tay rồi chứ, Lý Hạ Thu rất không hiểu tại sao Phương Minh Vĩ làm như vậy, nghĩ vẫn nên nói chuyện đã xảy ra đột trước cho Hạ Hi Tuyền nghe.

Hạ Hi Tuyền sau khi nghe xong thì im lặng hồi lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: CHƯƠNG 39

Editor: Cogau

“Anh ấy có chuyện gạt chị . . .” Hạ Hi Tuyền nhìn ngoài cửa sổ, thê lương mở miệng.

Lý Hạ Thu cười khúc khích thành tiếng: “Hai vợ chồng chị thật đúng là rất khôi hài đó? Hai người cũng gạt nhau thôi, chị xem chị giấu anh ấy chuyện tụi nhỏ, còn anh ấy thì sao, hừ hừ . . .”

“Đừng có ‘cười người hôm trước, hôm sau người cười’, chính em cũng giống vậy đó.”

“Em không có ý định kết hôn!” Lý Hạ Thu dừng dừng nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn lên trần nhà, lạnh lùng “Hừ . . .” một tiếng.

“Vậy rốt cuộc chị định làm thế nào?”

Hạ Hi Tuyền chợt cười gian xảo, lạnh lùng mở miệng: “Nếu như vậy, thì chấm hết đi, nói không chừng ngày nào đó đầu óc chị nổi điên lên liền mang thẳng hai đứa bé tới trước mặt anh ta đấy!”

“Oa . . ., đến lúc đó nhớ kêu em tới nha, em rất muốn nhìn xem vẻ mặt Phương Minh Vĩ thế nào, ha ha ha . . .” Lý Hạ Thu nhân dịp cách điện thoại, cười hả hê.

“Lý Hạ Thu, chị nhớ là em vừa nói em xem mắt mà, tên đó thế nào?” Hạ Hi Tuyền nói sang chuyện khác.

“Thế đi, em quên mất là trông anh ta như thế nào rồi!”

“Vậy à, vậy tụi em nói những chuyện gì?”

Lý Hạ Thu cười ha hả một tiếng: “Chẳng có nói chuyện gì, chỉ là mục tiêu phát triển tương lai đất nước rồi một loạt vấn đề dân sinh, hai bên trao đổi ý kiến!”

Hạ Hi Tuyền cười nước mắt tràn ra, sau khi ổn định cảm xúc mới mở miệng: “Em chắc là hai người tụi em hôm nay không có sự cố gì!”

“Em xác định hôm nay em điên rồi, anh ta đánh giá ra sao, em vẫn thấy điên rồi!” Lý Hạ Thu cảm thấy việc xem mắt hôm nay là một sỉ nhục.

“Aizz . . . cực phẩm nha, à đúng rồi, có lẽ trường chị sẽ cho chị nghỉ việc đấy!” Hạ Hi Tuyền nhớ tới chuyện đã xảy ra sáng nay ở trường.

“Cho chị nghỉ á, không phải chị trong biên chế rồi sao? Hơn nữa, chỉ là chị không đi dạy, coi như ra ngoài giúp em làm Dự án mà thôi, cũng không phải là chưa từng có tình huống thế này mà!” Lý Hạ Thu buồn bực mở miệng.

“Không phải chuyện này, là bởi vì chuyện của Kiều Kiều!” Hạ Hi Tuyền kể chuyện sáng nay.

“Mẹ nó, ‘cầu huyết’ vậy, cái con nhỏ con gái của Thị trưởng đó cũng quá lớn lối đi, có muốn ngày mai em dẫn vài người đến, dạy dỗ cô ta một chút không?” Ba của Lý Hạ Thu cùng mấy người thân cận ở thành phố B mở rất nhiều sông bạc lớn, làm ăn rất phát triển ở cả hai giới hắc đạo – bạch đạo, cho nên một người thị trưởng nhỏ của thành phố C căn bản không để vào mắt, mà hồi còn học trung học cơ sở cũng như trung học phổ thông thì Lý Hạ Thu giỏi nhất chính là đánh nhau, chỉ có điều bây giờ, theo như cô ấy nói là “hoàn lương” mà thôi.

“Được rồi, thu lại ý chí giang hồ của em giùm chị cái! Chuyện hôm nay chủ yếu vẫn là Tôn Kiều, còn chị tối đa chỉ là mất việc mà thôi, nếu thực sự bắt đắc dĩ thì chị yên tâm ở nhà, thay chồng dạy con!” Hạ Hi Tuyền nghĩ bụng, mai sẽ tới nhà Tôn Kiều một chuyến.

“Em chỉ sợ chị bị người ta bắt nạt thôi, hôm nay không phải chị đá con bé đó một phát sao?” Lý Hạ Thu lo lắng nói.

“Được rồi, đừng lo lắng vớ vẩn, cô ta không dám làm gì chị đâu mà!” Hạ Hi Tuyền hoàn toàn không lo lắng.

“Chính chị phải để ý chút nha!”

“Ừ, không sao, em cũng đừng có mãi âm ỉ với Từ Kiếm Phong nữa, thế nha!” Hạ Hi Tuyền nói xong liền cúp điện thoại.

Bắt đầu suy nghĩ kỹ càng chuyện hôm nay Lý Hạ Thu nói với cô, nếu Phương Minh Vĩ âm thầm giải quyết chuyện đó, như vậy với tính cách của anh ấy cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà nói lời chia tay, nghĩ tới đây Hạ Hi Tuyền khẽ mỉm cười, không đúng, từ đầu đến cuối anh ấy đều không nói ra hai chữ ‘chia tay’, cho nên Phương Minh Vĩ, anh vẫn còn yêu em đúng không?!

Hạ Hi Tuyền suy nghĩ tới bề đầu cũng không ra lý do tại sao Phương Minh Vĩ nói muốn chia tay, không đúng, là bọn họ không thích hợp. Cuối cùng, Hạ Hi Tuyền bắt đầu đi đắp chăn, đi ngủ. Trong mơ, Phương Minh Vĩ đứng ở trong gió tuyết không nhúc nhích, Hạ Hi Tuyền chạy tới vui vẻ muốn che cho anh, nhưng khi cô đưa tay, thì phát hiện đó là ảo ảnh.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Hạ Hi Tuyền ngồi ở trên giường nhớ lại giấc mơ đêm qua, không khỏi cười khổ, trong giấc mơ miêu tả chân thật cô và anh của hiện tại, rõ ràng hai người đều nhìn thấy đối phương, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, mà không chạm được tới nhau, lần này là cô vào từ phía trước, mà Phương Minh Vĩ thì lại tự tách mình ra, làm cô đành đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng điều Hạ Hi Tuyền không ngờ chính là, họ đều cho rằng mình đứng tại chỗ chờ đợi người kia, mà chưa bao giờ hiểu rõ những nguyên nhân tự cho là đúng đó đã sớm làm họ cách xa chỗ đã đứng rồi.

Sau khi ăn sáng xong, Hạ Hi Tuyền vẫn theo thường lệ, lái xe đưa hai đứa tới nhà trẻ trước, sau đó lái xe đến nhà Tôn Kiều.

Mở cửa cho Hạ Hi Tuyền là Lộ Lịch Thần, thấy Hạ Hi Tuyền, trên khuôn mặt mệt mỏi miễn cưỡng dâng lên vẻ tươi cười, chào Hạ Hi Tuyền: “Cô giáo Hạ, xin chào, vào đi!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, quen thuộc mở tủ giày ra thay giày: “Xin chào, không cần tiếp em đâu, anh cứ làm việc của anh đi, để em vào xem Kiều Kiều một lát.”

Lộ Lịch Thần gật đầu, đưa tay chỉ vào phòng ngủ: “Cô ấy ở trong phòng, hôm qua họ không làm khó em chứ, cảm ơn em nha!”

Hạ Hi Tuyền cười: “Không sao đâu, cô ấy là bạn bè của em mà, nên làm thôi, em vào xem xem cô ấy trước!”

“Được, công ty anh còn có việc, cho nên xin lỗi . . .” Lộ Lịch Thần khò sở nói, anh ấy biết lúc này không nên rời khỏi Tôn Kiều, nhưng công ty có một việc rất khó giải quyết, nhất định anh phải có mặt.

“Không sao đâu, anh đi đi, em sẽ ở đây với cô ấy . . .” Hạ Hi Tuyền nói xong cũng vào phòng ngủ.

Tôn Kiều ngồi ở trên giường, hai tay ôm bắp chân, đầu gác lên đầu gối. Hạ Hi Tuyền nhìn cô ấy chỉ đành thờ dài, đưa tay vuốt đầu của cô ấy: “Kiều Kiều, đừng như vậy!”

Tôn Kiều vẫn không nhúc nhích, Hạ Hi Tuyền chỉ đành yên lặng cùng với cô ấy. Lộ Lịch Thần đi vào, vỗ mặt của cô ấy: “Kiều Kiều, anh ra ngoài chút nhé.” Tôn Kiều cũng chẳng có phản ứng gì.

Chờ Lộ Lịch Thần đi, mãi lâu sau Tôn Kiều mới mở miệng: “Em nghĩ rằng anh ấy sống rất tốt . . .”

Sau khi nghe, Hạ Hi Tuyền cố gắng kìm chế kích động muốn đánh cô ấy: “Anh ta sống tốt hay không tốt thì có liên quan gì tới em nữa, như em vậy thì đặt Lộ Lịch Thần ở vị trí nào?!”

Tôn Kiều khóc thành tiếng: “Hi Tuyền, chị biết không, em vì anh ấy mới ở lại Đại học C!”

Hạ Hi Tuyền khiếp sợ nhìn cô ấy, cũng không muốn hỏi cô ấy tại sao, chẳng qua là cảm thấy cô gái này sao lại ngu ngốc như vậy! Qua hồi lâu mới mở miệng: “Vậy trải qua chuyện ngày hôm qua, em có còn muốn ở lại Đại học C không?”

“Ồ lại chứ, lần này không phải vì anh ấy nữa, chị cũng biết, em theo lớp đó tới học kỳ tới là năm thứ tư đại học rồi. Chờ bọn chúng tốt nghiệp, em tính nghỉ dạy cùng Lộ Lịch Thần về thành phố B.” Qua thời gian lâu như vậy, cuối cùng thì Tôn Kiều cũng nghĩ thông suốt.

“Em biết không, hình như nhà trường muốn cho chị nghỉ việc . . .” Hạ Hi Tuyền cố làm vẻ ai oán, nói.

“Chị còn thiếu chút tiền lương đó sao?” Tôn Kiều cãi lại.

Hạ Hi Tuyền hồ nghi nhìn cô ấy: “Tôn Kiều, vừa nãy là em giả bộ ư?” Cảm xúc này thay đổi cũng quá nhanh đi!

Tôn Kiều lắc đầu: “Không, em chỉ nghĩ thông suốt mà thôi!”

“Lạ quá!” Hạ Hi Tuyền bắn ra hai chữ: “Nếu chị thật không làm việc, thì chắc chị ở nhà rảnh rỗi mà điên mất.”

“Chị có thể đến chỗ Lý Hạ Thu, đến lúc đó em cũng về thành phố B, sau đó chúng ta lại có thể tiếp tục bên nhau.” Tôn Kiều mơ tới tương lai tuyệt vời.

Hạ Hi Tuyền nhìn đáng vẻ ấy, rất muốn ném cô ấy từ trên cửa sổ xuống, tại sao có thể có người bạn không tìm không phổi như vậy chứ: “Thứ nhất chị và Phương Minh Vĩ đã chia tay, thứ hai là công ty của Lý Hạ Thu rất bận rộn, không những công việc mà còn phải các mối quan hệ khác nữa, đến lúc đó hai đứa bé ai trông nom đây!”

“Đúng là chị và anh ấy chia tay chứ . . .”

“Chị không cần thiết phải lừa em!”

“Vậy sao trông chị lại không giống . . .”

Hạ Hi Tuyền nhìn chằm chằm Tôn Kiều, chột nhứ mảy nói: “Hình như anh ấy có chuyện gì đó giấu chị, cho nên chờ chị nghỉ ngơi và hồi phục, sẽ đi hỏi cho rõ ràng xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì . . .”

“Ha ha . . . Cô giáo Hạ, chị có biết không, vừa rồi chị rất có khí phách nha!”

“Được rồi, thấy đáng vẻ em thế này cũng không có chuyện gì đâu nhì, chị về đây . . .” Hạ Hi Tuyền nói xong thì đứng lên muốn đi. Tôn Kiều kéo cô lại, làm bộ đáng thương nói: “Đừng đi, nấu cho em bữa cơm ăn đi!”

“Vậy em dàn xếp giúp chị chuyện ở trường, và cô gái hôm qua bị chị đá cho một phát nữa . . .” Hạ Hi Tuyền nói ra điều kiện, cái cô gái ngày hôm qua ấy không thể không phòng!

Tôn Kiều tham ăn, lập tức gật đầu: “Được, em sẽ nói Lộ Lịch Thần đi làm!”

Hạ Hi Tuyền nấu cơm cho Tôn Kiều xong thì về, về đến nhà tùy tiện ăn vài miếng cơm, rồi lấy thẻ sim điện thoại ở thành phố B lắp vào điện thoại di động, mở máy.

Chỉ có ba tin nhắn, cùng mười mấy cuộc điện thoại ngày đó, trong đó chỉ có một cuộc là của Lý Hạ Thu, còn lại toàn bộ là từ một số nữa.

Hạ Hi Tuyền khổ sở ôm lấy mình, trong lòng không ngừng lẩn lộn. Nhìn đi, Phương Minh Vĩ chính là anh không yên lòng về em có đúng không. Đến tận cùng là vì cái gì mà để anh phải như vậy chứ?

Phương Minh Vĩ, em đã sinh cho anh hai đứa con, gần sáu tuổi rồi. Người ta đều nói đáng đáp rất giống anh, ngay cả cách cầm đũa của các cục cưng cũng đều y chang không khác anh chút nào. Trong lòng Hạ Hi Tuyền không ngừng gào thét.

Thật lâu sau, mới mở tin nhắn ra xem.

Tin thứ nhất: ‘Hi Tuyền! Thật xin lỗi!’

Tin thứ hai: ‘Em ở đâu, gọi điện thoại cho anh được không?’

Tin thứ ba: ‘Biết em về nhà bình an, phải chăm sóc mình thật tốt nhé, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, em nhớ phải chăm sóc mình thật tốt đấy.’

Nước mắt Hạ Hi Tuyền không nhịn được rớt xuống. Phương Minh Vĩ, cuối cùng anh đang suy nghĩ gì vậy? Nghĩ cái gì? Tất cả tin nhắn và cuộc gọi, đều là ngày đó, sau này cái gì cũng không có.

Buổi tối Lý Hạ Thu điện thoại tới hỏi chuyện ở trường xử lý thế nào. Hạ Hi Tuyền nói giao cho Tôn Kiều xử lý, sau đó nói với Lý Hạ Thu chuyện tin nhắn và những cuộc gọi của Phương Minh Vĩ.

Lý Hạ Thu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là chị tới thành phố B một chuyến đi.”

“Chờ một thời gian nữa đi, sáu năm chị còn chịu được, còn sợ thời gian mấy ngày này sao!”

Lý Hạ Thu cười lạnh một tiếng: “Vậy chị cố gắng đi! Aizz, có muốn em gửi cho chị ít tiền không?”

“Không cần, tự chị có, tiền của em đều đổ vào công ty. Nếu không có tiền, chị sẽ gọi cho em!” Hạ Hi Tuyền cảm động nói.

“Aizz . . . chị không kiểm tra xem trong tài khoản kia chị có bao nhiêu tiền à?” Lý Hạ Thu kinh ngạc hỏi, cô ấy là người duy nhất biết tất cả mọi chuyện của Hạ Hi Tuyền.

“Kiểm tra rồi, hôm qua chị mới hỏi, trong tài khoản có hơn một tỷ . . . nhưng tiền trong đó, em biết chị sẽ không động đến mà, em cũng biết nguyên nhân chị kiên trì như vậy . . .” Hạ Hi Tuyền có ngụ ý.

Lý Hạ Thu cười khổ: “Chị gái ơi, trốn không thoát đâu, trong thân thể chúng ta thủy chung vẫn chảy dòng máu của họ mà!”

“Đúng vậy, trừ chuyện của mẹ chị thì chị không hận ông ấy, sau khi làm mẹ, lại càng không hận. Thật ra thì ông ấy rất thương chị, để chị thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó. Nhưng không ngờ, tự chị còn có thể chui vào!” Hạ Hi Tuyền nhớ tới người ba luôn muốn tốt cho người khác ấy, mà trong lòng có

chút thương cảm. Giống như mấy chục năm rồi, cô đều không bước vào cái thành phố đó, cũng chưa từng xuất hiện trước mặt họ. Đại loại là họ đều cho rằng cô thiên kim của gia đình họ Hạ và mẹ của cô ấy không còn ở trên cõi đời này nữa vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 40

Editor: Cogau

Sáng sớm, Hạ Hi Tuyền nhận được điện thoại của trường báo cô quay về dạy lại, Hạ Hi Tuyền đồng ý. Đối với công việc này, Hạ Hi Tuyền thực sự thích, cho dù trường nói thế nào, nhưng môi trường làm việc cũng như thời gian đều rất tự do.

Hạ Hi Tuyền đến phòng làm việc, đồng nghiệp vẫn nở nụ cười thân thiện với cô, Hạ Hi Tuyền cũng lễ phép cười đáp lại. Sau khi đi dạy ở trường mấy ngày, một chút lời đồn đại cũng không nghe thấy, ngay cả lãnh đạo nhà trường cũng không tìm cô, nếu có gặp trên đường thì cũng vẫn chào hỏi như bình thường. Lúc Hạ Hi Tuyền nói chuyện này với Lý Hạ Thu, Lý Hạ Thu trêu chọc: “Bây giờ, tư cách người dân cũng được đề cao như vậy rồi sao?!”

Mà sau khi Tôn Kiều trở về trường đi dạy, thì Hạ Hi Tuyền cảm thấy rất rõ phòng làm việc nhộn nhịp hơn so với trước kia. Trừ thỉnh thoảng phải chú ý cảm xúc của Tôn Kiều ra, Hạ Hi Tuyền xong tiết học ở trường thì nán lại chút rồi về nhà như bình thường. Thời gian nhạt nhẽo trôi qua.

Còn Phuong Vị Quốc, sau khi đón bạn già của mình tới bên cạnh, ngày ngày đều bị Mã Anh nhắc nhở, nói rằng con dâu muốn tìm ông tính sổ. Ba Phuong bị người bạn già lải nhải mỗi ngày như vậy cũng có chút lo lắng, muốn gọi điện thoại ngay cho đứa con trai của mình hỏi xem tình hình bây giờ chung sống với con dâu thế nào.

Vì vậy, tới ngày thứ 16 kể từ ngày Hạ Hi Tuyền và Phuong Minh Vĩ chia tay, khoảng 8 giờ tối, Phuong Vị Quốc gọi điện thoại cho con trai. Chọn hôm nay bởi vì Phuong Vị Quốc nghe phong thanh được là hôm nay Phuong Minh Vĩ nghỉ phép, muốn hỏi thăm xem có phải con trai mình và con bé Hạ ở cùng nhau không.

“Con đang ở đâu vậy?” Phuong Vị Quốc chờ điện thoại vừa kết nối thì hỏi ngay.

Phuong Minh Vĩ cầm điện thoại di động cũng không ngần ngại đầu lên nhìn tài liệu, bên cạnh trong cái gạt tàn một đồng tàn thuốc, trả lời: “Phòng làm việc ạ.”

“Chắc, phòng làm việc á, không phải là con nghỉ phép ư, sao lại không ở cùng với vợ con thế?” Phuong Vị Quốc rất kinh ngạc, lấy hiểu biết của ông đối với con trai mình, thì bây giờ nhất định sẽ phải ở cùng với vợ nó chứ, dùng một chút lại hỏi: “Hai đứa cãi nhau sao?”

“Không cãi nhau . . . bọn con chia tay rồi . . .” Phuong Minh Vĩ bình tĩnh nói ra sự thật.

Đầu điện thoại bên kia, ba Phuong sau khi nghe thì tức giận: “Nói hươu nói vượn . . .” Rồi vỗ bàn một cái, mắng: “Phuong Minh Vĩ! Con là đồ chết tiệt, con nói cái gì đó, không phải nói năm nay có thể phục hôn sao?”

Phuong Minh Vĩ hoàn toàn có thể tưởng tượng ba mình tức giận thế nào, buông tài liệu trong tay xuống, lấy tay vuốt mặt, mới lên tiếng: “Là do con ạ . . .”

“Nguyên nhân gì, con đừng nói với ba rằng con đã để ý cô gái khác rồi nha?!”

“Ba ơi . . . ba nói những gì vậy? Con trai của ba là người như vậy sao, sáu năm con đều không thay đổi, mà vào lúc này lại bỗng để ý người khác ư?!” Phuong Minh Vĩ cao giọng.

“Vậy đã xảy ra chuyện gì? Phuong Minh Vĩ, ba nói con cũng là lãnh đạo một đơn vị, sao vừa nhắc tới chuyện tình cảm này lại bức tức như vậy? Còn là một Đoàn trưởng, con hãy mau báo cáo rõ ràng cho ba xem đã xảy ra chuyện gì?” Theo thói quen, Phuong Vị Quốc dùng ngón tay gõ bàn một cái, nói.

“Ba, hồi đó con đồng ý chuyển khỏi Đại đội đặc công là có nguyên nhân.” Phuong Minh Vĩ dùng một chút rồi nói tiếp: “Trước khi chuyển đi khoảng ba tháng, con đã tham gia một vụ án. Tới biên giới Vân Nam cần quét một nhóm buôn lậu ma túy. Nhóm buôn lậu ma túy đó, có vẻ như muốn trả thù mấy lần trước bị bắt giữ, nên lực lượng so với mấy lần trước đó mạnh hơn nhiều. Có người cấp dưới của con kinh nghiệm còn non, lần đầu tiên tham gia trận đấu súng thật đạn thật như vậy, có lẽ là chưa từng biết tới trường hợp như vậy. Người lính đó hôn mê ngay tại chỗ, con nhìn phản ứng của cậu ta, trong lòng chửi thề. Rồi nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh ta, dùng thân thể cản ba phát đạn cho người lính mới đó. Cũng may, ba viên đạn này cũng không trúng vào vị trí trí mạng, nên con mới thuận lợi kiên trì đến khi cuộc chiến này kết thúc, mà người lính mới được con dùng thân thể giúp mình cản đạn thì tỉnh lại ngay lúc con trúng đạn bị thương.”

Trận cản quét đó, Đơn vị đặc công một hy sinh một bị thương.

Biết được Phuong Minh Vĩ bị thương, Hứa Khôn giận tím mặt, ngay tại bệnh viện móc khẩu súng ra dí lên đầu anh lính mới: “Con mẹ nó, tôi thật muốn

bắn một phát chết cậu, cậu có biết, cậu ấy chịu bao nhiêu vết thương súng đạn rồi không?”

Người lính được Phương Minh Vĩ cứu tên Lý Đại Bằng, chờ Hứa Khôn bị người kéo ra ngoài thì Lý Đại Bằng quỳ trên mặt đất gào khóc.

Sau khi Phương Minh Vĩ từ phòng giải phẫu được đưa ra, sau hai giờ thì tỉnh, tất cả mọi người vây quanh anh, hỏi anh cảm thấy thế nào? Phương Minh Vĩ đảo mắt một vòng, trầm giọng hỏi: “Đại Bằng đâu?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hứa Khôn không nhìn nổi: “Ồ bên ngoài ấy! Tên nhóc đó không có mặt mũi nào gặp cậu!”

“Gọi cậu ấy tới đây . . .” Phương Minh Vĩ cố ý cất cao giọng, nói. Qua hồi lâu, Lý Đại Bằng mới cúi đầu đi vào, cũng không dám nhìn Phương Minh Vĩ.

“Trông đáng vẻ của cậu đi . . . Đội trưởng của cậu - tôi còn chưa có chết đâu! Để trừng phạt, cậu phải chăm sóc tôi cho đến khi xuất viện mới thôi!” Phương Minh Vĩ nhìn cậu ta chăm chăm nói.

Lý Đại Bằng không thể tin được ngẩng đầu nhìn Phương Minh Vĩ, mãi lâu mới hỏi: “Thật sao . . . em nguyện ý!”

Vì vậy, Lý Đại Bằng liền ngày ngày đi theo Phương Minh Vĩ!

Phương Minh Vĩ nằm bệnh viện ba tháng, mà điều khiến cho anh quyết định chuyển đi trừ việc thân thể đã không chịu được huấn luyện nghiêm ngặt của Đơn vị Đặc công, còn có lý do chính là Bác sĩ đã nói riêng với anh:

“Đội trưởng Phương Minh Vĩ, lúc này gọi anh tới đây, là có chuyện này muốn nói với anh.” Bác sĩ chủ trị của Phương Minh Vĩ là một nam bác sĩ hơn 50 tuổi, lúc này đây, đang cười hòa nhã với Phương Minh Vĩ!

Phương Minh Vĩ vừa nhìn đáng vẻ này của ông ấy, cũng biết không phải là chuyện tốt: “Bác sĩ Trình, ông cứ nói thẳng đi!”

“Vậy thì tốt, là thế này, lần bị thương này của anh bị đạn bắn tổng cộng ba chỗ, trong đó có một viên đạn có chứa nguyên tố siêu phóng xạ, cụ thể là nguyên tố gì thì vẫn chưa kiểm nghiệm được!” Bác sĩ Trình nói đến đây thì dừng lại nhìn Phương Minh Vĩ.

“Vậy với những người bên cạnh thì có nguy hại gì sao?” Đây là phản ứng đầu tiên của Phương Minh Vĩ.

“Không biết, chủ yếu là tổn thương rất lớn đối với bản thân anh!”

Phương Minh Vĩ tự giễu cười một tiếng, chỉ cần không nguy hiểm cho người khác vậy thì không sao rồi, vì vậy tâm nhất thời khê thả lỏng: “Thương tổn thể nào?” Chỉ hỏi đơn giản.

“Sau này, nếu anh muốn có con chi sợ cũng . . .” Bác sĩ Trình không nói tiếp, bởi vì ông ấy biết Phương Minh Vĩ không thể có con nữa.

“Nếu muốn có, tỷ lệ bao nhiêu?” Phương Minh Vĩ tinh táo hỏi, đối với một người lính đặc công mà nói, trước khi xử lý một mục tiêu, cần xác định mình có bao nhiêu chắc chắn với nó, điều này, rất quan trọng.

“0.0001% cơ hội, nhưng đối với sinh hoạt tình dục thì sẽ không có ảnh hưởng, Đội trưởng Phương Minh Vĩ, anh nên bàn bạc với vợ anh, có thể nhận nuôi một đứa con!” Đối với chuyện này, bác sĩ Trình đã gặp nhiều, lúc này đưa ra đề nghị tốt nhất cho Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ im lặng hồi lâu, rồi đứng lên chào tạm biệt bác sĩ Trình. Trở về phòng bệnh, Lý Đại Bằng chăm sóc đội trưởng của mình ăn uống như thường ngày, sau đó chờ anh ngủ thì quay về đơn vị tìm phòng thuê tạm cho anh.

Xác định Lý Đại Bằng đã đi, Phương Minh Vĩ mở mắt, lấy ví tiền ra, mở ngăn nhỏ phía trong cùng, lấy ra tấm hình giấu kỹ. Cô gái trong hình là Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ nhẹ nhàng dùng ngón tay trở vuốt ve cô gái mỉm cười trong hình, không biết bao nhiêu lần, cuối cùng ngay cả anh cũng không phát hiện khỏe mắt mình đã nhòe nước.

Biết con trai bị thương, Phương Vĩ Quốc gọi điện cho Phương Minh Vĩ hỏi xem tình hình thế nào, trước sau chỉ nói một câu: “Nếu không thì chuyển đi?”

Lần này, Phương Minh Vĩ im lặng hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Vâng . . .”

Phương Vĩ Quốc nghe con trai nói xong, có chút kích động, luôn miệng nói: “Được, được, được, ba sẽ làm thủ tục sớm cho con.”

Phương Minh Vĩ im lặng cúp điện thoại.

Sau khi Hứa Khôn biết tin, chạy tới đám một phát vào mặt của Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ nhận một đám của anh ta mắt cũng không chớp mắt một cái.

Hứa Khôn nín lấy cổ áo của Phương Minh Vĩ, mắt đỏ gợn dử hỏi: “Phương Minh Vĩ! Con mẹ nó chứ, cậu hãy cho tôi đây một lý do?”

“Cha mẹ tôi tuổi cao, mà thân thể của tôi cũng không chịu nổi nữa rồi!” Phương Minh Vĩ bình tĩnh nói.

“Con mẹ nó chứ . . . ‘không chịu nổi’ thì ông đây giao chức cho cậu!” Hứa Khôn quát. Lý Đại Bằng và Quý Đông Lâm ở bên cạnh kéo Hứa Khôn từ

bên người Phương Minh Vĩ ra. Phương Minh Vĩ lặng lẽ một mình đi xa, sau lưng Hứa Khôn vẫn còn hét lên: “Phương Minh Vĩ, cậu là cái loại hèn nhất, sau này đừng có nói là anh em của tôi!”

Chờ Hứa Khôn không mắng nữa, Quý Đông Lâm mới mở miệng: “Đoàn trưởng Hứa, so với chúng ta, anh ấy càng không muốn đi khỏi nơi này!” Hứa Khôn lập tức ngồi bệt trên mặt đất.

Buổi tối trước ngày Phương Minh Vĩ đi, Đại đội Đặc công trừ nhân viên đi trực, còn lại tất cả mọi người đều ở phòng khách căn tin tham gia tiệc chia tay. Phương Minh Vĩ ai đến cũng không từ chối, sau khi uống hết hai chai Mao Đài mà Hứa Khôn cất kỹ, Phương Minh Vĩ cầm một chai bia lên ngửa đầu uống cạn, sau đó lao ra khỏi căn tin, chạy về phía sân huấn luyện, bắt đầu chạy bộ, những người còn lại rối rít đi theo, cả đêm này hình như tất cả mọi người không biết mệt mỏi, theo Phương Minh Vĩ chạy khắp các sân huấn luyện cho đến tận bình minh.

Tiếng cười vang lên, Phương Minh Vĩ trở về phòng lấy balo hành quân của mình, tham gia lần huấn luyện buổi sáng cuối cùng.

Đứng ở cổng Đơn vị Đặc công, Phương Minh Vĩ để balo trên vai xuống. Đứng nghiêm ngay ngắn, chào lần lượt đến chiến hữu cuối cùng tới tiễn, sau đó xoay người rời đi, trong nháy mắt xoay người ấy, nước mắt lăn xuống. Nơi này có cuộc sống của anh sáu năm qua, có những đồng đội cùng trải qua sinh tử với anh ở đây! Phương Minh Vĩ sai bước tới chiếc xe jeep, mỗi một bước đều vô cùng trầm ổn, nhưng anh cũng biết hôm nay cũng như sáu năm qua vậy, mỗi bước đi đều rất gian truân. Nếu không mang được tất cả, vậy hãy để cho nó ở lại trong máu thịt đi.

Phương Minh Vĩ ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày thì phải đến Binh đoàn Pháo binh báo cáo, bốn tháng sau thì gặp lại Hạ Hi Tuyền.

Sau khi Phương Minh Vĩ nói xong nguyên nhân thì yên lặng chờ ba mình trở lại bình thường, Phương Vĩ Quốc rất lâu mới hồi phục: “Vây Hi Tuyền có biết không?”

“Không biết, ba là người thứ ba . . .”

“Nhận nuôi một đứa đi . . . ba tin con bé ấy sẽ không ý kiến gì đâu!” Phương Vĩ Quốc vẫn rất thích Hạ Hi Tuyền, cũng tin chắc Hạ Hi Tuyền sẽ đồng ý nhận nuôi một đứa con.

“Không cần đâu ba, con không có ý định phục hôn nữa, không có lý gì mà bắt Hi Tuyền liên lụy. Chờ thêm mấy năm, nhận nuôi một đứa của chiến hữu là được!” Phương Minh Vĩ nói ra dự định của mình.

“Tùy con đi!” Phương Vĩ Quốc nói xong thì cúp điện thoại, buổi tối hôm đó Phương Vĩ Quốc ngồi cả đêm ở thư phòng.

Về sau, khi Hạ Hi Tuyền biết chuyện này, thì khóc nói không ra lời. Mãi hồi lâu, mới tức giận nhìn Phương Minh Vĩ nói: “Em không nhìn ra, là anh còn có tổ chất của nam chính trong phim thần tượng Hàn Quốc đấy, thật vĩ đại!” Hạ Hi Tuyền vừa nói vừa ghen ngào.

Phương Minh Vĩ đưa tay muốn ôm chặt cô, nhưng Hạ Hi Tuyền tay đâm chân đá Phương Minh Vĩ, vừa đánh vừa mắng: “Anh nói với em sẽ chết sao, anh nghĩ em là ai chứ, trong mắt anh còn có em hay không vậy, tại sao anh không quan tâm em . . . hu hu . . . anh có biết em sẽ đau lòng lắm không? Minh Vĩ . . .” Hạ Hi Tuyền cuối cùng khóc ôm anh!

Phương Minh Vĩ ôm cô vào lòng, không ngừng hôn lên trán cô: “Được rồi, đừng khóc nữa, nếu Nguyên Bảo nhìn thấy em khóc thế này cũng khóc theo đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: CHƯƠNG 41

Editor: Cogau

Tháng sáu là lúc sinh viên năm thứ tư tốt nghiệp, trong trường nơi nơi đều thấy sinh viên mặc lễ phục tốt nghiệp chụp hình. Hạ Hi Tuyền đi ở trường có khi cũng sẽ bị sinh viên lôi kéo chụp chung mấy kiểu, nhìn những khuôn mặt thanh xuân tràn trề tươi cười ấy, trong lòng Hạ Hi Tuyền có chút khổ sở, bây giờ họ vẫn rất đơn thuần, cũng chưa dính bao nhiêu hơi thở phù phiếm của xã hội. Có lẽ, những nụ cười ấy sẽ không xuất hiện ở phần đời sau này của họ!

Sinh viên năm thứ tư làm tiệc chia tay, chụp ảnh tốt nghiệp, rồi chỉ còn thiếu nhận tấm bằng tốt nghiệp mà thôi. Tôn Kiều chủ nhiệm một lớp Kế toán năm thứ tư, có 80% học sinh đã tìm được công việc, còn lại mấy sinh viên cũng thi đậu nghiên cứu sinh, chỉ có một nữ sinh là chưa có việc.

Vì vậy, Tôn Kiều ngày ngày lái nhái bên tai Hạ Hi Tuyền rằng sinh viên này kiến thức chuyên ngành vững vàng cỡ nào, chỉ có điều diện mạo không tốt, cầu xin Hạ Hi Tuyền nghĩ cách giúp cô bé ấy.

Hạ Hi Tuyền giận: “Em giới thiệu cô bé ấy thẳng với chồng em không được sao! Ngày ngày lăm nhảm bên tai chị cái con khi khô ấy à!”

“Không phải là em cãi nhau với anh ấy sao? Đùng rồi, hôm nay em tới nhà chị ngủ ha ha . . .!”

Hạ Hi Tuyền lườm cô ấy một cái, rồi lên lớp. Xong tiết học trở lại phòng làm việc, chỉ thấy Tôn Kiều đứng ở bên cạnh bàn của cô, giờ túi to lên nở nụ cười nhìn cô. Hạ Hi Tuyền lướt qua cô ấy, ngồi vào ghế bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Nhìn điệu bộ này, hôm nay em muốn về cùng chị, đúng không?” Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn cô gái cười về nịnh hót đó, hỏi.

Tôn Kiều xách túi lớn trong tay lên: “Chị xem đi, đồ em đã thu dọn xong rồi!”

Hạ Hi Tuyền đành đứng lên cầm túi đi ra ngoài, Tôn Kiều vội vàng đi trước, ân cần mở cửa xe cho cô giáo Hạ, sau đó lại nhẹ nhàng đóng lại.

Buổi tối, Hạ Hi Tuyền gọi cho Lý Hạ Thu, nói giới thiệu một người cho cô ấy.

“Stop!” Lý Hạ Thu vừa nghe giới thiệu người cho cô, thì lập tức nói ngừng: “Em tuyên bố trước, thành viên của Hội sinh viên là em kiên quyết không cần ha ha . . .!”

Hạ Hi Tuyền cười, biết cô ấy đang sợ cái gì: “Yên tâm không phải trong Hội sinh viên, cô bé này đáng đáp thì bình thường, nhưng năng lực chuyên môn rất tốt, cũng đã tham gia mấy Dự án ở trường rồi, chỉ không biết ăn mặc thôi, cho nên nhờ em bồi dưỡng . . .”

“Vậy được, chị nói cô bé ấy hai ngày nữa qua đây đi!” Lý Hạ Thu đồng ý.

Cúp điện thoại, Hạ Hi Tuyền gật đầu với Tôn Kiều ở bên cạnh, ý bảo xong rồi.

Tôn Kiều cầm tay Hạ Hi Tuyền, buồn bực hỏi: “Tại sao Lý Hạ Thu không nhận tụi trong Hội sinh viên, theo lý thuyết thì những sinh viên ở Hội sinh viên so với những sinh viên bình thường mạnh mẽ hơn, giao tiếp cũng như năng lực làm việc có khi cũng giỏi hơn mấy lần ấy chứ.”

“Đúng là mạnh mẽ hơn một chút, thế nhưng chút năng lực thì những sinh viên khác cũng đều có, chỉ là bọn chúng cần phải rèn luyện một thời gian mới làm được việc, trước đây bọn chúng rất khiêm tốn làm việc vất ở trong công ty, nên những người chủ doanh nghiệp cũng sử dụng chúng. Còn đám sinh viên ở Hội sinh viên thì quen làm mưa làm gió ở trường, kênh kiệu tự cho là đúng, đàn anh đàn chị trong công ty nói họ làm cái gì đều không phục, không muốn. Dần dà, dĩ nhiên người ta cũng không nguyện ý muốn rồi.” Hạ Hi Tuyền nói ra kinh nghiệm bản thân.

“Ra là vậy, vậy sau này có nên nói sinh viên không cần tham gia vào Hội sinh viên nữa không nhỉ!” Tôn Kiều vẫn rất đơn thuần.

Hạ Hi Tuyền tức giận trừng mắt nhìn cô ấy, rồi đứng lên đi vào phòng. Phương Chính ở một bên đang chơi, nhìn Tôn Kiều, cô ý thờ dài, sau đó lại lắc đầu, nhìn cô ấy với vẻ coi thường.

Tôn Kiều giận dữ, giương nanh múa vuốt đánh về phía Phương Chính, Phương Chính sợ chạy tán loạn khắp phòng. Còn Nguyên Bảo thì ở một bên vỗ tay cổ vũ cho anh trai, trong miệng còn la lên: “Anh trai chạy đi, anh trai cố gắng lên!” Trong nhà, tiếng cười vang khắp.

Bữa sáng hôm sau, Tôn Kiều cầm bánh bao thịt cắn một miếng, vội ném xuống, xông thẳng vào phòng vệ sinh bắt đầu nôn mửa.

Mẹ Hạ nhìn người trong phòng vệ sinh, lo lắng nói: “Kiêu Kiêu, không phải là mang thai chứ?”

Hạ Hi Tuyền nhún vai một cái, bày tỏ không biết.

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, cắn thìa nhỏ, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Bà ngoại, thế nào là mang thai vậy ạ?”

Mẹ Hạ cười, gấp nửa quả trứng gà cho Nguyên Bảo: “Nghĩa là có em bé cưng đó!”

Vừa nghe ‘em bé cưng’ thì mắt Nguyên Bảo lập tức sáng lên, quay đầu ngó nghiêng xung quanh, trong miệng không ngừng hỏi: “Ở đâu, ở đâu?”

Hạ Hi Tuyền nhìn dáng vẻ của con gái, không khỏi cười ra tiếng. Phương Chính đưa tay vỗ đầu em gái, nói: “Ở trong bụng!” Vừa nghe xong, Nguyên Bảo liền trượt xuống khỏi ghế, đi tới trước mặt Tôn Kiều, đưa tay sờ bụng của cô ấy rồi ngẩng đầu hỏi: “Dì Tôn, em bé đâu?”

Tôn Kiều bỗng bùng khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo, cười nói: “Không phải đây sao?”

Nguyên Bảo bỗng thấy không thú vị nữa, bĩu môi, chạy chậm tới chỗ Hạ Hi Tuyền, ôm eo mẹ mình, nũng nịu nói: “Mẹ, con muốn mẹ đút cho con ăn!”

Hạ Hi Tuyền cười cười, bế cô bé lên, đặt ở trong lòng: “Được, con muốn ăn gì?”

“Con muốn uống sữa tươi . . .” Nguyên Bảo đưa ngón tay nhỏ ra chỉ vào sữa tươi rồi nói, Hạ Hi Tuyền lấy sữa tươi tới cho cô bé, đặt ở trước mặt để cho cô bé tự uống.

Tôn Kiều âm ức ngồi trở lại chỗ, chẳng muốn ăn chút nào. Mẹ Hạ thấy bộ dáng của cô ấy mà âm thầm lắc đầu, múc chén cháo cho cô ấy, sau đó bùng đĩa nhỏ đưa leo trộn tương đặt ở trước mặt cô ấy, ý bảo cô ấy ăn. Tôn Kiều nhìn mẹ Hạ về cảm ơn, sau đó cầm thìa lên bắt đầu ăn.

Buổi tối tan việc lái xe về nhà, trên đường về Hạ Hi Tuyền dừng xe ở một tiệm thuốc, mua mười mấy cái que thử thai. Vừa vào xe liền ném về phía Tôn

Kiều, Tôn Kiêu cầm ở trong tay hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Que thử thai . . .”

Tôn Kiêu lập tức kinh hoàng: “Chị có thai . . .” Vừa nói xong liền nhận được ánh mắt của Hạ Hi Tuyền như vô số dao găm bay tới phía cô ấy, nên thức thối ngậm miệng.

Hạ Hi Tuyền tròn mắt nhìn cô ấy một lát, quay đầu cho xe chạy, một lát sau mới nói: “Không phải là chị, mà là em!”

“Không thể nào . . .” Tôn Kiêu lập tức phản bác!

“Về nhà thử không phải sẽ biết sao.”

Buổi tối, khi Tôn Kiêu nhìn thấy hai vạch đỏ phía trên que thử thai thì im lặng một lúc, rồi lại lấy tiếp một que nữa đi vào phòng vệ sinh.

Hạ Hi Tuyền cầm que thử thai, cười một tiếng, hỏi người ở bên trong: “Aizz . . . em cũng nên sinh một đứa đi . . .”

Qua mấy phút, Tôn Kiêu ủ rũ cúi đầu đi ra, Hạ Hi Tuyền vỗ đầu của cô ấy: “Aizz . . . đừng như vậy, không tốt cho đứa bé đâu!”

Tôn Kiêu ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm: “Hạ Hi Tuyền . . ., tại sao chị chỉ mua một loại que thử thai vậy?”

Hạ Hi Tuyền cười rất hả hê: “Bởi vì, lúc trước chị cũng thử cái loại này mà ra đấy . . .”

“Mẹ kiếp . . .!!” Tôn Kiêu vốn muốn nằm vật lên giường giống như mọi ngày, nhưng suy nghĩ một chút vẫn từ từ ngồi lên giường.

“Khi nào chồng em về?”

“Hơn mười ngày nữa!” Tôn Kiêu cũng chỉ biết đại khái, bởi vì trước khi Lộ Lịch Thần đi, hai người còn cãi nhau một trận.

“Vậy ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra, chờ chồng em về, em hãy về nhà.”

“Em không muốn . . .”

“Em nói không muốn cái gì?” Hạ Hi Tuyền híp mắt nhìn cô ấy!

“Em nói, em không muốn về . . .” Tôn Kiêu nổi giận nói.

“Được rồi, âm ỉ thế đủ rồi!”

Ngày hôm sau đến bệnh viện kiểm tra, quả nhiên là Tôn Kiêu mang thai. Vì vậy Hạ Hi Tuyền lại thêm một nhiệm vụ khác, đó chính là chăm sóc phụ nữ có thai. Nguyên Bảo ngày ngày nằm ở trên bụng của Tôn Kiêu nghe, có ngày ý tưởng đột phá còn hỏi Hạ Hi Tuyền: “Mẹ, trong bụng mẹ có em bé không?”

Hạ Hi Tuyền nhìn con gái đành thờ dãi: “Không!”

Sau khi khẳng định Lộ Lịch Thần đã về, Hạ Hi Tuyền tự mình đưa Tôn Kiêu về, đưa cô ấy tới cửa liền chạy mất.

Thứ Hai đi làm, Hạ Hi Tuyền gọi điện thoại cho người nào đó trốn việc, sau khi điện thoại kết nối liền hỏi: “Sao cô giáo Tôn, có thai liền quang minh chính đại trốn việc sao?” Mãi lâu không nghe tiếng trả lời, liền hỏi: “Kiêu Kiêu, em vẫn nghe đấy chứ?”

“Là tôi, cô giáo Hạ, Kiêu Kiêu . . . không thoải mái, phiền cô xin phép nghỉ giúp cô ấy nhé!” Giọng Lộ Lịch Thần có phần kích động.

Hạ Hi Tuyền ngây cả người, nói ‘Được’ rồi cúp điện thoại.

Mấy ngày kế tiếp Tôn Kiêu vẫn không đi làm, Hạ Hi Tuyền chỉ có thể giúp cô ấy xử lý công việc. Thật vất vả gắng gượng đến Thứ Bảy, Hạ Hi Tuyền chuẩn bị đến thăm Tôn Kiêu thì lại nhìn thấy Lý Hạ Thu lái xe tới. Hạ Hi Tuyền trở tay đóng cửa xe lại, chờ xe của Lý Hạ Thu tới. Chưa đợi Hạ Hi Tuyền mở miệng, Lý Hạ Thu vừa xuống xe đã ôm Hạ Hi Tuyền gào khóc.

“Sao vậy? Tiểu Hạ?” Hạ Hi Tuyền ôm lấy cô ấy hỏi, Lý Hạ Thu chỉ biết khóc, trên người còn phảng phất mùi rượu. Hạ Hi Tuyền nhìn xung quanh thấy ánh mắt tò mò càng ngày càng nhiều, một tay ôm lấy Lý Hạ Thu kéo lên trên lầu.

Mẹ Hạ mở cửa thấy Hạ Hi Tuyền ôm Lý Hạ Thu thì sợ hết hồn, vội vàng nghiêng người cho các cô vào: “Sao thế, sao mà khóc thành như vậy?”

“Con cũng không biết nữa, vừa xuống xe là ôm con khóc!” Hạ Hi Tuyền đỡ cô ấy ngồi xuống ghế sofa. Một lúc sau, Lý Hạ Thu dần dần thiếp đi. Hạ Hi Tuyền mở điều hòa cho cô ấy, còn mẹ Hạ nhìn một chút rồi xoay người đi vào phòng vệ sinh pha nước lau mình cho cô ấy.

Hạ Hi Tuyền về phòng ngủ của mình lấy áo ngủ trước kia để lại đây cho cô ấy, chờ cho Lý Hạ Thu thay xong quần áo, Hạ Hi Tuyền nhìn đồng hồ, cầm túi lên xuống dưới đi đón hai đứa bé.

Lý Hạ Thu ngủ thẳng tới tối mới tỉnh dậy, dậy đúng lúc cả nhà Hạ Hi Tuyền ăn cơm tối. Phương Chính mất tỉnh, thấy Lý Hạ Thu tỉnh lại, đẩy mẹ ở bên cạnh một cái: “Mẹ! Dì Tiểu Hạ dậy rồi!”

Hạ Hi Tuyền liếc nhìn: “Tỉnh rồi à, vậy thì tối ăn cơm đi!”

Lý Hạ Thu vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân xong thì ra ăn cơm. Hai đứa bé khéo léo chào dì Tiểu Hạ, Lý Hạ Thu chỉ cười.

Nguyên Bảo châu đầu nhỏ giọng với anh trai: “Dì Tiểu Hạ hình như không vui ấy . . .”

Phương Chính gạt đầu, thêm miếng đậu hũ cho em gái, sau đó nói: “Ừ, thất tình đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 42

Editor: Cogau

“Hi hi . . .” Tiểu Mẫn bật cười. Hạ Hi Tuyền cũng không cưỡng lại được, nhìn con mình một cái, rồi quay đầu nhìn Lý Hạ Thu càng cười lớn hơn!

“Cả nhà không có lương tâm . . .” Lý Hạ Thu lên án: “Còn nữa Hạ Hi Tuyền, chị nghe xem con trai chị nói gì vậy!?”

“Nói tiếng người . . .” Phương Chính cãi lại, thấy mẹ trừng thì cậu ta vội vàng cúi đầu bới cơm.

Buổi tối Lý Hạ Thu ngủ cùng Hạ Hi Tuyền, ôm máy vi tính của mình chơi game online. Hạ Hi Tuyền đi tới, ‘bộp’ một cái khép laptop của cô ấy lại.

“Mẹ kiếp, bà chị, em còn đang cày game.” Lý Hạ Thu kêu lên.

“Muốn cày game thì về nhà mà cày, nói đi, em làm sao mà buổi sáng khóc thê thảm như vậy?” Hạ Hi Tuyền không để ý cô ấy gào thét, trong tay đang cầm ly uống một ngụm nước, mới thông thả ung dung mở miệng.

“Em với anh ấy cắt đứt hoàn toàn rồi!” Lý Hạ Thu nhấn nhá thật lâu, mới nói.

“Tại sao?”

“Anh ấy có người ở ngoài, tận mắt em nhìn thấy đấy!” Ánh mắt Lý Hạ Thu dờ dẩn.

Hạ Hi Tuyền thờ dãi: “Có lẽ có hiểu lầm gì đó thôi, hai người tụi em đã quen nhau nhiều năm như vậy rồi mà!”

“Là do em vẫn không muốn kết hôn, chia tay thì chia tay, em không trách anh ấy đâu . . . thật đấy . . .”

Hạ Hi Tuyền thấy nước mắt đã ứa ra trong mắt cô ấy, trong lòng cũng chua xót: “Tiểu Hạ, đừng như vậy, em nên làm hòa với anh ấy đi!”

“Hà, cái gì mà ‘nên’ hay ‘không nên’ chứ, có lẽ thật sự là hết duyên đi!” Lý Hạ Thu nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy ở quán bar ngày hôm qua.

“Em cứ chạy trốn như vậy, chuyện của công ty đều không quản sao?”

“Tuần tự từng bước đi, những Dự án và những người đó em đều nắm rõ mà!”

“Aizz . . . Thế sinh viên lần trước đó thế nào?” Hạ Hi Tuyền chột nhó tới.

“Không tệ, cô bé đó đáng để bồi dưỡng, cô sinh viên của Tôn Kiều này quả thật rất bản lĩnh! Aizz, hai ngày nữa em muốn mời cô ấy ăn bữa cơm.”

“Thôi đi, đừng có mang cái kiểu trên thương trường ấy của em tới đây, Tôn Kiều không rảnh để ý đến em đâu, cô ấy có thai rồi.” Hạ Hi Tuyền căm ghét nhất là Lý Hạ Thu đối xử với ai cũng giống như đối xử với những người làm ăn vậy.

“Có thai à, thật tốt!” Lý Hạ Thu thật lòng vui mừng cho cô ấy. Hạ Hi Tuyền nhìn đáng về cô ấy, muốn nói gì đó nhưng lại sợ cô ấy khổ sở, cuối cùng vẫn nhin xuống.

“Chị định hôm nay tới thăm cô ấy, kết quả là vừa muốn lên xe thì em đến, ngày mai chị đi thăm cô ấy, em phụ trách đưa đón Nguyên Bảo và Phương Chính đó nha!” Hạ Hi Tuyền phân công.

Lý Hạ Thu nằm lỳ trên giường lẫn lộn giả chết: “Không! Em mới vừa thất tình, tâm tình không tốt . . .”

Hạ Hi Tuyền đá cho cô ấy một phát, tỏ ý kháng nghị không có hiệu quả.

Sáng hôm sau, sau khi Hạ Hi Tuyền gọi Lý Hạ Thu dậy, dặn cô ấy đến giờ thì đi đón hai đứa, buổi trưa sẽ gặp nhau ở trung tâm thành phố, rồi đi tới thăm Tôn Kiều.

Mở cửa cho Hạ Hi Tuyền là một người phụ nữ trung niên, thấy Hạ Hi Tuyền nhìn bà ấy có vẻ kinh ngạc thì bà ấy vội chủ động giới thiệu thân phận: “Tôi là người giúp việc mà anh Lộ mời tới để chăm sóc cho cô chủ.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, đổi giày rồi đi tới phòng thăm Tôn Kiều.

Buổi trưa, Hạ Hi Tuyền từ nhà Tôn Kiều ra, đi thẳng tới trung tâm thành phố, rồi Hạ Hi Tuyền mới gọi cho mấy người Lý Hạ Thu hỏi ở đâu, Lý Hạ Thu vui vẻ nói “KFC”.

Hạ Hi Tuyền đậu xe xong, đến tiệm của Phó Sinh Dương dẫn Hiểu Phàm theo, sau đó đi tìm bọn họ.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy ba người, trên tay mỗi người cầm một cánh gà nướng kiểu Áo ăn vô cùng vui vẻ.

Hạ Hi Tuyền dẫn Hiểu Phàm qua, đưa tay cầm một cái cho Hiểu Phàm, rồi bắt đầu bắt bẻ tượng ăn của Lý Hạ Thu: “Trước mặt một đám con nít, em có thể giữ chút hình tượng được không?”

“Mẹ nó, chị có hình tượng, thì chị không ăn à?” Lý Hạ Thu chẳng hề để ý, cãi lại.

Ba đứa trẻ xấu bụng nhìn Hạ Hi Tuyền cười, Hạ Hi Tuyền lườm chúng một cái, đưa tay cầm một chiếc hamburger ăn.

Ăn xong theo lẽ thường thì đi xem phim, Lý Hạ Thu vẫn đang tìm kiếm những bộ phim hay trên điện thoại di động, thì tại Phương Chính kêu lên. Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn, thật muốn nằm trên đất giả chết ngay lập tức. Lý Hạ Thu ngẩng đầu nhìn lên, cũng hít một hơi khí lạnh, phía trên màn hình giới thiệu đánh mấy chữ thật to.

“Tất cả Ultraman hãy tới đây!” Nên họ đánh bại cả đám phụ huynh liên quan. Nhìn từng dãy Ultraman đứng trên màn ảnh, Hạ Hi Tuyền muốn đánh cho ba tiểu yêu tinh bên cạnh một trận. Nhưng sự thật chứng minh cho tới bây giờ Ultraman đều không nhằm vào tiểu yêu tinh, mà họ tới nhằm vào muôn vàn bậc phụ huynh.

Hạ Hi Tuyền ngồi xổm xuống định thương lượng với mấy đứa con nhà mình, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Phương Chính đã nói ngay: “Không được, bọn con muốn xem phim này.”

Lý Hạ Thu âm thầm lau nước mắt, vốn định bảo Hạ Hi Tuyền đi một mình nhưng nhìn ba đứa trẻ, cuối cùng Lý Hạ Thu vẫn không nói ra.

Mua vé xong, đang đứng chờ vào rạp thì Hạ Hi Tuyền chợt thấy trên poster bên cạnh có một cái tên quen thuộc, kéo Lý Hạ Thu: “Đây có phải chồng của Lãnh Tuyết không?”

“Hình như là thế, rốt cuộc cũng được nổi tiếng, trên mạng đánh giá rất cao bộ phim này đấy. Có khi giải thưởng quốc tế trong tầm tay!” Lý Hạ Thu vẫn chú ý những chuyện này suốt, kể với Hạ Hi Tuyền những chuyện mà mình biết.

“Ha ha . . . Vậy chúng ta đi mua năm vé nữa đi, lát nữa xem tiếp. Lãnh Tuyết sắp sinh nhì! Hi vọng những đám chó săn này không ảnh hưởng đến cô ấy thì tốt.”

“Sẽ không đâu, nhóm người đó không biết chuyện Đông Khai kết hôn . . .”

“Vậy thì tốt, sắp chiếu rồi, em đưa tụi nhỏ vào trong đợi chị, chị đi lấy đồ ăn!” Hạ Hi Tuyền nhìn hóa đơn nói.

Ít ngày sau, ở quê Tiểu Mẫn điện thoại tới, nói là ba cô ấy bị bệnh, muốn cô ấy về một chuyến, mẹ Hạ suy nghĩ một chút cũng cùng về.

Vì vậy, sau khi mẹ Hạ và Tiểu Mẫn đi, Lý Hạ Thu liền trở thành người giúp việc của nhà Hạ Hi Tuyền.

Một ngày nọ, khi Hạ Hi Tuyền làm thêm giờ về, thấy ba người mỗi người một tô mì ăn liền ăn vô cùng vui vẻ, liền lên tiếng ngay tại chỗ, bởi vì loại mì ăn liền này, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt Phương Chính và Phương Nguyên.

“Lý Hạ Thu, em có biết đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe không vậy?” Hạ Hi Tuyền tức giận đùng đùng, chỉ vào trong tô gì đó, nói.

“Biết . . .” Lý Hạ Thu tự biết làm sai, cúi đầu xuống.

“Mẹ . . . mì này ăn thật ngon!” Đồ ham ăn Nguyên Bảo không hề để ý.

Phương Chính hiếm khi gật đầu theo, Hạ Hi Tuyền tức tới nổi sắp bắt tỉnh, cô đã có thể đoán được về sau tình hình sẽ thế nào, sau này khẳng định sẽ ngày ngày âm ỉ đòi cô cho ăn mì ăn liền.

“Thật xin lỗi, hôm nay em bị ngắt xiu. Ngày hôm qua em chơi trò chơi, không cẩn thận nhấn sai phím, bị người chơi cùng mắng một ngày một đêm, em thật sự là giận điên lên . . .” Bấy giờ Lý Hạ Thu suy nghĩ một chút đều cảm thấy người nọ là một cực phẩm, lại là một chàng trai nữa chứ.

Hạ Hi Tuyền nhìn mấy người trước mặt, ngồi xuống, nói: “Còn nữa không? Chị cũng đói bụng!”

Lý Hạ Thu đứng lên vui mừng nói: “Chị chờ chút, sẽ có ngay!” Rồi hào hứng chạy đến phòng bếp làm mỳ ăn liền.

Lý Hạ Thu ở lại thành phố C gần mười ngày, thì Từ Kiếm Phong mới gọi tới điện thoại của Hạ Hi Tuyền. Khi gọi tới, Hạ Hi Tuyền vẫn còn dạy ở trường, nghe là giọng của Từ Kiếm Phong, thì hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Hi Tuyền, Tiểu Hạ có ở chỗ em không?” Mấy ngày nay Từ Kiếm Phong tìm người tới nỗi sắp điên lên rồi. Cũng may là vừa nãy Phương Minh Vĩ gọi điện thoại cho anh ấy hỏi tình hình của Hạ Hi Tuyền gần đây, thì anh mới nhớ tới gọi điện thoại cho Hạ Hi Tuyền hỏi.

“Ở chỗ em” Hạ Hi Tuyền nói thật.

“VẬY em nói cô ấy nghe điện thoại đi . . .”

“Thật xin lỗi, em ở trường, không ở nhà!”

Từ Kiếm Phong nghe có vẻ miễn cưỡng rồi nói: “Buổi tối anh sẽ gọi lại!” liền cúp máy.

Cuộc gọi của Từ Kiếm Phong vừa kết thúc thì điện thoại của Lý Hạ Thu gọi tới. Hạ Hi Tuyền vừa nghe còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy tiếng cười của Lý Hạ Thu, một lúc lâu mới nói: “Hạ Hi Tuyền, chị có biết con gái chị mới vừa nói gì không?”

“Nói gì?”

“Con bé nói với em: Di Tiểu Hạ, ở lớp con hôm nay có một bạn trai tới, rất đẹp trai nha, con rất thích bạn ấy . . .”

Lúc ấy, Hạ Hi Tuyền bó tay, liền quên luôn cả việc nói chuyện Từ Kiếm Phong điện thoại tới cho Lý Hạ Thu.

Hạ Hi Tuyền về đến nhà, việc đầu tiên là hỏi con gái mình: “Nguyên Bảo, ai đáng đáp rất đẹp trai vậy, con thích cậu ta sao?”

“Oa!! Di gạt người, đã bảo không nói cho người khác rồi mà . . . Di Tiểu Hạ xấu xa.” Nguyên Bảo oa một tiếng khóc lên.

Hạ Hi Tuyền nhìn về phía Lý Hạ Thu hỏi chuyện gì xảy ra, Lý Hạ Thu đem chuyện xảy ra buổi chiều nói cho Hạ Hi Tuyền.

Hôm nay, Lý Hạ Thu đón hai đứa về nhà, lúc xuống xe, Nguyên Bảo cố ý kéo Lý Hạ Thu đi tụt lại phía sau, bám lấy cô ấy nói nhỏ.

“Di Tiểu Hạ, con nói với di chuyện này, nhưng di không được nói với người khác nha!”

Thấy Nguyên Bảo bộ dạng nghiêm chỉnh, Lý Hạ Thu lập tức gật đầu đồng ý, nói: “Được, nhất định di không nói với người khác.”

“Hôm nay ở lớp con có một bạn trai đến, đáng đáp rất đẹp trai, con rất thích bạn ấy!” Nguyên Bảo vẻ mặt si mê nói.

Lý Hạ Thu nén cười đau cả bụng, thật vất vả mới đưa được hai đứa lên nhà, rồi trốn vào phòng vệ sinh cười hô hố.

Hạ Hi Tuyền trừng mắt nhìn cô ấy, đành bế con gái lên ôm vào trong ngực: “Nguyên Bảo ngoan, sau này không nói nữa, được không?”

Đêm hôm đó, Nguyên Bảo náo loạn cả đêm, hôm sau khi thức dậy đôi mắt húp, Hạ Hi Tuyền nhìn đau lòng muốn chết.

Lúc ăn sáng, Lý Hạ Thu chợt chạy vào phòng vệ sinh ớn như điên. Hạ Hi Tuyền trong lòng hoảng sợ, sẽ không phải là có thai đấy chứ!?

Thấy Lý Hạ Thu ôm bụng ra ngoài, Phương Chính nhỏ giọng nói “Đáng đời!” Bị mẹ lườm liền cúi đầu xuống.

Sau khi Hạ Hi Tuyền đưa tụi nhỏ đến nhà trẻ, về nhà liền kéo Lý Hạ Thu đến phòng vệ sinh, đưa cho cô ấy một que thử thai.

Lý Hạ Thu nhìn Hạ Hi Tuyền như nhìn bệnh nhân tâm thần, mãi lâu sau mới hỏi: “Chị lại có à?”

“Không phải là chị, mà là em đấy. Đây là lần trước Kiêu Kiêu tới đây để lại, chị cảm thấy là em có thai!” Hạ Hi Tuyền nói với giọng khẳng định.

Lý Hạ Thu nghe xong thì chạy vào phòng vệ sinh, rất lâu cũng chưa ra. Hạ Hi Tuyền đẩy cửa đi vào, thấy Lý Hạ Thu ngồi ở trên bồn cầu với dáng vẻ muốn chết, cũng biết là có rồi.

“Đừng có ý định không cần đứa nhỏ này nha, Lý Hạ Thu, em không có gan đoạn tuyệt anh ấy?” Hạ Hi Tuyền nói trùng tim đen.

“Em biết, chẳng lẽ em muốn làm mẹ đơn thân . . .”

“Đừng nói nhảm, ngày hôm qua Từ Kiếm Phong gọi cho chị hai cuộc điện thoại đấy! Chị không cho em nghe, tối hôm nay có thể gọi nữa đấy, phải nghĩ

xem nên nói thế nào.” Một lát sau Hạ Hi Tuyền dường như nghĩ đến cái gì đó: “Aizz, chị thấy căn hộ này của chị, trong hai tháng gần gần mà thử ra được hai đứa bé. Chị nên treo biển quảng cáo lên, để kiếm ít tiền tiêu vặt . . .”

“Đồ tham tiền!”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ mấy ngày nữa ở trường chị nghỉ hè, chị đi cùng với em về thành phố B.” Hạ Hi Tuyền nói như đã quyết định chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 43

Editor: Cogau

Sau khi đã xác định Lý Hạ Thu mang thai, Hạ Hi Tuyền liền không dám sai khiến cô ấy, nhưng việc ở trường, vì là cuối học kỳ, nên cũng chông chất. Hạ Hi Tuyền hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là gọi mẹ tới nhờ chăm sóc người giữm.

Cũng may, sức khỏe mẹ Hạ khá tốt, ở nhà cũng chỉ là đưa đón tụi nhỏ rồi nấu cơm thì được, nhưng không chịu nổi trong nhà có một phụ nữ có thai cho nên vẫn rất vất vả.

Bây giờ Lý Hạ Thu là ăn cái gì cũng ói, còn cổ tình chết cũng không cần nghe điện thoại của Từ Kiếm Phong, Hạ Hi Tuyền sợ kích thích tới phụ nữ có thai, chỉ có thể yểm trợ giúp cô ấy.

“Tổng giám đốc Từ, thật sự là cô ấy rất tốt, thật đấy!” Hạ Hi Tuyền lại đang nghe điện thoại của Từ Kiếm Phong ngày ngày đều gọi tới, mỗi ngày đều phải nói đi nói lại câu nói đó.

“Được, vậy em có thể nói cô ấy nghe điện thoại không?”

Hạ Hi Tuyền nhìn cô gái đang ói nửa chết nửa sống trước mặt, lắc lắc tay chỉ vào điện thoại hỏi: “Điện thoại của Từ Kiếm Phong có nghe không?”

Lý Hạ Thu nén nước mắt không còn sức, lắc đầu, bây giờ mỗi ngày cô ấy đều ói tới muốn khóc, còn nghe điện thoại của kẻ đầu sỏ đó sao, đẹp qua một bên đi.

“Cô ấy không nghe đâu, không cần lo lắng cho cô ấy, em sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, vài ngày nữa em sẽ đưa cô ấy về cho anh.” Hạ Hi Tuyền nói thật quyết định với Từ Kiếm Phong.

“Được, làm phiền em rồi.”

Hạ Hi Tuyền vừa định cúp điện thoại, thì Từ Kiếm Phong vội vàng nói: “Đừng cúp máy vội.”

“Còn có việc gì sao?”

“Phương Minh Vĩ, mỗi tuần đều gọi điện thoại cho anh hỏi tình hình gần đây của em.”

Hạ Hi Tuyền yên lặng mấy giây, rồi cúp điện thoại.

Lý Hạ Thu thấy vẻ mặt cô bất thường, cho là Từ Kiếm Phong nói lời gì xúc phạm: “Chị gái, chị làm sao vậy?”

Hạ Hi Tuyền quay lại thấy Lý Hạ Thu vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô, liền vội vàng lắc đầu: “Không có gì, em vẫn khó chịu sao?”

Lý Hạ Thu lắc đầu: “Lúc trước chị có thai cũng như vậy à?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, khi đó nghĩ ngờ là thai đôi, vốn tâm tình cũng không tốt, thời điểm nghiêm trọng nhất còn ói ra tia máu nữa, có một lần Hạ Hi Tuyền thật sự là quá khó chịu liền ôm bụng khóc, đó là lần đầu tiên khóc kể từ sau khi ly hôn. Cũng kỳ lạ nha, sau lần khóc đó thì cũng không bị ói nữa, bắt đầu thêm ngủ nghiêm trọng. Mẹ Hạ vui mừng nói, hai bảo bối thật biết chuyện nha, mới nhiều đó mà đã biết thương mẹ. Từ đó về sau, cho dù là phù chân không thể đi, rồi buổi tối thân thể nặng trở mình không được, hoặc là không ngủ được thì Hạ Hi Tuyền cũng cố gắng không rơi một giọt nước mắt nào, cũng không kêu một tiếng khó chịu nào.

“Cũng giống như vậy thôi, chờ đến khi sinh con ra thì em cảm thấy những khổ sở bây giờ không thấm vào đâu cả.”

“Ah . . . còn cửa sinh nữa, em muốn giết Từ Kiếm Phong!!!” Lý Hạ Thu nhớ tới những tiếng gào nghe được khi đứng chờ ở ngoài phòng sinh năm ấy.

“Được rồi, hai ngày nữa là ở trường chị nghỉ hè, em định thế nào??”

“Giờ em ở nhà mà đã ới như vậy, nếu lên đường cao tốc, còn ới không??” Lý Hạ Thu cũng rất khó xử.

“Vậy thì ở đây một thời gian đi.” Hạ Hi Tuyền nói, một lát sau mới hỏi: “Tiểu Hạ, có phải Phương Minh Vĩ thường gọi điện thoại cho em hỏi tình hình của chị không?”

“Từ Kiếm Phong nói với chị rồi à, gọi rất thường xuyên . . .”

“Anh ấy hỏi cái gì?”

“Thì hỏi chị sống có tốt không! Sau đó thì chẳng hỏi gì nữa, có một lần em tức lên, liền hỏi anh ấy ‘Sao anh không hỏi xem chị ấy có lập gia đình không?’ Kết quả, chị đoán xem anh ấy nói gì!”

“Chỉ cần cô ấy sống tốt là được rồi!” Hạ Hi Tuyền cười, nói một câu.

“Mẹ nó, hai người không làm vợ chồng thật là đáng tiếc! Nói y chang không khác chút nào!” Lý Hạ Thu không nhịn được văng tục.

Hạ Hi Tuyền cười, tính tình của Phương Minh Vĩ thì cô quá hiểu, nhưng nguyên nhân lần này cô có nghỉ bê đầu cũng không nghĩ ra được đến tột cùng là tại sao?!

Sau khi trường nghỉ hè, tình trạng nôn nghén của Lý Hạ Thu vẫn không tốt hơn, thời gian trở về thành phố B chỉ có thể kéo dài thêm. Bởi vì mẹ Hạ ở thành phố C thật sự là không quen, vừa được nghỉ là Hạ Hi Tuyền liền đưa mẹ Hạ và hai nóc về quê.

Hết một phần tư kỳ nghỉ hè, tình trạng nôn nghén của Lý Hạ Thu rốt cuộc cũng đỡ hơn một chút. Vì vậy Hạ Hi Tuyền thấy Lý Hạ Thu cuối cùng không nôn nữa, nhanh chóng đưa cô ấy về thành phố B, bởi vì sau nhiều ngày ở cùng cô ấy nôn như vậy, Hạ Hi Tuyền cũng dần dần nuốt không trôi nữa, cũng muốn ới.

Trước khi lên đường một ngày, Hạ Hi Tuyền nhắn tin cho Từ Kiếm Phong, nói cho anh ấy biết ngày mai đưa vợ anh ấy về, ở nhà chờ, cũng ghi chú rõ là nhà anh ấy.

Sau khi Hạ Hi Tuyền đi hết đường cao tốc, Lý Hạ Thu cũng không nhịn được nữa, nói Hạ Hi Tuyền dừng xe ở bên đường, xuống xe đứng ở ven đường ới như điên.

Hạ Hi Tuyền đứng ở bên cạnh cầm khăn giấy và nước, cẩn thận hầu hạ. Lý Hạ Thu ới nước mắt nước mũi giàn dụa, đứng lên đều phải cố hết sức.

Hạ Hi Tuyền lo lắng nhìn cô ấy: “Tiểu Hạ, em có mệt lắm không?”

Lý Hạ Thu khoát tay, lấy nước trên tay Hạ Hi Tuyền uống một ngụm súc miệng, nghỉ ngơi một hồi mới mở miệng: “Không sao, chúng ta đi thôi, chị lái chậm một chút, lái vững là được!” Nói xong cũng mở cửa xe, lên xe.

Hạ Hi Tuyền đợi cô ấy lên xe mới xoay người lên xe. Dọc đường, Hạ Hi Tuyền nom nớp lo sợ, chỉ sợ cô gái bên cạnh ồn ào liền ới ra.

Vừa vào chung cư, đã nhìn thấy Từ Kiếm Phong đứng ở đó chờ, Lý Hạ Thu xuống xe liền phóng thẳng lên lầu, không nhìn Từ Kiếm Phong một cái.

“Chậm một chút!” Hạ Hi Tuyền cau mày kêu, sau đó liếc nhìn Từ Kiếm Phong, lấy đồ đạc trong xe Lý Hạ Thu ra đưa cho anh ấy: “Đem trả lại hoàng hậu cho anh nha.” Hạ Hi Tuyền ý vị sâu xa nói.

“Làm phiền em rồi, đi lên ngồi một chút đi!” Từ Kiếm Phong khách khí nói.

“Thôi, em lái xe của cô ấy đi đã, anh nhớ chăm sóc tốt cho cô ấy, em đi đây!” Hạ Hi Tuyền nói xong cũng lên xe đi.

Lái thẳng đến chỗ ở, Hạ Hi Tuyền lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lại một lần nữa đứng ở căn hộ này, trong lòng Hạ Hi Tuyền trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lần trước vẫn còn hai người, vậy mà lần này chỉ có mình cô. Trên bàn để một cái chìa khóa, đó là của Phương Minh Vĩ. Ngoài chìa khóa ra còn có một tấm séc, Hạ Hi Tuyền cầm tấm séc và chìa khóa lên, nghĩ thầm: “Phương Minh Vĩ, anh cần biết, nếu muốn lấy lại sẽ rất khó khăn đấy!”

Hạ Hi Tuyền dọn dẹp nhà, rồi tắm rửa sạch sẽ, sau đó chạy thẳng tới công ty, Ngụy Sở điện thoại tới nói hiện tại công ty nhận một Dự án tương đối lớn, cần Lý Hạ Thu có mặt. Xét tình huống bây giờ của Lý Hạ Thu, Hạ Hi Tuyền không thể làm gì khác hơn là tự mình đến.

Vừa đến công ty, Hạ Hi Tuyền đi thẳng tới phòng làm việc của Lý Hạ Thu, Ngụy Sở đã sớm chờ ở đó, thấy Hạ Hi Tuyền đến một mình, vẫn tò mò nhìn ngó.

“Đừng nhìn nữa, chỉ có một mình tôi tới thôi, nhà Tổng giám đốc Lý có việc, cho nên chuyện của công ty một tháng này do tôi xử lý.”

“Ah, vậy thì tốt, khi Tổng giám đốc Lý không có ở đây thì tất cả các Dự án đều báo cáo tới điện thoại cho chị ấy. Dự án này hôm qua chúng ta mới tiếp xúc, là khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô thành phố, muốn công ty chúng ta thiết kế một hệ thống nhận diện thương hiệu hoàn toàn mới. Đây là tư liệu của công ty

này.” Ngụy Sở nói xong đưa một xấp tài liệu tới, Hạ Hi Tuyền nhận lấy cầm trong tay, sau đó ý bảo Ngụy Sở nói tiếp.

“Trụ sở chính của Công ty này ở Bắc Kinh, là một tập đoàn, sở hữu rất nhiều tài sản. Qua tiếp xúc với người của họ, ý của họ là nếu như chúng ta mà làm tốt Dự án lần này thì họ có thể giao cho chúng ta nhiều Dự án lớn hơn khác.”

“Sao họ biết công ty chúng ta?” Dĩ nhiên, Hạ Hi Tuyền sẽ không cho rằng danh tiếng của công ty mình vang đến tận Bắc Kinh.

“Là Dự án sân vận động lần trước đó, người phụ trách Dự án đó họ giới thiệu chúng ta!”

“Vây thì tốt, Dự án này cậu bắt tay vào làm đi.” Hạ Hi Tuyền nói xong, Ngụy Sở liền kinh ngạc nhìn cô. Hạ Hi Tuyền cười cười: “Tôi không thể ra mặt, còn Tổng giám đốc Lý thì khẳng định không về được công ty. Chỉ có thể là cậu, và lại Dự án lần trước đó, người sắp xếp nhân sự là cậu mà, cho nên tôi tin tưởng cậu, lần này sẽ do tôi và cậu kết hợp!”

Ngụy Sở gật đầu: “Vây ngày mai tôi sẽ đến nói chuyện này với họ! Tôi đi trước chuẩn bị đây.”

Chờ Ngụy Sở đi, Hạ Hi Tuyền cầm tài liệu đó lên, mở ra xem

Khu nghỉ dưỡng Thẩm Viên, người phụ trách tên là Thẩm Thu. Hạ Hi Tuyền lắc đầu cười một tiếng, Dự án này không biết là tên công tử giàu có nào triển khai chỉ để làm hài lòng bạn gái!?

Dự án Ngụy Sở nói rất thuận lợi, chỉ có duy nhất một điều là người phụ trách yêu cầu gặp mặt một lần với người chủ công ty. Hạ Hi Tuyền hết cách đành gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu.

Nghe điện thoại chính là Từ Kiếm Phong, sau khi Hạ Hi Tuyền nhấn nhủ xong ý của Công ty đối phương, Từ Kiếm Phong rất ngang ngược nói: “Không gặp, yêu cầu kỳ quái gì vậy chứ?” Còn chưa nói hết thì đã bị Lý Hạ Thu giật mất điện thoại, Lý Hạ Thu đuổi người đàn ông rất ngang ngược vừa rồi ra ngoài, mới nói chuyện cùng Hạ Hi Tuyền.

“Alo . . . Chị nói với họ, em sẽ tới gặp cô ấy một lần.”

“Từ Kiếm Phong biết rồi à?” Hạ Hi Tuyền hỏi.

“Ừ, biết rồi, mới biết trưa hôm nay . . . kích động ôm em chảy nước mắt đấy!” Lý Hạ Thu suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất buồn cười, cái người bình thường thì nghiêm túc như vậy, hôm nay lại khóc chứ!

“Đừng như vậy, điều này cho thấy anh ấy rất quan tâm đến em, nói chị nghe xem phát hiện thế nào, chị đã gọi ý rõ ràng cho anh ấy như vậy mà!”

“Sau khi ăn cơm trưa xong, em nằm trên ghế salon xem tivi, anh ấy rửa chén xong thì vào xem cùng em, vừa đứng trên TV phát quảng cáo, nói người phụ nữ một ngày làm công chúa, mười tháng làm hoàng hậu. Sau đó, anh ấy quay đầu lại nhìn em chăm chăm, rồi hỏi em, em liền gật đầu, thế thôi . . .” Lý Hạ Thu nói qua loa như vậy.

“Ha ha . . . hãy nói chuyện vui vẻ với anh ấy, xác định thời gian gặp rồi thì chị sẽ điện thoại cho em, thế nha . . . Hẹn gặp lại!” Suy tính đến tình trạng của Lý Hạ Thu không nên dùng điện thoại di động lâu, nói xong Hạ Hi Tuyền liền cúp máy.

Khi biết mình được làm cha, đến tận tối thần trí Từ Kiếm Phong mới tỉnh táo, bắt đầu thông báo khắp nơi.

Gọi điện thoại cho Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ mới vừa bắt đầu nói, còn chưa nói thành lời, đã nghe thấy Từ Kiếm Phong hưng phấn nói: “Ngày ông Phương, tôi được làm cha rồi, vợ tôi có thai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: CHƯƠNG 44

Editor: Cogau

Phương Minh Vĩ yên lặng mấy giây, hơi nhếch khóe môi lên: “Thật sao? Chúc mừng ông, trông mong đã lâu rồi cuối cùng thì cũng trông được. Khi nào thì kết hôn vậy?”

Từ Kiếm Phong ngẩn người, anh còn chưa cầu hôn nữa đấy, mà cũng không quản nhiều như vậy, vì vậy nói qua loa lấy lệ: “Nhanh, sẽ nhanh thôi, tôi sẽ bàn bạc với vợ tôi trước, đến lúc đó sẽ thông báo cho ông nha, còn ông nữa đấy, ông cũng già đầu rồi nhanh sinh một đứa đi, tốt nhất là con gái để gả cho con trai tôi, ha ha ha . . . tút . . . tút . . .”

Khi Từ Kiếm Phong còn chuẩn bị nói thêm vài câu, Phương Minh Vĩ ở đầu bên kia đã cúp máy rồi. Nhưng Từ Kiếm Phong lại chẳng để ý, tiếp tục gọi thông báo rộng rãi tin tức vợ anh ta có thai.

Chờ Từ Kiếm Phong nói chuyện điện thoại xong, thấy còn có lời còn chưa nói xong với Phương Minh Vĩ, vì vậy anh ấy cầm điện thoại di động đã nóng lên tiếp tục gọi cho Đoàn trưởng Phương.

Phương Minh Vĩ thấy là cuộc gọi của Từ Kiếm Phong thì không muốn nghe, nhưng lại sợ trễ như thế anh ta điện thoại tới hay là Hạ Hi Tuyền có chuyện gì.

“Alo!”

“Ông Phương, vừa rồi tôi còn có chuyện quên nói với ông.”

“Ừ, vậy ông nói đi!”

“Mặc dù tôi không biết ông và Hạ Hi Tuyền đến tốt cùng là sao, chẳng qua tôi nói cho ông biết, vợ tôi là thứ có thai ở nhà của Hạ Hi Tuyền đấy, có cái cô đồng nghiệp của Hạ Hi Tuyền cũng thế, bỗng chốc thứ ra được hai đứa bé, có khi nào Hạ Hi Tuyền nhà ông cũng có thể mang thai hay không?” Từ Kiếm Phong vui mừng suy đoán.

Dĩ nhiên, Phương Minh Vĩ biết không thể nào, nhưng không muốn bác bỏ mặt mũi của Từ Kiếm Phong, chỉ có thể nói: “Tôi biết là ông được làm cha thì rất vui, nhưng tôi với Hi Tuyền đúng là không thể nào! Ông tắm một cái rồi ngủ đi. Tôi đoán có lẽ ngày mai mẹ ông cũng muốn đến đây!”

Từ Kiếm Phong cười ha hả: “Được, tôi cúp máy đây. À, vợ ông cũng tới thành phố B đấy.”

Điện thoại cúp đã lâu, nhưng bên tai Phương Minh Vĩ vẫn còn vang vọng câu nói của Từ Kiếm Phong: “Vợ ông cũng tới thành phố B đấy!” Hi Tuyền cũng tới. Phương Minh Vĩ chợt cảm thấy ngột thở, lấy ra điều thuốc nữa, ngậm lên môi nhưng lại không muốn châm lửa. Mấy ngày qua, Phương Minh Vĩ nghiện thuốc lá vô cùng nặng, nhưng mỗi lần chỉ cần nghĩ đến Hạ Hi Tuyền thì Phương Minh Vĩ không hề đụng tới rượu, thuốc lá. Bởi vì Hạ Hi Tuyền từng nói rõ ràng: “Minh Vĩ, em rất ghét ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh!” Vì vậy, từ khi Hạ Hi Tuyền nói câu nói đó trở đi, Phương Minh Vĩ không hút thuốc lá nữa, bất luận là ai mời thuốc anh đều không nhận.

Cuối cùng, Lý Hạ Thu vẫn gặp mặt Thẩm Thu, hai người cùng ký luôn Hợp đồng. Sau đó, Lý Hạ Thu liền bị Từ Kiếm Phong đón về nhà, Hạ Hi Tuyền đành phải tự mình đến.

Mở cửa cho Hạ Hi Tuyền là cô giúp việc nhà Từ Kiếm Phong, Hạ Hi Tuyền biết cô ấy nên chào: “Di Tàn”.

Di Tàn vui vẻ gạt đầu, để Hạ Hi Tuyền vào, sau đó lại vào phòng bếp bận việc của mình.

“Không ăn!” Lý Hạ Thu mặt lạnh nói.

Từ Kiếm Phong đứng ở bên cạnh anh bưng cái chén, cầm cái muỗng, không biết đang xúc cho Lý Hạ Thu ăn gì.

“Ồ . . . thật đúng là Hoàng hậu nha!” Hạ Hi Tuyền trêu ghẹo nói.

“Chị gái, chị mau cứu em đi, em bị người đàn ông này ép sắp điên rồi, ngày ngày đều bắt em ăn cái này, uống cái kia.” Lý Hạ Thu kể khổ với Hạ Hi Tuyền, Từ Kiếm Phong ở bên về mặt đau khổ mà không dám phản bác.

Hạ Hi Tuyền ngồi xuống ghế salon bên cạnh Lý Hạ Thu: “Chị không cứu được em, em đưa hợp đồng cho chị, chị đi luôn!”

Lý Hạ Thu chu mỏ, đứng lên đến phòng làm việc lấy hợp đồng cho Hạ Hi Tuyền. Bên này thì Di Tàn mang ly nước trái cây cho Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền đứng lên hai tay nhận lấy nói “Cảm ơn đi.”

Di Tàn vỗ bả vai Hạ Hi Tuyền, ý bảo cô đừng có khách khí như vậy, sau đó đi ra.

“Hi Tuyền, em với Phương Minh Vĩ cũng mau sinh một đứa đi, mai mốt làm bạn với cục cưng nhà tôi . . .” Từ Kiếm Phong nhìn Hạ Hi Tuyền không nhịn được nói.

Hạ Hi Tuyền rất kinh ngạc nhìn Từ Kiếm Phong, lúc này mới không bao lâu, mà một người đàn ông lại trở nên ngây thơ như vậy rồi. Hạ Hi Tuyền cười cười, không nói gì.

Lúc Lý Hạ Thu từ trong phòng đi ra, thì đã nghe thấy người đàn ông của mình nói thế, trừng mắt liếc anh một cái, đưa đồ trong tay cho Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền nhận hợp đồng xong thì xin phép đi về công ty. Lý Hạ Thu tiễn cô tới cửa, Hạ Hi Tuyền vỗ Lý Hạ Thu: “Chúc mừng, đứa con lớn nhất nhà em đã ra đời trước!”

Lý Hạ Thu không hiểu nhìn cô, Hạ Hi Tuyền đưa tay chỉ người đàn ông mặt hạnh phúc phía sau họ, sau đó xoay người đi.

Sau khi Hạ Hi Tuyền mang hợp đồng đến công ty, bắt đầu hợp ngay với Ngụy Sở, xác định nhân viên tham dự hạng mục lần này. Trong đó có cả sinh

viên của Tôn Kiều, tên Thái Hoa Sen.

Ngụy Sở châm chọc với Hạ Hi Tuyền rằng lần đầu tiên anh ta nghe thấy cái tên này thì có phần sợ. Hạ Hi Tuyền mím môi, làm giảng viên nhiều năm ở trường, tên kiểu gì mà chưa từng nghe qua: “Không có tiền đồ gì cả, cái tên chỉ để gọi mà thôi, và lại cô bé ấy sáng dạ, năng lực chuyên môn rất tốt đấy!” Hạ Hi Tuyền bảo vệ sinh viên của mình.

Ngụy Sở gật đầu, lần này Thái Hoa Sen cũng ở trong danh sách. Xác định xong tất cả mọi chuyện, Hạ Hi Tuyền thêm một lần ‘ngăn sông cấm chợ’ nữa, lần này là một tháng, mặc dù hạng mục lần này – giai đoạn đầu nghiên cứu không tốn mấy ngày, nhưng toàn bộ các hạng mục thì khối lượng gấp đôi Dự án Sân vận động.

Mặc dù không nghiêm trọng như lần trước, nhưng vẫn muốn cách ly toàn bộ. Lần này thì chỉ ở tại công ty, cũng may ông ba của Lý Hạ Thu đủ kiên quyết, nên biệt thự khá lớn.

Khi Hạ Hi Tuyền cách ly lần hai được hơn mười ngày, mẹ Phuong cũng trở về thành phố B, chẳng qua là bị bệnh nên về. Sau khi nghe Lý Hạ Thu có thai, mẹ Phuong đứng ngồi không yên, nhảy dựng lên muốn thu dọn đồ đạc để về.

Phuong Vị Quốc thật sự không ngăn được, chẳng thể làm gì khác hơn là nói thật cho bạn già. Nói xong đứng ở bên nhìn chăm chăm bà ấy, chỉ sợ bà ấy kích thích quá độ mà bất chợt ngã xuống thôi.

Mã Anh tay run run, nước mắt không ngừng rơi xuống, chợt nghĩ đến gì đó, bụm mặt khóc lớn, không lâu lắm thì hôn mê bất tỉnh. Phuong Vị Quốc nhanh chóng cho người đưa bà ấy đi bệnh viện, sau khi Mã Anh tỉnh lại, trong miệng vẫn luôn gọi “Cháu nội . . .”!

Phuong Vị Quốc ở bên thấy khó chịu, nhưng cũng bất lực. Ở bệnh viện mấy ngày, chờ thân thể Mã Anh ổn định lại, Phuong Vị Quốc liền dẫn bà ấy về thành phố B.

Sau khi trở về thành phố B, Phuong Vị Quốc gọi điện cho con trai, đem sự tình nói với Phuong Minh Vĩ, bảo anh về nhà thăm bà ấy một chút.

“Vâng, hôm nay con sẽ về!” Phuong Minh Vĩ nói xong, rồi phân công công việc xong xuôi thì chạy về thành phố.

Lúc Phuong Minh Vĩ về đến nhà, đã qua giờ cơm tối. Ở phòng khách chỉ có cô giúp việc đang dọn dẹp, thấy Phuong Minh Vĩ về thì buông khăn lau trong tay ra hỏi: “Cậu về rồi, đã ăn cơm tối chưa vậy?”

“Vẫn chưa ăn ạ, đi làm chút gì đó cho con ăn cũng được, con đi lên lầu xem mẹ con đã!” Phuong Minh Vĩ vừa nói vừa đi lên lầu.

“Aizz . . . tôi sẽ đi làm cho!”

Phuong Minh Vĩ gõ cửa, rồi đẩy cửa vào phòng. Phuong Vị Quốc đứng ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết đang suy nghĩ gì, Mã Anh thì nằm trên giường truyền nước biển.

Thấy con mình trở về, lại buồn bã rót nước mắt ra. Phuong Minh Vĩ đi tới, cầm tay của bà hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Mã Anh lắc đầu, mấy ngày nay trong lòng bà oán giận rất nhiều người, nhưng cuối cùng thì vẫn là tự trách mình, nếu không phải do bà cản trở thì không chừng hiện tại cháu bà có thể cất tiếng gọi ‘bà nội’ rồi. Không thể không nghĩ tới chuyện đề cho Hạ Hi Tuyền phục hôn với con trai mình, nhưng chồng mình nói rất đúng, ban đầu ghét bỏ người ta như vậy, hôm nay còn mặt mũi nào mà gọi con bé trở lại đây? Minh đau lòng con trai, cha mẹ người ta cũng đau lòng cho con gái chứ! Tuy rằng cha mẹ Hạ Hi Tuyền đều mất rồi, nhưng cũng không thể làm như vậy. Mã Anh nắm tay của con trai, khóc nức nở nói: “Minh Vĩ, là mẹ thực sự có lỗi với con, là mẹ hồ đồ, mẹ không nên làm như vậy!”

Phuong Minh Vĩ cười khổ an ủi bà: “Mẹ, chuyện đã qua rồi, mẹ phải giữ gìn sức khỏe, đừng làm con thêm áy náy. Là do con không có cái phúc phận đó! Mẹ, con không trách mẹ đâu!” Phuong Minh Vĩ đưa tay lau khô nước mắt trên mặt cho mẹ Phuong.

Mã Anh gật đầu, Phuong Minh Vĩ nhỏ giọng an ủi bà, chờ cho bà ngủ mới xuống lầu ăn cơm. Cơm nước xong, Phuong Minh Vĩ lên lầu đến phòng sách, Phuong Vị Quốc thấy con trai vào thì cầm điều thuốc đưa tới.

Phuong Minh Vĩ nhận lấy hút, hai ba con hút hết điều thuốc, Phuong Vị Quốc lên tiếng: “Mẹ con thật sự đã tỉnh ngộ rồi. Minh Vĩ, con đừng chịu đựng thế, con bé Hạ sẽ hiểu thôi!”

Phuong Minh Vĩ gật đầu, anh tin tưởng Hạ Hi Tuyền sẽ hiểu anh, nhưng anh không cần cô hiểu: “Ba, con không thể ích kỷ như vậy được!”

Phuong Vị Quốc không khuyên, chuyển đề tài tới công việc: “Thân thể mẹ con như vậy, ba định sẽ nghỉ hưu sớm một chút, cho nên mấy ngày nữa con cùng ba đi gặp các chiến hữu cũ của ba nhé!”

Phuong Minh Vĩ cười khổ gật đầu đồng ý.

“Đừng có bày ra cái dáng vẻ đó, có một số việc con phải khuất phục, con ở vị trí Đoàn trưởng này cũng xấp xỉ hai năm rồi. Ba về hưu, con phải điều lên Sư đoàn!” Phuong Vị Quốc trầm giọng nói.

Phuong Minh Vĩ day day huyệt thái dương, nói: “Con biết rồi ạ!” Rồi đứng dậy trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau Phương Minh Vĩ trở về đơn vị, nhưng cứ hai ngày Phương Minh Vĩ sẽ về thành phố một lần. Trương Triều Lâm và những người liên quan thấy thế thì cứ nghĩ là Phương Minh Vĩ ‘nở hoa lần hai’ rồi.

Toàn bộ Dự án của Hạ Hi Tuyền cũng tới lúc hoàn thành, hai mươi tháng tám, bàn giao xong tất cả công việc, toàn thể nhân viên được nghỉ hai ngày. Hạ Hi Tuyền ở nhà một mình ngủ không biết trời đất gì, tỉnh thì nấu tô mì ăn, sau đó thì soạn bài, rất nhanh đã hết hai ngày.

Sáng sớm Hạ Hi Tuyền đi làm, thấy người người trong công ty đều hớn hờ, Hạ Hi Tuyền túm một cô bé tới hỏi xem có chuyện gì, cô bé ấy hưng phấn nói: “Tổng giám đốc Hạ, ông chủ bên Thẩm Viên mời toàn bộ nhân viên Công ty chúng ta tối nay liên hoan đấy ạ.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu buông cô ấy ra, rồi đi về phòng làm việc. Buổi trưa Ngụy Sở chạy tới, nói chuyện buổi tối với Hạ Hi Tuyền.

“Biết rồi . . .” Hạ Hi Tuyền đành nói.

“Cái người này không có ý định đi sao?”

“Đúng vậy . . .”

“Tổng giám đốc Lý hôm nay cũng đi, làm sao chị lại không đi được chứ, Tổng giám đốc Lý nói hôm nay chị phải có mặt!”

Hạ Hi Tuyền trừng mắt liếc cậu ta một cái, gật đầu, rồi phát tay ý bảo Ngụy Sở đi ra ngoài.

Lý Hạ Thu yêu cầu như vậy là bởi vì Phương Minh Vĩ hôm nay cũng tới Nhà hàng nhà mình.

Hôm qua, Phương Minh Vĩ nhận được điện thoại của ba, nói anh hôm nay về để gặp gỡ các chiến hữu cũ cùng với ông ấy. Vì vậy ba giờ chiều thì về thành phố B, chạy về nhà trước. Bệnh tình của Mã Anh nhờ được con trai mình khuyên bảo cùng với điều dưỡng nên đã khá hơn nhiều, buổi tối cũng muốn đi tham gia bữa tiệc, vì vậy chờ Phương Minh Vĩ về nói chuyện với anh xong thì cùng đi tới Nhà hàng.

Đến Nhà hàng, Phương Minh Vĩ thấy người còn chưa tới đủ liền ra hành lang hút thuốc lá.

Hạ Hi Tuyền cùng người trong công ty đến Nhà hàng thì nhận điện thoại con trai gọi tới. Vì vậy Hạ Hi Tuyền cầm điện thoại đi ra hành lang, ở bên trong đã nhìn thấy ngoài hành lang có người đứng nên Hạ Hi Tuyền đẩy cửa ra đi ra một phía khác.

“Mẹ, con với Nguyên Bảo rất nhớ mẹ!” Phương Chính nói.

Hạ Hi Tuyền cũng đã rất lâu chưa gặp hai con, nghe thấy giọng thì thật vui mừng: “Mẹ cũng nhớ tụi con lắm, mẹ đi mấy ngày nữa sẽ về!”

“Thật sao, còn mấy ngày nữa vậy?” Phương Chính vội vã hỏi.

“Khoảng hai ngày nữa, được rồi, mẹ ở đây còn có việc, thế đã nha, trước khi ngủ mẹ sẽ gọi cho con được không?” Hạ Hi Tuyền dịu dàng hỏi.

“Được ạ, hẹn gặp lại mẹ!”

“Ừ, hẹn gặp lại!” Hạ Hi Tuyền cười cúp điện thoại, quay lại muốn đi vào trong. Ai biết vừa xoay người lại đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ đang nhìn cô chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 45

Editor: Cogau

Hạ Hi Tuyền cười nhìn anh một lượt, coi như là thấy một người bạn bình thường đã lâu không gặp, gật đầu cười rồi đi vào trong.

Phương Minh Vĩ cứ nhìn cô đi vào trong như vậy, cho đến khi bị tàn thuốc làm bỏng ngón tay mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại.

Hạ Hi Tuyền vừa đẩy cửa đi ra, Phương Minh Vĩ cũng đã biết là cô rồi, chỉ có điều sau những lời nói của cô khiến cho trái tim anh như bị bóp nghẹt, nụ cười thì dịu dàng như vậy, giọng nói thì lại ngọt ngào thế, chắc hẳn phải nói chuyện điện thoại với người rất thân mật mới như thế chứ! Họ mới chia tay có hai tháng thôi, ‘ôi trời . . .’ Phương Minh Vĩ cười khổ một tiếng, thật tốt nha, rồi xoay người đi vào phòng tiệc. Người bên trong đã đến đông đủ, Phương Minh Vĩ vừa vào đã nhìn thấy ba mình kích động nắm tay một người mang lon Thượng tướng nhìn qua thì lớn hơn vài tuổi so với ba anh.

Hai người kích động nói chuyện, Phương Vĩ Quốc ngẩng đầu thấy con trai mình đi vào, vội vàng giới thiệu với ông bạn Đại Đội trưởng.

“Đại Đội trưởng, đây là con trai em, Minh Vĩ chào bác đi, đây chính là Đại Đội trưởng của ba thời tân binh đấy!”

Phương Minh Vĩ đứng ngay ngắn, chào một cái, nghỉ rồi mới nói: “Chào Thủ trưởng!”

“Ha ha, con trai của Vĩ Quốc không tệ nha, đây là buổi gặp gỡ gia đình, không cần kêu Thủ trưởng, gọi bác Diệp là được rồi!” Người Đại Đội trưởng vỗ bả vai Phương Minh Vĩ cười nói, hiển nhiên là nhìn thấy chiến hữu cũ thì rất vui vẻ rồi.

“Dạ, chào bác Diệp!” Phương Minh Vĩ cung kính chào, rồi lui sang một bên, để cho thế hệ trước nói chuyện. Phương Minh Vĩ quay đầu lại thấy bên cạnh cũng có một sĩ quan đứng đó, cũng cấp bậc Đại tá giống như mình, Phương Minh Vĩ gật đầu với anh ta.

“Xin chào, Diệp Hường Đông, Tham Mưu Trưởng Sư đoàn Bộ binh Bắc Kinh quân khu XX!” Diệp Hường Đông chìa tay về phía Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ khẽ giật mình, cái tên Diệp Hường Đông anh đã nghe tới từ lâu, chợt nhú mày rồi cũng đưa tay ra, tự giới thiệu: “Xin chào, Đoàn trưởng Binh đoàn Pháo binh, Phương Minh Vĩ!”

Hai người từ từ chuyện trò, hơn mười phút sau cả nhà Từ Kiếm Phong mới đến, ba của Từ Kiếm Phong cũng là chiến hữu cũ của Tướng Diệp cùng Phương Vĩ Quốc, nhưng về sau thì theo nghiệp chính trị.

Khi mọi người tới đông đủ thì ngồi vào bàn – một cái bàn tròn lớn mười mấy người ngồi. Ba người nhà Phương Minh Vĩ, rồi bác trai bác gái của Phương Minh Vĩ, cùng với chủ thím của anh.

Dĩ nhiên, Từ Kiếm Phong ra ngoài thì phải dẫn Lý Hạ Thu đi cùng, Từ Kiếm Phong ở một bên cẩn thận hầu hạ, một lát hỏi cái này có thích ăn không, cái kia có thích ăn hay không, hai người già nhà họ Từ cũng rất ân cần.

“Ồ này ông Từ, nhà ông khi nào thì làm tiệc mừng đây, cháu trai cũng sắp ra đời rồi!” Người nói chuyện là thím của Phương Minh Vĩ - Lâm Hồng Mai.

Mẹ Từ cười: “Đã sớm đăng ký kết hôn rồi, nhưng vẫn chưa làm tiệc, hai đứa nó công việc rất bận!”

“Sao lại nói vậy, bận thì bận cũng không để tại nó quyết định được, đây chỉ là có muốn làm hay không thôi, chị thấy có đúng không, chị dâu?” Lâm Hồng Mai cười nhìn Mã Anh.

Mẹ Phương kể từ hồi bị bệnh xong thì ít nói, thấy người cả bàn đều nhìn cậu ta thì cười cười: “Còn xem ý của tụi nó đã, người lớn chúng ta cũng không nên quá cưỡng ép được!”

Lâm Hồng Mai vừa định tiếp lời Mã Anh, không nghĩ bà Diệp lại lái câu chuyện đi: “Con dâu nhà ông Từ có bầu, có kiêng món gì không con?” Bà Diệp nhìn Lý Hạ Thu điềm đạm nói.

Lý Hạ Thu bị Từ Kiếm Phong ở bên cạnh kéo mới lấy lại tinh thần: “À, không kiêng món gì đâu ạ!” Vừa rồi, cô còn đang đắm chìm trong lời nói của bà mẹ Phương Minh Vĩ, đúng là ‘mấy ngày không gặp phải lau mắt mà nhìn’ nha, trước kia mở miệng ngậm miệng đều là lệnh của người làm cha làm mẹ, thế mà hôm nay lại hiểu sâu biết rộng thế chứ, chẳng lẽ mộ phần nhà họ Phương phát rồi sao!?

Bà Diệp cười gật đầu, nhìn con dâu bên cạnh rồi nói: “Nhà chúng tôi hồi đó đúng là gầy và người chết, cái gì cũng ăn không, làm tôi sốt ruột muốn chết! Cậu phải đối xử với vợ mình tốt vào đấy nhé!”

“Nhất định rồi ạ!” Từ Kiếm Phong vội vàng gật đầu. Vì vậy, đề tài bắt đầu xoay quanh chuyện sinh nở rồi nuôi dưỡng con cái, rồi từ từ các bà mẹ bắt đầu nói ra những thói hư tật xấu của con mình khi còn bé.

Các đắng mây râu cũng chỉ có thể nghe, từ từ dùng bữa thỉnh thoảng chen vào đôi câu, uống rượu là không thể nào, bởi vì ‘thủ trưởng’ của mỗi nhà đều ngồi đây trông chừng đấy. Mỗi người để một ly rượu đỏ tượng trưng, nhưng cũng chẳng ai uống vì theo lời của Phương Vĩ Quốc thì thứ đồ uống đó uống vào miệng rồi lại thải ra đường tiết niệu mà thôi.

Sau khi Hạ Hi Tuyền từ hành lang đi vào, trên mặt cười nhưng cũng không nén được giận, vừa vào tới phòng toàn thân liền bắt đầu nổi da gà.

Đến phòng thì có nhân viên của công ty kéo Hạ Hi Tuyền nói nhỏ: “Tổng giám đốc Hạ, Tổng giám đốc Ngụy được mời qua phòng riêng rồi, trước khi đi bảo em hỏi chị xem chị có muốn qua đó không ạ!”

Hạ Hi Tuyền nhanh chóng lác đầu: “Chị ở đây cùng tụi em là được rồi!”

“Vậy được, chị vào trong ngồi đi!” Hạ Hi Tuyền gật đầu rồi đi vào cái bàn tận cùng bên trong. Có thể là không có thói quen ngồi cùng lãnh đạo, Hạ Hi Tuyền ngồi ở bàn rất yên tĩnh. Hạ Hi Tuyền tùy tiện ăn vài miếng, rồi lấy cớ đi ra ngoài. Đi thẳng tới phòng vệ sinh, trong hành lang có mấy đứa trẻ chạy tới chạy lui, xem ra hôm nay lâu một này kinh doanh cực tốt. Khi Hạ Hi Tuyền từ phòng vệ sinh đi ra, tránh mấy đứa trẻ đang đùa giỡn trên hành lang, kết quả là thiếu chút nữa mình đụng phải người khác, Hạ Hi Tuyền vội vàng đưa tay đỡ người đó, rồi nhanh chóng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, có đụng vào di không ạ?”

Người đó vẫn không lên tiếng mà nhìn chằm chằm Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, há hốc miệng, rồi từ từ buông hai tay của bà ấy ra, cúi đầu xuống, mãi lâu mới kêu một tiếng: “Mợ . . .”

Người bị Hạ Hi Tuyền đụng vào là vợ của Tướng Diệp - Tường Lệ Bình, vừa rồi Tường Lệ Bình ở bên trong lâu, muốn ra ngoài cho thoáng một chút,

nên lấy có ra ngoài đi toilet. Thật ra thì Nhà hàng này cũng giống như những nhà hàng thông thường, có Toilet ở trong phòng, nhưng Tường Lệ Bình cũng không thể nói muốn ra ngoài hóng mát một chút được. Ai biết vừa ra khỏi cửa thiếu chút nữa bị mấy đứa bé đụng vào, Tường Lệ Bình không tránh kịp, may mà có người đi ngang qua đỡ bà một cái, vừa ngừng đầu định nói tiếng cảm ơn, không ngờ người đỡ bà lại là Hạ Hi Tuyền, Tường Lệ Bình nhìn chăm chăm vào cô.

Cho đến khi Hạ Hi Tuyền cất tiếng “Mợ!” mới làm bà tỉnh lại.

“Con đừng gọi ta . . .” Tường Lệ Bình kích động lạnh lùng quát to. Nước mắt không nhịn được rớt xuống, không không chế được khóc thành tiếng, một tay thì kéo Hạ Hi Tuyền còn một tay kia thì vung lên đánh vào người Hạ Hi Tuyền, vừa đánh vừa kêu khóc: “Con bé chết tiệt này, con đừng gọi ta, ta uống công nuôi con lớn như vậy . . . Cái con bé chết tiệt này . . .”

Hạ Hi Tuyền cúi đầu roi lệ, mặc cho Tường Lệ Bình đánh.

Lúc Tường Lệ Bình đi ra cũng không đóng cửa chặt, người ở trong đều nghe được tiếng la khóc của bà, Diệp Hường Đông nghe thấy bất thường liền kéo vợ Đào Ánh Ngọc ở bên cạnh, Đào Ánh Ngọc vội buông đôi đũa trong tay đứng lên nói ‘xin lỗi’ rồi đi ra ngoài. Đào Ánh Ngọc mở cửa ra, âm thanh bên ngoài liền nghe rõ hơn. Đào Ánh Ngọc đứng ở cửa đã nhìn thấy mẹ chồng mình kéo một cô gái trẻ vừa đánh vừa khóc, nhưng cũng có thể thấy được một điều rằng dù có dùng sức bao nhiêu thì chỉ sợ làm đau cô gái kia mà thôi, cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy mẹ chồng luống cuống như thế nên Đào Ánh Ngọc sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Người ở trong thấy bộ dạng ấy của Đào Ánh Ngọc không biết là có chuyện gì, cũng đứng đứng lên đi ra ngoài xem xảy ra chuyện gì.

Tường Lệ Bình đánh Hạ Hi Tuyền mấy cái rồi cũng không nhịn được mà ôm cô vào lòng, ôm Hạ Hi Tuyền không ngừng kêu gào: “Cái con bé này, bao nhiêu năm đi đâu hả con?”

Vì vậy, mấy người ra ngoài thì nhìn thấy bà Diệp ôm một cô gái khóc, Phương Minh Vĩ vừa nhìn là nhận ra Hạ Hi Tuyền, mà Lý Hạ Thu đứng ở bên cạnh anh cũng nhận ra, nhẹ nhàng gọi: “Hi Tuyền!” Tất cả mọi người ở đó đều thay đổi sắc mặt.

Hạ Hi Tuyền nhỏ giọng an ủi bà Diệp, chờ bà Diệp bình tĩnh một chút thì ngừng đầu nhìn về phía Diệp Hường Đông đang đi tới, chào: “Anh Hường Đông!”

Diệp Hường Đông kích động gạt đầu một cái, rồi đỡ mẹ mình, Hạ Hi Tuyền sau khi được buông ra thấy mấy người phía sau bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

Tướng Diệp nhìn thấy cháu gái nhiều năm không gặp rất là kích động, thấy mắt con bé đỏ ngầu thì rất đau lòng, Hạ Hi Tuyền lúc nhỏ do Tường Lệ Bình nuôi tới ba tuổi, nên Tướng Diệp đương nhiên cũng coi cô như con gái.

“Tiểu Hi!”

Hạ Hi Tuyền ngừng đầu, nhìn Tướng Diệp chào: “Cậu . . .”

Tướng Diệp bước nhanh đến, đưa tay vỗ vỗ đầu Hạ Hi Tuyền, còn kích động nói không nên lời.

Diệp Hường Đông giao mẹ mình cho Đào Ánh Ngọc, kêu mọi người trở lại phòng tiếp tục, sau khi mọi người vào hết, thấy Từ Kiếm Phong ở lại phía sau đi tới.

“Tôi cho người lấy thêm một phòng rồi, ở lâu này, ngay khúc quẹo trước mặt thôi, để nhân viên phục vụ dẫn mọi người qua đó!”

Diệp Hường Đông cảm kích gạt đầu một cái, rồi đi cùng Từ Kiếm Phong vào, mà Phương Minh Vĩ đứng ở sau cửa từ lâu bị Phương Vĩ Quốc lôi vào.

Mấy người Hạ Hi Tuyền được nhân viên phục vụ dẫn tới một phòng khác, ngồi trên ghế sofa, Tường Lệ Bình vẫn hỏi hộp cảm tay Hạ Hi Tuyền. Cuối cùng, vẫn là Tướng Diệp lấy lại tinh thần, giới thiệu với con dâu mình: “Ánh Ngọc, đây là Tiểu Hi, là con gái của cô Hường Đông, chính là chị của Tiểu Thần đấy!”

Đào Ánh Ngọc kinh ngạc nhìn Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền nhận được ánh mắt ngạc nhiên của cô ấy, cười chào: “Chào chị dâu ạ!”

“Chào em! Ba mẹ, con qua chỗ Hường Đông xem sao, mọi người cứ nói chuyện vui vẻ đi nha.” Đào Ánh Ngọc lễ phép chào hỏi sau đó hiểu chuyện đi ra.

Tướng Diệp gạt đầu một cái, chờ Đào Ánh Ngọc đi, quay đầu lại thấy vợ mình vẫn còn khóc thì buồn phiền nói: “Ôi, gặp được người là tốt rồi!”

Tường Lệ Bình từ từ ngưng khóc, nhìn Hạ Hi Tuyền đau lòng hỏi: “Đánh con có đau không vậy?” Vừa nói vừa kiểm tra.

Hạ Hi Tuyền giữ tay của bà lại, lắc đầu, cười nói: “Không, mợ không nhớ đánh con đâu!”

“Biết mợ không nhớ, mà sao nhiều năm như vậy con cũng không tới thăm cậu mợ?” Tường Lệ Bình trách cứ nói.

Hạ Hi Tuyền cúi đầu cười khổ, Tướng Diệp cho rằng cô vẫn còn giận ba cô, liền khuyên cô: “Tiểu Hi, cũng nhiều năm rồi, con vẫn còn trách ba con sao, thật ra thì ông ấy cũng làm rất nhiều việc vì con . . .”

“Không cậu ạ . . .” Hạ Hi Tuyên cắt ngang lời ông, thật ra thì cô đã sớm không còn trách nữa rồi.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Tướng Diệp gật đầu.

Tướng Lê Bình cầm hai tay Hạ Hi Tuyên hỏi: “Kết hôn rồi chứ?”

“Tốt nghiệp Nghiên cứu sinh cái là con kết hôn, nhưng chưa được hai năm thì ly hôn, bây giờ vẫn độc thân ạ.”

Tướng Lê Bình đau lòng sờ sờ mặt của cô: “Không sao đâu, sau này cậu mẹ sẽ nuôi con!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 46

Editor: Cogau

Tướng Diệp ngồi ở bên cũng gật đầu, thấy cậu mẹ vẻ nghiêm túc, Hạ Hi Tuyên không nhịn được bật cười: “Vâng, cậu mẹ không ngại thì tốt rồi!”

Không lâu lắm, Diệp Hường Đông cũng dẫn theo Đào Ánh Ngọc đi vào.

“Giải tán hết rồi sao?” Tướng Diệp hỏi.

“Giải tán hết rồi ạ, con nói với họ rồi, hôm nay nhà có việc, hẹn dịp khác!”

Tướng Diệp gật đầu một cái: “Con đi nói họ làm chút đồ ăn mang tới đây, cũng chưa ăn được bao nhiêu.”

“Vâng ạ!” Diệp Hường Đông xoay người đi ra ngoài.

Ngụy Sở cùng mấy vị lãnh đạo Thẩm Viên qua mời rượu, nhìn khắp lượt mà không tìm được Hạ Hi Tuyên, tìm người hỏi xem Hạ Hi Tuyên đi đâu.

“Hình như Tổng giám đốc Hạ đi trước rồi ạ!”

Ngụy Sở gật đầu, dẫn mấy người đó mời rượu khắp nơi. Mời rượu xong ra ngoài, Ngụy Sở khổ sở nhìn Thẩm Thư và Hạ Hi Thần nói: “Thật xin lỗi nha, Tổng giám đốc Lý của chúng tôi hôm nay cũng không thể tới được.”

“Không sao, cô ấy đã gọi cho tôi rồi.” Thẩm Thư cười nói: “Như vậy thì tôi với Tổng giám đốc Hạ của tôi đi trước đây!”

“Được, hẹn gặp lại.”

Sau khi bắt tay, Hạ Hi Thần và Thẩm Thư đi.

“Sao anh còn cầm cái ly vậy?” Thẩm Thư không hiểu hỏi.

“Nhà cậu hôm nay cũng ở đây, anh muốn qua đó kính ly rượu, em có đi cùng anh không?”

“Không cần đâu.” Thẩm Thư sợ nhất là Tường Lê Bình, biết bà ấy ở đây thì dĩ nhiên sẽ không qua rồi!

“Vậy em đi xem ba anh thế nào đi!” Hạ Hi Thần hôn lên trán cô ấy, cười nói.

Thẩm Thư đập anh ta một cái: “Được, nhưng anh phải quay lại sớm đó nha.” Đối với ông bố chồng tương lai rất nghiêm túc này, Thẩm Thư cũng có phản hồi sợ.

Hạ Hi Thần vỗ đầu của cô ấy, cung chiều cười sao không hiểu chút tâm tư của cô ấy chứ, lúc này mới gật đầu: “Ừ!”

Hạ Hi Thần đi tới chỗ phòng Tướng Diệp, thấy bên trong chỉ còn lại nhân viên phục vụ đang dọn dẹp, nói ‘xin lỗi’ rồi quay ra. Lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Hường Đông, vừa kết nối là hỏi ngay: “Anh họ, mọi người ở đâu vậy?”

Diệp Hường Đông vừa nghe cậu ấy gọi ‘anh họ’ thì bức dọc, nói tên phòng rồi cúp máy.

“Hay ha . . . lại còn đôi chỗ nữa.” Hạ Hi Thần nhìn điện thoại bị cúp nói, tiện tay túm người phục vụ hỏi xem chỗ đó ở đâu, nhân viên phục vụ nghiêm túc

phụ trách việc dẫn Hạ Hi Thần đến cửa phòng, sau đó đi luôn.

Hạ Hi Thần dáng vẻ như một ông cụ non đẩy cửa đi vào: “Em nói mấy người nhà anh chưa ăn no còn chuyển phòng làm gì vậy?” Nói với Diệp Hường Đông đang đứng ở cửa.

Thấy vẻ kích động trên mặt Diệp Hường Đông vẫn không giảm, Hạ Hi Thần cười ha ha: “Em nói này anh họ, anh nhìn thấy em kích động như thế sao? Uống mấy ly chứ?” Nói xong thì giờ cái ly lên.

Hạ Hi Tuyền thấy em trai đi vào, mắt lại đỏ lên lần nữa, đứng lên đi về phía cửa gọi: “Tiểu Thần!”

Hạ Hi Thần nghe thấy có giọng rung rung gọi cậu ta thì quay đầu lại. Tay vốn đang giờ cái ly lên, trong nháy mắt buông thông xuống, rượu trong ly vãi đầy sàn nhà. Nhìn người trước mặt, nổi tức giận cũng như khó tin bỗng dâng lên trong lòng, đập mạnh cái ly trong tay lên tường một cái, xoay người giận dữ đập một phát vào chân bàn.

Diệp Hường Đông muốn kéo cậu ta nhưng bị Hạ Hi Thần hét lên: “Đừng đụng vào em!”

Diệp Hường Đông đành đứng sang bên cạnh, Hạ Hi Tuyền bất chấp mọi người ngăn cản, vẫn tới đứng trước mặt Hạ Hi Thần đang giận dữ. Hạ Hi Thần không ngờ chị mình bỗng đi tới, đá một phát tới, khi nhìn thấy Hạ Hi Tuyền đứng ở trước mặt thì chân đã không kịp thu lại rồi. Cũng may mà Diệp Hường Đông ở bên phản ứng nhanh, kéo Hạ Hi Tuyền một cái.

“Tiểu Thần! Đủ rồi!” Tướng Diệp đứng lên quát Hạ Hi Thần dừng lại.

Sau khi bị Tướng Diệp quát, Hạ Hi Thần đứng ở đó nhìn chằm chằm vào Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền đưa tay lên cầm tay cậu ta, Hạ Hi Thần khó chịu hất ra, Hạ Hi Tuyền lại đưa tay tới, Hạ Hi Thần lại hất ra lần nữa, cứ nắm rồi hất ra tới ba lượt.

Hạ Hi Tuyền không nhịn được khóc lên: “Cả em cũng không quan tâm tới chị nữa sao?”

“Em không có . . .” Hạ Hi Thần thấy chị gái mình khóc, sợ không biết làm sao.

Hạ Hi Tuyền nhón chân lên ôm lấy Hạ Hi Thần: “Chị biết . . . chị biết rồi . . .!” Hạ Hi Thần cũng ôm lấy chị gái.

Diệp Hường Đông tách họ ra, nhìn Hạ Hi Tuyền nói: “Ba em cũng tới đây, chúng ta đều ở Nhà hàng này, em cũng nên tới gặp ông ấy đi!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu.

“Chị, để em dẫn chị đi!”

“Đi đi!” Tướng Lệ Bình cũng phụ họa theo.

Hạ Hi Thần nắm tay chị, dẫn Hạ Hi Tuyền đến chỗ ông Hạ.

Hạ Hi Thần đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy một mình bạn gái mình ở đó, Thẩm Thư hơi giật mình khi thấy Hạ Hi Thần nắm tay một cô gái đi về phía cô ấy.

“Cùng ới, ba anh đâu?” Hạ Hi Thần ôm vai Thẩm Thư vai kích động hỏi.

Thẩm Thư không lên tiếng, Hạ Hi Thần kỳ quái nhìn cô ấy, vừa định hỏi tại sao thì Hạ Hi Tuyền liền cạy tay của cậu ấy ra, cười nói: “Xin chào, tôi là chị gái Tiểu Thần, tên Hạ Hi Tuyền.”

Thẩm Thư quay đầu lại nhìn Hạ Hi Thần, Hạ Hi Thần gật đầu với cô, sau đó giới thiệu với Hạ Hi Tuyền: “Chị! Đây là bạn gái em”

Hạ Hi Tuyền cười: “Làm bạn gái của em thì quá thiết thời cho Thẩm Thư rồi.”

Thẩm Thư kinh ngạc: “Chị, làm sao chị biết tên em là gì vậy?”

“Thẩm Viên của tụi em đó chị cũng tham dự mà.” Vừa vào là Hạ Hi Tuyền đã nhận ra rồi.

“Hả, vậy sao em không thấy chị vậy?”

Hạ Hi Thần vỗ cô, ý bảo cô đừng nói. Sau đó hỏi: “Ba đâu?”

“Ba về rồi.”

“Vậy anh dẫn chị đến chỗ ba vậy, em về nhà trước đi nha?” Hạ Hi Thần hỏi.

“Vâng, anh và chị đi đi! Chị, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!” Hạ Hi Tuyền cười chào tạm biệt cô ấy, hai chị em đi xuống lầu. Trong thang máy, Hạ Hi Thần ôm chặt cô: “Chị, đừng căng thẳng!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Bao năm nay ba sống thế nào?”

“Thanh tâm quả dục”*, thân thể mấy năm nay cũng yếu hơn, già đi rất nhiều!” Hạ Hi Thần báo cáo chi tiết. (* Thanh tâm quả dục: giữ cho tâm hồn luôn trong sáng, đề nén dục vọng).

“Tiểu Thần, đừng trách ba.”

“Em không trách ba.” Hạ Hi Thần phủ nhận.

Dọc đường lái xe, hai người không nói chuyện, tới nơi Hạ Hi Thần gõ cửa, phát hiện cửa lại không đóng, thì đi vào cùng Hạ Hi Tuyền, thấy ông Hạ nằm ở trên ghế xích đu bên cửa sổ sát đất, trong tay cầm cái tẩu.

“Tối rồi à, ngồi trước một lát đi, ba hút thuốc đã.” Hạ Thiên Minh cất lên giọng khàn khàn, mắt thì vẫn nhắm.

Hạ Hi Tuyền từ từ đến bên ông, đưa tay gỡ cái tẩu thuốc lá trong tay ông xuống. Hạ Thiên Minh mở mắt, nhìn thấy con gái ngồi xổm bên cạnh mắt đỏ hoe nhìn ông.

“Ba! Sao lại hút thuốc lá à?” Hạ Hi Tuyền mở miệng cười.

“Tiểu Hi!” Hạ Thiên Minh không tin gọi, không thể tin được đứa con gái đã mười mấy năm nay không có tin tức giờ lại sống sờ sờ đang đứng ở trước mặt mình!

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Ba, đã lâu không gặp con, không phải là không nhận ra con đấy chứ?”

“Con về rồi ư?” Hạ Thiên Minh hoảng hốt hỏi.

“Đúng, con đã về đây!” Hạ Hi Tuyền giống ba mình, cũng đưa hai tay ra: “Ba, ba còn muốn đứa con gái hồi xưa có ý bỏ nhà đi này chứ?”

Hạ Thiên Minh cúi người ôm lấy cô con gái, nước mắt giàn giụa: “Muốn, ba vẫn luôn muốn!” Diên~n đ@`n l3qu`y đơ^n.c0m

Hạ Hi Thần gom đầu mẩu thuốc lá của Hạ Thiên Minh ném vào thùng rác: “Ba à, bây giờ ba là người có chức có quyền rồi, trái tim lại không tốt, sau này đừng hút thuốc nữa!”

Hạ Thiên Minh gật đầu, hỏi Hạ Hi Tuyền bây giờ đang ở đâu.

“Con ở thành phố C, làm giảng viên Học viện kinh tế C, ba đừng lo lắng cho con, còn ba thì sao? Đã nhiều năm như vậy, có kiếm được đi hai cho chị em chúng con chưa?” Hạ Hi Tuyền cười trừ.

Hạ Thiên Minh khuôn mặt già nua đỏ lên: “Đừng nói linh tinh, những năm này ba vẫn một mình, cái gì mà tìm đi hai chứ, cái con bé này ăn với nói!”

“Chỉ đùa một chút thôi!” Giọng Hạ Hi Tuyền có phần làm nũng.

Ba và con gái hàn huyên, đến cuối cùng, Hạ Thiên Minh không nhịn được hỏi vấn đề hôn nhân của con gái.

“Ly hôn sáu năm rồi à!”

“Sao thế con? Là do . . .”

“Không phải, ba, là nguyên nhân khác ạ.” Hạ Hi Tuyền biết ba mình muốn nói gì. Cuối cùng suy nghĩ một chút mới nói: “Ba ơi, ba làm ông ngoại rồi đấy!”

“Thật ư, vậy đứa bé đó một mình con nuôi sao?” Cuối cùng, Hạ Thiên Minh phẫn chấn lên chút, sau đó giọng điệu lại buồn hiu.

“Vâng, hai đứa là mình con lén sinh ra, ba, con không nói với người ta, chính Tiểu Thần cũng chưa biết ạ!”

Hạ Thiên Minh gật đầu, tỏ ý hiểu rõ, ngay sau đó hỏi: “Mấy tuổi rồi?”

“Sáu tuổi ạ, là một đôi long phượng, bé trai là anh!” Hạ Hi Tuyền nói đến con thì gương mặt cũng dịu dàng hơn.

Hạ Thiên Minh thoả mãn gật đầu, nói liên tục mấy tiếng ‘Tốt!’.

“Ba, thật ra thì con muốn cảm ơn ba, cảm ơn ba năm đó đồng ý cho con đi, nếu như ba không để cho con đi thì bây giờ không biết là con trôi dạt đến nhà nào nữa!” Hạ Hi Tuyền nhìn Hạ Thiên Minh cảm kích nói.

“Con là con gái của ba!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: CHƯƠNG 47

Editor: Cogau

Câu nói của Hạ Thiên Minh làm cho Hạ Hi Tuyền rơi nước mắt lần nữa.

Đĩ nhiên, Hạ Hi Tuyền hiểu, ban đầu để mình đi Hạ Thiên Minh phải đối mặt với biết bao nhiêu áp lực. Năm đó, Hạ Hi Tuyền là cô cháu gái duy nhất của hai dòng họ lớn Diệp-Hạ, không biết có bao nhiêu người trông chờ muốn kết thân, nhưng chỉ vì một câu nói của mình mà Hạ Thiên Minh dứt khoát kiên quyết để con gái đi. Khi đó, ông mới vừa trải qua nỗi đau mất vợ, lại phải đối mặt với chuyện con gái cố ý rời đi, yên lặng gặt đầu chỉ nói một câu: “Ba sẽ thu xếp mọi chuyện cho con.”

“Ba, hồi đó sao ba lại dung túng con vậy?”

“Hồi đó, nếu như không để cho con đi, thì con trốn không thoát được việc sắp đặt hôn nhân của dòng họ, mặc dù nhìn qua ba con không gì không làm được, nhưng rất nhiều chuyện ba lại không thể ra tay đấy!” Hạ Thiên Minh nhìn con gái nói, giống như lúc đầu ông cũng không nghĩ đến việc vợ mình tự sát vậy, nhưng cuối cùng thì thi thể cũng không tìm được. Nên những năm này Hạ Thiên Minh vẫn cho là may mắn khi để con gái đi, rồi vẫn sống trong nỗi nhớ nhung đối với đứa con gái cưng và người vợ đã chết.

Hạ Hi Tuyền gặt đầu: “Ba, cảm ơn ba, không biết con đã từng nói chưa, ba là một người cha tốt!”

“Nhưng ba lại không phải là một người chồng tốt!” Hạ Thiên Minh nhìn con gái áy náy nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn ba mình tóc đã hoa râm, hàng loạt trong lòng khổ sở, ông mới 57 tuổi thôi, đã tới 60 đầu. Nghĩ đến mẹ phiêu bạt ở ngoài nhiều năm như vậy, trong lòng Hạ Hi Tuyền dấy lên một niềm kích động, muốn nói ngay cho ba là thật ra thì mẹ còn sống.

“Tiểu Hi, con nói ba nghe xem rốt cuộc tại sao lại ly hôn?” Hạ Thiên Minh cắt đứt suy nghĩ của Hạ Hi Tuyền.

“Ba . . .” Hạ Hi Tuyền khổ sở nhìn ba.

“Con phải nói cho ba biết, là tại sao?”

Hạ Hi Tuyền cúi đầu suy nghĩ một chút vẫn nói thật: “Mẹ của anh ấy không thích con, tự tiện làm chủ, ly hôn giúp bọn con!”

Hạ Thiên Minh tròn tròn cặp mắt, không thể tin được nhìn con gái, lửa giận không ngừng dâng lên, tay dùng sức bóp trắng bệch: “Vậy còn câu ta thì sao?” Hạ Thiên Minh gầm nhẹ, hỏi.

Hạ Hi Tuyền đỡ ba, lấy tay vỗ nhẹ sau lưng ông, để ông bình tĩnh lại: “Khi đó, anh ấy đang ở đơn vị tham gia diễn tập, căn bản không biết chuyện, tình cảm của bọn con luôn luôn rất tốt, anh ấy đối với con cũng rất tốt, chờ tới khi anh ấy biết thì bọn con đã ly hôn lâu rồi, hơn nữa con vẫn trốn tránh anh ấy.”

“Là một quân nhân sao! Vậy những năm này cậu ta có kết hôn không?” Hạ Thiên Minh hỏi.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Sau khi bọn con ly hôn, anh ấy tìm con suốt một thời gian dài, nhưng không tìm được nên tham gia vào Đơn vị Đặc công, năm ngoài mới được điều về, hai bọn con thời gian vừa rồi vẫn ở cùng nhau, nhưng gần đây xảy ra chút vấn đề.”

“Như vậy thì vẫn có thể ở chung một chỗ!” Tới đây, Hạ Thiên Minh mới có một chút vui mừng.

Hạ Hi Tuyền gặt đầu: “Ba, con với anh ấy vẫn sẽ bên nhau, nếu không vì mẹ của anh ấy thì . . .”

Hạ Thiên Minh cười: “Con gái lớn không dùng được!”

Hạ Hi Tuyền nhìn dáng vẻ của ông cũng biết, sẽ không có chuyện gì: “Này ba, con đi về trước đây, mọi người khi nào thì về Bắc Kinh?”

“Đã trễ thế rồi à, được rồi, chắc vài ngày nữa.”

“Vậy ngày mai tới chỗ con ăn cơm tối nha! Ở thành phố B con cũng có một căn hộ nhỏ!”

Hạ Thiên Minh gặt đầu: “Để ba cho người đưa con về!”

“Không cần đâu, con ở đây cũng lâu rồi, hơn nữa chỗ con trị an rất tốt!” Hạ Hi Tuyền từ chối nói.

Hạ Thiên Minh đành nhìn con gái cười, phát phát tay để cho cô đi về.

Người cả nhà Phương Minh Vĩ sau khi trở về nhà họ Phương thì bắt đầu họp lại.

“Em nói này chị hai, ban đầu thật đúng là không nhìn ra, con bé đó lại có lai lịch lớn như vậy.” Lâm Hồng Mai xấu bụng mở miệng nói với Mã Anh.

“Hồng Mai, tạm thời em đừng ồn ào nữa!” Người nói chuyện là bác gái Trình Bội Nhân của Phương Minh Vĩ.

“Chị cả, chị là không biết thật hay giả bộ không biết vậy, người cả nhà chúng ta này chỉ sợ cũng đều bị người mẹ chồng ‘hiểu sâu biết rộng’ – chị hai này hại chết thôi!”

“Hồng Mai, em im mồm cho anh!” Phương Vĩ Gia quát vợ mình im.

Lâm Hồng Mai tròn mắt nhìn chồng mình một cái: “Sao em lại không được nói?”

Mã Anh đứng lên nhìn con trai vẫn ngồi im lặng ở bên: “Minh Vĩ, là mẹ có lỗi với con, để mẹ đi xin lỗi con bé, cầu xin nó tha thứ . . .” Mã Anh ôm ngực khổ sở nói.

Phương Minh Vĩ đỡ mẹ mình: “Mẹ, sẽ không đâu, cô ấy sẽ không làm như vậy đâu!”

Mã Anh khổ sở lắc đầu, túm được tay của con trai: “Con đừng an ủi mẹ!”

“Mẹ, con không lừa mẹ đâu, con sẽ giải thích với cô ấy!” Phương Minh Vĩ khẳng định. “Bác gái, bác đưa mẹ con lên lầu đi!”

Trình Bội Nhân gật đầu, kêu Lâm Hồng Mai cùng đi lên lầu.

“Minh Vĩ, đừng quá lạc quan, Hạ Thiên Minh cũng chiều con gái ở nổi tiếng ở Bắc Kinh, mặc dù bác không biết tại sao Hi Tuyền bỏ nhà đi nhiều năm như vậy, hơn nữa lại còn nói mình là một đứa mồ côi! Cho nên . . .” Phương Vĩ Dân nói ra quan điểm của mình.

Phương Vĩ Quốc cũng gật đầu phụ họa: “Hi Tuyền thì ba không biết, nhưng gia đình họ Hạ và gia đình họ Diệp thì đúng là không dám khẳng định!”

Phương Minh Vĩ cười khổ, nhưng vẫn kiên trì với ý kiến của mình: “Sẽ không đâu!”

“Tới đâu hay tới đó đi!” Phương Vĩ Gia bắt đắc dĩ nói.

“Cái ông này, muốn giấu giếm, đã biết rồi còn định gây hiềm khích.” Phương Vĩ Quốc chờ ý kiến của anh mình.

Phương Vĩ Dân gật đầu: “Minh vĩ, con tự ăn thêm gì đó đi nha, bác đi lên trước nghỉ ngơi . . .” Nói xong cũng quay người đi lên lầu.

Phương Vĩ Gia thấy Lâm Hồng Mai từ trên lầu đi xuống, liền đứng lên nói: “Vậy cũng về đi, có chuyện điện thoại cho em nha, anh hai!”

Phương Vĩ Quốc gật đầu, ý bảo Phương Minh Vĩ tiễn chú thím ra ngoài. Đêm nay nhất định đêm mù mịt nhất, bởi vì chẳng ai xác định được hai nhà Diệp - Hạ có thể vì chuyện của Hạ Hi Tuyền mà làm to chuyện với nhà họ Phương không nữa.

Ngày hôm sau, tất cả tài liệu về chuyện ly hôn của Hạ Hi Tuyền đều được đưa đến tay mấy người nhà Tướng Diệp và Hạ Thiên Minh. Hạ Hi Thần xem xong tài liệu thì liên tục rơi vào trạng thái giận dữ, Tướng Diệp nhìn Hạ Thiên Minh đang chăm chú hút thuốc lá mà không nói lời nào, rồi hỏi: “Thiên Minh, em thấy thế nào?” Dù cho vợ chồng Tướng Diệp có thương Hạ Hi Tuyền bao nhiêu đi nữa, thì cũng không có chuyện nhà họ Diệp ra tay trước.

“Để xem ý Tiểu Hi đã!” Lời của Hạ Thiên Minh hoàn toàn chọc giận Hạ Hi Thần. Một phát đá lăn cái bàn trà nhỏ, dùng tay chỉ Hạ Thiên Minh nói: “Đó là con gái của ba đây, chị ấy bị người ta ăn hiếp như vậy . . .”

“Chính bởi vì nó là con gái của ba, cho nên ba mới chịu tôn trọng ý kiến của nó!” Hạ Thiên Minh cũng không liếc cậu con trai cái nào.

“Thôi được rồi, tới đến nhà Tiểu Hi xem ý con bé thế nào đã!” Tướng Diệp nhìn hai ba con đang đối đầu, nói.

Buổi tối, chờ đến lúc mấy người Hạ Thiên Minh đến, Hạ Hi Tuyền đã nấu được mấy món ăn rồi. Nghe chuông cửa vang, Hạ Hi Tuyền chạy ra mở cửa rồi lại vội vã chạy về phòng bếp, vừa chạy vừa nói: “Không cần đôi giày đâu!”

Mấy người đi vào mà chẳng hiểu chuyện gì, Hạ Hi Tuyền đã múc mấy món ăn trong nồi đặt lên bàn, bung ra ngoài.

“Chị, chị còn biết nấu ăn sao?!” Hạ Hi Thần kinh ngạc hỏi.

“Chuyện này lạ lắm sao, hôm nay ném thử tài nấu nướng của chị một chút, còn mấy món nữa, rất nhanh thôi, mọi người ngồi trước đi!” Hạ Hi Tuyền nói xong lại quay lại bếp.

Đào Ánh Ngọc thấy thế, liền đi theo Hạ Hi Tuyền đến phòng bếp: “Tiểu Hi, để chị giúp em.” die~ nd@`n leequ'y đơ^n.c0m

Hạ Hi Tuyền cười gật đầu: “Vâng chị dẫu.”

Khi ăn tới giữa bữa tối, Tướng Lê Bình kéo tay áo Tướng Diệp. Tướng Diệp lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hắng giọng một cái hỏi: “Tiểu Hi, chuyện

của con và Phuong Minh Vi là thế nào?”

Tướng Lê Bình trừng mắt liếc ông ấy một cái, nghĩ thầm hay là mình hỏi đi: “Chúng ta đã biết quá trình con ly hôn rồi, cho nên con có muốn làm gì không?”

Hạ Hi Tuyền cười: “Cậu mợ, con biết rõ mọi người muốn nói đến chuyện gì, bình thường cậu mợ qua lại với họ thế nào, thì bây giờ cứ vậy đi!”

“Không có chuyện dễ dàng như vậy được, tối thiểu cũng phải xách cái tên Phuong Minh Vi ấy ra ngoài đánh cho một trận!” Hạ Hi Thần cảm tức nói.

Hạ Hi Tuyền tròn mắt nhìn em trai, rồi quay đầu nói với ba mình: “Ba à, ba nên lấy lại Tập đoàn Hạ Thị về tự mình quản lý đi!”

“Đừng rồi đấy, con cũng thấy nên lấy lại đó, đừng út!” Diệp Hường Đồng phụ họa.

Hạ Hi Thần giơ hai tay ra, rồi nhún vai một cái tỏ vẻ chẳng có gì áp lực. Người cả bàn nhìn cậu ấy buồn cười, mãi lâu Hạ Hi Tuyền mới nói: “Cậu mợ, con biết rõ mọi người đang bắt bình thay con, thế nhưng chuyện đó cũng do con không xử lý tốt, hơn nữa con với Minh Vi phục hôn là chuyện sớm hay muộn thôi!” Hạ Hi Tuyền tỏ rõ lập trường của mình.

“Đừng có phục hôn, chị, em sẽ tìm cho chị người thương yêu chị hơn anh ta.” Hạ Hi Thần cả gan nói tiếp. [die~ nda`n leequ`y đôn.com](#)

Mọi người cũng chẳng nhìn cậu ta mà tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Hai ngày sau, Tướng Diệp mời mọi người nhà họ Phuong ăn cơm, Tướng Lê Bình kiên quyết yêu cầu Hạ Hi Tuyền đi, nhưng Hạ Hi Tuyền nhất quyết không đi: “Con đi làm gì, đi để ra oai với họ sao, để làm gì chứ? Vả lại, mợ ơi, sau này con còn muốn sống chung với họ nữa mà!”

“Về sau họ còn dám gây khó dễ với con sao?” Tướng Lê Bình khinh thường nói.

“Mợ . . .” Hạ Hi Tuyền rất bất đắc dĩ nhìn Tướng Lê Bình, gặp chuyện của cô, chẳng còn để ý chút nào đến phong độ phu nhân tướng quân nữa cả!

“Được rồi . . . không đi thì thôi!” Tướng Lê Bình có vẻ uất ức, nói.

Tiệc tối, Hạ Thiên Minh và Hạ Hi Thần cũng tham gia, hai cha con rất ăn ý nhất trí chúc rượu cho Phuong Minh Vi. Tất cả mọi người đều biết được nội tình, cũng biết chỉ cần hôm nay qua được cửa ải này, đối với sự việc đó thì hai nhà Diệp - Hạ cũng sẽ không truy xét nữa.

Hai cha con nhà họ Hạ mời rượu, Phuong Minh Vi đều không từ chối, giữa bữa thì có vẻ chịu không nổi, trong lòng Phuong Minh Vi cười khò, xem ra hôm nay anh phải ‘chết’ ở Nhà hàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 48

Editor: Cogau

Phuong Minh Vi uống tới gần cuối bữa thì thật sự là không chịu nổi nữa, chạy đến phòng vệ sinh, ai mà nghĩ được là Hạ Hi Thần cũng đi theo ra.

Tay Hạ Hi Thần mới vừa chạm được vào vai của Phuong Minh Vi, thì bị ánh mắt của người phụ nữ trước mặt nhìn đành phải rút trở lại.

Hạ Hi Tuyền bung ly nước mật ong đưa cho Phuong Minh Vi, Phuong Minh Vi uống đã nhiều rồi nên hơi gắt mình nhận lấy.

“Uống đi!” Hạ Hi Tuyền lạnh lùng ném ra hai chữ, sau đó đi lướt qua bên cạnh Phuong Minh Vi.

“Chị . . . chị . . . chị đừng kéo . . .” Hạ Hi Thần bị chị gái mình cầm cả vạt lòi tới phòng bên cạnh, vừa đi vừa kêu la.

Phuong Minh Vi quay đầu lại đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền rất hùng hổ dắt Hạ Hi Thần đi về phía trước, tay không tự giác vuốt cổ của mình, cúi đầu nhìn qua ly nước mật ong trong tay, đẩy lòng lan tràn cảm giác ấm áp, hôm nay dù có phải uống chết ở đây thì Phuong Minh Vi anh cũng cảm thấy đáng giá.

“Hạ Hi Thần! Lời nói của chị như gió thoảng bên tai em phải không vậy?” Hạ Hi Tuyền kéo em trai mình, quát.

“Có đâu! Chị không thấy là vừa rồi em còn ra xem anh ta có sao không à?” Hạ Hi Thần ngụy biện. Trước khi đến, Hạ Hi Tuyền đã đặc biệt gọi điện thoại cho cậu ta dặn dò, không được làm khó Phuong Minh Vi, còn nói cậu ấy để ý ba mình nữa, thế nhưng làm sao tin tưởng được đây chứ?

“Không có à, vừa nãy nếu chị không xuất hiện, thì em đã dùng quả dấm để chào hỏi rồi, em là hạng người gì chị còn không biết sao!” Hạ Hi Tuyền trực tiếp vạch trần cậu ta.

“Chị! Chị cũng quá bệnh vực anh ta đi, chị không nhìn thấy chứ, rượu ba mời anh ta đều buồn bã uống một hơi cạn sạch, mọi người đang cho anh ta cơ hội chuộc tội mà.” Hạ Hi Thần nói đến phần sau thì thấy sắc mặt chị mình càng ngày càng bất thường: “Chị, em bảo đảm, em sẽ không chuộc rượu anh ta nữa . . . bảo đảm ba cũng không, aizz . . . chị đừng khóc . . .”

Hạ Hi Tuyền lau khô nước mắt: “Chị không trách em đâu, đôi khi chị cũng nghĩ, nghĩ rằng nếu như có mọi người ở đây thì khẳng định họ sẽ không dám đối xử với chị như vậy. Nhưng nghĩ lại, nếu như có mọi người ở đây, thì có lẽ chị đã không lấy anh ấy rồi, cũng sẽ không biết anh ấy. Tiểu Thần, chị nói thật với em, nhà họ Phuong từng làm chị tổn thương, nhưng anh ấy đối xử với chị tốt lắm, thật sự rất tốt. Bây giờ em cũng có tình cảm của mình, em cũng hiểu tình cảm không thể nào thuận buồm xuôi gió, mặc dù giữa chị và anh ấy không được thuận lợi, nhưng chị của em đã chấp nhận anh ấy, cho nên mọi người không cần đối xử với anh ấy như vậy, chị thấy rất đau lòng. Và lại, như vậy cũng chỉ là cách hại mình hại người mà thôi, em và ba uống say chị cũng rất đau lòng vậy! Hơn nữa, ba . . .”

“Được rồi chị . . . em hiểu ý của chị mà, ‘trận chiến’ hôm nay em thừa nhận người anh rể này, nhưng còn ba thì em không biết!” Hạ Hi Thần cắt ngang lời của chị gái mình.

Hạ Hi Tuyền ôm Hạ Hi Thần, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt của cậu ấy, nghiêm túc nói: “Cám ơn em!”

Hạ Hi Thần giả bộ không chịu được đẩy cô ra: “Đừng buồn nôn như vậy, nếu bị bé Thư nhà em bắt gặp, sẽ ghen chết. Chị, chị đừng có hại em.”

Cuối cùng, Hạ Hi Tuyền cũng cười rộ lên, lấy tay đập cậu em trai không đứng đắn của mình một cái: “Đi thôi, đi thôi . . .”

Sau khi hai chị em đi ra, Hạ Hi Thần thì trở về phòng, còn Hạ Hi Tuyền đi về trước. Mới vừa đi tới chỗ quẹo thì có người gọi lại.

“Hi Tuyền . . .” Phuong Minh Vĩ trầm giọng gọi người ở phía trước sắp đi xa.

Hạ Hi Tuyền quay đầu lại, Phuong Minh Vĩ đứng dựa lưng vào tường ở đó đưa tay xoa xoa bụng, Hạ Hi Tuyền vốn không muốn để ý đến anh, nhưng vừa nhìn bộ dáng của anh cũng biết bệnh dạ dày của anh lại tái phát.

Hạ Hi Tuyền đi tới trước mặt anh, nhìn anh cau mày hỏi: “Có mang thuốc bao tử không?”

Phuong Minh Vĩ chỉ nhìn người trước mặt cười, không nói lời nào.

“Hỏi anh có mang theo thuốc bao tử không mà anh cười cái gì vậy?” Hạ Hi Tuyền bị anh cười thì thâm nổi giận.

“Em biết không? Hôm nay họ chuộc rượu cho anh, mặc dù anh bị chuộc nhưng rất thoải mái, thật là tốt!” Phuong Minh Vĩ không sao nói rõ được, còn Hạ Hi Tuyền thì bực tức bắt đầu từ từ bốc lên.

“Đừng nha, bị chuộc nên chút áy náy còn sót lại cũng mất hết, đúng không?” Hạ Hi Tuyền tức giận lên tiếng, những bi thương trong mắt không cần nói cũng biết.

“Không có . . . anh không có!” Giờ phút này, Phuong Minh Vĩ trừ phủ nhận thì cái gì cũng nói không nên lời, Hạ Hi Tuyền đứng ở trước mặt anh, nhìn anh chằm chằm. Phuong Minh Vĩ biết cô đang chờ một câu trả lời, anh cũng hiểu chỉ cần nói một câu thôi là Hạ Hi Tuyền sẽ trở lại bên cạnh anh. Nhưng giờ phút này Phuong Minh Vĩ nghẹn ngào, nói chẳng nên câu, chỉ cúi đầu lên nhìn Hạ Hi Tuyền, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của cô.

Hạ Hi Tuyền đợi tròn 5 phút, rốt cuộc hiểu rõ, Phuong Minh Vĩ vĩnh viễn sẽ không nói với cô cái gì gọi là ‘chia tay’.

“Phuong Minh Vĩ . . .!” Sau khi Hạ Hi Tuyền gọi một câu thì lắc đầu xoay người rời đi.

Phuong Minh Vĩ nhìn theo bóng lưng cô, biết anh để cho cô thất vọng rồi. Phuong Minh Vĩ đưa tay ra muốn nắm gì đó, nhưng lòng bàn tay rỗng tuếch.

Trở lại phòng lần nữa, tâm tình Phuong Minh Vĩ trùng xuống, lần đầu muốn không say không nghỉ. Nhưng có lẽ do Hạ Hi Tuyền nói gì đó với Hạ Hi Thần, nên hai ba con họ Hạ cũng không nâng ly lên nữa. Cho nên từ lúc quay lại bàn rượu cho đến khi kết thúc, một ngụm rượu Phuong Minh Vĩ cũng không uống. Sau khi tiễn người về, Phuong Vĩ Dân vỗ cháu vai, nói: “Cửa ải này coi như qua, thằng nhóc này gặp may đấy, hai ba con họ Hạ đều nổi tiếng dữ dằn, thế mà hôm nay lại dễ dàng bỏ qua cho cháu như vậy chứ!” Phuong Vĩ Dân cười cười, nói gần nói xa không cần nói cũng biết.

Hai ngày sau, Hạ Hi Tuyền đưa mấy người Hạ Thiên Minh ra sân bay, ông cụ cứ kéo tay của con gái không thôi, nói: “Tiểu Hi, có rảnh rồi thì đến thăm ba nha!”

“Ba . . . Tiểu Thần, Thấm Thư, Tết Trung thu tới thành phố C nha!” Hạ Hi Tuyền bỗng nảy ra ý tưởng.

“Tết Trung thu à, được!” Hạ Thiên Minh gật đầu, khi đó ông cũng từ nước ngoài trở về rồi.

“Ba, ra nước ngoài nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt nha, chúng con cũng còn cần ba ở cùng nữa đấy!” Hạ Hi Tuyền có điều ngụ ý nói.

Hạ Thiên Minh cho rằng con gái nói tới các cháu ngoại, gật đầu liên tục nói ‘Được’.

Sau khi đưa mấy người Hạ Thiên Minh đi, Hạ Hi Tuyền ở lại thành phố B hai ngày thì trở về thành phố C.

Một hôm, mẹ Hạ đang phơi quần áo thì Hạ Hi Tuyền ngồi ở bên nhìn bà ngẩn người.

“Mẹ . . .” Hạ Hi Tuyền bỗng lên tiếng, mẹ Hạ dừng tay lại, nhìn cô.

“Lần này, con tới thành phố C làm Dự án, mẹ có biết người phụ trách là ai không?”

Mẹ Hạ cười cười tiếp tục công việc trong tay, tỏ vẻ không thấy hứng thú. Hạ Hi Tuyền không nhịn được, nói tiếp: “Cô bé đó tên là Thẩm Thu, là bạn gái của Tiểu Thần.”

Hạ Hi Tuyền nói xong nhìn về phía mẹ mình, mẹ Hạ cũng quay đầu nhìn cô, nói: “Con muốn nói gì, thì cứ nói đi . . .”

“Con gặp được Tiểu Thần rồi, thằng nhóc bây giờ không giống trước kia nữa, mặc dù ở trước mặt chúng ta tính nết vẫn giống như trước kia. Nhưng . . .” Bỗng, Hạ Hi Tuyền không biết nên nói thế nào.

Một lát sau, Hạ Hi Tuyền cúi đầu: “Còn nữa, con còn gặp cậu mợ, và cả ba nữa, ba già đi rất nhiều, hoàn toàn không phải là dáng vẻ như trong tưởng tượng của con, trong trí nhớ của con ba vẫn luôn to cao đẹp trai. Cho tới bây giờ, con chưa bao giờ tưởng tượng ra bộ dạng ông ấy với mái tóc hoa râm, trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, sau đó nằm ở trên ghế xích đu cả. Cho dù ông gần sáu mươi tuổi, nhưng có thể trông ông ấy chỉ hơn 40 tuổi thôi. Vậy mà giờ trông ông ấy đúng là một ông già hơn sáu mươi gần bảy mươi tuổi đấy.” Nhớ tới dáng vẻ của ba, Hạ Hi Tuyền lắc đầu một cái, chợt ngừng đầu thấy mẹ với gương mặt kinh ngạc đứng đó.

Đúng vậy, Diệp Uyển Vân cũng không tiếp nhận nổi dáng vẻ hiện tại của chồng mình trong miệng con gái. Bà cho rằng sau khi bà đi, ông ta sẽ sống phóng túng hơn trước, sẽ lấy một cô vợ trẻ tuổi hơn bà rất nhiều, dù sao năm đó ông cũng có biết bao nhiêu hồng nhan tri kỷ cơ mà, nên Diệp Uyển Vân không cách nào tưởng tượng được. Buông đồ trong tay xuống, Diệp Uyển Vân về phòng của mình.

Hạ Hi Tuyền nhìn bóng lưng mẹ đi xa, trong lòng tự trách mình nói quá nhiều.

Cũng may mẹ Hạ ở trong phòng không bao lâu, rồi lại đi ra com nước bình thường, thúc giục Hạ Hi Tuyền đi đón hai đứa bé về như trước.

Buổi tối Lý Hạ Thu gọi tới, nói đã quyết định xong ngày cưới rồi, ngày 6 tháng 10. Hạ Hi Tuyền nói nhất định sẽ đến đúng giờ, thuận tiện hỏi cô muốn quà tặng gì.

“Muốn cái gì cũng được sao?” Lý Hạ Thu hỏi.

“Đúng, em có thể muốn gì cũng được!” Hạ Hi Tuyền không tin cô ấy còn có thể muốn được tới cái gì!

“Này . . . em muốn . . . Phương Chính và Nguyên Bảo nhà chị đến làm phù dâu cho em!” Lý Hạ Thu cựa vào chính mình là người phụ nữ có thai cả gan nói.

Hạ Hi Tuyền bị lời nói của Lý Hạ Thu dọa, liếc mắt nhìn hai đứa bé đang chơi đùa trước mặt, thở dài: “Được, để chị hỏi xem chúng có muốn hay không!”

“Thật nha, chị mở loa ngoài điện thoại đi, để em hỏi!” Lý Hạ Thu hưng phấn, tìm đường sống trong cỏi chết!

“Phương Chính Nguyên Bảo tới đây, dì Tiểu Hạ có chuyện muốn hỏi tụi con nè . . .” Hạ Hi Tuyền gọi hai đứa bé tới.

“Dì Tiểu Hạ . . . con rất nhớ dì . . .” Nguyên Bảo nói về phía điện thoại di động.

“Ha ha . . . dì cũng nhớ con, Nguyên Bảo Phương Chính . . . Dì Tiểu Hạ muốn đám cưới, các con làm phù dâu cho dì có được không vậy?”

“Được ạ, được ạ . . .” Nguyên Bảo và Phương Chính vui mừng nói.

“Thật biết nghe lời, đến lúc đó nói mẹ đưa tụi con tới nha . . . ha ha . . .” Lý Hạ Thu cười rất là vui vẻ, cặp song sinh đẹp như vậy mà tới phù dâu cho cô thì hâm mộ chết bao nhiêu người nha!

“Được rồi, như vậy được rồi . . .” Hạ Hi Tuyền cắt ngang cô ấy: “Có thai, phải chú ý mình nhiều chút đấy!”

“Biết rồi, biết rồi! Chị đã đồng ý rồi, không thể dỗi ý đâu nha!”

“Không dỗi ý!” Hạ Hi Tuyền cười.

Gần tới Tết Trung thu, tối hôm đó, Hạ Hi Tuyền rửa chén cùng mẹ ở phòng bếp.

Hạ Hi Tuyền đưa chén đã rửa xong cho mẹ Hạ lau khô, một lát sau mới nói: “Mẹ! Lần trước lúc con ở thành phố B đưa ba đi, có bảo với ba tết Trung thu qua chỗ con đây, Tiểu Thần và Thẩm Thu cũng tới.” Nói xong lo lắng nhìn Diệp Uyển Vân.

Diệp Uyển Vân xếp chén đã lau khô bỏ vào tủ bát, xoa xoa tay, nhìn Hạ Hi Tuyền một cái cười nói: “Đến thì cứ đến . . .”

“Vậy, mẹ có muốn con đưa mẹ về quê không?” Hạ Hi Tuyền suy nghĩ một chút, nói.

Diệp Uyển Vân cố ý nhìn chăm chăm con gái: “Con muốn mẹ đón Trung thu một mình sao!”

Hạ Hi Tuyền ôm lấy mẹ: “Mẹ! Thật tốt, cả nhà chúng ta lại được đoàn tụ rồi, con chỉ sợ mẹ không đồng ý!” Nghe ngào nói.

Diệp Uyển Vân vỗ tay của con gái: “Đồ ngốc! Đã nhiều năm thế rồi, mẹ cũng nghĩ thông suốt rồi, không nhất định phải cùng họ trở về, nhưng gặp mặt thì có gì quan trọng đâu.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, buông mẹ ra. Bỗng nhiên tâm tình cũng thật tốt, rốt cuộc mẹ cũng đồng ý gặp ba và em trai rồi, mà Nguyên Bảo với Phương Chính cũng sắp được gặp ba, thật là tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 49

Editor: Cogau

Rất nhanh đã tới Tết Trung thu rồi, sáng sớm Hạ Hi Tuyền cùng Diệp Uyển Vân đưa hai đứa trẻ tới siêu thị. Để làm gì vậy nhỉ?

Đồ tham ăn Nguyên Bảo nói: “Tối Trung thu muốn ăn cua!”

Vì vậy người một nhà sáng sớm đã tới siêu thị mua cua, cùng với đồ dùng sinh hoạt hàng ngày cho gia đình.

Siêu thị cách chung cư không xa, đi bộ cũng được. Nhưng xét thấy nhà họ Hạ tất cả đều là phụ nữ và trẻ em, Hạ Hi Tuyền một thân một mình lái xe, những người còn lại thì đi bộ.

Lúc về cũng vậy, Hạ Hi Tuyền lái xe về tới lầu dưới thì thấy mấy người Hạ Thiên Minh đã đến, Hạ Thiên Minh đang ngồi ở một bên, cầm bình giữ nhiệt uống trà, trong tay xoay xoay quả hạch đào.

“Ba . . .” Hạ Hi Tuyền đẩy cửa xe ra xuống xe, gọi.

Hạ Thiên Minh thấy con gái xuống xe, gật đầu cười. Hạ Hi Thần đứng bên cạnh oán trách: “Chị, chị mua cái gì, mà lâu thế?”

“Tối đây, xách đồ xuống giùm chị.” Hạ Hi Tuyền đương nhiên coi em trai là tay sai, thuận tiện đưa túi đang cầm cho cậu ta.

Hạ Hi Thần nhận lấy, mở ra xem: “Chị, bé Thư nhà em không ăn quà vặt đâu!” Nói xong còn vỗ vỗ đầu bạn gái mình, bộ dáng hả hê, Thảm Thư trừng mắt lườm cậu ta một cái.

Hạ Hi Tuyền không để ý cậu ta chút nào, sau khi lấy hết đồ trên xe xuống thì khóa xe lại.

Hạ Hi Thần chờ mãi vẫn chưa thấy chị gái mình nói muốn đi lên lầu, lên tiếng: “Chị, còn chưa tới nhà sao, sao không cho mọi người lên đi!”

Hạ Hi Tuyền cười híp mắt nói: “Đợi lát nữa!” vừa mới dứt lời, liền nghe được tiếng khóc của Nguyên Bảo vọng tới. Hạ Hi Tuyền thờ dãi rồi nói với mấy người bên cạnh: “Đợi chút!”

“Bà ngoại bại hoại!” Nguyên Bảo bị bà ngoại mình ôm vào trong ngực, khóc rất là âm ỉ. Hạ Hi Tuyền chạy nhanh tới bế bé từ trong ngực Diệp Uyển Vân xuống: “Mẹ, mẹ không cần phải lúc nào cũng bế con bé đâu.”

“Không sao mà.” Diệp Uyển Vân khoát tay, sau đó lại hỏi: “Người đến chưa?”

Hạ Hi Tuyền vừa lau nước mắt cho con gái vừa gật đầu: “Nguyên Bảo lại khóc cái gì vậy?”

“Bà ngoại . . . bà không mua cua cho con ăn!” Đồ tham ăn Nguyên Bảo uất ức nói.

Hạ Hi Tuyền đưa tay dí lên cái trán nhỏ của cô bé: “Chỉ có biết ăn thôi, mẹ mua rồi không phải mua sao! Ở trong xe, mang về trước đây!”

Phương Chính lắc đầu, nhò giọng phán một câu: “Tham ăn!”

Diệp Uyển Vân dắt Phương Chính đi phía sau, nghe được lời nói của cháu ngoại, vỗ tay nhỏ của cậu bé, Phương Chính làm mặt quỷ với Bà ngoại.

Hạ Hi Thần thấy chị gái mình bế một bé gái xinh xắn đến thì rất kinh ngạc, mà thấy người sau lưng chị gái mình thì phản ứng đầu tiên của cậu ấy như gặp quỷ, sau đó là sợ ngay người.

Hạ Hi Tuyền nhìn về mặt em trai mình có vẻ hốt hoảng, ai biết sau đó cậu ta có xảy ra chuyện gì hay không chứ!

Giây phút Hạ Thiên Minh nhìn thấy vợ ấy, quả hạch đào quý giá trong tay rơi bộp xuống đất, khuôn mặt khó tin.

Diệp Uyển Vân đi tới bên cạnh xe, xách hai túi đồ, xoay người đi lên lầu.

Hạ Hi Tuyền nhìn thấy thế thì đặt con gái xuống, dẫn dò Phuong Chính đưa em gái đi lên trước, Phuong Chính nhìn mặt nói chuyện, nhận ra mấy người lớn sắc mặt đều bất thường thì dắt em gái đi theo phía sau Bà ngoại lên lầu.

Hạ Hi Tuyền ngồi xổm xuống nhặt quả hạch đào Hạ Thiên Minh làm rơi lên, đưa trả lại cho Hạ Thiên Minh, Hạ Thiên Minh liếc nhìn cô, sau đó giọng run rẩy: “Tiểu Hi, ba mới vừa gặp lại mẹ con!”

“Chị . . . em cũng gặp . . .” Hạ Hi Thần cũng lên tiếng.

“Là mẹ!” Hạ Hi Tuyền khẳng định.

Thẩm Thu cũng kinh ngạc nhìn Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Thần đã từng nói qua với cô ấy chuyện của nhà họ Hạ.

“Nhưng, không phải mẹ nhảy sông tự sát sao?” Hạ Hi Thần ấp úng mở miệng.

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Vào năm thứ tư Đại học, chị đi du lịch một mình, ở một khu du lịch xa xôi đã gặp mẹ, về mặt của chị lúc đó cũng giống như mọi người, đi theo mẹ, sau đó là mẹ cất tiếng gọi chị trước . . . chị mới xác định đó là mẹ . . .”

Hạ Hi Thần nhặt đồ dưới đất lên, kìm nén tâm tình, nói: “Vậy chúng ta lên đi . . .”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, đưa tay nâng cánh tay Hạ Thiên Minh lên: “Ba, chúng ta lên đi!”

Hạ Thiên Minh để con gái đỡ lên lầu, cả người không kìm chế được run rẩy, đến bây giờ ông vẫn chưa tin được vợ mình còn sống.

Mới vừa vào cửa, Nguyên Bảo nhìn cũng không nhìn liền nhào tới: “Mẹ, bà ngoại nói trưa nay ăn cua!”

Thẩm Thu bị Nguyên Bảo dọa ngây ngẩn cả người, cúi đầu nhìn Nguyên Bảo, không biết phải nói gì, Nguyên Bảo không thấy trả lời mà thấy mình nhào vào người người lạ, liền vội vàng đứng lên trốn sau lưng anh trai mình.

Sau khi Nguyên Bảo trốn, mấy người mới vào nhà, ngồi xuống ghế sofa, thấy phòng bếp có tiếng nước chảy, đều nhìn vào phòng bếp.

Hạ Hi Tuyền gọi hai con tới, bảo bọn chúng chào. Nguyên Bảo sợ nhìn Thẩm Thu, thấy anh trai chào thì cũng chào theo.

Ba người lớn chỉ trả lời một tiếng sau đó cũng không có phản ứng gì, Nguyên Bảo cho là họ không thích mình lại tới trốn sau lưng mẹ, ôm lấy Hạ Hi Tuyền rồi nhìn lên ba người trông có vẻ như không vui ấy.

Một lát sau, Diệp Uyển Vân từ phòng bếp đi ra, Hạ Hi Tuyền liền đưa hai con vào phòng, để cho chúng tự chơi.

Diệp Uyển Vân pha trà ngon, đặt trên khay trà rồi mới ngồi xuống. Thán nhiên nhìn chồng và con trai mình, chậm rãi uống một hớp trà sau đó mới cất lời: “Như mọi người thấy đấy, tôi vẫn còn sống.”

Hạ Thiên Minh vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Uyển Vân, Thẩm Thu nhìn tình hình, đứng lên hỏi Hạ Hi Tuyền nhà vệ sinh ở đâu, rồi tránh mặt.

Diệp Uyển Vân đứng lên, đi về phía Hạ Hi Thần, cầm tay của cậu ta, hỏi: “Tiểu Thần! Nhìn thấy mẹ không vui sao?”

“Mẹ vẫn còn sống, tại sao bao nhiêu năm nay cũng không tới gặp con?” Hạ Hi Thần vừa mở miệng đã chất vấn.

Bộ dáng hiện tại của con trai hoàn toàn trong dự đoán của Diệp Uyển Vân, bà đành cười, nói: “Thật xin lỗi!”

“Đừng trách mẹ con . . . do ba . . . do ba!” Tinh thần Hạ Thiên Minh lúc này cũng phục hồi, thấy con trai trách vợ mình thì lên tiếng bênh vực.

Hạ Hi Tuyền nhìn dáng vẻ của Hạ Thiên Minh, nghĩ nên cho hai ông bà nói chuyện riêng một chút, kéo Hạ Hi Thần dậy, đưa cậu ấy tới phòng làm việc.

“Tiểu Thần! Đừng trách mẹ!” Hạ Hi Tuyền mở miệng cầu khẩn.

Hạ Hi Thần cười lạnh, khóe mắt còn rơm rớm nước, lấy tay đập mạnh vào tường, mới mở miệng: “Em không trách, cho em chút thời gian, để em bình tĩnh lại!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, lui ra, thấy Thẩm Thu đứng ở đó rất mờ mịt, Hạ Hi Tuyền gọi cô ấy: “Thẩm Thu!”

Thẩm Thu đi tới trước mặt Hạ Hi Tuyền, đưa tay chỉ vào trong hỏi: “Anh ấy đang ở trong sao?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Ồ đây, để cho cậu ấy yên tĩnh một chút, đi xem tụi nhỏ với chị đi!”

Thắm Thu gật đầu.

Phương Chính ngồi dưới đất chơi xếp hình bằng gỗ, còn Nguyên Bảo ngồi bên cạnh ôm bịch bánh snack ăn vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng mở miệng chỉ huy anh trai xếp thế nào.

Thấy mẹ mở cửa đi vào, thì toét miệng cười với Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền đi tới ngồi xuống ngất cái mũi nhỏ của cô bé.

Thắm Thu cũng vào theo, ngồi xuống. Phương Chính nhìn thấy cô ấy thì ngoan ngoãn chào: “Chào mẹ!”

Thắm Thu đỏ mặt gật đầu một cái: “Chào con!”

Hạ Hi Tuyền vỗ đầu con gái: “Nguyên Bảo, tại sao không chào thế?”

Nguyên Bảo lắc đầu, ngây thơ hỏi: “Mẹ! Con có thể gọi cô ấy là ‘chị’ không!”

“Phi . . .” Hạ Hi Tuyền đành cười với Thắm Thu. Nguyên Bảo cho là mẹ đồng ý, vui mừng chào Thắm Thu: “Chị xinh đẹp!”

Nguyên Bảo cùng Thắm Thu dính lại với nhau, còn Hạ Hi Tuyền thì chơi xếp hình cùng con trai.

Hơn một tiếng sau, Diệp Uyển Vân kêu Hạ Hi Tuyền đến phòng bếp giúp một tay, Thắm Thu đứng lên cũng muốn đi. Diệp Uyển Vân cười vỗ vai của cô ấy: “Không có gì đâu, con chơi cùng với hai đứa đi, nếu không thì qua xem Tiểu Thần, đi theo Tiểu Thần thật thiết thời cho con-một cô gái tốt như vậy!”

Thắm Thu ngượng ngùng cúi đầu, Diệp Uyển Vân vừa xoa người đã nhìn thấy cậu con trai mặt đen thui đứng ở trước mặt bà. Diệp Uyển Vân liếc mắt ra về ‘mẹ không nói sai đâu’ với con trai mình, rồi trở về phòng bếp.

Hạ Hi Thần rất khó chịu ngồi ở đằng kia nhìn bạn gái mình và cô cháu gái chơi vui vẻ cực kỳ. Khi nghe Nguyên Bảo gọi bạn gái mình là ‘chị gái xinh đẹp’ thì Hạ Hi Thần lên tiếng cãi chính cô bé: “Không đúng, phải gọi là mẹ!”

Nguyên Bảo cố chấp lắc đầu. Hạ Hi Thần chưa từng sống chung với con nít, vì vậy mở miệng đe dọa: “Nếu còn gọi ‘chị’ thì buổi tối sẽ có quỷ tới bắt con đấy!”

Nguyên Bảo không để ý đến Hạ Hi Thần, còn Phương Chính thì ngẩng đầu liếc nhìn Hạ Hi Thần về coi thường.

Hạ Hi Thần thấy ánh mắt của cậu bé, cố tình ra vẻ hung dữ nhìn Phương Chính hỏi: “Làm sao con lại nhìn người lớn như vậy chứ?”

“Chưa từng gặp qua người lớn nào ngây thơ như vậy . . .” Phương Chính không hề khiếp sợ nhìn Hạ Hi Thần, nói.

“Con . . . con . . .” Hạ Hi Thần tức giận tay thẳng chỉ vào Phương Chính, cậu ấy thế mà lại bị một thằng bé sáu tuổi coi thường.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, người lớn ngồi nói chuyện phiếm, Nguyên Bảo cầm quả hạch đào yêu quý của Hạ Thiên Minh nghĩ là có thể ăn. Vì vậy đưa cho anh trai, hai anh em mỗi người một quả, cùng nhau đặt ở khe cửa kẹp cho nứt ra.

Vì vậy kèm theo tiếng “bốp bốp”, hai quả hạch đào to gần bằng quả trứng gà của Hạ Thiên Minh cứ thế vỡ tan.

Nguyên Bảo cầm quả hạch đào đã bị vỡ chạy đến tìm mẹ: “Mẹ ơi, sao lại không ăn được?”

Hạ Hi Tuyền nhìn hai quả hạch đào đã bị vỡ trong tay con trai con gái mình, đành quay đầu lại nhìn Hạ Thiên Minh.

Hạ Thiên Minh cười lắc đầu: “Đây là muốn đòi quả gắp mặt đây, quả gắp mặt chỉ là quả hạch đào này thì ít quá nhi! Như vậy đi, muốn cái gì thì nói ông ngoại nghe coi?”

Nguyên Bảo và Phương Chính đều không dám nói chuyện, bởi vì nhìn sắc mặt của Hạ Hi Tuyền cũng biết, hai bọn chúng đã gây họa rồi.

“Ông ngoại! Thật xin lỗi, con không cố ý!” Phương Chính nói xong, đẩy em gái về phía sau mình. Động tác nhỏ này đều lọt cả vào trong mắt mấy người lớn, Hạ Thiên Minh vui vẻ gật đầu một cái: “Không sao, không sao đâu, không phải chỉ là hai quả hạch đào thôi sao! Mẹ các con nói hai đứa đã biết luyện chữ rồi, vừa rồi ông ngoại cũng đã thấy, chúng ta cùng thi đua một chút được không vậy?”

“Thi đua. . . , luyện viết chữ tại sao phải thi vậy?” Nguyên Bảo không hiểu hỏi.

Người cả bàn ồ lên cười, Hạ Thiên Minh ôm Nguyên Bảo vào lòng, cười nói: “Thi đua có nghĩa là so tài đó!”

“À!” Lúc này, Nguyên Bảo mới gật đầu.

Ngày hôm sau, Hạ Hi Thần đưa Thắm Thu đi, còn Hạ Thiên Minh thì ở lại.

Tối một ngày, cả nhà xuống lầu đi dạo, Hạ Thiên Minh và con gái đi ở phía sau: “Tiểu Hi! Lúc nào mới định nói cho tên nhóc nhà họ Phương đó biết?”

“Tối Quốc Khánh à, con sẽ đưa hai đứa tới thành phố B dự lễ cưới của Lý Hạ Thu!”

“Ha ha . . . tốt . . . cũng không còn mấy ngày nữa đâu, ngày mai ba và mẹ con sẽ về quê, ba thấy con cũng quá nhẩn nhịn rồi!”

“Ba, không phải con nhẩn nhịn, mà khi đó không dám nói, là bởi vì sợ bọn họ tới giành tụi nhỏ!”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ á, con có mọi người làm chỗ dựa rồi thì còn sợ gì chứ?” Hạ Hi Tuyền cố ý nói về phách lối.

Hạ Thiên Minh gật đầu cười to: “Ha ha . . . Đúng vậy ha . . .”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: CHƯƠNG 50

Editor: Cogau

Cuối cùng thì Hạ Hi Tuyền vẫn không thể tham dự đám cưới của Lý Hạ Thu!

Vốn đã nói là trước hôn lễ của Lý Hạ Thu một ngày, Hạ Hi Tuyền sẽ đưa Phương Chính và Nguyên Bảo tới thành phố B.

Đợi đến chín giờ đêm hôm đó, Lý Hạ Thu gọi điện thoại cho Hạ Hi Tuyền xác nhận.

“Chị gái! Bây giờ mọi người đang ở đâu rồi?” Lý Hạ Thu nằm trên giường vừa lòng, hỏi.

“Thành phố C!” Hạ Hi Tuyền mệt mỏi mở miệng.

“Cái gì?! Hạ Hi Tuyền, chị nói chuyện kiểu gì vậy?!” Lý Hạ Thu giận.

“Tiểu Hạ, thật xin lỗi, chị không thể tham dự đám cưới của em được!”

“Hạ Hi Tuyền, chị hãy cho em một lý do, nếu không hai chúng ta đoạn tuyệt!” Lý Hạ Thu uy hiếp.

Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn con gái đang nằm trong Phòng chăm sóc đặc biệt, nhắm mắt lại, ghì giọng nói: “Chị vẫn chưa muốn nói cho họ biết, chị chưa chuẩn bị xong!”

“Hạ Hi Tuyền!!!” Lý Hạ Thu giận dữ hét lên, Từ Kiếm Phong ở bên ngoài nghe thấy, chạy vào trong nhà ngay lập tức.

“Thật xin lỗi, Tiểu Hạ! Quà chị nhờ Sính Dương mang tới giùm, ngày mai cô ấy sẽ đưa tới cho em.”

“Ài thêm quà tặng quí quý của chị, ngày mai nếu chị không tới, thì Hạ Hi Tuyền, em và chị đoạn tuyệt!” Lý Hạ Thu tiếp tục uy hiếp.

“Thật xin lỗi . . .” Hạ Hi Tuyền lại tiếp tục nói xin lỗi: “Tiểu Hạ, chúc em hạnh phúc, ngày mai nhất định phải là cô dâu xinh đẹp nhất đấy!” Giọng Hạ Hi Tuyền cố làm ra vẻ nhẹ nhàng.

“Hừ . . . Hạ Hi Tuyền! Em nói lời sẽ giữ lời . . .” Lý Hạ Thu sau khi nghe thì cho rằng Hạ Hi Tuyền cố ý hù dọa cô ấy, lúc này mới thả lỏng tâm tư: “Ngày mai phải tới. Thế đi nha, bye bye.”

Hạ Hi Tuyền vừa định nói thêm gì đó, thì Lý Hạ Thu đã cúp máy rồi, Hạ Hi Tuyền nhìn điện thoại di động thờ dài. Phương Chính đưa tay kéo cô, Hạ Hi Tuyền ngồi xổm xuống bế Phương Chính lên. Hai mẹ con cứ yên lặng như vậy nhìn Nguyên Bảo nằm ở Phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau khi Hạ Thiên Minh và Diệp Uyển Vân đi được hai ngày, Hạ Hi Tuyền phát hiện con gái có gì đó bất thường, Nguyên Bảo thức dậy rất mệt mỏi, mỗi lần đều khóc thét lên, nhưng hôm Hạ Hi Tuyền phát hiện, Nguyên Bảo càng khóc thì xung quanh đôi môi lại từ từ tím bầm, không lâu sau thì bắt đầu không thở nổi.

Hạ Hi Tuyền từ từ giúp con bé thở ra hít vào, sau đó Nguyên Bảo bắt đầu kêu: “Khó chịu, đau ngực!”

Lúc này, Hạ Hi Tuyền chuẩn bị đồ đạc, lấy điện thoại di động ra gọi cho cô giáo dạy Piano xin nghỉ cho con gái. Tiếp theo, đưa thẳng con gái tới bệnh viện, đăng ký khám chuyên khoa. Bác sĩ khám nghe triệu chứng của Nguyên Bảo buổi trưa hôm nay xong, sau đó kiểm tra đơn giản cho Nguyên Bảo. Rồi bắt đầu ghi các loại hóa đơn, bảo Hạ Hi Tuyền đi đóng tiền, nói là muốn kiểm tra kỹ thêm. Hạ Hi Tuyền đóng phí xong, bác sĩ đưa hóa đơn cho y tá, rồi bảo cô ấy dẫn Nguyên Bảo đi theo làm kiểm tra, Hạ Hi Tuyền đứng dậy cũng muốn đi theo thì bác sĩ lên tiếng cản cô lại.

“Mẹ Phương Nguyên, chồng chị có tới cùng chị không?” Khám bệnh cho Phương Nguyên lần này là một nữ bác sĩ, lúc này hỏi giống như là nói chuyện gia đình với Hạ Hi Tuyền vậy.

Trong lòng Hạ Hi Tuyền có dự cảm không tốt, lác đầu không lên tiếng.

“VẬY NGƯỜI NHÀ ĐÂU?” VỊ BÁC SĨ NỮ HỎI TIẾP.

“NGƯỜI NHÀ CỦA TÔI ĐỀU KHÔNG Ở BÊN, BÁC SĨ...”

Nữ Bác sĩ gật đầu một cái: “Là như vậy, vừa rồi tôi có làm kiểm tra bước đầu cho cô bé, kết hợp với triệu chứng mà chị nói, thì cơ bản tôi phán đoán là bệnh tim bẩm sinh.”

Hạ Hi Tuyền đứng lên: “Không phải chứ, có phải bác sĩ nghĩ sai rồi không, bác sĩ, nếu như bệnh tim bẩm sinh, thì sao có thể lớn như vậy mới... Hôn nữa, hàng năm tôi đều đưa tụi nhỏ đi kiểm tra sức khỏe mà...” Lời Hạ Hi Tuyền nói không còn mạch lạc nữa.

Bác sĩ nữ kéo Hạ Hi Tuyền để cho cô ngồi xuống, an ủi: “Kiểm tra sức khỏe thì cũng sẽ có chỗ không kiểm tra tới, huống chi cô bé lớn thế này mới xuất hiện triệu chứng, có lẽ bệnh tình sẽ không nghiêm trọng đến vậy, trước tiên chị đừng quá hốt hoảng, chờ có kết quả kiểm tra đã, được không?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, ngồi ở phòng khám chờ đợi, tay cầm hóa đơn viện phí không kìm nén được run rẩy.

Sau một tiếng, Nguyên Bảo được y tá đưa về, Hạ Hi Tuyền thấy sắc mặt con gái càng ngày càng khó coi. Bác sĩ thấy thế, bảo Hạ Hi Tuyền bế Nguyên Bảo lên, rồi nói với Hạ Hi Tuyền: “Sắp xếp nhập viện trước đi!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, dưới sự hướng dẫn của y tá đưa con gái đến khu nội trú. Thu xếp xong cho con gái, Hạ Hi Tuyền bắt đầu chạy đôn chạy đáo đi làm thủ tục, nộp viện phí.

Chờ Hạ Hi Tuyền trở lại phòng bệnh của con gái thì đã có bác sĩ cầm bệnh án chờ ở phòng bệnh. Thấy Hạ Hi Tuyền về tới, bác sĩ đứng lên, ý bảo cô đi ra ngoài.

“Xin chào, tôi họ Ngô, gọi bác sĩ Ngô là được rồi. Là thế này mẹ Phương Nguyên ạ, con gái của chị đã có thể xác định là thông liên thất thông liên nhĩ tim bẩm sinh, cô bé hơi bị cảm, hôn nữa hình như có hướng phát triển thành viêm phổi, cụ thể thì còn phải đợi ngày mai có kết quả kiểm tra đã.”

“Cần phải mổ sao ạ?” Qua thật lâu, Hạ Hi Tuyền mới tìm lại giọng của mình, hỏi.

“Những kiểm bệnh tim thế này, phẫu thuật càng sớm càng tốt!” Bác sĩ Ngô thấy sắc mặt Hạ Hi Tuyền càng ngày càng tái nhợt, không đành lòng, an ủi cô: “Phụ huynh không nên có tâm lý quá nặng nề, cô bé còn cần chị chăm sóc nữa! Sẽ không có quá nhiều vấn đề đâu, tôi thấy trong hồ sơ bệnh án, Phương Nguyên còn có một người anh trai sinh đôi phải không?”

Hạ Hi Tuyền chột ngắc đầu, trên mặt không có chút huyết sắc nào, trong mắt thì ánh lên vẻ hốt hoảng, miệng há ra mà không thể phát ra âm thanh.

“Tốt nhất là chị cũng nên đưa cậu bé đến kiểm tra đi!” Bác sĩ Ngô suy nghĩ một lát rồi nói: “Không nên quá lo lắng, chỉ là kiểm tra một chút thôi.”

Sau lưng có y tá gọi bác sĩ, bác sĩ Ngô nhìn Hạ Hi Tuyền rồi nói: “Chị đừng quá lo lắng, hãy đi nhanh đi!”

Hạ Hi Tuyền đứng nguyên tại chỗ thật lâu mà vẫn chưa lấy lại tinh thần, khi bác sĩ nói, muốn cô đưa Phương Chính đến kiểm tra thì Hạ Hi Tuyền luôn rơi vào trạng thái lơ lửng, giống như bỗng chốc không tìm thấy mình đâu.

Điện thoại di động trong túi đồ chuông lâu, Hạ Hi Tuyền vẫn không biết, y tá đi ngang qua nhắc nhở cô, Hạ Hi Tuyền mới chột phục hồi tinh thần lại. Lấy điện thoại di động trong túi ra, nghe.

“Mẹ, sao mẹ còn chưa tới đón con vậy?” Điện thoại vừa kết nối, Phương Chính đã vội vàng hỏi.

“Mẹ sẽ đi ngay... con chờ một lát nha, Phương Chính con đừng chạy loạn đấy, biết không?” Hạ Hi Tuyền hốt hoảng nói.

“Con sẽ không chạy, mẹ lái xe cẩn thận nha.” Phương Chính hiểu chuyện nói.

Hạ Hi Tuyền cúp máy, đi tới Phòng trực ban nói với y tá trực y, nhờ giúp chăm sóc cho con gái. Y tá trực mỉm cười gật đầu: “Chị yên tâm, bọn em sẽ chú ý!”

“Cám ơn... Chị sẽ quay lại ngay!” Hạ Hi Tuyền nói xong, quay về phòng bệnh lấy túi, hôn nhẹ lên trán con gái, rồi mới xoay người đi xuống lầu.

Vẫy xe taxi đi đón Phương Chính, trạng thái hiện giờ Hạ Hi Tuyền không dám lái xe. Ngồi trên xe, Hạ Hi Tuyền nhớ lại chuyện xảy ra trưa nay, giống như một giấc mơ vậy, bỗng chốc làm cô rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Tương lai thật tốt đẹp, cả nhà đoàn tụ! Nhưng bây giờ, thì bỗng nhiên Nguyên Bảo phải nằm trên giường bệnh, còn Phương Chính thì không biết ra sao . . . Hiện tại, dừng khi để Hạ Hi Tuyền nghĩ tiếp cũng không có. Trong đầu hình ảnh ngày thường con gái làm nũng với cô và sắc mặt tím lại của con gái chiều nay không ngừng hiện ra, Hạ Hi Tuyền vô lực tựa đầu lên cửa kính xe.

Chỗ Phương Chính học Taekwondo cách bệnh viện không bao xa, cả trên đường đi rồi dừng khoảng hơn 20phút là tới. Lúc Hạ Hi Tuyền xuống xe, nói tài xế đợi một chút, cô lập tức ra ngoài, bác tài gật đầu nói ‘Được’.

Phương Chính chờ mẹ ở cửa, thấy mẹ từ trên xe taxi xuống, liền chạy như bay đến.

“Mẹ! Mẹ làm sao vậy?” Phương Chính thấy sắc mặt Hạ Hi Tuyền không tốt, lo lắng hỏi.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, dắt Phương Chính lên xe taxi, dọc đường Hạ Hi Tuyền luôn ôm Phương Chính. Phương Chính cảm thấy mẹ hôm nay không bình thường, đi được nửa đường thì Phương Chính bỗng quay đầu lại: “Mẹ, Nguyên Bảo thế nào rồi ạ?”

Hạ Hi Tuyền nhìn con trai không lên tiếng, Phương Chính thấy cô không trả lời, nói tiếp: “Mẹ, con cảm giác, Nguyên Bảo bị bệnh phải không?!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, chợt nhớ tới lời của bác sĩ, liền hỏi Phương Chính: “Con có thấy chỗ nào không thoải mái không vậy? Phương Chính, nói mẹ nghe coi, con có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Con không có, mẹ, không có!” Phương Chính đưa tay ôm lấy mẹ nói.

Phương Chính vừa đến phòng bệnh, thấy em gái nằm trên giường bệnh, nước mắt cũng rơi xuống, mãi lâu, mới ngẩng đầu tự trách với Hạ Hi Tuyền đang ngẩn người: “Mẹ, thật xin lỗi, là con không chăm sóc tốt em gái!”

Hạ Hi Tuyền đau lòng ôm lấy con trai, nước mắt giàn giụa, nhưng vẫn cố gắng kìm nén lệ rơi, đưa tay lau nước mắt trên mặt Phương Chính đi: “Không trách con đâu, là mẹ không chăm sóc tốt các con. Phương Chính, con phải khỏe mạnh, không thể ngã bệnh, biết không? Con trai?”

Phương Chính gật đầu yên lặng, ôm lấy mẹ không nói chuyện, cùng mẹ cùng nhau nhìn em gái đang nằm ngủ trên giường bệnh.

Tám giờ tối, Tiểu Mẫn gọi điện thoại tới: “Chị, chị đang ở đâu vậy?” Tiểu Mẫn năm giờ chiều mới lên đến, nấu xong cơm tới chờ mòn chờ mỏi không được, mới gọi điện thoại.

“Tiểu Mẫn! Chị đang ở bệnh viện, Nguyên Bảo bị bệnh!”

“Bệnh viện à! Nguyên Bảo thế nào rồi ạ?” Tiểu Mẫn sốt ruột hỏi.

“Chị nói mấy câu không rõ ràng được, em tới bệnh viện đưa Phương Chính về nhà giùm chị đi!” Nghe lời của mẹ, Phương Chính lắc đầu tỏ ý kháng nghị, Hạ Hi Tuyền vỗ đầu của cậu bé, ý bảo cậu hãy nghe lời, lúc này Phương Chính mới ngồi im.

“Vâng, ở bệnh viện nào vậy, đúng rồi, mọi người ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, em nấu cơm rồi thì mang một ít đến đây giùm chị nhé.” Giờ này Hạ Hi Tuyền mới nhớ vẫn chưa ăn tối, nhìn con trai về xin lỗi. Cho dù trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này đối mặt với việc con gái bỗng nhiên ngã bệnh, Hạ Hi Tuyền vẫn vô cùng lúng túng: “Tiểu Mẫn, đừng nói với hai bác vội nhé.” Hạ Hi Tuyền dặn dò, ông bà Hạ mới vừa về, không muốn họ lại phải quay lại ngay, tạm thời chỉ có thể giấu đã.

“Em biết rồi, chị, em sẽ đến ngay!”

Hơn nửa tiếng sau, Tiểu Mẫn đến, Hạ Hi Tuyền bảo Phương Chính ăn cơm, Phương Chính không nhúc nhích nhìn cô.

“Sao vậy?” Hạ Hi Tuyền không hiểu hỏi.

“Mẹ ăn thì con mới ăn!” Phương Chính trả lời lại.

Chỉ một câu nói đơn giản mà làm cho Hạ Hi Tuyền nước mắt lại lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Ừ!”

Hai mẹ con ăn hết đồ ăn Tiểu Mẫn mang cho họ, Tiểu Mẫn thu dọn đồ xong, khó xử nhìn Phương Chính.

“Phương Chính, con đi về với dì Tiểu Mẫn đi nha, sáng mai lại tới!” Hạ Hi Tuyền thương lượng với con trai.

Mãi lâu sau, Phương Chính mới gật đầu một cái, vẫn nhìn mẹ và em gái không thôi. Hạ Hi Tuyền tiễn họ ra ngoài, căn dặn Tiểu Mẫn để ý cậu bé, rồi lấy chìa khóa xe ra cho cô ấy, nói cô ấy lái xe về.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 51

Editor: Cogau

Sáng hôm sau, Tiểu Mẫn dẫn Phuong Chính đến bệnh viện, Hạ Hi Tuyền đưa Phuong Chính đi làm kiểm tra sức khoẻ. Kiểm tra từng phần một, tới khi kiểm tra xong hết thì đã là buổi trưa. Sau khi xác định thân thể Phuong Chính hoàn toàn không có vấn đề gì, Hạ Hi Tuyền mới đề cho Tiểu Mẫn đưa Phuong Chính tới lớp học Taekwondo.

Chờ Hạ Hi Tuyền trở lại phòng bệnh con gái lần nữa thì phát hiện trên giường bệnh trống trơn. Trước mặt Hạ Hi Tuyền bỗng tối sầm, vọt ngay ra cửa chạy về phía phòng trực, run rẩy hỏi: “Y tá, con gái tôi đâu?”

Cô y tá thường gặp những chuyện này, nên đi từ trong phòng trực ra, đỡ Hạ Hi Tuyền: “Hồi nãy bệnh nhân bỗng nhiên xuất hiện triệu chứng khó thở, đã cấp cứu rồi, nhưng bệnh tăng nặng, cho nên chuyển tới Phòng chăm sóc đặc biệt rồi ạ.”

Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng, từ từ ổn định tâm tình của mình, khó tin hỏi: “Không phải nói là chỉ cần phẫu thuật nhỏ là không có vấn đề gì rồi sao? Sao lại khó thở, sao lại phải tới Phòng chăm sóc đặc biệt vậy?”

“Trước hết, chị đừng kích động, em sẽ đưa chị tới chỗ Bác sĩ! Để bác sĩ nói tình hình cụ thể với chị, được không?”

Hạ Hi Tuyền thần thò đi theo y tá, vừa rồi cô mới vừa thờ phào một cái, may là thân thể Phuong Chính không có vấn đề gì, nhưng bây giờ họ lại nói với mình, bệnh con gái bỗng nặng thêm, bây giờ đang ở Phòng Chăm sóc đặc biệt, Phòng Chăm sóc đặc biệt đáng sợ nhường nào, Hạ Hi Tuyền cố gắng không cho mình nghĩ tới những chuyện đáng sợ gì đó, trong lòng không ngừng tự an ủi, sẽ không nghiêm trọng đâu! Nhưng, sao mà không nghiêm trọng được chứ, nếu như không nghiêm trọng, thì sao lại phải tới chỗ đó. Hạ Hi Tuyền càng nghĩ càng sợ, nhưng bản thân lại không có bất kỳ cách nào khác.

Bác sĩ Ngô thấy ánh mắt Hạ Hi Tuyền đã rơi vào trạng thái mơ hồ, vội vàng đề cho Hạ Hi Tuyền ngồi xuống, vỗ vai của cô, đợi cô phục hồi tinh thần lại.

“Là thế này, qua kiểm tra, chúng tôi đã xác định con gái chị là thông liên thất thông liên nhĩ tim bẩm sinh hơn nữa còn kèm thêm viêm phổi. Nói như vậy, loại bệnh tim này ở thời kỳ sơ sinh tỉ lệ phát bệnh cao, cũng có khi đến giai đoạn sau mới xuất hiện triệu chứng. Theo miêu tả của chị, tối hôm trước cô bé cảm lạnh, do cảm lạnh phát triển mới dẫn tới phát bệnh.” Bác sĩ Ngô nói được một nửa thì thấy sắc mặt Hạ Hi Tuyền của càng ngày càng bất thường, biết cô đang tự trách mình không chăm sóc tốt tụi nhỏ, vội vàng an ủi: “Chị đừng quá tự trách mình, đối với trẻ em mà nói, bệnh tim bẩm sinh phát hiện càng sớm thì càng có lợi cho việc điều trị, khả năng khỏi hẳn cũng rất lớn, cho nên, chị là giảng viên Học viện C đúng không, tôi có đọc trong bệnh án chị ghi.” Bác sĩ Ngô nhìn tài liệu hỏi.

Hạ Hi Tuyền gật đầu.

“Vậy thì tốt, vợ tôi cũng là Phó giáo sư của Học viện C, vậy tôi gọi chị là cô giáo Hạ đi nha!” Bác sĩ Ngô điềm đạm nói: “Là như vậy, cô giáo Hạ, đầu tiên chị phải ổn định tâm lý của chị đã, việc điều trị tiếp theo của cháu bé rất cần sự phối hợp của chị đấy. Ngoài ra, bệnh viện chúng tôi sẽ tiến hành hội chẩn đối với bệnh của con chị, bệnh viện chúng tôi cũng đã từng chữa khỏi nhiều bệnh nhân có bệnh như con gái chị, chuyên gia uy tín khoa tim mạch nhi ở bệnh viện cũng có mấy người, tình trạng của con gái chị thì ý kiến của bệnh viện chúng tôi là cần phẫu thuật sớm.”

Sau khi Bác sĩ Ngô nói nhiều như vậy, rốt cuộc Hạ Hi Tuyền cũng tỉnh táo lại: “Vậy khi nào thì phẫu thuật ạ?”

“Còn phải quan sát các chỉ tiêu sức khỏe của cháu bé, mới xác định thời gian phẫu thuật . . .”

“Vâng, tôi biết rồi ạ.” Hạ Hi Tuyền nói xong, đứng lên khom người với Bác sĩ Ngô: “Cám ơn ông, Bác sĩ Ngô!”

Bác sĩ Ngô đỡ Hạ Hi Tuyền dậy: “Đừng nói như vậy, đây là trách nhiệm của tôi, cô giáo Hạ, cô phải cố gắng lên, dù sao thì thời gian phục hồi sau phẫu thuật cũng khá dài.”

Hạ Hi Tuyền gật đầu, tỏ ý hiểu rõ. Lúc này mới đi về phía Phòng Chăm sóc đặc biệt, một mình Hạ Hi Tuyền ép sát người vào phía ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn con gái nằm ở bên trong, tim như bị dao cắt, nhưng nước mắt thì vẫn không dám rơi xuống.

Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, đối mặt với bệnh của con gái, Hạ Hi Tuyền vô cùng tỉnh táo, thảo luận bệnh tình của con gái cùng Bác sĩ, rồi dùng loại thuốc nào thì tốt, lên lên mạng tra tài liệu. Nhưng chỉ cần đến tối là Hạ Hi Tuyền sợ không ngủ được, thật vất vả mới thiếp được lúc, khoảng hai tiếng nhất định sẽ tỉnh lại, sau khi tỉnh lại lại tới thăm nom con gái, quay về tiếp tục ngủ, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Ba ngày ngán ngán, Hạ Hi Tuyền càng ngày càng trầm mặc, trừ thảo luận bệnh tình cùng Bác sĩ ra thì chẳng nói câu gì.

Trước khi Lý Hạ Thu kết hôn một ngày là ngày thứ ba Nguyên Bảo nhập viện, áo cưới của cô ấy là do Phó Sính Dương thiết kế, cho nên trước ngày cưới một ngày Hạ Hi Tuyền bảo Tiểu Mẫn đưa đến chỗ Phó Sính Dương, nhờ Phó Sính Dương mang đi.

Hôm sau là đám cưới, Hạ Hi Tuyền chưa từng xuất hiện, Lý Hạ Thu vẫn nhờ người gọi điện thoại, nhưng điện thoại di động thì hoặc là tắt máy, hoặc là vẫn không ai nghe.

Chỉ có Phó Sính Dương mang quà tặng tới kèm một câu: “Xin lỗi, chúc hạnh phúc!”

Lý Hạ Thu nhìn quà tặng tức giận muốn khóc, hậm hực nói: “Hạ Hi Tuyền, từ giờ tôi không có người chị gái như chị!”

Từ Kiếm Phong ở bên không ngừng an ủi, chỉ sợ cô ấy động thai.

Đám cưới của Từ Kiếm Phong, nhất định Phương Minh Vĩ sẽ tới tham dự, từ lúc vào hôn trường Phương Minh Vĩ vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng của Hạ Hi Tuyền. Nhưng cho đến khi hôn lễ kết thúc Hạ Hi Tuyền cũng không xuất hiện, mấy ngày nay trong lòng Phương Minh Vĩ vẫn mơ hồ có một nỗi lo lắng. Đám cưới của Lý Hạ Thu cũng không tới tham gia, Phương Minh Vĩ khẳng định Hạ Hi Tuyền xảy ra chuyện gì đó rồi, nếu không thì chắc chắn cô sẽ tới dự đám cưới của Lý Hạ Thu.

Phương Minh Vĩ quả quyết lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Hi Tuyền, vẫn tắt máy, bắt đấm đấm lấy tay vào đầu bứt tóc.

Bây giờ chỉ có thể đợi Từ Kiếm Phong tiễn hết khách, để hỏi Từ Kiếm Phong vậy. Mãi cho tới mười giờ đêm, Từ Kiếm Phong mới tiễn hết khách khứa, những người ở lại cũng sắp xếp xong.

“Kiếm Phong!” Cuối cùng cũng thấy Từ Kiếm Phong rảnh rang, Phương Minh Vĩ gọi anh ấy lại.

“Ông Phương, sao ông vẫn còn ở đây, động phòng không thể ầm ĩ nha!” Từ Kiếm Phong căng thẳng nói.

“Không phải chuyện này, tôi muốn hỏi ông, sao Hi Tuyền lại không tới vậy?” Phương Minh Vĩ tức giận liếc anh ta một cái rồi mới lên tiếng.

“À, hôm qua vợ tôi có gọi cho cô ấy rồi, nói là có việc không tới được.” Từ Kiếm Phong nói tình hình mình biết cho anh.

Phương Minh Vĩ gạt đầu một cái, nói: “Được, tôi biết rồi, tôi đi về trước đây . . .”

Sau Lễ quốc khánh, Tôn Kiêu trở về trường đi làm. Ngày tiếp theo thì phát hiện Hạ Hi Tuyền không đi làm, gọi điện thoại di động thì tắt máy, gọi điện thoại nhà mấy lần mới có người nghe. Diễ~nđ@^n Bquyđđo^`n.cOm

“Tiểu Mẫn, chị là Tôn Kiêu nè, Hi Tuyền đâu?”

“Chị em, chị ấy . . .” Tiểu Mẫn do dự, không biết có nên nói cho Tôn Kiêu không.

“Chị ấy làm sao?”

“Nguyên Bảo bị bệnh, vẫn nằm viện mấy ngày nay.” Tiểu Mẫn hạ quyết tâm, quyết định nói cho Tôn Kiêu.

“Bị bệnh, còn nằm viện nữa á, xảy ra chuyện gì vậy?” Tôn Kiêu không thể tin được lên tiếng.

“Em nghe chị em nói là bệnh tim . . .”

“Ở bệnh viện nào, chị sẽ tới đó ngay!” Tôn Kiêu lập tức đứng lên nói, Lộ Lịch Thần ngồi bên làm việc quay đầu lại nhìn cô ấy một cái.

“Ở Bệnh viện Nhân dân.”

Tôn Kiêu cúp điện thoại, đi vào phòng cầm áo khoác của mình, thuận tiện kéo Lộ Lịch Thần đi luôn.

“Lịch Thần, đưa em tới bệnh viện với.” Sau khi Tôn Kiêu đưa quần áo cho Lộ Lịch Thần, mình cũng vừa mặc quần áo, vừa nói.

“Sao thế?”

“Con gái Hạ Hi Tuyền bị bệnh, em muốn tới xem thế nào.” Tôn Kiêu cũng không quay đầu lại nói: “Nhanh lên một chút!”

Lộ Lịch Thần lập tức cầm điện thoại di động của mình cùng chìa khóa xe lên đuổi theo cô ấy.

Tôn Kiêu đến bệnh viện thì Hạ Hi Tuyền đang ký Giấy đồng ý phẫu thuật.

“Cô giáo Hạ, phàm là phẫu thuật thì đều sẽ có nguy hiểm, hơn nữa bệnh của con gái cô không phải rất lạc quan, cho nên phải phẫu thuật sớm.” Bác sĩ Ngô nói.

Hạ Hi Tuyền yên lặng gật đầu, cầm bút lên ký Giấy đồng ý phẫu thuật, ký xong thì đưa nó cho y tá.

“Cô giáo Hạ, thời gian phẫu thuật được sắp xếp vào 8h sáng mai! Tôi hi vọng cô có thể chuẩn bị tâm lý, dù sao việc phẫu thuật này vẫn có nguy hiểm, hơn nữa . . .”

“Tôi hiểu rõ, Bác sĩ Ngô, làm phiền ông rồi.” Hạ Hi Tuyền cắt ngang lời Bác sĩ Ngô.

Bác sĩ Ngô hiểu gật đầu một cái.

Hạ Hi Tuyên một mình từ từ đi ra khỏi Phòng làm việc của Bác sĩ, ở hành lang gặp Tôn Kiều đã chạy tới.

Tôn Kiều xông lên ôm lấy Hạ Hi Tuyên: “Xin lỗi, bây giờ em mới biết!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: CHƯƠNG 52

Editor: Cogau

Tôn Kiều xông lên ôm lấy Hạ Hi Tuyên: “Xin lỗi, bây giờ em mới biết!”

Hạ Hi Tuyên không còn sức nữa, chỉ lắc đầu một cái, tỏ ý không trách cô ấy, bây giờ cô nói còn chẳng nên lời. Nhìn thấy Lộ Lịch Thần sau lưng Tôn Kiều, khẽ gật đầu coi như là chào hỏi.

Hạ Hi Tuyên dẫn Tôn Kiều đến thăm Nguyên Bảo, giây phút Tôn Kiều nhìn thấy Nguyên Bảo ấy, nước mắt không ngừng rơi. Lộ Lịch Thần đi tới ôm lấy cô ấy, lau nước mắt giúp cô ấy, không ngừng khuyên.

Một hồi lâu Tôn Kiều mới ổn định cảm xúc, nhìn Hạ Hi Tuyên: “Mấy ngày nay làm sao chị chịu đựng nổi vậy?”

“Không biết nữa, bây giờ rối cuộc thì chị cũng cảm nhận được, cái gì gọi là sống một ngày như một năm!” Hạ Hi Tuyên cười khổ.

“Hi Tuyên, đừng quá tự trách mình.” Tôn Kiều khuyên nhủ.

“Kiều Kiều . . . em nói xem, có phải ông trời trừng phạt chị không?” Hạ Hi Tuyên giọng thê lương nhìn Tôn Kiều. Tôn Kiều không hiểu nhìn cô.

“Dù có báo ứng, thì báo ứng trên người chị đi, là do chị gạt họ, sao lại để cho Nguyên Bảo của chị phải chịu tội nặng như vậy làm gì chứ . . .”

“Hạ Hi Tuyên! Chị im đi, đừng nói nữa . . .” Tôn Kiều đưa tay che miệng Hạ Hi Tuyên lại, không cho phép cô nói: “Em biết trong lòng chị khó chịu, nhưng đây không phải là lỗi của chị, mỗi đứa bé đều sẽ bị bệnh, nói không chừng trải qua lần này Nguyên Bảo sẽ không bị bệnh nữa đấy!”

“Có thật không?” Hạ Hi Tuyên lẩm bẩm hỏi.

Mặc dù biết rõ là không thể nào, nhưng lúc này Tôn Kiều lại vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Đúng, thật đấy!”

Hạ Hi Tuyên cười cười, gục đầu lên kính, nhắm hai mắt lại.

Tôn Kiều đứng bên cạnh cùng với cô, một lúc sau, Hạ Hi Tuyên mới mở mắt: “Kiều Kiều, em gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu giùm chị đi, bảo cô ấy nói với Phương Minh Vi chuyện tụi nhỏ giùm chị!”

Tôn Kiều gật đầu: “Được!”

“Chị sợ, sợ rằng nếu thực sự Nguyên Bảo không qua được, thì ngay cả ba con bé cũng chưa từng được gặp!”

“Sẽ không đâu, Hi Tuyên, sẽ không đâu! Để em gọi điện thoại cho Lý Hạ Thu, cho họ tới đây ngay. Hi Tuyên, chị đừng nói như vậy!” Nước mắt Tôn Kiều lại không cầm được, rớt xuống.

Hạ Hi Tuyên đưa tay lau nước mắt giúp cô ấy: “Đừng khóc, em về trước đi, có thai không nên ở bệnh viện lâu sẽ không tốt cho thai nhi!”

Tôn Kiều gật đầu một cái: “Ngày mai em sẽ đến!”

Hạ Hi Tuyên lắc đầu một cái: “Không sao đâu, chị chịu đựng được!”

Tôn Kiều nhìn cô, rồi ôm lấy người phụ nữ quật cường này lần nữa: “Chị còn có mọi người . . . đừng có chuyện gì cũng chịu đựng một mình thế!”

Hạ Hi Tuyên cảm động gật đầu: “Chị biết rồi!”

Trên đường về, Tôn Kiều liên tục gọi cho Lý Hạ Thu nhưng gọi mãi vẫn không ai nghe.

Hôm nay, đúng ngày hai người Lý Hạ Thu và Từ Kiếm Phong đến nhà họ Phương làm khách, lúc xuống xe thì Lý Hạ Thu lại bỏ quên điện thoại ở trên xe.

Mấy người nhà họ Phương đều tập trung đông đủ, Lý Hạ Thu ngồi giữa một đám phụ nữ trung niên, cười mặt cũng sắp cứng lại rồi. Tất cả câu chuyện đều xoay quanh đứa bé trong bụng của Lý Hạ Thu, đứa bé mới chưa đầy bốn tháng, bác gái của Phương Minh Vĩ tự nhiên hỏi: ở cử thì ở đâu.

Trong nháy mắt Lý Hạ Thu cũng bó tay, đành nói: “Còn chưa biết ạ.”

“Ôi, không thể qua loa như vậy được.” Lâm Hồng Mai nói: “Phụ nữ ở cử cần phải cẩn thận.”

Lý Hạ Thu gật đầu cười, không trả lời, trời mới biết cô ghét bà thím nhà Phương Minh Vĩ này thế nào.

Lâm Hồng Mai thấy Lý Hạ Thu gật đầu, lại nói một tràng dài nữa, Mã Anh thấy mặt của Lý Hạ Thu cười sắp cứng đờ thì lên tiếng nhắc nhở: “Được rồi, Hồng Mai, đến lúc đó nhà ông Từ nhất định sẽ chú ý!” Tối lúc này Lâm Hồng Mai mới im miệng.

“Aizz . . . nhà chúng ta cũng ba đứa con, thế nhưng một đứa cháu cũng chưa có!” Trình Bội Nhân rất bất đắc dĩ lên tiếng.

“Đừng vậy nha, chị hai, em nói chị này, Minh Vĩ là anh lớn mà không làm gương cho mấy đứa em gì cả. Cũng đã nhiều năm như vậy rồi, chị hai, chị cũng nhanh tìm vợ cho Minh Vĩ đi!” Lâm Hồng Mai nắm chính xác cơ hội, lập tức chìa ngay nòng súng vào Mã Anh.

Ba của Phương Minh Vĩ mặc dù không phải con trưởng, nhưng so với ba anh em thì ông kết hôn sớm nhất, cho nên Phương Minh Vĩ liền chiếm danh hiệu trưởng nam. Mã Anh cười cười: “Không quản được, tùy nó đi!”

“Chị hai, từ hồi bị bệnh trở lại đây đôi tính nha, trước kia thì ngày ngày cẩn thận, phải tìm vợ cho Minh Vĩ.” Lâm Hồng Mai vẫn không chịu bỏ qua cho Mã Anh, nhất định phải ép bà ấy mở miệng cầu xin bà giới thiệu cho.

“Hồng Mai, nói gì vậy, tui nhóc cũng không còn nhỏ nữa, chị nghĩ nên để tùy tui nó đi, em thấy như Hạ Thu với Kiếm Phong không tốt hơn sao!” Trình Bội Nhân cắt ngang lời em dâu.

Lâm Hồng Mai mím môi không nói thêm gì.

Nói chuyện không bao lâu, mấy người đàn ông tan việc về nhà, nên cả nhà ăn cơm. Nơi có phụ nữ thì không thể tránh được nhiều chuyện, đặc biệt là nơi có phụ nữ trung niên, cho nên bữa cơm này rất náo nhiệt, nói hết chuyện nhà nọ tới nhà kia không ngừng.

Sau khi cơm nước xong, Lý Hạ Thu vẫn kéo vạt áo người đàn ông của mình, ý bảo anh ấy nhanh lên. Từ Kiếm Phong cầm tay cô ấy, nắm thật chặt để cho cô ấy quay, ngồi thêm lát nữa rồi mới đi.

Tối giữa bữa, mẹ Từ Kiếm Phong cũng tới đây, lúc này mấy người phụ nữ đang kể cho nhau nghe chuyện xấu con nhà mình hồi bé đã làm.

“Bác nhớ Minh Vĩ khi còn bé, ăn cơm chiên Dương Châu, trong một muỗng cơm nhất định phải có đầy đủ hết đồ ăn, mới bằng lòng ăn đấy!” Trình Bội Nhân nhìn Phương Minh Vĩ cười nói.

“Phi . . .” Lý Hạ Thu không cẩn thận cười thành tiếng, tất cả mọi người quay đầu nhìn cô ấy. Lý Hạ Thu sợ vội vàng khoát tay, tỏ ý không cười. Phương Minh Vĩ, lúc này mọi người mới quay đầu lại tiếp tục nói chuyện.

Lý Hạ Thu nấp ở sau lưng Từ Kiếm Phong, vẫn còn len lén cười, có trời mới biết Phương Chính và Nguyên Bảo cũng có thói quen giống Phương Minh Vĩ, mỗi lần đều làm cho Hạ Hi Tuyên tức điên lên.

Một lát sau, Lý Hạ Thu liền bắt đầu nhéo Từ Kiếm Phong liên tục, sau khi bị nhéo mấy cái, Từ Kiếm Phong cầm tay vợ mình đứng lên nói: “Hạ Thu không thể thức khuya, hai tui con đi về trước ạ!”

Lúc này, Phương Minh Vĩ cũng đứng lên nói muốn trở về đơn vị.

Mã Anh bảo anh đợi chút, lấy cháo gà đã hầm kỹ cho con trai mang theo, Phương Minh Vĩ đành nhận lấy.

Lý Hạ Thu cùng Từ Kiếm Phong đi ra trước tiên, vừa lên xe đã thấy điện thoại di động reo vang liên hồi, Lý Hạ Thu điều chỉnh tư thế ngồi xong rồi mới nghe điện thoại.

“Lý Hạ Thu, cuối cùng cô cũng nghe điện thoại rồi!” Sau khi điện thoại được kết nối, Tôn Kiều bất đắc dĩ nói, cô đã gọi gần hai tiếng rồi.

“Tôn Kiều, có chuyện gì không?” Lý Hạ Thu không lo lắng hỏi.

“Hi Tuyên . . .” Tôn Kiều mới vừa nói xong hai chữ ‘Hi Tuyên’ thì đã bị Lý Hạ Thu cắt ngang: “Đừng nói ‘chị ta’ với tôi, tôi không quen ‘chị ta’ . . .” Đến bây giờ, Lý Hạ Thu vẫn còn chưa hết giận, sau đó không nhịn được lại tiếp tục nói: “Cô nói thử xem đúng không, tôi kết hôn mà ‘cô ta’ cũng chẳng thèm đến!”

“Lý Hạ Thu, Nguyên Bảo bị bệnh rồi!” Tôn Kiều cắt ngang lời cô ấy, nói thẳng ra.

Lý Hạ Thu nhất thời im lặng, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu, đẩy cửa xe ra đi xuống xe: “Có nghiêm trọng không?”

“Nhập viện được hai ngày thì đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, là bệnh tim bẩm sinh, ngày mai phẫu thuật!”

Lý Hạ Thu che miệng không để cho mình khóc thành tiếng, mãi lâu sau mới nghẹn ngào: “Tôi có thể giúp gì không?”

“Hi Tuyền có ý là báo cho Phương Minh Vĩ, chị ấy sợ con bé không qua được . . .” Tôn Kiều nói đến phần sau cũng nghẹn ngào, cô cũng mới vừa bắt đầu được làm mẹ, hơn nữa Nguyên Bảo là cô nhìn thấy lớn lên.

“Được, tôi biết rồi!” Lý Hạ Thu nói xong cũng cúp điện thoại, cũng không nhìn được khóc thành tiếng.

Từ Kiếm Phong nghe thấy tiếng khóc vội vàng xuống xe, đồ cô ấy hỏi: “Sao vậy?”

Lý Hạ Thu lắc đầu, lúc này xe của Phương Minh Vĩ đi qua trước mặt họ, thấy dáng vẻ của Lý Hạ Thu cho là đã xảy ra chuyện, bảo Tiểu Hà dừng xe ở một bên, đi xuống xe xem có chuyện gì xảy ra.

Qua một lúc lâu, Lý Hạ Thu mới ổn định tâm tình của mình, nhìn thấy Phương Minh Vĩ đứng ở trước mặt, kêu chồng mình lấy laptop và túi của mình xuống.

Từ Kiếm Phong thấy cô ấy khóc không hiểu ra sao, nhưng vẫn thấy cô ấy bình thường, thì đành làm theo lời của cô ấy. Phương Minh Vĩ thấy không có việc gì, xoay người định đi.

“Phương Minh Vĩ!” Lý Hạ Thu gọi anh lại, Phương Minh Vĩ quay đầu lại: “Đi cùng em tới thành phố C đi!”

Phương Minh Vĩ nghe trong lòng hoảng sợ, trầm giọng hỏi: “Hi Tuyền xảy ra chuyện sao?”

Lý Hạ Thu gật đầu.

“Vây đi xe của anh luôn đi.” Phương Minh Vĩ quyết định ngay.

Từ Kiếm Phong khóa kỹ xe, đi theo Phương Minh Vĩ lên xe của anh ấy, ba người họ ngồi ở phía sau.

Lý Hạ Thu mở laptop ra, trong máy tính của cô lưu rất nhiều hình và video của Nguyên Bảo, Phương Chính, và Hạ Hi Tuyền. Trong thời gian đợi máy tính mở máy, Lý Hạ Thu nhìn Phương Minh Vĩ rồi nói: “Phương Minh Vĩ, có một số việc vốn không nên để em nói cho anh biết, nhưng bây giờ Hi Tuyền nhờ em nói rõ mọi chuyện với anh.”

Phương Minh Vĩ không hiểu nhìn cô ấy, ý bảo cô tiếp tục nói đi.

“Sau khi Hi Tuyền ly dị với anh, thì phát hiện chị ấy có thai, rồi sinh được một cặp long phượng, vẫn ở thành phố C. Hơn hai mươi ngày nữa thì tròn sáu tuổi rồi.” Lý Hạ Thu liếc nhìn nét mặt của Phương Minh Vĩ, suy nghĩ vẫn nên mở hình cho anh xem trước: “Đây là hình và video của tụi nhỏ. Vừa này, bác gái của anh nói chuyện anh hồi nhỏ, em cười, là bởi vì, Phương Chính và Nguyên Bảo đều có sở thích y chang anh vậy.” Lý Hạ Thu vừa nói vừa mở hình ra.

Phương Minh Vĩ đưa tay lấy máy vi tính tới, đặt trên đầu gối, tự mình xem từng tấm từng tấm một. Sắc mặt càng ngày càng khó coi, có thể thấy được đang cố gắng kìm nén tâm tình của mình.

Lý Hạ Thu nép ở trong ngực Từ Kiếm Phong không dám nhìn tới về mặt của anh ấy, Từ Kiếm Phong cũng xem hình, không khỏi cảm thán: “Minh Vĩ, hai đứa nhỏ này thật giống ông đó nha!”

Phương Minh Vĩ không để ý đến anh ấy, vẫn cứ lật hình, trong máy vi tính của Lý Hạ Thu có hơn hai trăm tấm hình, chụp gần đây cũng có mà một hai năm trước cũng có. Mỗi tấm hình chụp đều rất âm áp, hai đứa bé ngoan ngoãn rúc vào trong ngực Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền cười rất dịu dàng. Khó trách nha! Phương Minh Vĩ không khỏi cảm thán, thảo nào cô ấy lại thích đi dạo ở khu mua sắm trẻ em, còn vết sẹo trên bụng nữa, mỗi lần gọi điện thoại thì giọng dịu dàng như vậy, lại nhiều lần ngáp ngừng nữa. Lừa gạt trong lòng Phương Minh Vĩ không ngừng ùn ùn bốc lên, lúc này anh rất tức giận, giận tại sao bao nhiêu năm thế mà Hạ Hi Tuyền không báo cho anh, cũng giận chính mình không làm tròn trách nhiệm làm chồng, làm cha.

Xem hình xong, Phương Minh Vĩ mở video ra, video này lần trước Lý Hạ Thu đến chỗ Hạ Hi Tuyền quay, lúc Nguyên Bảo ngủ trưa dậy, đều khóc rống lên vậy.

“Mẹ bại hoại, di Tiểu Hạ bại hoại . . .”

Hạ Hi Tuyền cầm quần áo thay cho cô bé, trừng mắt liếc Lý Hạ Thu đang ở bên xem cảnh tượng náo nhiệt và quay video: “Hạ Thu, em cẩn thận không là chị đuổi em đi đấy!”

“Stop! Tôi lướt Nguyên Bảo cười một cái coi?” Lý Hạ Thu lơ đãng, tiếp tục chọc để Nguyên Bảo cười.

“Oa . . .” Vốn đã sắp ngưng khóc, lần này Nguyên Bảo còn khóc to hơn.

“Lý Hạ Thu!”

Tiếp theo là Phương Chính lật đặt chạy vào, cầm khăn giấy lau nước mắt cho em gái, nói: “Nguyên Bảo khóc, lời của người ngây thơ như di Tiểu Hạ này em đừng có nghe!” Nói xong cũng dắt em gái đi ra.

Lý Hạ Thu liền giận dữ: “Phương Chính, Phương Nguyên! Hai đứa tụi con chờ đó cho đi, chờ đi dọn dẹp xong sẽ tới xử lý các con!”

Phương Chính quay đầu lại làm quỷ mặt, khinh bỉ nhìn Lý Hạ Thu một cái.

“Hạ Hi Tuyền, sao chị không quản tụi nhóc nhà chị đi!”

Hạ Hi Tuyền cười trả lời một câu: “Lời này, em nên nói với ba mẹ em ấy!”

“Ah . . . Cả nhà ăn hiếp em!” Kèm theo tiếng kêu rên của Lý Hạ Thu thì video kết thúc.

Thật lâu mà Phương Minh Vĩ không thể bình phục tâm tình của mình, mãi sau mới hỏi: “Hi Tuyền đã xảy ra chuyện gì?”

“Mấy ngày trước Nguyên Bảo kiểm tra thì phát hiện bị bệnh tim bẩm sinh! Ngày mai làm phẫu thuật!” Lý Hạ Thu không dám nói tiếp, bởi vì nét mặt của Phương Minh Vĩ thật sự là quá dọa người.

“Bộp!” Phương Minh Vĩ đập mạnh lên cửa xe một cái, trầm giọng nói: “Tiểu Hà, lái nhanh lên chút!”

Mười giờ tối, mấy người tới Bệnh viện nhân dân thành phố C. Đi thẳng tới Phòng chăm sóc đặc biệt, vừa ra khỏi thang máy, Phương Minh Vĩ đã nhìn thấy Hạ Hi Tuyền một mình ôm một cậu bé, ngồi ở trên ghế ngoài hành lang. Từ lúc đó, mọi tức giận cũng không còn nữa, trong lòng Phương Minh Vĩ chỉ tràn đầy áy náy và đau lòng mà thôi.

“Chị gái!” Lý Hạ Thu gọi cô.

Hạ Hi Tuyền vẫn đang cúi đầu ngẩng lên, nhìn cô ấy, gật nhẹ một cái, nói: “Tối rồi à?”

Lý Hạ Thu ngồi xuống bên cạnh cô, không biết nói gì.

Hạ Hi Tuyền nhìn cô ấy cố nặn ra nụ cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười nổi: “Em về nhà đi, đang có thai!”

Lý Hạ Thu lắc đầu không chịu.

“Em ở đây cũng không giúp chị được gì đâu, về đi, Tiểu Mẫn ở nhà đấy!” Hạ Hi Tuyền khuyên nhủ.

“VẬY ĐỂ EM ĐƯA PHƯƠNG CHÍNH VỀ GIÙM CHỊ!” Lý Hạ Thu suy nghĩ một chút, nói.

“Không cần, để cho thằng bé ở đây đi, có phòng nghỉ cho người nhà, ở đó đầy đủ cả!” Hiện giờ, Hạ Hi Tuyền không dám để cho thằng bé rời khỏi mình, cô sợ . . .

Lý Hạ Thu gật đầu một cái đứng lên: “VẬY EM ĐI TRƯỚC NHA, CÓ CHUYỆN GÌ THÌ GỌI ĐIỆN THOẠI!”

“Ừ, chị không tiễn mọi người đâu!”

Lý Hạ Thu cùng Từ Kiếm Phong về, Phương Minh Vĩ cũng đi theo họ xuống. Chờ mấy người Lý Hạ Thu lên xe, Phương Minh Vĩ lấy cháo gà mẹ Phương đưa cho anh ra, quay người đi lên lầu.

Hạ Hi Tuyền biết vừa rồi có mấy người tới, nhưng cô không dám xác định có phải là Phương Minh Vĩ tới hay không, vừa nãy thấy một bóng lưng quân trang màu xanh lá thì không khỏi cười khò, Phương Minh Vĩ đang trách cô đấy!

Cũng không lâu lắm thì Phương Chính mắc tiểu tình dậy, uốn éo người xuống muốn đi toilet, Hạ Hi Tuyền thả cậu bé xuống, sửa lại quần áo giúp cậu bé rồi dặn dò: “Mẹ qua xem em gái một lát, sẽ quay lại ngay.”

Phương Chính gật đầu, đến toilet ở phòng nghỉ bên cạnh đi. Đi toilet xong ra ngoài đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc quân trang đi về phía cậu.

Phương Chính vẫn nhìn chăm chăm Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ đi từ thang máy ra, đã nhìn thấy một cậu bé đang ngó quanh, giây phút đó anh liền xác định đó là con trai của anh, cố gắng kìm nén cảm xúc bước tiếp, thấy con trai ngẩng đầu nhìn mình, thì đi tới trước mặt cậu bé ngồi xổm xuống, để cậu bé nhìn.

Phương Chính nhìn anh chăm chăm thật lâu, như đang xác định gì đó. Phương Minh Vĩ đang muốn lên tiếng nói chuyện với cậu bé thì lúc này Phương Chính lên tiếng trước.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: CHUÔNG 53

Editor: Cogau

Phuong Chính nhìn anh chăm chăm hồi lâu, giống như đang xác định chuyện gì đó. Phuong Minh Vĩ đang muốn lên tiếng nói chuyện cùng cậu bé thì lúc này Phuong Chính lên tiếng trước: “Chú là Phuong Minh Vĩ?”

Phuong Minh Vĩ cảm giác thân kinh mình bỗng chốc rối loạn, bởi vì cậu con trai anh dùng câu khẳng định! Còn nữa, sao thằng bé lại to gan đến vậy, lại dám gọi thẳng tên của anh, Phuong Minh Vĩ đang suy nghĩ, anh chưa bao giờ tiếp xúc với đứa bé nào lớn như vậy, tội nhỏ bây giờ cũng gọi thẳng tên tuổi cha mẹ hay sao chứ?

Sau đó gật đầu một cái: “Đúng vậy, chú là Phuong Minh Vĩ!”

Phuong Chính gật đầu một cái, ngay sau đó thì bật cười, rồi một lát sau mặt lại xị xuống.

Phuong Minh Vĩ sờ cái đầu nhỏ con trai hỏi: “Phuong Chính gặp ba không vui sao?”

Phuong Chính khò sở lắc đầu một cái: “Ba . . . Nguyên Bảo bị bệnh rồi, nếu em ấy nhìn thấy ba sẽ rất vui mừng đấy!”

Phuong Minh Vĩ chậm rãi bế con trai lên: “Em sẽ gặp!”

Phuong Chính gật đầu một cái, chợt nhớ tới mẹ qua thăm em gái, liền quay đầu lại nhìn xem Hạ Hi Tuyền đã quay lại chưa.

Hạ Hi Tuyền vẫn ở phía sau nhìn hai ba con, thấy Phuong Chính quay đầu lại, biết là cậu bé đang tìm cô, vội vàng tiến đến.

“Mẹ! Ba tới rồi. . .” Dù sao tuổi cũng còn nhỏ, lúc này Phuong Chính trông có vẻ thật vui mừng.

Hạ Hi Tuyền thấy đáng vẻ vui mừng của cậu bé, trong lòng đầy tràn áy náy, có lẽ thật sự là cô sai rồi, Phuong Minh Vĩ là một người cha tốt, mà hai đứa trẻ cũng cần một người cha. Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái với con trai, xoa đầu của cậu bé.

Phuong Minh Vĩ đưa hộp giữ nhiệt tới cho Hạ Hi Tuyền: “Đây là cháo gà, đồ ra ăn chung cùng Phuong Chính!”

“Phuong Chính, có muốn ăn cháo gà không?” Hạ Hi Tuyền hỏi con trai. Phuong Chính lập tức gật đầu, Hạ Hi Tuyền xách hộp giữ tới phòng nghỉ bên cạnh, cho con trai ăn.

Phuong Chính đã lâu không cho người lớn ôm, thế mà lần này lại ngoan ngoãn để Phuong Minh Vĩ ôm, ngay cả lúc ăn cháo cũng ngồi trên đùi Phuong Minh Vĩ.

Phuong Chính ăn cháo gà xong, mới chợt nhớ tới: “Mẹ, mẹ cũng ăn đi. . .”

Hạ Hi Tuyền cười cười, lắc đầu một cái, đẩy nắp hộp giữ nhiệt lại. Đưa tay đón Phuong Chính, bế cậu bé lên giường đi ngủ.

Gần 11 giờ, Phuong Chính ăn xong thì ngủ thiếp ngay, Phuong Minh Vĩ vẫn ở bên nhìn không lên tiếng. Chờ cậu bé ngủ say, Hạ Hi Tuyền đắp kín chăn cho cậu bé, ra hiệu bảo Phuong Minh Vĩ ra ngoài.

Sau khi hai người đi ra, thì ngồi xuống ghế ngoài hành lang, Hạ Hi Tuyền vẫn cúi đầu, mãi lâu sau, mới nhỏ giọng: “Thật xin lỗi!”

Phuong Minh Vĩ nhìn cô ở bên cạnh, nhiều lần muốn đưa tay ra ôm, cuối cùng vẫn kìm chế mình. Nghe cô nói xin lỗi, Phuong Minh Vĩ không biết nên nói gì, mặc dù anh không trách cô, nhưng bây giờ trừ thân phận là cha của tội nhỏ, thì anh chưa từng làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm gì hết.

“Thật xin lỗi! Em không ngờ con bé lại đột nhiên bị bệnh. . . càng không nghĩ sẽ nghiêm trọng như vậy. Là do em không chăm sóc tốt cho con bé, nếu như. . .”

“Không có ‘nếu như’, không sao đâu!” Phuong Minh Vĩ lên tiếng cắt ngang lời cô.

Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn anh, mím chặt môi, cố kìm chế bản thân.

Phuong Minh Vĩ nhìn thấy sắc mặt Hạ Hi Tuyền tái nhợt, mắt thì đầy tia máu, không nhịn được ôm cô vào lòng: “Đừng sợ, không việc gì đâu!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu yên lặng, nước mắt vẫn không dám rơi xuống. Mà câu nói đó của Phuong Minh Vĩ như cho Hạ Hi Tuyền một liều thuốc an thần vậy, làm cho lòng cô không còn bao nhiêu sợ hãi nữa.

“Nói cho anh nghe xem em đang nghĩ gì được không, Hi Tuyền?” Phuong Minh Vĩ hiểu rõ Hạ Hi Tuyền, biết người phụ nữ quật cường này bao ngày nay chắc chắn là sẽ không nói với người khác nỗi lo sợ của mình.

“Minh Vĩ, em rất sợ Nguyên Bảo không qua được, là em không chăm sóc tốt cho con bé, nó còn chưa được gặp anh, con bé mới ngoan, đáng yêu làm sao, mỗi lần ăn cơm đều rất vui vẻ còn làm nũng với em nói ‘Mẹ! Mẹ dứt cho con ăn đi!’” Hạ Hi Tuyền nói đến đoạn sau thì giọng cũng dần nghẹn lại.

Phương Minh Vĩ ôm chặt cô: “Tin anh đi, con bé sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng lo sợ!”

Dưới sự trấn an của Phương Minh Vĩ, Hạ Hi Tuyền từ từ nhắm mắt lại, lúc này mới dần ngủ mất, trong mơ: Cả nhà họ đoàn tụ, Phương Chính và Nguyên Bảo kéo Phương Minh Vĩ không biết đang thì thầm gì đó, Hạ Hi Tuyền muốn tới gần nhưng lại thấy họ cách cô càng ngày càng xa. Bỗng nhiên, tất cả mọi người trước mắt đột nhiên biến mất, Hạ Hi Tuyền sợ thét chói tai.

“Hi Tuyền! Hi Tuyền . . .” Hạ Hi Tuyền vùng dậy mở mắt, Phương Minh Vĩ ngồi ở bên lo lắng nhìn cô. Hạ Hi Tuyền nhìn sang thấy Phương Chính ngủ ở bên cạnh, cô bỗng ngồi dậy chạy ra ngoài, Phương Minh Vĩ cũng đi ra ngoài theo sau cô, không dám lên tiếng gọi lại cô.

Hạ Hi Tuyền chạy thẳng tới phòng bệnh của con gái, nhìn thấy con gái còn nằm đó mấy thờ vẫn kêu, thì mới vuốt ngực, từ từ bình tĩnh lại. Phương Minh Vĩ vẫn đứng ở sau lưng cô, một lúc sau giọng mới run rẩy: “Những ngày qua, buổi tối em đều trải qua như vậy sao?”

Hạ Hi Tuyền không để ý tới câu hỏi của Phương Minh Vĩ, lát sau mới hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Phương Minh Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay: “4 giờ, về ngủ thêm một lát nữa đi!”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Anh đi nghỉ một chút đi, em không ngủ được.”

“Anh không mệt . . . lúc mẹ con em ngủ, anh cũng ngủ một lát rồi.” Có lẽ là mới vừa được lên chức làm cha, Phương Minh Vĩ bị hành động vừa rồi của Hạ Hi Tuyền làm cho hoảng sợ. Bỗng từ trên trời giáng xuống hai đứa con khiến anh vừa mừng vừa lo, nhưng đối mặt với bệnh tình nguy kịch của con gái thì trong lòng Phương Minh Vĩ chỉ có lo sợ mà thôi, sợ mất đi con gái, mà Hạ Hi Tuyền thì rất lo sợ, Phương Minh Vĩ không dám nghĩ nếu như thực sự con bé gặp chuyện không may Hạ Hi Tuyền sẽ ra sao nữa!

Đến gần sáu giờ thì Phương Minh Vĩ đi xuống lầu mua đồ ăn sáng. Khi trở về, Phương Chính đã dậy rồi, Hạ Hi Tuyền bế cậu bé nhìn qua kính thủy tinh để quan sát Nguyên Bảo ở trong phòng.

Phương Minh Vĩ đi tới đón Phương Chính từ tay Hạ Hi Tuyền, đưa đồ ăn sáng cho Hạ Hi Tuyền, để cho cô ăn.

Hơn 7 giờ, mấy người Lý Hạ Thu cùng Tôn Kiều đều đến đông đủ. Sau đó, còn có bác sĩ chuyên gia về bệnh tim nhi khoa từ Bắc Kinh đến, là Từ Kiếm Phong liên lạc, ông bà Hạ cùng mấy người Hạ Hi Thần cũng chạy tới thành phố C.

Bởi vì có chuyên gia tham dự, nên thời gian phẫu thuật được lùi lại đến 9 giờ. Phương Minh Vĩ vẫn ở phòng họp thảo luận cùng các bác sĩ, còn Hạ Hi Tuyền thì cùng Phương Chính vẫn luôn ở ngoài phòng bệnh quan sát Nguyên Bảo.

8h50 Nguyên Bảo từ Phòng theo dõi được đẩy tới Phòng phẫu thuật, đây là lần đầu tiên Phương Minh Vĩ nhìn con gái từ khoảng cách gần như vậy, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt, mặt mày rất giống Phương Minh Vĩ.

Nhìn cơ thể gầy gò của con gái, nước mắt Hạ Hi Tuyền cũng không nhịn được nữa: “Nguyên Bảo . . .”

Phương Chính rút nước mắt theo, hai mẹ con ôm nhau khóc, Phương Minh Vĩ đưa tay ôm lấy hai mẹ con đang thút thít, tiếp thêm sức mạnh cho họ. Xét thấy bệnh viện không thích hợp phụ nữ có thai ở lại, Hạ Hi Tuyền bảo Tôn Kiều và Lý Hạ Thu về.

Toàn bộ thời gian tiến hành phẫu thuật là năm tiếng đồng hồ, Hạ Hi Tuyền cảm thấy thời gian dài như năm năm vậy, từng giây từng giây trôi qua chậm như vậy chứ!

Cũng may cuối cùng phẫu thuật đã thành công, Bác sĩ Ngô mệt mỏi cười với Hạ Hi Tuyền: “Chỉ cần qua đêm nay cháu bé sẽ tương đối ổn định!”

Hạ Hi Tuyền không ngừng nói lời cảm ơn. Cảm ơn xong, chạy đi nhìn con gái, còn chưa đi tới cửa, đã thấy y tá chạy đến gọi: “Bác sĩ Ngô . . . huyết áp bệnh nhân đột nhiên tụt xuống . . .”

Một nhóm nhân viên cấp cứu lập tức xông tới phòng bệnh Nguyên Bảo. Thật lâu sau, bác sĩ Ngô đi ra, lắc đầu một cái với Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, thân thể liền mềm nhũn ra.

Phương Minh Vĩ ôm lấy Hạ Hi Tuyền đang ngã xuống, dùng ngón tay bấm huyết nhân trung của cô, một lúc lâu mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, các ngón tay của Hạ Hi Tuyền thì không ngừng co quắp, chân thì run rẩy. Phương Minh Vĩ bế cô lên, y tá cũng tới giúp cạy mở ngón tay cô ra, nhưng vừa mở ra lại co quắp lại.

Phương Chính thì được Tiểu Mẫn ôm chặt vào lòng, Tiểu Mẫn không dám để cho cậu bé nhìn thấy bộ dạng của Hạ Hi Tuyền.

Phương Minh Vĩ đau lòng liên tục gọi cô: “Hi Tuyền . . . Hi Tuyền . . .”

Ánh mắt của Hạ Hi Tuyền trợn trừng, miệng thì không ngừng ‘Nguyên Bảo, Nguyên Bảo, con gái yêu của mẹ . . .’

Khi mấy người mẹ Hạ đến nơi, thấy đáng vẻ của Hạ Hi Tuyền thế cũng biết cháu mình không ổn, Diệp Uyển Vân đi tới, đau lòng gọi: “Tiểu Hi . . .”

Hạ Thiên Minh vội vàng hỏi bác sĩ xem tình hình của cháu gái mình thế nào, bác sĩ Ngô lắc đầu một cái: “Huyết áp của cháu bé giảm đột ngột, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.” Nói xa nói gần, ý là để cho họ chuẩn bị hậu sự rồi.

Hạ Thiên Minh gật đầu, đi vào phòng bệnh, muốn nhìn cháu gái mình một chút. Còn chưa đi tới giường bệnh, y tá đang theo dõi ở bên bỗng mừng rỡ kêu lên: “Bác sĩ Ngô, huyết áp bệnh nhân đã lên lại rồi!”

Vì vậy, bác sĩ Ngô ở ngoài vội vàng dẫn người đi vào, y tá đẩy Hạ Thiên Minh ra.

Ở bên ngoài, Phương Minh Vi cũng nghe thấy tiếng của y tá, kích động nói với Hạ Hi Tuyền: “Hi Tuyền, huyết áp con bé tăng lên rồi!”

Mắt Hạ Hi Tuyền đang tròn trừng bỗng sụp xuống, tay chân cũng từ từ ngừng co quắp.

Qua hơn 10 phút sau, bác sĩ Ngô mệt mỏi đi ra, lộ ra nụ cười tươi tắn: “Cô bé tương đối ổn định rồi!”

Hạ Hi Tuyền nghe xong lại gục xuống lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: CHƯƠNG 54

Editor: Cogau

Qua hơn 10 phút sau, Bác sĩ Ngô mệt mỏi đi ra, nở nụ cười tươi tắn: “Cô bé đã tương đối ổn định rồi!”

Hạ Hi Tuyền nghe xong lại gục xuống lần nữa.

Y tá thấy thế, nói Phương Minh Vi đặt cô lên trên giường, chuẩn bị truyền nước cho Hạ Hi Tuyền.

Bác sĩ cho kiểm tra xong Hạ Hi Tuyền, liền nói với người thân: “Chỉ là cảm xúc quá độ bi thương, thêm vào đó là những ngày qua thần kinh quá lo lắng, hãy để cho cô ấy nghỉ ngơi là sẽ đỡ thôi!”

Nghe xong lời của Bác sĩ, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm. Phương Chính đang được Tiểu Mẫn bế cuối cùng khóc thành tiếng, Phương Minh Vi đi tới ôm lấy Phương Chính vào trong ngực.

“Phương Chính ngoan, mẹ chỉ mệt mỏi thôi, không sao đâu.” Phương Minh Vi nhẹ giọng nói với con trai.

“Mẹ . . . mẹ . . . thật sự không sao chứ??” Phương Chính vừa khóc vừa lo lắng hỏi.

Phương Minh Vi nghiêm túc gật đầu, Phương Chính lúc này mới từ từ ngừng khóc, thật sự cậu rất sợ mẹ cũng phải vào căn phòng phía trong kính thủy tinh đó giống như em gái.

Sau hai tiếng, Hạ Hi Tuyền tỉnh lại, vừa mở mắt ra là gọi: “Phương Chính!”

Phương Chính vốn đang nằm trong ngực Phương Minh Vi ngủ, nghe thấy Hạ Hi Tuyền gọi cậu, lập tức mở mắt nhòai ra, tụt xuống khỏi người Phương Minh Vi, chạy đến bên giường bệnh cẩn thận cầm cánh tay không truyền nước của Hạ Hi Tuyền, gọi: “Mẹ . . .”

Hạ Hi Tuyền quay đầu sang nhìn cậu bé một cái, Phương Chính trào phất lên giường bệnh, đưa tay ôm lấy Hạ Hi Tuyền: “Mẹ, mẹ ngủ đi, con nằm đây với mẹ!”

Hạ Hi Tuyền đưa tay ôm thân thể nhỏ bé của Phương Chính, ngủ tiếp.

Phương Minh Vi nhìn hai mẹ con ngủ say, trong lòng có một loại cảm động không nói nên lời. Diệp Uyển Vân ở bên thấy thế thở dài, vỗ bả vai Phương Minh Vi, ý bảo anh ra ngoài.

Ngồi xuống ngoài hành lang, Phương Minh Vi nhìn Diệp Uyển Vân suy nghĩ một chút, vẫn gọi: “Mẹ . . .”

Diệp Uyển Vân cười cười: “Cám ơn con nguyện ý gọi mẹ tiếng ‘mẹ’ này! Nói mẹ nghe ý tưởng bây giờ của con coi!”

“Chờ Nguyên Bảo bình phục, con sẽ phục hôn với Hi Tuyền!” Phương Minh Vi kiên định nói.

“Nếu như bởi vì tội nhỏ, thì mẹ và ba nó sẽ không đồng ý đâu.” Diệp Uyển Vân nhìn Phương Minh Vĩ nói.

Phương Minh Vĩ không biết nói gì, anh thật sự yêu Hạ Hi Tuyền, nhưng nếu như không có tội nọ thì anh không thể quyết định phục hôn nhanh như vậy được.

Diệp Uyển Vân nhìn anh một cái, nói tiếp: “Lần trước con chia tay với Hi Tuyền, sau khi về nó ôm mẹ khóc, nói rằng con không cần nó nữa. Minh Vĩ, cho dù là năm đó ly hôn, hay sau này gặp rất nhiều trở ngại như vậy, nhưng con bé cũng chưa từng khóc trước mặt mẹ!”

“Là con có lỗi với cô ấy!” Phương Minh Vĩ áy náy nói.

“Ở trước mặt hai đứa trẻ, chưa bao giờ nó nói một câu không hay về người nhà của con, mỗi lần tội nhỏ hỏi chuyện của con, nó đều chọn mặt tốt để nói. Mẹ không có ý khen con gái mẹ, nhưng làm một người mẹ đơn thân thì nó đã giáo dục hai đứa nhỏ rất tốt, lần này con bé ngã bệnh, con cũng thấy đấy, nó cũng không thể gắng gượng được. Con đừng trách nó, bao năm như vậy chính nó cũng không dễ dàng gì!”

“Con không trách cô ấy, là con có lỗi với cô ấy!” Nghe Diệp Uyển Vân nói chuyện, Phương Minh Vĩ càng thêm áy náy.

“Vốn là chuyện giữa các con, mẹ là người lớn không nên nhúng tay vào, nhưng mẹ muốn xác nhận xem thái độ của con đối với con gái mẹ và hai đứa trẻ là gì, dù sao tương lai cũng còn rất dài!”

“Mẹ! Con rất xác định là con muốn ở bên Hi Tuyền, hơn nữa con cũng bảo đảm sẽ đối xử tốt với mẹ con cô ấy, xin mẹ tin tưởng con ạ!”

Diệp Uyển Vân cười cười: “Minh Vĩ! Cả đời này Tiểu Hi chỉ thừa nhận con, mẹ cũng luôn có ấn tượng tốt về con. Nhưng chỉ sợ ba Tiểu Hi không có dễ dàng như vậy đâu!” Diệp Uyển Vân nói xong cũng đứng lên trở về phòng bệnh để xem con gái và cháu mình.

Phương Minh Vĩ lơ đãng, chỉ cần Hạ Hi Tuyền thừa nhận anh là được.

Hạ Hi Tuyền ngủ một giấc tới ngày hôm sau mới tỉnh, tỉnh lại thì tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, mở mắt nhìn quanh, thấy Phương Minh Vĩ ngồi ở bên lim dim.

Phương Chính ngủ trong lòng cô, Hạ Hi Tuyền muốn lên tiếng gọi, nhưng vừa cất tiếng thì phát hiện giọng khàn đặc, mà Phương Chính và Phương Minh Vĩ cũng bị cô đánh thức.

Phương Minh Vĩ vội vàng lấy nước cho Hạ Hi Tuyền uống, Hạ Hi Tuyền uống một ngụm nước, từ từ ngồi dậy, vẻ mặt lại bắt đầu lo lắng.

Phương Minh Vĩ thấy thế vội vàng nói cho cô biết: “Nguyên Bảo không sao rồi, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, Phương Chính ở bên cũng ngồi dậy, Phương Minh Vĩ cầm lấy áo khoác của Hạ Hi Tuyền, mặc vào giúp cô. Phương Chính thì tự mình nhảy xuống giường, đi mặc quần áo.

Chờ Hạ Hi Tuyền ăn sáng xong, sau khi qua thăm con gái, Phương Minh Vĩ mới nói: “Hi Tuyền . . . Anh phải về đơn vị, mấy ngày nữa phải tham gia diễn tập . . .”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, giọng khàn khàn: “Đi đi!”

“Xin lỗi . . . thời điểm khó khăn thế này mà không có cách nào ở bên cạnh mẹ con em!” Phương Minh Vĩ áy náy lên tiếng, nhưng là một người quân nhân, đây là trách nhiệm của anh, gia đình vĩnh viễn đều phải xếp vị trí thứ hai. diê~n đ@`nlé quýdo^`n.c0m

“Em hiểu mà . . . Thời điểm khó khăn nhất đã qua rồi.” Hạ Hi Tuyền cười khỏ lên tiếng, đây cũng là lý do mà hai năm đầu kết hôn với Phương Minh Vĩ vẫn không dám sinh con, chỉ sợ anh không có ở bên cạnh cô, nhưng là một người vợ lính thì phải đảm đương những thứ này.

Phương Minh Vĩ không nói gì, anh cần phải trở về đơn vị, chỉ đứng lên nhìn Hạ Hi Tuyền ngồi ở trên giường bệnh: “Nhớ giữ gìn sức khỏe nha, anh đi trước, có thời gian anh sẽ gọi điện thoại cho em!”

Lần này Hạ Hi Tuyền không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Phương Chính ở bên đứng lên nói: “Ba! Con tiễn ba!”

Cuối cùng, Phương Minh Vĩ nhìn thật sâu vào mắt Hạ Hi Tuyền, rồi dắt tay Phương Chính đi ra ngoài.

“Ba . . . ba không thể ở lại thêm sao?” Hai ngày nay, Phương Chính chung sống rất tốt với Phương Minh Vĩ, cậu rất thích Phương Minh Vĩ, nhưng bây giờ cậu rất không thể hiểu được tại sao Phương Minh Vĩ phải đi.

Phương Minh Vĩ ngồi xổm xuống nhìn thẳng Phương Chính: “Con trai, ba con là một quân nhân!”

Phương Chính chớp chớp con mắt tỏ vẻ không hiểu, không hiểu!

Phương Minh Vĩ cười cười: “Trách nhiệm của quân nhân là bảo vệ Tổ quốc!”

“À . . . chiến đấu.” Phương Chính kinh ngạc cất ngang lời Phương Minh Vĩ.

Phuong Minh Vi bị con trai mình xen ngang, tiếp tục giải thích: “Không phải, làm một quân nhân, ba phải luôn luôn chờ lệnh, đồng thời cũng không thể luôn ở bên cạnh mẹ con con được!” diễ~n đa nề quýdo^~n.c0m

Phuong Chính cái hiểu cái không, cũng chỉ gật đầu một cái.

“Con trai! Cảm ơn con đã chăm sóc mẹ và em gái giúp ba.” Hai ngày nay Phuong Minh Vi vẫn biết rõ Phuong Chính hiểu chuyện, trong lòng rất cảm động, cũng rất áy náy. Con trai nhà ông Trương gần tám tuổi rồi, mà không chịu vâng lời cả ngày nghịch ngợm gây sự, nhưng Phuong Chính hoàn toàn không hiểu động như bạn bè cùng trang lứa.

Phuong Chính xin lỗi cúi đầu, ngay sau đó lại đưa nắm đấm nhỏ bé lên, ý bảo: “Đây là việc con phải làm, con là đàn ông mà!”

“Hi hi . . .” Phuong Minh Vi nhìn ‘người đàn ông tí hon’ chưa đầy sáu tuổi này, bật cười: “Con trai, ba phải đi rồi!”

“Vậy khi nào ba mới trở lại? Con có thể gọi điện thoại cho ba không?” Phuong Chính không ngừng hỏi.

“Ba đi, mất một khoảng thời gian không thể gọi điện thoại, đợi khi ba vừa xong việc là chạy tới thăm các con ngay, được không?”

“Được ạ . . .” Phuong Chính nghiêm túc gật đầu nói: “Ba . . . ba đi đi . . . con sẽ chăm sóc tốt mẹ và Nguyên Bảo!” Nói xong vỗ bộ ngực nhỏ.

“Được, con về xem mẹ thế nào trước đi, ba đi nha.”

Phuong Minh Vi nhìn con trai trở lại phòng bệnh, lúc này mới xoay người vào thang máy. Tiểu Hà lái xe chờ ở dưới lầu, Phuong Minh Vi vừa lên xe là chạy thẳng tới quần khu thành phố B.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 55

Editor: Cogau

11 giờ hon, Phuong Minh Vi tới đơn vị, mới vừa vào phòng làm việc, Trương Triều Lâm đã hấp tấp chạy đến.

“Mn . . . Phuong Minh Vi ông có chuyện gì, hai ngày nay đi đâu vậy?” Mấy ngày nay Trương Triều Lâm gọi điện cho anh muốn bẻ cả điện thoại, thế mà Phuong Minh Vi cũng không nghe điện thoại của anh ta, mỗi lần đều là Tiểu Hà nghe, rồi nói Đoàn trưởng có việc! Hỏi chuyện gì, thì đánh chết cũng không nói.

Trên đường, Phuong Minh Vi đã ngủ một giấc trên xe, nên tinh thần tỉnh táo hơn nhiều: “Đừng như bà mẹ vậy được không? Đi ra sân huấn luyện thôi!” Phuong Minh Vi cầm đồ đạc lên rồi đi ra ngoài.

“Aizz . . . Nay ông Phuong, ông cũng quá không có suy nghĩ, tôi chỉ hỏi ông là đi đâu thôi mà?”

“Chậc . . . tôi nói cái lão già ông có thể đừng nhiều chuyện như vậy không? Hỏi cái gì mà hỏi, còn ngại việc chưa đủ nhiều à?” Phuong Minh Vi không nhịn được nói.

“Được, được, được, tôi không hỏi nữa! Lần này để ai đi tuyển quân đây đây?” Trương Triều Lâm thấy hỏi không được gì, liền chuyển đề tài sang công việc.

“Thì mấy người tăng cường của trường cao đẳng công binh đó, chờ lần này diễn tập về, lại phải chia tay mấy người rồi!” Phuong Minh Vi bất đắc dĩ nói.

“Doanh trại quân đội thì vững như sắt đá, binh lính thì luân chuyển. Không có cách nào khác . . .” Trương Triều Lâm cũng cười khổ lắc đầu, đây là thời điểm khó lòng qua nhất hàng năm, dọc đường đi hai người không lên tiếng.

“Ôi, tên nhóc kia đâu?” Cùng Diệp Uyển Vân đưa com tới, Hạ Thiên Minh hỏi.

“Ông ngoại . . . ba con về đơn vị rồi . . .” Phuong Chính trả lời.

“Cái gì? Con gái và hai cháu ngoại của tôi cũng không bằng công việc của nó ư?” Hạ Thiên Minh không bằng lòng, nói.

“Nói cái gì đó?” Diệp Uyển Vân trừng mắt liếc ông một cái, Hạ Thiên Minh không nói gì nữa.

“Ông ngoại, ông đừng nói ba con như vậy . . .” Phuong Chính bất mãn mở miệng, Hạ Thiên Minh lườm cậu bé, Phuong Chính cũng tròn mắt nhìn lại không chút khách khí.

“Hạ Thiên Minh! Nếu ông thấy nhàm chán thì trở về Bắc Kinh đi!” Diệp Uyển Vân lên tiếng không chút nể nang gì.

Vốn còn muốn ‘qua lại’ với thằng cháu trai nhưng Hạ Thiên Minh lập tức ngồi im, cười nói với Diệp Uyển Vân: “Nói gì vậy? Tôi ở lại chăm sóc mọi người.”

Hạ Hi Tuyền ở bên thấy buồn cười, cô dám khẳng định đời này Hạ Thiên Minh cũng chưa từng cười nịnh nọt như vậy.

“Người thân Phương Nguyên có ở đây không?” Y tá đột nhiên đi tới hỏi.

Hạ Hi Tuyền ngồi phắt dậy, cho là con gái lại xảy ra chuyện gì. Y tá thấy thế vội nói: “Chị đừng lo lắng, chỉ là tới lúc thăm bệnh, nên cho phép hai người thân có thể vào thăm.”

“Mẹ! Con muốn vào thăm Nguyên Bảo . . .” Phương Chính lập tức nói.

Hạ Hi Tuyền gật đầu đồng ý, Diệp Uyển Vân vội vàng tới đỡ Hạ Hi Tuyền, dìu cô qua. Cho dù ngủ lâu như vậy, nhưng thân thể Hạ Hi Tuyền vẫn rất yếu, cho nên lúc Phương Minh Vĩ đi trong lòng cũng chẳng yên tâm chút nào.

Thay quần áo vô khuẩn, Hạ Hi Tuyền được y tá đỡ vào, dẫn Phương Chính cùng vào phòng bệnh.

Nguyên Bảo mang máy thở nằm đó, khuôn mặt nhỏ đi nhiều, lúc này nước mắt Hạ Hi Tuyền rớt xuống, Phương Chính cũng khóc theo, Hạ Hi Tuyền đưa tay cầm tay nhỏ bé của con gái, phía trên đầy lỗ kim, nhắm mắt lại không dám nhìn. Lúc này, Hạ Hi Tuyền chỉ hy vọng người nằm ở trên giường bệnh là cô, nhưng bây giờ trừ đau lòng thì cô chẳng làm được gì.

“Nguyên Bảo . . . anh được gặp ba rồi, cho nên em phải nhanh tỉnh lại, như vậy thì có thể gặp được ba . . .” Phương Chính nhỏ giọng nói chuyện với em gái: “Nguyên Bảo . . . em phải mau khỏe lên, anh sẽ dẫn em đi chơi, sau này chúng ta đi xem phim anh đều nghe lời em, em muốn xem phim gì thì xem phim đó, anh sẽ không tranh cãi với em, anh cũng không gọi em là Nguyên Bảo ngu ngốc nữa!” Phương Chính mong chờ nhìn em gái, như thể giây tiếp theo Nguyên Bảo sẽ mở mắt ra vậy.

Hạ Hi Tuyền ôm con trai vào lòng, cảm cọt cọt lên đầu của cậu bé.

“Mẹ, Nguyên Bảo sẽ nghe thấy con nói đúng không?” Phương Chính cũng không quay đầu lại, hỏi.

“Sẽ nghe, em sẽ nghe thấy đấy!” Hạ Hi Tuyền nói khẳng định.

Phương Chính lại tiếp tục nói chuyện cùng Nguyên Bảo, Hạ Hi Tuyền ở bên nghe, nhìn.

Không lâu lắm y tá đi vào nói hết giờ thăm bệnh, Phương Chính nhìn em gái không thôi, nhưng cũng nghe lời đi theo mẹ ra ngoài.

Hạ Hi Tuyền dẫn Phương Chính ra thì đã thấy mấy người Tôn Kiều, Lý Hạ Thu, Hạ Hi Thần đều tới. Thấy hai mẹ con ra ngoài thì vây quanh hỏi: “Nguyên Bảo thế nào?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu cười, nhìn về phía bác sĩ Ngô đang đứng gần đó, hỏi: “Bác sĩ, khi nào thì cháu có thể tỉnh ạ?”

Bác sĩ Ngô lật lật bệnh án trong tay, cười nói: “Nhanh thôi, theo tình hình hiện tại, ngày mai có thể bỏ máy thở ra, khoảng hai ngày cháu bé sẽ tỉnh!”

Lý Hạ Thu kích động ôm Hạ Hi Tuyền: “Thật tốt quá! Nguyên Bảo nhỏ bé đáng yêu của chúng ta sắp tỉnh lại rồi!”

Có điều, xét thấy tình huống lần trước vô cùng đáng sợ, nên trong lòng Hạ Hi Tuyền vẫn chưa dám thả lỏng, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ tới cảnh Bác sĩ Ngô lắc đầu với cô ngày đó, cô vẫn không thờ ơ. Nhưng trên mặt thì vẫn cười cười gật đầu, tỏ vẻ thật vui mừng.

“Tiểu Thần, đến lâu chưa?” Hạ Hi Tuyền đột nhiên hỏi đến.

“Một tiếng rưỡi rồi.” Hạ Hi Thần nhìn đồng hồ đeo tay, nói.

“Vậy thì tốt, đưa Phương Chính đến trường đi học đi!” Phương Chính đã xin nghỉ mấy ngày rồi, hiện tại cậu bé đã vào năm đầu Tiểu học rồi nên Hạ Hi Tuyền nghĩ vẫn nên để cho thằng bé đi học thôi.

“Con không đi . . .” Phương Chính lập tức lên tiếng phản đối.

“Đúng vậy . . . để cho nó ở đây đi . . .” Tôn Kiều cũng lên tiếng nói giúp.

Hạ Hi Tuyền ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Phương Chính, thở dài: “Phương Chính, em gái có lẽ phải nằm viện thêm một thời gian nữa, đến lúc đó bài của em con còn phải bỏ tấc giúp em chứ, nên con nhất định phải đi học, hay là con muốn học lại lớp một sao?”

Phương Chính suy nghĩ một chút, rồi ra điều kiện: “Vậy mỗi ngày sau khi tan học con đều muốn tới bệnh viện thăm em . . .”

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Vậy để cậu đưa con đi học có được không? Còn nữa, đi học không được mất hồn đấy!”

Phuong Chính gạt đầu, Hạ Hi Tuyền bảo Hạ Hi Thần đưa cậu bé đến trường học.

Chờ Phuong Chính đi, mọi người mới quay trở lại phòng bệnh của Hạ Hi Tuyền.

“Kiêu Kiêu! Em nói với Trưởng khoa mấy ngày nữa Nguyên Bảo ổn định rồi, chị sẽ đi làm lại nha!”

Tôn Kiêu nhú mày: “Cô giáo Hạ, trường chúng ta có rất nhiều giảng viên, không thiếu một mình chị đâu!”

Hạ Hi Tuyền đành cúi đầu: “Chị biết là không thiếu, nhưng đó là công việc của chị, chờ Nguyên Bảo ổn định, dĩ nhiên chị cũng muốn về đi dạy!”

“Được rồi . . . Chị nói thế nào thì là thế đó!”

“Tiểu Hi! Đừng vội đi làm, trước tiên con phải khỏe lên đã rồi nói tiếp!” Diệp Uyển Vân lên tiếng khuyên con gái.

“Mẹ . . . con biết rồi!” Hạ Hi Tuyền cười cười.

Hai ngày sau Nguyên Bảo tỉnh lại, Hạ Hi Tuyền nhìn con gái từ từ mở mắt ra, lấy tay che miệng lại không dám khóc thành tiếng.

Nguyên Bảo mở to mắt từ từ nhìn một vòng, thấy Hạ Hi Tuyền ngồi ở bên, mới khẽ gọi: “Mẹ!”

“Ôi! Nguyên Bảo . . .” Hạ Hi Tuyền lòng tràn đầy vui mừng đáp lại, cho tới giờ phút này, trong lòng Hạ Hi Tuyền mới thoáng thả lỏng một chút.

Nguyên Bảo chu mỏ, định lên tiếng khóc, nghĩ muốn đưa tay nhưng tay lại không có cảm giác, nước mắt liền tràn ra.

Hạ Hi Tuyền cho là cô bé khó chịu ở đâu đó, vội vàng lau khô nước mắt, hỏi: “Nguyên Bảo, có phải có chỗ nào khó chịu không?”

Nguyên Bảo trừng mắt nhìn, tỏ ý khó chịu, sau đó uất ức nói: “Mẹ, tay không có . . .”

“Hi hi . . .” Hạ Hi Tuyền cười rộ lên, rồi nhấc tay của con gái lên cho cô bé xem: “Tay vẫn còn đây nè, chỉ là ngủ lâu nên thân thể chưa có cảm giác ngay thôi.”

“Mẹ . . . buồn ngủ quá!” Nguyên Bảo không biết một mảy mòi là gì, chỉ biết là đầu óc choáng váng muốn ngủ.

“Ừ, vậy Nguyên Bảo ngủ đi . . . mẹ ở đây với con, tỉnh lại anh trai sẽ tan học về rồi.”

Buổi chiều, Phuong Chính tan giờ học trở về, người còn chưa đi tới trước mặt Hạ Hi Tuyền, đã nhanh chóng hỏi: “Mẹ, Nguyên Bảo tỉnh thật sao?”

Hạ Hi Tuyền đỡ con trai đang chạy thẳng tới, gạt đầu cười: “Ừ, tỉnh rồi.”

“Này mẹ, con có thể đến thăm em ấy không?” Phuong Chính hưng phấn hỏi.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, Phuong Chính thất vọng: “Nhưng chúng ta có thể tới chỗ cửa sổ ngó xem có phải em tỉnh thật rồi hay không đấy!”

“Thật sao . . . Mẹ, vậy chúng ta đi nhanh lên đi!” Phuong Chính kéo Hạ Hi Tuyền chạy về phía Phòng chăm sóc đặc biệt.

Hạ Hi Tuyền ôm con vào lòng, hai người nhìn qua cửa kính vào chỗ Nguyên Bảo đang ở bên trong.

“Thùng thùng . . .” Phuong Chính đưa tay gõ cửa kính một cái, rồi thử nhìn xem Nguyên Bảo có thể nghe được hay không.

Quả nhiên Nguyên Bảo quay đầu nhìn về phía có tiếng đập cửa, thấy mẹ và anh trai ở phía ngoài, khẽ giơ tay lên, Phuong Chính lập tức đưa tay vẫy vẫy, cười rất vui vẻ. Hai anh em cứ ra hiệu với nhau như vậy, Hạ Hi Tuyền ở bên nhìn trong lòng vô cùng ấm áp.

Cũng không lâu lắm thì y tá tới kéo rèm che lại, để kiểm tra cho Nguyên Bảo.

Lúc này, Phuong Chính tụt xuống khỏi người Hạ Hi Tuyền.

“Đúng rồi, mẹ, mẹ đã nói cho ba biết Nguyên Bảo tỉnh chưa vậy?” Bỗng, Phuong Chính ngẩng đầu hỏi Hạ Hi Tuyền.

“Ba đang làm việc, buổi tối mới gọi cho ba!” Biết tính chất công việc của Phuong Minh Vĩ, nên cho tới giờ, Hạ Hi Tuyền thường là buổi tối mới gọi điện thoại cho anh.

“Mẹ! Bây giờ con có thể gọi một cuộc được không?” Phuong Chính suy nghĩ một chút, nói.

Hạ Hi Tuyền gạt đầu, lấy điện thoại di động ra đưa cho con trai, Phuong Chính hưng phấn cầm điện thoại ấn một dãy số.

Phuong Minh Vĩ bận bịu cả ngày ở ngoài, vừa hay lúc này trở về phòng làm việc, điện thoại di động đã để trong ngăn kéo cả ngày rồi. Lúc Phuong Chính gọi tới, đúng lúc Phuong Minh Vĩ phải đi, nhưng thấy là Hạ Hi Tuyền gọi tới, liền nghe máy.

“Ba . . .” Thấy điện thoại được kết nối, Phương Chính lập tức hưng phấn gọi.

“Ba đây, con trai làm sao vậy?” Phương Minh Vĩ tâm tình vui vẻ, hỏi.

“Ba ơi . . . Nguyên Bảo tỉnh rồi!” Phương Chính cười híp mắt nói tiếp.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!” Phương Minh Vĩ luôn miệng nói ‘tốt’.

“Này ba, khi nào thì ba quay lại vậy? Nhất định là Nguyên Bảo rất muốn gặp ba đấy!”

“Thật xin lỗi . . . con trai, công việc ba rất bận, có thể phải một hai tháng nữa mới có thể đến thăm tụi con được, Nguyên Bảo có ở bên cạnh con không, cho ba nói chuyện với em có được không?” Phương Minh Vĩ áy náy lên tiếng.

“Em ấy không có bên cạnh con đâu, con nhìn qua cửa kính mới thấy em đấy!” Phương Chính tiếc nuối mở miệng, cậu cũng rất muốn nói chuyện với em gái! “Mẹ, bao giờ thì chúng ta có thể vào thăm Nguyên Bảo?” Phương Chính ngẩng đầu hỏi Hạ Hi Tuyền.

“Khoảng 10 giờ sáng mai . . .” Hạ Hi Tuyền xoa đầu Phương Chính, nói.

Có được câu trả lời, lúc này Phương Chính quay lại, hưng phấn nói với Phương Minh Vĩ: “Ba, mẹ bảo sáng mai có thể vào thăm em, ngày mai là thứ bảy, con cũng có thể vào thăm em đấy, đến lúc đó tự con sẽ gọi cho ba được không?”

“Được!” Phương Minh Vĩ không chút suy nghĩ lập tức khẳng định, lúc này nhân viên bảo vệ lần lượt gõ cửa nhắc nhở ở ngoài, Phương Minh Vĩ đành phải cúp điện thoại.

Cúp điện thoại rồi nhưng Phương Chính vẫn rất hưng phấn, lúc ăn cơm liên tục kể với Diệp Uyển Vân.

“Biết rồi!” Sau khi Phương Chính nói mười mấy lần, Diệp Uyển Vân không nhịn được mà nói một câu.

Phương Chính cười híp mắt tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: CHƯƠNG 56

Editor: Cogau

Hôm sau, Phương Minh Vĩ luôn mang di động bên người, đi họp thì cũng thỉnh thoảng thò tay vào trong túi quần sờ xem có cuộc gọi nào không.

Giờ phút này, Phương Minh Vĩ cảm thấy sáng hôm qua đề nghị họp vào sáng nay thật sai lầm.

9h50 kết thúc cuộc họp Ban chỉ huy Trung đoàn, Trương Triều Lâm muốn gọi Phương Minh Vĩ ở lại để bàn thêm chuyện diễn tập, nhưng đã thấy Phương Minh Vĩ đi rất nhanh. Vì vậy Trương Triều Lâm rút tay lại, nhìn Tiểu Hà hỏi: “Sao Đoàn trưởng của cậu lại đi nhanh như vậy chứ?”

“Báo cáo Chính ủy, không biết ạ!” Tiểu Hà nói thật.

Trương Triều Lâm nhìn Tiểu Hà nghi ngờ, rồi khoát tay, không nhịn được nói: “Cút nhanh đi, cút nhanh đi!”

Tiểu Hà chào một cái rồi biến mất.

Dọc đường, Phương Minh Vĩ đi rất vội, trên đường người người chào anh không ngớt, Phương Minh Vĩ trả lời xong rồi đi ngay mà không quay đầu lại. Làm hại những người đó cho là Phương Minh Vĩ xảy ra chuyện, muốn hỏi mà cũng không dám hỏi. Từng người từng người đành phải chờ Trương Triều Lâm đi tới để ‘nhiều chuyện’ xem cuối cùng Đoàn trưởng của họ thế nào!

Trương Triều Lâm bị hỏi nổi giận trong lòng, nhưng vẫn kìm chế: “Tôi làm sao biết được!”

“Không phải ngày ngày anh đều ở cùng Đoàn trưởng sao?”

“Nói cái quái quỷ gì vậy, ai ngày ngày ở cùng với anh ta chứ, cút nhanh lên, cút nhanh lên, ngày mai phải xuất phát đi Diễn tập, không muốn đi nữa đúng không?!” Trương Triều Lâm đuổi người.

Phương Minh Vĩ trở lại phòng làm việc, liền lấy điện thoại di động ra cầm trong tay, chỉ sợ bỏ lỡ cuộc gọi của con trai thôi. Hơn mười phút sau, điện thoại

của Hạ Hi Tuyền mới gọi tới.

“Alo . . . ba . . . !” Giọng Phương Chính rất nhỏ, nghe như đưa đám.

“Con trai! Ba đây . . .” Tâm tình Phương Minh Vĩ hơi thấp thỏm, nhưng vẫn hiểu cảm xúc từ giọng của Phương Chính.

“Ba . . . hôm nay không thể thăm bệnh rồi!” Phương Chính cười, cố ý mím môi nói, Hạ Hi Tuyền đưa tay vỗ xuống đầu của cậu bé, ý bảo cậu đừng có lộn xộn nữa, Phương Chính cười cười với Hạ Hi Tuyền, rồi đóng kịch tiếp.

“Vây à, không sao đâu, rồi sẽ gặp được em mà, lần sau con tới thăm em thì nhớ nói nha!” Phương Minh Vĩ tiếc nuối nói.

“Xin lỗi . . . ba . . . mẹ muốn nói chuyện với ba . . .” Phương Chính đưa điện thoại để vào bên tai Nguyên Bảo, dùng khẩu hình ý bảo cô bé gọi ba.

Nguyên Bảo cười tí mắt, cố chờ thật lâu, đầu bên kia Phương Minh Vĩ đang muốn lên tiếng thì nững nịu gọi: “Ba . . .”

Phút chốc Phương Minh Vĩ nghe thấy tiếng “Ba” ấy, hô hấp và nhịp tim như ngừng lại, đôi mắt đột nhiên đỏ lên. Cúi đầu xuống, cố gắng ổn định cảm xúc, rồi giọng mới run run: “Ôi! Nguyên Bảo!”

Nguyên Bảo vui vẻ trả lời, nói tiếp: “Ba! Ba đừng tức giận nha . . . là con và anh trai cùng nhau nói muốn gạt ba một chút. Thật xin lỗi, à, cô giáo nói cái này gọi là niềm vui ngoài sự mong đợi đấy. Phải không, anh?” Nói xong còn không xác định hỏi lại anh trai mình, Phương Chính ở bên gạt đầu mạnh.

Hạ Hi Tuyền nhìn che miệng cười, cái gì gọi là ‘niềm vui ngoài sự mong đợi’ chứ, đây rõ ràng là cho một cái tát trước sau đó mới cho ăn miếng táo. Nhưng đối với Phương Minh Vĩ mà nói, anh hoàn toàn có thể coi thường không nhớ tới cái tát đó, mà trong lòng đầy ắp miếng táo Nguyên Bảo.

Nghe thấy con gái yêu nói xin lỗi, Phương Minh Vĩ vội vàng lên tiếng: “Ba không trách các con đâu! Nguyên Bảo đừng lo lắng. Nói ba nghe xem, hiện tại bình phục thế nào rồi?”

“Vâng, ngực còn ngứa . . . hơi đau một chút . . .” Nguyên Bảo nói, vẻ hơi tủi thân.

“Vây thì chứng tỏ bệnh của Nguyên Bảo sắp khỏi rồi . . .” Phương Minh Vĩ dựa vào ghế nói chuyện cùng con gái, đó là loại cảm giác chưa từng có.

“Chắc thế ạ, chừng nào thì ba tới thăm Nguyên Bảo vậy? Con rất nhớ ba!” Nguyên Bảo nhõng nhẽo nói.

“Xin lỗi con gái! Ba còn phải làm việc, một thời gian nữa khi xong việc, ba sẽ tới thăm xem con đã khỏe chưa nha!” Phương Minh Vĩ nhìn trần nhà, bất đắc dĩ nói.

“Một thời gian nữa, là bao nhiêu lâu vậy?” Nguyên Bảo dài giọng hỏi, Phương Chính giương mắt cầm điện thoại cho em nói chuyện, cậu cũng rất muốn nói chuyện với ba đó nha!

“Chờ Nguyên Bảo khỏi bệnh, là ba có thể trở về thăm các con rồi.”

“Vây Nguyên Bảo nhất định phải nhanh khỏe mới được!”

“Ừ, Nguyên Bảo phải nghe lời bác sĩ và cô y tá nha!” Phương Minh Vĩ từ từ dặn dò con gái.

“Vâng, con sẽ nghe lời.” Nguyên Bảo cười nói.

“Được rồi, Nguyên Bảo không nói chuyện nữa, nghỉ ngơi một chút đi nha!” Lo cô bé nói chuyện lâu không chịu được, Hạ Hi Tuyền lấy điện thoại lại.

Nguyên Bảo chu mỏ một cái, sau đó nhỏ giọng nói một câu: “Mẹ xấu xa . . .”

Phương Chính ở bên thấy điện thoại di động bị lấy đi cũng gạt đầu phụ họa, Hạ Hi Tuyền cười không thêm để ý, cầm điện thoại di động nói chuyện với Phương Minh Vĩ: “Con bé không thể nói chuyện lâu, em sợ con bé không chịu nổi!”

“Anh biết rồi.”

“Vây thì tốt, thế nha!” Hạ Hi Tuyền nói xong muốn cúp máy, kể từ sau lần gặp mặt khi Phương Minh Vĩ biết chuyện tui nhỏ, cô đối với Phương Minh Vĩ không biết vì sao, không muốn nói chuyện với anh nữa, không biết là vì có ngăn cách hay là vì áy náy trong lòng, nhưng Hạ Hi Tuyền nói không rõ được là cảm giác gì.

“Hi Tuyền . . .” Phương Minh Vĩ vội vàng gọi cô.

“Còn có việc gì nữa sao?”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.” Phương Minh Vĩ nhẹ nói, đến bây giờ anh chỉ cần nhắm mắt lại là nhớ tới ngày đó ở bệnh viện, đáng vẻ Hạ Hi Tuyền đột nhiên ngã xuống đất tay chân không ngừng co quắp, nhưng vụng về như anh lại chẳng nói được bất kỳ lời nào để an ủi cô, chỉ biết nói một câu ‘nhớ giữ gìn sức khỏe’, trừ câu đó ra anh chẳng nói được gì hơn.

Hạ Hi Tuyền cười: “Em biết rồi, anh cũng thế nha, hẹn gặp lại!” Nói xong cũng cúp máy.

Phuong Chính ở bên tức giận nhảy dựng lên: “Mẹ, con còn muốn nói chuyện với ba.”

Hạ Hi Tuyền nhìn cậu bé một cái: “Công việc ba bận rộn lắm, không phải là tối tối con đều gọi cho ba sao?”

“Tại sao có thể như vậy! Mẹ, mẹ độc đoán!”

“Mẹ xấu xa . . .” Nguyên Bảo cũng phụ họa theo.

Hạ Hi Tuyền làm bộ giận: “Hai đứa tội con cũng quá không có lương tâm nha, có ba là không cần mẹ nữa!”

Phuong Chính Nguyên Bảo liếc nhìn nhau, sau đó chụm đầu lại một chỗ, không để ý đến bà mẹ độc đoán, xấu xa nữa.

Hạ Hi Tuyền nhìn hai cục cưng đang ưỡn ẹo, trong lòng ấm áp, hai cục cưng của cô cuối cùng cũng trở lại rồi.

Phuong Minh Vĩ cúp điện thoại, ngồi ở đó, vẫn chìm trong vui sướng chưa phục hồi lại kể từ lúc nghe được con gái gọi anh tiếng ‘ba’ đó, chỉ có điều trong niềm vui sướng ấy còn cất giấu vô số cảm xúc đêm không xuê: áy náy, lo lắng . . .

Buổi sáng hai ngày sau đó, Phuong Minh Vĩ ngồi máy bay trực thăng tới căn cứ diễn tập, lần này tâm tình Phuong Minh Vĩ khác với trước đây. Dù đã tham gia vô số lần diễn tập, nhưng Phuong Minh Vĩ chưa bao giờ mong đợi diễn tập mau mau kết thúc như lần này, trước đây thì là anh đội trưởng lính đặc công người người khen ngợi, nhưng lúc này cũng chỉ là một người đàn ông bình thường với nỗi nhớ vợ con mà thôi.

Nguyên Bảo dần dần khá hơn, sau khi Phuong Minh Vĩ đi diễn tập hai tuần lễ, thì chuyển sang phòng bệnh thông thường.

Khi con gái chuyển sang phòng bệnh thông thường, Hạ Hi Tuyền trả phép trở về trường đi dạy.

Mà sau khi Hạ Hi Tuyền trở về trường đi làm, Nguyên Bảo giao cho Diệp Uyển Vân cùng Hạ Thiên Minh chăm sóc. Ngày đầu tiên trở lại trường, Hạ Hi Tuyền liền bị Tôn Kiều lôi nhai:

“Trường thiếu người giảng viên như chị sao, hay là chị thiếu phần tiền lương này?” Tôn Kiều bắt mẫn gần như quát lên với Hạ Hi Tuyền.

Ngại vì hiện tại cô ấy có thai, nên Hạ Hi Tuyền không khiêu chiến với cô ấy, đành nhìn cô ấy, khuyên nhủ: “Vốn là công việc ở trường không mệt lắm, em thấy em có thai mà cũng tới làm đây thôi!”

“Em và chị không giống nhau.”

“Được rồi, cô giáo Tôn, tự chị sẽ biết. Lâu không tới, chị nhớ tội sinh viên rồi.”

Tôn Kiều lườm cô một cái, xoay người đi.

“Đi đâu vậy?” Hạ Hi Tuyền đuổi theo cô ấy hỏi.

“Nhà ăn, em đói, muốn ăn!” Tôn Kiều không vui nói.

“Aizz . . . Cô giáo Tôn, sao chị thấy sau khi em có thai, không chỉ ngốc mà tính cũng trì trệ theo, Lộ Lịch Thần nhà em không nói gì sao?” Hạ Hi Tuyền cố ý chọc giận cô ấy.

Gần đây, Tôn Kiều ngày ngày bị Lộ Lịch Thần cười nhạo, nên da mặt cũng mặt dày lên rồi, lập tức đáp trả: “Vậy có khi chị còn ngốc hơn em ấy chứ, lúc trước có thai đôi so với em bây giờ thì khẳng định là thâm hơn nhiều đấy!”

“Ồ kia . . . mấy ngày không gặp mà tài ăn nói ghê nha!” Hạ Hi Tuyền cười xấu xa, sờ lên mặt Tôn Kiều một cái.

“Khụ khụ . . .”

Chợt phía sau có tiếng ho khan, Hạ Hi Tuyền bình tĩnh để tay xuống, sau đó kéo Tôn Kiều từ từ đi.

“Cô giáo Hạ, Cô giáo Tôn . . .” Bát Tiến Thịnh không thấy hai người ngoảnh đầu lại, vội vàng gọi họ lại.

Hạ Hi Tuyền bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười quay đầu lại: “Có chuyện gì không ạ?” Còn Tôn Kiều thì còn không quay đầu lại nữa.

“Các cô tới căn tin à? Đi cùng đi!” Bát Tiến Thịnh cười nói, gần đây anh ấy mới trở về, thời gian trước cùng một giáo sư ra nước ngoài làm dự án, sau khi quay về cũng nghe nói một chút chuyện của Hạ Hi Tuyền, vừa rồi anh ấy chờ Hạ Hi Tuyền ra ngoài, mới đuổi theo.

“Thật ngại quá! Bọn em về nhà ăn.” Tôn Kiều nói xong thì kéo Hạ Hi Tuyền đi.

Bát Tiến Thịnh cứ nhìn Hạ Hi Tuyền bị kéo đi như vậy, hồi nãy còn muốn hỏi có thể tới thăm con gái cô không, nhưng thấy Tôn Kiều kéo cô đi, chỉ có thể cười khổ mà lắc đầu, xem ra thực sự anh phải buông tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 57

Editor: Cogau

Một tháng sau, Phương Minh Vĩ từ căn cứ diễn tập trở về Binh đoàn Pháo Binh. Lần diễn tập này, đơn vị của Phương Minh Vĩ thắng lợi hoàn toàn. Như thường lệ, sau khi trở về đơn vị nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, là tới đại hội khen ngợi Quân khu B, rồi tiếp theo đó là đại hội khen ngợi toàn quân.

Phương Minh Vĩ trở về khu tập thể, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khác, đi ngay xuống lầu lái xe tới thành phố C.

Kể từ sau khi bị bệnh, Nguyên Bảo ngày ngày đều muốn Hạ Hi Tuyền bế, đi qua đi lại trong phòng bệnh ru thì mới ngủ. Thấy Nguyên Bảo cũng sắp xuất viện, hai ngày trước đó Diệp Uyển Vân và Hạ Thiên Minh đã đi về quê.

Phương Minh Vĩ đến bệnh viện thì đúng lúc Hạ Hi Tuyền ôm con gái, đang dỗ cô bé ngủ, Phương Minh Vĩ đứng ở ngoài cửa nhìn hồi lâu mới đẩy cửa đi vào.

Phương Minh Vĩ nhẹ nhàng vào, đặt đồ mang tới ở một bên, Hạ Hi Tuyền ôm con quay đầu lại nhìn anh, có chút kinh ngạc, khẽ hỏi anh: “Anh tới khi nào vậy?”

“Vừa tới . . .” Phương Minh Vĩ nhẹ nói.

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, khom lưng nhẹ nhàng đặt con gái lên giường bệnh, Phương Minh Vĩ chạy tới giúp cô kéo chăn ra, thu xếp cho Nguyên Bảo xong, Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ đi ra phòng ngoài.

Phương Minh Vĩ đi phía sau Hạ Hi Tuyền, phát hiện hai tay của Hạ Hi Tuyền run liên tục, Phương Minh Vĩ túm được hai tay của cô hỏi: “Sao thế?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Không sao cả, chỉ là bé con lâu thôi.” Mỗi ngày, Hạ Hi Tuyền ôm Nguyên Bảo bốn tiếng trở lên, nên tay thường mỗi giờ lên cũng không nổi. Nhưng đối mặt với việc thiếu chút nữa mất con gái, cho dù có mệt mỏi hơn nữa thì Hạ Hi Tuyền cũng không kêu một tiếng trước mặt người khác, mỗi một lần tay run thì cô đều ráng kìm chế không để cho người nhà nhìn thấy. Mà giờ Phương Minh Vĩ hỏi thăm, cũng chỉ hơi hột che giấu đi mà thôi.

Trong Phương Minh Vĩ xẹt qua chút đau lòng, không nói chuyện, chỉ từ từ xoa nắn hai cánh tay giúp Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền đẩy anh ra, tự mình đưa tay lên nắm cánh tay, hỏi: “Từ căn cứ diễn tập về bao giờ vậy?”

“Sáng sớm hôm nay về tới!” Phương Minh Vĩ chậm rãi ngồi xuống bên cạnh.

Hạ Hi Tuyền ngẩng mặt thấy anh đáng vẻ mệt mỏi, biết anh cũng đã mấy ngày rồi chưa ngủ, về kìm nén hỏi: “Ăn trưa chưa?” Không đợi Phương Minh Vĩ trả lời, đứng lên, lấy đồ ăn và com buổi trưa Tiểu Mẫn mang tới ăn còn lại, mang tới Phòng y tá hâm nóng.

Quả thật, Phương Minh Vĩ cũng mệt, thấy Hạ Hi Tuyền đi ra ngoài cũng không ngăn cản. Mấy phút sau, Hạ Hi Tuyền quay lại, đưa hộp com trong tay cho anh, sau đó cầm lấy chén đồ canh ra cho anh.

“Xin lỗi . . . chỉ có thể để cho anh ăn chút đồ ăn còn lại thôi . . .” Hạ Hi Tuyền đưa canh cho anh, cười một cái nói.

Phương Minh Vĩ không quan trọng, cười nói: “Đừng nói vậy, Hi Tuyền, anh không ngại đâu.”

“Em nằm nghỉ trước chút, lát còn phải tới trường dạy, nửa tiếng nữa anh gọi em nha!” Hạ Hi Tuyền nằm xuống giường ở bên cạnh dành cho người thân bệnh nhân.

Phương Minh Vĩ gật đầu, sau đó mới mở com ăn, có lẽ quá đói bụng, bữa com này Phương Minh Vĩ ăn rất nhanh. Thu dọn xong bát đĩa, thì ngồi ở bên yên lặng nhìn Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền ngủ rất say, Phương Minh Vĩ yêu thương nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, hình như so với lần trước anh đi thì gầy hơn rồi. Phương Minh Vĩ đưa tay vén sợi tóc trên mặt Hạ Hi Tuyền, trong lòng tràn ngập áy náy, muốn ôm cô vào lòng nhưng lại sợ đánh thức cô. Phương Minh Vĩ biết hai tháng qua Hạ Hi Tuyền không được nghỉ ngơi nhiều, nhưng trừ đau lòng, thì anh chẳng giúp được gì.

Nửa tiếng sau, Phương Minh Vĩ theo lời đánh thức Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền mơ mơ màng màng mở mắt, từ từ ngồi dậy, Phương Minh Vĩ nhìn cô đau lòng, hỏi: “Xin nghỉ đi . . . như em vậy đi có thể dạy sao?”

Hạ Hi Tuyền từ từ tỉnh táo lại, cảm áo khoác Phương Minh Vĩ đưa tới mặc vào: “Không sao . . . ngủ một giấc người khỏe hơn nhiều rồi.”

“Vậy để anh đưa em đi . . .” Phương Minh Vĩ suy nghĩ một chút nói.

“Không cần, anh ở đây trông Nguyên Bảo đi, chờ em dạy xong ở trường sẽ đi đón Phương Chính luôn.” Hạ Hi Tuyền vừa nói vừa đi vào phòng vệ sinh.

“Anh cũng mấy ngày chưa ngủ rồi, ở đây nghỉ ngơi một chút đi, Nguyên Bảo còn ngủ rất lâu cơ.” Sau khi ra ngoài Hạ Hi Tuyền cảm túi xách nhìn Phương Minh Vĩ, nói.

Phương Minh Vĩ gật đầu một cái: “Em đi đi . . . Nguyên Bảo để anh trông được rồi!”

Sau khi Hạ Hi Tuyền đi, Phương Minh Vĩ trở lại phòng bệnh nhìn con gái. So với lần trước lúc anh đi, trên mặt Nguyên Bảo thật nhiều hơn chút, nhưng sắc mặt thì vẫn hơi nhợt nhạt, Phương Minh Vĩ đưa tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhưng thấy tay đầy vết chai nên để tay xuống, anh sợ những vết chai này sẽ làm đau khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái, Phương Minh Vĩ nhìn kỹ con gái, trong lòng đầy tràn hạnh phúc và cảm động. Mang theo cảm động và hạnh phúc trong lòng, Phương Minh Vĩ nằm xuống giường bên cạnh con gái, lìm dìm.

Nguyên Bảo ngủ một giấc đến tận 4 giờ, mặc tiểu tỉnh còn mơ mơ màng màng, hai mắt còn nhắm sờ thấy bên cạnh có người, cho là mẹ. Liền nũng nịu gọi: “Mẹ . . . mẹ, Nguyên Bảo muốn đi tiểu một chút . . .”

Giây phút bàn tay nhỏ bé mềm mại của con gái đụng vào đó, Phương Minh Vĩ liền tỉnh lại, khi nghe thấy con gái muốn đi tiểu, dường như Phương Minh Vĩ đỏ mặt, chỉ là da dám nắng không nhìn thấy mà thôi.

Phương Minh Vĩ lúng túng đứng ở bên, nhìn con gái không biết làm sao.

Nguyên Bảo thấy không ai để ý đến mình, liền bấu môi mở mắt ra, nhìn thấy một người xa lạ mặc quân trang đứng ở bên, không kịp phản ứng. Sau đó bỗng nhiên “Oa . . .” lên khóc, Phương Minh Vĩ chẳng biết tại sao con gái khóc, đau lòng đứng ở bên mà không biết an ủi thế nào cho phải.

May mà lúc này y tá đi vào kiểm tra, thấy Nguyên Bảo khóc, vội vàng ôm cô bé hỏi có chuyện gì?

Nguyên Bảo ôm lấy cổ cô y tá, sợ hãi nhìn Phương Minh Vĩ, vừa khóc vừa kéo: “Cô ơi . . . con muốn . . . đi vệ sinh.”

“À, được, Nguyên Bảo ngoan không khóc nha . . . cô dẫn con đi.” Nói xong, y tá bế Nguyên Bảo đi vào phòng vệ sinh!

Phương Minh Vĩ thất bại gãi đầu, lần đầu tiên gặp mặt thế mà lại dọa cho con gái mình khóc.

Nguyên Bảo đi vệ sinh xong quay ra, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo, biết người mặc quân trang đó là ba, có lẽ là chưa từng tiếp xúc với ba, Nguyên Bảo được y tá bế về giường bệnh, ôm con gấu của mình kỳ quái nhìn Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ cũng nhìn con gái, không biết nên nói gì với cô bé, chỉ sợ anh vừa mở miệng lại dọa cho con gái khóc.

Vì vậy, lúc Hạ Hi Tuyền dẫn con trai trở lại phòng bệnh thì thấy: Phương Minh Vĩ và Nguyên Bảo - hai ba con mắt lớn nhìn mắt nhỏ.

Nguyên Bảo nghe tiếng cửa phòng mở, nhìn ra ngoài cửa, thấy là mẹ tới, nhảy lên ở trên giường, tủi thân gọi: “Mẹ . . .”

“Ba!” Khi ở trên xe, Hạ Hi Tuyền đã nói với Phương Chính là Phương Minh Vĩ tới, vì vậy vừa xuống xe là chạy thẳng vào trong bệnh viện, Hạ Hi Tuyền ở phía sau kéo cậu bé lại, không cho cậu chạy quá nhanh.

Vì vậy, vừa vào cửa việc đầu tiên chính là bỏ nhào vào Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyền đều đón được con trai con gái của mình.

“Ba, con rất nhớ ba!” Phương Chính ôm cổ của Phương Minh Vĩ vui vẻ nói.

Phương Minh Vĩ cười, xoa cái đầu nhỏ của Phương Chính, nói: “Ba cũng nhớ con!”

Bên này thì Nguyên Bảo ôm cổ của Hạ Hi Tuyền nhìn anh trai thân mật với ba, nước mắt tràn khóe mắt.

Hạ Hi Tuyền thấy con gái mất hứng thì hỏi cô bé: “Sao vậy?”

Nguyên Bảo tủi thân nép sát vào trong ngực Hạ Hi Tuyền, lắc đầu một cái bấu môi không lên tiếng.

Phương Minh Vĩ nhìn quanh, thấy con gái khóc, thì đặt Phương Chính xuống, đi tới trước mặt Hạ Hi Tuyền, chia tay ra nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Nguyên Bảo, cho ba bế một cái được không?”

Phương Minh Vĩ vừa mở miệng là Hạ Hi Tuyền hiểu đã xảy ra chuyện gì, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái một cái, dịu dàng nói: “Nguyên Bảo để ba bế đi, không phải con vẫn muốn gặp ba ư, chẳng lẽ nhìn thấy ba lại không vui sao?”

Nguyên Bảo thấy mẹ nói mình nhìn thấy ba không vui, liền vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không có . . .”

“VẬY HÃY ĐỂ CHO BA BÉ ĐI!” HẠ HI TUYỀN NÓI XONG THÌ ĐƯA CON GÁI CHO PHƯƠNG MINH VĨ.

Phương Minh Vĩ cẩn thận đón lấy con gái, Nguyên Bảo khéo léo gọi: “Ba . . .”

Phương Minh Vĩ nhìn con gái trong ngực cười gật đầu: “Nguyên Bảo hôn ba cái được không?” Phương Minh Vĩ nhỏ giọng nói với con gái.

Nguyên Bảo vui mừng gật đầu, tiến tới hôn “chụt” một cái trên mặt Phương Minh Vĩ.

Rốt cuộc, người nào đó thân mật với con gái nhưng cũng không quên con trai ở bên, ngồi xôm xuống ôm hai bảo bối vào lòng.

Vì vậy, Nguyên Bảo cùng Phương Chính ngồi ở trong lòng Phương Minh Vĩ chơi kéo-búa-bao, còn Phương Minh Vĩ thì làm trọng tài, một trò chơi nhỏ ba cha con chơi không ít náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: CHƯƠNG 58

Editor: Cogau

Hạ Hi Tuyền ngồi ở bên xem ba người chơi, một lát sau thì đi xuống lầu giúp Tiểu Mẫn mang đồ lên.

Hạ Hi Tuyền và Tiểu Mẫn mỗi người xách hai hộp giữ nhiệt đi lên, Tiểu Mẫn vừa vào đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ đang chơi cùng con trai con gái, kinh hãi tới nỗi miệng không khép lại được.

Tiểu Mẫn chỉ thấy qua Phương Minh Vĩ vài lần, trong suy nghĩ của cô ấy, Phương Minh Vĩ phải là một người rất nghiêm túc cơ.

Đặt hộp giữ nhiệt xuống, Tiểu Mẫn sắp xếp đồ cần mang về xong, chào Hạ Hi Tuyền rồi đi về.

Lúc ăn cơm, Nguyên Bảo nũng nịu muốn Phương Minh Vĩ đút cô bé ăn, đối với yêu cầu của con gái Phương Minh Vĩ cũng không từ chối, cầm chén nhỏ, vụng về đút cơm cho con ăn.

Phương Chính đứng ở bên nhìn ra vẻ người lớn lắc đầu, Hạ Hi Tuyền chỉ đành cười rồi gấp đồ ăn cho Phương Chính.

Đêm đó, Hạ Hi Tuyền một mình về nhà qua đêm, còn Phương Minh Vĩ thì ở bệnh viện chăm sóc con gái, Phương Chính cũng ăm ỉ muốn ở lại, Hạ Hi Tuyền cười để tui cậu bé. Dặn dò Phương Minh Vĩ vài việc rồi cố ý làm vẻ mặt đau khổ đi. “Hai đứa tui con thật xấu xa, có ba là không cần mẹ nữa nha!” Lúc đi, Hạ Hi Tuyền nói.

Phương Chính thì không để ý Hạ Hi Tuyền, còn Nguyên Bảo ở bên khua tay nói: “Không có đâu . . . mẹ . . . không phải tui con xấu xa!”

Phương Minh Vĩ nhìn vẻ mặt đáng yêu của con gái, ôm chặt hôn mạnh mấy cái chọc cho Nguyên Bảo cười duyên.

Kể từ sau khi Nguyên Bảo ngã bệnh nằm viện, đây là lần đầu tiên Hạ Hi Tuyền về nhà qua đêm, cũng là lần đầu tiên buổi tối ngủ sâu giấc như thế.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi Tuyền mang bữa sáng tới bệnh viện, vừa vào phòng bệnh đã nhìn thấy Phương Chính đứng ở đó đánh võ. Phương Chính thấy mẹ đi vào, chỉ cười rồi lại tiếp tục đánh.

Phương Minh Vĩ thì ở phòng trong cầm khăn lông lau mặt cho con gái, thấy Hạ Hi Tuyền xắn tay áo đi vào, vội vàng đưa khăn cho cô, Phương Minh Vĩ mạnh tay, sợ lau mặt cho con gái không cẩn thận làm đau cô bé.

Hạ Hi Tuyền nhận lấy khăn, rồi thuận thực lau sạch khuôn mặt nhỏ cho con gái, sau đó lấy chén nhỏ ra, đổ cháo từ hộp giữ nhiệt ra, đặt trên bàn nhỏ cho Nguyên Bảo để tự cô bé ăn.

Nguyên Bảo cong cái miệng nhỏ lên, vừa định nói muốn đút, chỉ nghe thấy Hạ Hi Tuyền sai Phương Minh Vĩ đi ra ngoài. Nhìn nét mặt của Hạ Hi Tuyền, Nguyên Bảo nghĩ vẫn nên tự mình ăn thì hơn.

Phương Minh Vĩ dẫn Phương Chính đi vào, thấy Nguyên Bảo đang một mình tự cầm thìa nhỏ húp cháo, vừa định nói đút cho cô bé thì đã bị Hạ Hi Tuyền lờm. Phương Minh Vĩ vội xoay người, bắt đầu cầm chén múc cháo cho con trai.

Ăn sáng xong, Phương Minh Vĩ lái xe đưa Phương Chính đến trường, sau đó nhận được điện thoại của Tiểu Hà.

“Đoàn trưởng, anh đang ở đâu vậy ạ?” Tiểu Hà cũng sắp muốn khóc rồi, hiện tại toàn bộ mọi người trong Trung đoàn đang hỏi cậu ấy Đoàn trưởng đâu!

“Anh đang ở thành phố C.” Phương Minh Vĩ nhàn nhạt nói.

“Hà? Vậy đại hội khen ngợi hôm nay anh không tới sao?”

“Không đi, có Chính ủy đi là được rồi. Chỉ dự Đại hội khen ngợi thôi mà nhiều người đi thế làm gì chứ!” Phương Minh Vĩ không thèm quan tâm, nói.

“Vậy . . .” Tiểu Hà bí từ: “Vậy nếu như Chính ủy hỏi thì nói sao ạ?”

“Thì nói anh có việc, nếu không thì nói anh bệnh cũng được. Em cứ nói nguyên văn lời của anh, Chính ủy sẽ biết phải làm thế nào. Anh đi hai ngày nữa mới về.” Phương Minh Vĩ nói xong cũng cúp điện thoại.

Tiểu Hà nhìn điện thoại bị cúp, lần này đúng là muốn khóc thật, thấy Trương Triều Lâm đang tới gần, Tiểu Hà bắt cháp khó khăn chào đón.

“Có liên lạc được không?” Trương Triều Lâm không nhịn được hỏi.

“Báo cáo Chính ủy, liên lạc được ạ!”

“Người ở đâu, đã tới chưa?”

“Đoàn trưởng nói, anh ấy có việc, sẽ không tới tham dự, còn nói nếu người khác hỏi, thì cứ nói, nói là anh ấy bệnh cũng được ạ!”

“Bà mẹ nó . . . Phương Minh Vĩ, ông muốn chết sao! Cậu . . . cậu . . . cậu, nói cậu đó, cậu tìm Phương Minh Vĩ về đây cho tôi, nếu không tìm được anh ta, thì cậu cũng đừng trở về Trung đoàn nữa!” Trương Triều Lâm cực kỳ tức giận, hét lên.

Tiểu Hà đứng ở bên không dám nói lời nào, thấy Trương Triều Lâm bước đi, cũng nhanh chóng chạy mất.

Trương Triều Lâm lửa giận bùng bùng dẫn theo một đám cấp dưới tới dự đại hội khen ngợi Quân khu.

Đi vào Quân khu, liên tục có người hỏi, sao Đoàn trưởng Phương không tới?

Trương Triều Lâm mặt không đổi sắc: “À . . . anh ấy bị bệnh nhẹ!”

Vì vậy, mọi người nhìn thấy Phương Vĩ Quốc thì ần cần gửi lời hỏi thăm. Phương Vĩ Quốc nghe chẳng hiểu ra sao, nhưng lúc ông biết ngay cả Đại hội khen ngợi Quân khu mà Phương Minh Vĩ cũng không tới, thì lửa giận bùng bùng. Buổi tối lúc về đến nhà, Phương Vĩ Quốc mặt không vui đi vào phòng khách, làm Mã Anh đón nhìn thấy thế chẳng hiểu ra sao.

“Vĩ Quốc! Ông làm sao vậy?”

“Bà nuôi dạy con trai tốt quá ha, hơn 30 tuổi đầu mà Đại hội khen ngợi Quân khu cũng dám không đến, còn nói bị bệnh gì đó nữa!” Phương Vĩ Quốc nhắm ngay họng súng vào Mã Anh.

“Bị bệnh sao . . . Minh Vĩ bị bệnh ư?” Mã Anh chỉ bắt được nửa câu sau, không ngừng lặp lại.

Phương Vĩ Quốc nhìn trong lòng tức giận, rồi ném lại một câu: “Yên tâm, con trai của bà còn khỏe mạnh hoạt bát lắm, không chết được!” Nói xong cũng quay người đi lên lầu.

Đi qua đi lại vài lượt trong phòng làm việc, Phương Vĩ Quốc vẫn cầm điện thoại lên, bấm số của Phương Minh Vĩ.

Đang chơi cờ cùng con trai con gái, Phương Minh Vĩ thấy ba mình gọi, thì đặt Nguyên Bảo đang ở trong lòng sang một bên, cầm điện thoại di động đi ra ngoài nghe.

“Alo, ba ạ!”

“Phương Minh Vĩ, con chết tiệt thật! Con đang ở đâu? Lá gan không nhỏ ha, ngay cả Đại hội khen ngợi Quân khu cũng dám không đến, trong mắt con còn có lão già này tồn tại không đây?” Điện thoại vừa kết nối, Phương Vĩ Quốc đã bắt đầu mắng con trai.

Phương Minh Vĩ nghe nhứ mảy một cái, kìm lòng lại nghe cho xong mới lên tiếng: “Ba . . . chỉ là một Đại hội khen ngợi thôi, Triều Lâm đi là được rồi mà.”

“Phương Minh Vĩ! Con nói cái gì, ba quan tâm tới mấy cái thành tích đó sao? Con có biết không, hôm nay các thủ trưởng Quân khu đều đến đông đủ, vậy mà . . .”

“Được rồi, ba! Con biết rồi, con sẽ xử lý!”

“Con đang ở đâu vậy?” Phương Vĩ Quốc không nhịn được hỏi, tuyệt đối ông sẽ không tin là Phương Minh Vĩ bị bệnh, bị thương quái quỷ gì đó!

“Thành phố C ạ!”

“Con ở đây làm gì vậy chứ?” Phương Vị Quốc ù ù cạc cạc.

Phương Minh Vĩ nhìn hai đứa con sinh đôi đang chơi cò ở trong phòng, cười nói: “Con tới để gặp con trai con gái con. À đúng rồi, vậy thì là cháu trai cháu gái của ba đây!”

“Cái gì? Cái gì . . . lộn xộn cái gì vậy? Phương Minh Vĩ, con nói rõ ràng cho ba coi!” Phương Vị Quốc bị cái gì mà ‘con trai con gái’, ‘cháu trai cháu gái’ làm cho hồ đồ.

“Ba . . . ba được làm ông nội rồi!”

Phương Vị Quốc bị câu nói của con trai làm kinh hãi tới mức không ngấm miệng được, mãi lâu mới hỏi: “Con nhận nuôi đứa bé sao?”

“Không phải! Ba, là con của con ạ.”

“Cái gì? Cái gì? Ba không nghe nhầm chứ? Phương Minh Vĩ, con nói một lần cho rõ ràng ba nghe coi!”

“Ba, là như vậy ạ. Lúc trước, khi con và Hi Tuyền ly dị, cô ấy đã có thai, là ly hôn xong rồi cô ấy mới biết. Sinh tụi nhỏ ra đã được sáu tuổi rồi, con cũng gần đây mới biết!” Phương Minh Vĩ thấp giọng nói, trong mắt nhuộm đầy vẻ ôn nhu.

Ở đầu kia điện thoại, Phương Vị Quốc kích động tay run rẩy không ngừng, luôn miệng nói tốt, mãi lâu mới hỏi: “Là con trai hay con gái?”

“Sinh đôi ạ, một trai một gái!”

“Tốt! Tốt! Tốt . . . Vậy ngày mai ba và mẹ con tới thăm tụi nhỏ nha?” Phương Vị Quốc đè nén cảm xúc nói, có trời mới biết ông muốn đi ngay bây giờ để gặp cháu trai cháu gái biết bao nhiêu!

“Vâng, tới thẳng bệnh viện đi!”

“Bệnh viện á? Đứa bé bị sao vậy?” Nghe được hai chữ ‘bệnh viện’, Phương Vị Quốc lập tức lo lắng hỏi.

“Đã không sao rồi ạ. Thời gian trước, con gái con kiểm tra được có bệnh tim bẩm sinh, sau khi trải qua phẫu thuật, con bé đã tương đối hồi phục rồi ạ!”

“Được, vậy thì tốt rồi. Sáng sớm ngày mai ba sẽ đi.”

“Ba, ba khuyên giùm mẹ con chút nha!” Phương Minh Vĩ suy nghĩ một chút vẫn nói.

“Ba biết rồi, sẽ xử lý được. Con chăm sóc tốt tụi nhỏ đi nha!” Biết rõ tính của vợ mình Phương Vị Quốc trầm giọng đồng ý, xem ra chỉ có ngày mai lúc gần đến bệnh viện, thì nói cho bà ấy biết mà thôi, một khi có thời gian, Mã Anh sẽ trách móc sẽ rất rầy rà.

Sáng sớm hôm sau, Phương Vị Quốc đưa Mã Anh cùng tới thành phố C, dọc đường Mã Anh hỏi liên tục: “Phương Vị Quốc! Ông đưa tôi tới thành phố C làm gì vậy?”

Gần đến thành phố C thì Phương Vị Quốc thật sự là không chịu nổi nữa, mới nói: “Tôi muốn nói với bà một chuyện, bà cố gắng chuẩn bị tốt tâm lý nha!”

Phương Vị Quốc hiếm khi có được vẻ mặt chính thức như thế, Mã Anh mở miệng hỏi ngay: “Đứa con ‘hoang’ của ông đã tìm tới cửa rồi sao?”

Phương Vị Quốc nghe bộ mặt hung dữ nhìn: “Nói năng lung tung cái gì vậy, bà có thể bớt xem phim truyền hình một chút được không!”

Mã Anh mím môi, lơ đãng nói: “Tôi xem phim truyền hình thì phiền phức gì đến ông? Một mình tôi ở nhà, cũng phải có chút niềm vui chứ!”

“Được rồi, được rồi! Là chuyện của con bà . . .”

“Minh Vĩ, nó làm sao?” Vừa nghe thấy là chuyện của con, Mã Anh lập tức lo lắng hỏi.

Phương Vị Quốc bắt đầu dĩ lắc đầu, từ từ kể sự tình, Mã Anh gương mặt không thể tin được, bà có cháu nội, hơn nữa còn sáu tuổi rồi!

Phương Vị Quốc an an ủi tâm tình của bà: “Được rồi, trấn tĩnh lại một chút, chúng ta cũng là ông nội bà nội rồi, đừng làm trò cười cho tụi nhỏ. Còn nữa, đừng suy nghĩ lung tung về tôi!”

Mã Anh gạt đầu một cái, lau khô lệ trên mặt, một lát sau quay lại hỏi Phương Vị Quốc: “Phương Vị Quốc! Ông nói thật chứ?”

Phương Vị Quốc gạt đầu, vỗ vai của bà: “Thật!”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: CHUÔNG 59

Editor: Cogau

Lúc Phương Vị Quốc và Mã Anh đến đó, Nguyên Bảo đang truyền nước, Phương Minh Vĩ thì đang chơi cờ cùng với cô bé. Nguyên Bảo đánh cờ có một tật xấu, đó là hạ quân của mình xong, còn phải chỉ huy người đối diện, vì vậy Phương Minh Vĩ và con gái đang âm ỉ loạn lên.

Phương Vị Quốc chờ Mã Anh ổn định lại cảm xúc rồi mới gõ cửa, lúc Phương Minh Vĩ đứng dậy đi mở cửa thì nói với Nguyên Bảo: “Không được đòi tộm con cờ nha!”

Nguyên Bảo nghiêm túc gật đầu nói ‘Vâng’, nhưng Phương Minh Vĩ vừa đi thì đã cảm thêm mấy con cờ, lấy nhiều quá nên không biết đặt ở đâu.

Phương Minh Vĩ mở cửa thấy là ba mẹ mình: “Ba mẹ tới rồi à, vào đi ạ!”

Mã Anh ở bên ngoài nhìn thấy Nguyên Bảo thì mắt đã đỏ lên rồi, đưa tay vỗ Phương Minh Vĩ một cái. Phương Minh Vĩ đỡ Mã Anh: “Mẹ . . .”

Mã Anh lắc đầu, đi theo Phương Minh Vĩ vào phòng trong, Nguyên Bảo nghe tiếng, giờ bàn tay nhỏ lên muốn nói rằng cô bé không lấy, ai ngờ vừa giờ tay lên thì con cờ liền rớt xuống.

Nguyên Bảo nhìn con cờ rơi trên sàn nhà, ngẩng đầu về mặt đau khổ nhìn Phương Minh Vĩ, thấy hai người lạ, liền rụt rè nhìn về phía Phương Minh Vĩ gọi: “Ba!”

Phương Minh Vĩ đi tới, xoa đầu con gái: “Nguyên Bảo không sợ . . . đó là ông nội, bà nội.”

Nguyên Bảo liếc Mã Anh, trong lòng rất kỳ quái nghĩ, cái người bà nội này tại sao phải khóc vậy. Vì vậy, tình yêu thương dâng trào, Nguyên Bảo rút hai tờ khăn giấy đưa cho Mã Anh, tò mò hỏi: “Bà nội, bà làm sao vậy?”

Mã Anh nhận lấy khăn giấy cháu gái đưa tới lau, vừa khóc vừa lau, trong lòng xúc động không thôi, đáng vẻ thật giống con trai nhà bà, đặc biệt là khuôn mặt.

Nguyên Bảo thấy Mã Anh càng ngày càng khóc lớn, cũng muốn khóc theo. Phương Vị Quốc thấy thế, nhắc nhở Mã Anh: “Như thế được rồi, đừng làm con bé sợ!”

Mã Anh nhìn Nguyên Bảo, lau nước mắt, kéo Nguyên Bảo vào lòng, hỏi: “Nói cho bà nội biết, con tên gì?”

“Con tên là Phương Nguyên. Bà nội, bà có thể gọi con là Nguyên Bảo, con còn có một anh trai nữa, anh ấy tên là Phương Chính . . .” Nguyên Bảo cười tí mắt, nói.

“Tốt, tốt quá. Nguyên Bảo, Phương Chính, tên rất hay!” Phương Vị Quốc lại gần cháu gái, kích động nói.

Phương Minh Vĩ đứng ở sau lưng ông im lặng cười, sau một lát mới nói: “Nguyên Bảo! Vừa rồi con cũng chưa chào ông nội đâu nha!”

“Đúng ha.” Ba nhắc nhở, Nguyên Bảo búng tinh hiểu ra, sau đó ngọt ngào chào Phương Vị Quốc: “Ông nội!”

Phương Vị Quốc kích động râu ria run run, không biết thương yêu cháu gái thế nào mới phải.

“Nguyên Bảo nói bà nội nghe coi, con thích ăn gì?” Mã Anh tươi cười rạng rỡ hỏi.

Nguyên Bảo hai mắt tỏa sáng, liền vội vàng hỏi: “Bà nội, bà nấu cho con ăn sao?”

Mã Anh gật đầu.

“Vậy con muốn ăn cua . . .” Nguyên Bảo nuốt một ngụm nước bọt, hưng phấn nói.

Vì vậy, mấy người lớn im lặng, Phương Minh Vĩ đứng ra giải vây: “Nguyên Bảo, không phải nói chưa thể ăn sao? Bệnh của con còn chưa hết mà!”

Nguyên Bảo chán nản đầu rũ xuống, Mã Anh nhìn mà đau lòng, lập tức muốn nói là sẽ đi mua ngay.

Nhưng bị chồng mình trừng mắt, lời vừa định nói ra đành nuốt xuống, suy nghĩ một chút mới nói: “Chờ thân thể Nguyên Bảo nhà ta khỏe lên, bà nội sẽ làm cho con ăn, được không?”

“Vậy lúc nào thì thân thể mới khỏe lên nhĩ? Con thật sự rất muốn, rất rất muốn ăn cua!” Nguyên Bảo không ngừng cường điệu nói. Mã Anh dùng ngón tay từ từ chải mái tóc ngang vai cho cháu gái, cười nói: “Biết rồi, tới lúc đó bà nội nhất định sẽ làm cho con!”

“Vâng, cảm ơn bà nội.” Nói xong, Nguyên Bảo đi đến gần hôn Mã Anh một cái.

Bỗng nhiên được hôn, Mã Anh mở cò trong bụng, chỉ hận không có một phòng bếp ở đây để nấu cho cô bé ăn ngay bây giờ.

Phuong Vị Quốc đưa mặt lại gần: “Nguyên Bảo cũng hôn ông nội một cái đi!”

Mã Anh đẩy Phuong Vị Quốc: “Cái người này râu ria xồm xoàm, kéo lại chọc Nguyên Bảo.”

Nguyên Bảo nhìn ông nội bà nội cười khanh khách, Phuong Minh Vĩ bắt đắc dĩ đi ra, bởi vì thật sự là anh không nhìn nổi.

Phuong Vị Quốc không vui nhìn Mã Anh: “Nói gì vậy?”

Nguyên Bảo tâm địa thiện lương nhìn ông nội, rồi tiến tới hôn Phuong Vị Quốc một cái, sau khi hôn xong quay đầu lại nói với Mã Anh: “Bà nội . . . không chọc đâu, nếu không tin bà thử xem!”

Mã Anh ánh mắt vô tội nhìn cháu gái, không còn lời nào để nói nữa rồi!

Buổi trưa, Phuong Minh Vĩ đón Phuong Chính từ lớp học Taekwondo về, khi Mã Anh nhìn thấy cháu thì tự nhiên không kìm nén được lại khóc lên.

Không biết tại sao, Phuong Chính rất lạnh nhạt với Mã Anh, nhưng lại rất thích Phuong Vị Quốc – người mặc quân trang giống ba. Vì vậy, Phuong Chính vẫn luôn dính bên Phuong Vị Quốc, nghe Phuong Vị Quốc kể về chiến tích của ông.

Khi Hạ Hi Tuyền xách com trưa đến phòng bệnh, hình ảnh trông thấy chính là như vậy: Phuong Minh Vĩ đứng ở một bên gọi điện thoại, còn ba Phuong và mẹ Phuong thì mỗi người ôm một đứa cháu.

Đối với chuyện ba mẹ Phuong đến đây hôm nay, Phuong Minh Vĩ đã nói qua với Hạ Hi Tuyền rồi. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Hạ Hi Tuyền gặp lại họ, trong lòng vẫn có khoảng cách.

Thấy Hạ Hi Tuyền đi vào, Phuong Vị Quốc và Mã Anh đều đứng lên cười, Hạ Hi Tuyền kìm nén cảm xúc trong lòng, miễn cưỡng cười gật đầu nói: “Chào mọi người!”

Mã Anh thấy Hạ Hi Tuyền thờ ơ thì có phần mất hứng, Nguyên Bảo ở bên cạnh thấy mẹ tới, lập tức gọi: “Mẹ! Con đói rồi.”

Hạ Hi Tuyền đặt hộp giữ nhiệt xuống, đổ thức ăn ra, chia bát đũa cho chúng, để chúng tự ăn.

Hạ Hi Tuyền nhìn họ rồi đi ra ngoài, Phuong Minh Vĩ cắt điện thoại, thấy Hạ Hi Tuyền ra ngoài thì có chút kinh ngạc: “Sao em không ăn vậy?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Anh đi ăn đi! Em về trước đây, lát nữa cứ thu dọn bát đũa để gọn vào, tối em sẽ tới mang về.”

Phuong Minh Vĩ nhìn Hạ Hi Tuyền, rồi kéo cô ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh Hạ Hi Tuyền rũ tay Phuong Minh Vĩ ra: “Anh vào đi, em về trước đây.”

“Hi Tuyền! Anh biết trong lòng em có khúc mắc, nhưng dù sao bà ấy cũng là bà nội của Nguyên Bảo và Phuong Chính, cũng là mẹ anh . . .” Phuong Minh Vĩ khổ sở nói.

“Em biết . . . cho nên em đâu có nói gì, không phải sao?” Hạ Hi Tuyền quay đầu lại nhìn Phuong Minh Vĩ, dừng một chút lại nói tiếp: “Minh Vĩ! Cho em chút thời gian, em cũng chỉ là một người bình thường, đối diện với mẹ anh, thật sự em không thể coi như chưa xảy ra chuyện gì được. Bây giờ, em không muốn đối diện với bà ấy, cho nên, Minh Vĩ xin anh thông cảm cho em, được không?”

Phuong Minh Vĩ gật đầu, suy nghĩ một chút vẫn không nói gì. Trừ ba chữ ‘thật xin lỗi’ này ra, anh cũng không nói được gì hơn, mà ‘thật xin lỗi’ thì anh đã nói rất nhiều lần, mà ba chữ đó là bất lực, thiếu sức sống nhất!

Hạ Hi Tuyền thấy Phuong Minh Vĩ im lặng thì xoay người rồi đi, đáy lòng một mảnh thê lương, cô có thể trông mong anh nói gì đây chứ!

“Ba! Mẹ đâu?” Phuong Minh Vĩ vừa vào cửa, Phuong Chính đã hỏi.

“Trường mẹ có việc nên đi về trước.” Phuong Minh Vĩ vừa cầm bát đũa lên vừa nói.

Mã Anh nhú mày một cái, rồi nhìn hai đứa bé bên cạnh không nói gì.

Ba giờ chiều, Phuong Vị Quốc nhìn đồng hồ đeo tay, nói phải về thành phố B, Mã Anh lờm ông một cái: “Phải về thì một mình ông về đi, tôi ở đây với cháu của tôi!”

Phuong Vị Quốc tròn mắt nhìn lại: “Đừng có như con thiếu thân vậy, đi về cùng tôi!”

“Không về, tôi ở đây với cháu trai cháu gái tôi, xem ai dám nói gì.”

“Hò đồ gì vậy, đi về, ngay bây giờ!” Phuong Vị Quốc quát lên.

Mã Anh mặt không vui đi theo Phương Vị Quốc xuống lầu, vừa lên xe đã không ngừng la ó: “Tôi gặp cháu tôi, cô ta dám không để tôi gặp sao! Ông xem về mặt cô ta lúc nhìn thấy chúng ta hôm nay đây, như bà tướng vậy!”

Phương Vị Quốc hừ một tiếng: “Dựa vào những việc mà bà đã làm ấy, hôm nay người ta không đá văng bà ra ngoài là cũng tốt lắm rồi. Tôi nói bà đấy, đầu óc tôi ngày toàn suy nghĩ những gì đâu không à, con trai bà còn chưa phục hôn đâu!”

“Đây không phải là chuyện sớm hay muộn thôi sao, cô ta còn có thể mang theo hai đứa bé lấy người khác ư?” Mã Anh lơ đãng nói.

“Nếu lấy thì bà cũng chẳng thể nói được gì, lúc trước là tự bà làm chủ cho tụi nó ly hôn. Mã Anh, tôi cảnh cáo bà, nếu như tôi không đi cùng với bà tới thành phố C thì bà đừng có mà gây phiền phức cho con trai bà đấy!”

“Tôi tới gặp cháu trai cháu gái tôi là chính đáng!”

“Bà già nên hồ đồ rồi phải không? Tôi nói đừng đến thì đừng đến, có chuyện gì, gọi điện thoại là được.”

Mã Anh liếc Phương Vị Quốc không nói chuyện, trong đầu không ngừng nhớ tới khuôn mặt tươi cười đáng yêu của cháu trai, cháu gái. Giờ bảo bà không đến thì sao nhịn nổi chứ.

Đưa com tôi tới cho ba cha con Phương Minh Vĩ là Tiểu Mẫn, gương mặt Nguyên Bảo mất hứng, cầm thìa nhỏ của mình chọc chọc chén com, miệng không ngừng nói: “Mẹ xấu xa, cũng không tới thăm Nguyên Bảo!”

Phương Chính thì hỏi thẳng Phương Minh Vĩ: “Ba, mẹ con sao vậy?”

“Mẹ có một số việc bận, ngày mai mẹ sẽ đến đón Nguyên Bảo xuất viện.” Phương Minh Vĩ giọng thần nhiên, nói.

“Oa!”

Ngày hôm sau, sáng sớm Hạ Hi Tuyền đã tới bệnh viện rồi, thu dọn đồ đạc giúp con gái, còn Phương Minh Vĩ thì chạy lên chạy xuống làm thủ tục xuất viện. Hạ Hi Tuyền thu dọn đồ đạc xong, cùng hai con ngồi trên giường bệnh chờ Phương Minh Vĩ quay lại. Không lâu lắm Phương Minh Vĩ đã quay lại, cầm toàn bộ đồ đạc lên, Phương Chính mặt sùng bái nhìn ba, đưa tay tỏ ý cậu cũng muốn xách giùm, Phương Minh Vĩ cười: “Không cần tới con, con đi cùng mẹ và em đi!”

Đưa ba mẹ con Hạ Hi Tuyền lên xe, cất đồ xong, Phương Minh Vĩ phải quay về thành phố B. Nguyên Bảo ôm Phương Minh Vĩ không chịu buông, khóc nói: “Ba đừng đi, ba đừng đi!”

Hạ Hi Tuyền cường chế bé con gái qua: “Ba phải đi làm, chờ ba hết bận sẽ tới thăm Nguyên Bảo nha.”

“Có thật không?” Nguyên Bảo đòi mắt đầm lệ mông lung hỏi.

“Thật, Nguyên Bảo và Phương Chính hai đứa con phải nghe lời mẹ, có thời gian ba sẽ tới thăm các con!” Phương Minh Vĩ đành nói.

“Vậy phải móc ngoéo!” Nguyên Bảo đưa bàn tay nhỏ bé ra, nhìn Phương Minh Vĩ nói.

Phương Minh Vĩ cũng đưa tay ra, móc ngón út với con gái, cùng nói: “Móc ngoéo đóng dấu, một trăm năm không thay đổi.” Nói xong, hôn hai đứa con, gạt đầu với Hạ Hi Tuyền một cái, liềm lui về phía sau một bước, Hạ Hi Tuyền nâng cửa sổ xe lên, chân nhấn cần ga một cái, xe liềm lao đi.

Phương Minh Vĩ nhìn xe Hạ Hi Tuyền đi xa, cũng xoay người lên xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: CHƯƠNG 60

Editor: Cogau

Sau khi trở về từ bệnh viện, hàng ngày vào buổi tối nhà Hạ Hi Tuyền đều sẽ nhận được hai cuộc điện thoại, một cuộc là của Phương Minh Vĩ, cuộc còn lại là của Mã Anh. Hai ngày đầu, Hạ Hi Tuyền còn nghe hai lần, mấy ngày sau đó chỉ cần trời vừa tối mà nghe thấy điện thoại trong nhà vang lên là Hạ Hi Tuyền liềm sai con trai con gái đi nghe, bởi vì thật sự là Hạ Hi Tuyền không muốn nói chuyện cùng với mẹ của Phương Minh Vĩ.

Chẳng mấy ngày nữa là Tết Dương lịch, vừa hay có ngày thứ bảy chủ nhật, Hạ Hi Tuyền định ngày đó sẽ đưa Phương Chính và Nguyên Bảo đến thành phố B.

Đến thành phố B thì mới hơn 10 giờ sáng, trước khi đến, Hạ Hi Tuyền báo con trai gọi cho mẹ Phương thông báo. Vì vậy, xe Hạ Hi Tuyền mới vừa lái đến cổng nhà họ Phương, đã nhìn thấy mẹ Phương lo lắng đứng chờ ở cổng, đi cùng là cô giúp việc nhà họ Phương – dì Chung, Hạ Hi Tuyền có ấn tượng tương đối tốt với dì Chung. Trước kia, Mã Anh dạy dỗ Hạ Hi Tuyền thì dì Chung luôn ở bên khuyên, mà mẹ Phương cũng là rất tôn trọng dì Chung.

Qua nhiều ngày nói chuyện điện thoại như vậy, Nguyên Bảo và Phương Chính vẫn rất thích người bà nội Mã Anh này, dù sao Mã Anh cũng rất tốt với hai đứa trẻ.

Xe dừng lại hẳn, Phương Chính và Nguyên Bảo liền vui vẻ chạy về phía Mã Anh, Mã Anh phấn khởi đón cháu trai, cháu gái, còn hôn lên mặt mỗi đứa một cái, rồi dắt hai đứa vào trong nhà.

Dì Chung nhìn thấy hai đứa bé cũng rất vui, thấy Mã Anh dắt cháu vào nhà, liền đi tới cầm hành lý giúp Hạ Hi Tuyền.

“Chào dì Chung.” Hạ Hi Tuyền cười, chào dì ấy.

“Tốt . . . tốt quá!” Dì Chung lau giọt nước mắt trên khóe mắt, vội vàng đón lấy đồ trong tay Hạ Hi Tuyền, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hạ Hi Tuyền: “Gầy rồi . . . một mình nuôi dưỡng hai đứa con không dễ dàng đâu!”

Hạ Hi Tuyền cười: “Cũng tạm tạm ạ.”

“Nhanh vào đi thôi . . .” Dì Chung dẫn Hạ Hi Tuyền đi vào.

Hạ Hi Tuyền đi theo dì Chung vào. Trong giây phút bước vào cửa nhà họ Phương lần nữa ấy, có người xuất ngất xỉu. Không khỏi cười khổ trong lòng, sáu năm trước thì một mình xách theo vali hành lý ra đi, thật không nghĩ tới còn có thể đi vào nơi này lần nữa. Bây giờ, dường như Hạ Hi Tuyền vẫn còn có thể nhìn thấy hình ảnh lúc trước mình từ nơi này đi ra vậy, thật sự là sáu năm như một giấc chiêm bao, lúc này quay lại thì cô đã là mẹ của hai đứa con rồi.

Hạ Hi Tuyền đi vào phòng khách lầu một để hành lý xuống, rồi ngồi xuống ghế salon, còn Mã Anh thì đưa hai đứa cháu đi lên lầu xem phòng.

“Bà nội, con rất thích căn phòng đó!” Nguyên Bảo vui vẻ nói, Phương Chính cũng gật đầu phụ họa.

“Hai đứa các con thích là tốt rồi, nói bà nội nghe coi, thích bà nội trang trí hơn hay là thích mẹ trang trí đây?” Mã Anh tươi cười rạng rỡ hỏi.

Nguyên Bảo nhìn Phương Chính, trừng mắt nhìn.

“Đều được ạ.” Phương Chính cười tit mắt nói, Nguyên Bảo cũng gật đầu nói: “Đều được ạ, đều thích ạ.”

Mã Anh vẻ mặt cứng đờ, cười không nói gì dắt hai đứa cháu yêu quý xuống lầu.

“Bà nội . . . bà nội . . . nhà bà cũng có Piano nha!” Nguyên Bảo nhìn nghiêng qua thấy Piano hưng phấn hỏi.

“Không phải nhà bà, là nhà chúng ta, đây là Piano bà nội chọn cho Nguyên Bảo của bà, Nguyên Bảo có thích không?” Sau khi từ thành phố C trở về, Mã Anh bắt đầu đặt mua các loại vật dụng cho trẻ em sáu - bảy tuổi, từ tủ quần áo, đến ga giường, rồi bàn học rồi một loạt đồ gì cần dùng đều có. Ngày nào đó nói chuyện điện thoại với cháu trai thì nghe thấy Nguyên Bảo đang luyện Piano, ngay ngày hôm sau, Mã Anh phải tới cửa hàng đàn lớn nhất thành phố B, chọn mua về một chiếc Piano, hơn nữa còn chọn loại đắt tiền nhất, bởi vì bà không biết loại nào thì tốt hơn.

Lúc mang Piano về, Trình Bội Nhân và Lâm Hồng Mai cũng ở đây. Thấy nhân viên khiêng Piano, Lâm Hồng Mai cười giễu cợt, rồi hỏi: “Ồi chị dâu, chị dư hơi hay sao, còn học Piano nữa!?”

“Hồng Mai . . .” Trình Bội Nhân bất mãn kêu Lâm Hồng Mai một tiếng, ý bảo em dâu đừng nói như vậy.

Mã Anh cầm khăn lau lau chùi chùi Piano, lơ đãng nói: “Không phải chuẩn bị cho chị học đâu, đây là chuẩn bị cho cháu gái chị!”

“Nói đùa gì vậy, chị dâu. Minh Vĩ đã kết hôn đâu!” Lâm Hồng Mai vẻ mặt khiếp sợ nhìn Mã Anh, châm chọc nghĩ, có lẽ chị ấy muốn cháu nội tới phát điên rồi.

“Nhưng nó đã từng kết hôn . . .”

“Mã Anh . . . xảy ra chuyện gì, em nói chị nghe coi!” Trình Bội Nhân nghe thấy không đúng, liền vội vàng hỏi.

“Em còn tưởng Vĩ Quốc đã nói với mọi người rồi!” Mã Anh bưng tỉnh hiểu ra: “Là như vậy, khi Hi Tuyền ly hôn với Minh Vĩ thì đã có thai rồi, nhưng chưa biết. Sau đó thì sinh con, bây giờ cũng cao thế này rồi!” Mã Anh vừa nói vừa bắt đầu đưa tay so lên ngang hông.

“Thật chứ! Đứa bé đó đâu?” Trình Bội Nhân vui mừng hỏi.

“Tụi nhỏ ở thành phố C, chỗ mẹ chúng.” Mã Anh nói tới cháu trai cháu gái, gương mặt vui hẳn lên.

“Chị dâu, anh chị xác định đứa bé đó là con Minh Vĩ sao??” Lâm Hồng Mai không có ý tốt hỏi.

“Hong Mai . . .” Trình Bội Nhân quát cô em dâu phiền phức ngừng lại.

“Được, được, không hỏi nữa. Đó là cháu gái!”

“Không phải, là sinh đôi, một trai một gái . . .” Mã Anh tâm tình tốt, không so đo chút nào với Lâm Hồng Mai.

“Thật sao, có hình không?” Trình Bội Nhân vui mừng hỏi.

“Có!” Mã Anh nói xong thì lấy hình trong túi ra, những ngày qua, ngày ngày Mã Anh đi mua sắm cho Phương Chính và Nguyên Bảo, nếu không thể xác định thì đưa hình cho nhân viên bán hàng xem, thuận tiện khoe khoang luôn.

Trình Bội Nhân lấy hình tới: “Đáng yêu quá, thằng bé này đáng đáp giống y đúc Minh Vĩ khi còn bé nha! Cô bé thì trông cũng xinh xắn, cũng giống Minh Vĩ! Em Anh này, khi nào tụi nhỏ tới phải điện thoại cho chị đây!”

“Được! Không thành vấn đề. Chờ hai đứa nó được nghỉ đi.” Mã Anh trong lòng hoang mang nói.

Lâm Hồng Mai thấy thế thì trong lòng tức tối, ngồi không bao lâu là đi, còn lại Mã Anh nói chuyện rất lâu với Trình Bội Nhân, chủ yếu nói về bất mãn đối với Hạ Hi Tuyền, Trình Bội Nhân nghe xong thì thâm lắng đầu, cũng không biết khuyên Mã Anh thế nào.

“Bà nội! Nguyên Bảo đàn một bản cho bà nha!” Nguyên Bảo ngồi ở trước dương cầm, vừa mở đàn ra, vừa nói với Mã Anh.

“Được, con đàn một bản cho bà nội nghe đi!”

Nguyên Bảo gật đầu một cái rồi bắt đầu đàn, trích đoạn một vũ khúc Mozart, đàn xong thì Nguyên Bảo còn làm như thật chào một cái với Mã Anh.

Mã Anh vui sướng vỗ tay cổ vũ cho cháu gái: “Nguyên Bảo của bà thật thông minh.”

Hạ Hi Tuyền nghe điện thoại xong từ bên ngoài đi vào, Phương Chính tiến lên đón: “Mẹ! Con rất thích ăn phòng bà nội chuẩn bị, chúng ta ở đây vài ngày sao ạ?”

Hạ Hi Tuyền cười cười: “Đúng, con và Nguyên Bảo ở đây vài ngày với ông bà nội, trường mẹ mới vừa gọi tới, phải về thành phố C, đến lúc đó mẹ sẽ tới đón các con, được không?” “Mẹ, mẹ phải đi rồi sao?” Nguyên Bảo nhào tới hỏi.

“Đúng vậy! Mẹ mới vừa nhận được điện thoại . . . mấy ngày nữa sẽ tới đón các con.”

“Phải đi sao?” Mã Anh kinh ngạc hỏi.

Hạ Hi Tuyền nhìn bà cười xin lỗi: “Đúng vậy . . . phải đi ngay ạ, trường gọi tới có chút việc gấp, hai cháu để lại chơi với bà vài ngày qua tết Dương lịch, mấy ngày nữa con sẽ tới đón chúng.”

“Được, để đây thì con cứ yên tâm . . .” Thật ra thì lúc mới vừa nghe thấy Hạ Hi Tuyền nói phải đi, Mã Anh thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ lại có chút không vui, mới vừa tới, nếu để cho người ta biết, còn không biết nói bà thế nào nữa!

“Mấy ngày này làm phiền bà vậy, Nguyên Bảo Phương Chính phải nghe lời đó, biết không?”

“Biết ạ. Mẹ, hẹn gặp lại!” Nguyên Bảo và Phương Chính tiến đến ôm tạm biệt mẹ.

Hạ Hi Tuyền đứng lên, nhìn Mã Anh nói: “Hẹn gặp lại . . .” Rồi xoay người đi.

Xe cách nhà họ Phương càng ngày càng xa, Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy trong lòng càng lúc càng nhẹ nhàng, giây phút đi vào nhà họ Phương ấy, Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy càng ngày càng ngọt ngào, làm cô hít thở không nổi. Mà thấy các con ở nhà họ Phương thoải mái, Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy có lẽ thật sự là định mệnh rồi!

Buổi trưa, Phương Vị Quốc về nhà ăn cơm, mới vừa vào cửa chuẩn bị thay giày, đã bị Phương Chính và Nguyên Bảo đùa giỡn đụng trúng phải lui về phía sau hai bước.

Thấy đã gây họa, Phương Chính dẫn Nguyên Bảo đứng ngay lại: “Ông nội, thật xin lỗi! Bọn con không cố ý!” Nói xong thì kéo em gái về phía sau lưng.

Phương Vị Quốc nhìn thấy hết vẻ mờ ám của cháu trai, vẫn rất vui khoát tay: “Không sao, tới bao giờ vậy?” Thay xong giày, Phương Vị Quốc bế Nguyên Bảo, dắt Phương Chính đi vào trong.

Nguyên Bảo ôm cổ Phương Vị Quốc, khéo léo trả lời: “Hôm nay ạ, mẹ đưa chúng con tới, ông nội, gặp Nguyên Bảo ông có vui không?”

“Vui, ông nội vui vô cùng.” Phương Vị Quốc toét miệng cười to, nói.

Mã Anh bụng đồ ăn từ bếp ra, thấy ông bạn già về thì vui vẻ nói: “Nguyên Bảo và Phương Chính sẽ ở đây vài ngày, Hi Tuyền nói trường có việc gấp nên về luôn rồi!”

Phuong Vị Quốc gật đầu một cái tỏ ý đã biết, đặt cháu gái xuống ghế, sau đó muốn qua bế Phuong Chính.

Phuong Chính từ chối: “Ông nội, con là người lớn rồi, không cần ông bế!”

Phuong Vị Quốc cười, xoa đầu cháu trai, gật đầu nói: “Tốt . . . vậy tùy cháu đi . . .”

Bữa trưa đó, Nguyên Bảo ăn vô cùng vui vẻ, bởi vì bà nội làm con của cho cô bé ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: CHƯƠNG 61

Editor: Cogau

Nghỉ tết Dương lịch, Phuong Minh Vi về nhà, về đến nhà đã là hơn hai giờ chiều.

Phuong Minh Vi chơi nặn người tuyết ở trong sân cùng con trai con gái mà tư tưởng không tập trung, không bao lâu thì Mã Anh từ trong nhà đi ra, giờ tay lên vẫy Phuong Minh Vi tới.

“Chuyện gì vậy, mẹ?” Phuong Minh Vi phui tuyết trên người, đi về phía Mã Anh.

Mã Anh cũng phui tuyết trên người giúp con trai, gần vào đến trong nhà mới chỉ vào hành lý vừa sắp xếp xong, nói: “Minh Vi, con đưa tụi nhỏ về thành phố C ăn Tết Dương lịch đi.”

“Mẹ . . .” Phuong Minh Vi kinh ngạc nhìn mẹ.

Mã Anh xấu hổ cười cười: “Ngày ngày tụi nhỏ đều ở bên cạnh, bỗng nhiên lại lẻ loi một mình, khẳng định là không quen!”

“Mẹ . . . mẹ nghĩ thông suốt từ khi nào vậy?”

“Ngày hôm qua, bác gái con đã nói với mẹ rất nhiều, bác ấy nói rất đúng, con gái nhà người ta nuôi hai mươi mấy năm không phải để cho mẹ đối xử hà khắc như vậy. Bây giờ mẹ cũng nên thỏa mãn rồi, cháu trai cháu gái đều đã có, còn mong muốn gì nữa đây, là mẹ sai rồi, không nên đối xử với con bé như vậy. Nó cũng không dễ dàng gì, một mình nuôi dưỡng tụi nhỏ tới lớn như vậy, là mẹ không biết thay đổi suy nghĩ. Lần sau Hi Tuyền tới, mẹ muốn chính thức nói lời xin lỗi với con bé!”

“Mẹ, mẹ thay đổi quá nhanh thế này, con không tiếp thu nổi!” Phuong Minh Vi không tiếp thu nổi người mẹ cố chấp bao nhiêu năm nay lại lập tức thay đổi nhanh như vậy!

Mã Anh thấy con trai không tin mình, cố ý tức giận nói: “Được rồi, nói nữa mẹ sẽ đổi ý đấy!”

Phuong Minh Vi cười cười không nói chuyện nữa, xách hành lý lên, ra cửa kêu con trai con gái đi về thành phố C.

Mã Anh nhìn xe đi xa, trong đầu nhớ tới những lời Trình Bội Nhân nói với bà ngày hôm qua.

“Con bé đó thật là, vừa đến đã đi, người không biết còn nghĩ rằng em không cho nó vào nhà đấy!” Mã Anh không vui than vãn với chị dâu mình.

Trình Bội Nhân thờ dài, bắt đầu nhìn em dâu, suy nghĩ chút rồi lên tiếng: “Anh à, đừng có dùng thái độ như vậy mà nói Hi Tuyền, dù sao con bé cũng là mẹ tụi nhỏ. Lại nói, Minh Vi còn chưa phục hôn với con bé nữa đâu!”

Mã Anh dừng một chút, không vui nói: “Đây còn không phải là chuyện sớm hay muộn sao!”

“Căn cứ vào việc năm đó em làm thủ tục ly hôn cho tụi nó, nhà họ Hạ chưa tới đòi một lời giải thích là may lắm rồi. Chúng ta đều là những người mẹ, nếu như con gái của em bị đối xử như thế, thì em có thể chấp nhận được không? Còn chị thì nói thẳng là chị không chấp nhận nổi. Nếu là chị, chị cũng muốn ép con bé lấy người khác, còn tụi nhỏ thì dù có phải liều mạng chị cũng sẽ không cho họ. Nếu không phải là tính cảm hai vợ chồng nó tốt, thì bà Hạ sẽ để con bé sinh tụi nhỏ ư, lúc ly hôn Hi Tuyền mới bao nhiêu tuổi! Nói thì khó nghe, nhưng nếu như con bé lấy người khác rồi mang hai đứa nhỏ theo, thì chúng ta có thể nói gì được chứ, mà cũng có tư cách gì mà nói đây!” Trình Bội Nhân dừng lại liếc Mã Anh, thấy vẻ mặt bà có chút thay đổi lại tiếp tục.

“Nhà họ Hạ không có bất kỳ hành động gì, là bởi vì Hi Tuyền nói gì đó, chứ nếu không, căn cứ vào tính tình Hạ Thiên Minh thì sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao! Anh à, sau này chị cũng là một người mẹ chồng, mặc dù chị không thể đối xử với con dâu chị như con gái ruột, nhưng cũng sẽ không . . . Phải nói là lúc trước em chê gia thế Hi Tuyền không tốt, nhưng bây giờ thì sao chứ, chẳng lẽ thật sự em nghĩ rằng nếu không lấy Minh Vi nhà chúng ta thì con bé không lấy được ai sao? Đừng bảo là Minh Vi không có ở bên cạnh con bé, dù là ở cạnh, cũng không có đạo lý đó!”

Mấy câu nói của Trình Bội Nhân hoàn toàn cắt đứt tâm tư của Mã Anh, xác thực là bà đã cho rằng, nếu không phải là con trai bà thì Hạ Hi Tuyền sẽ không lấy, bây giờ nghe Trình Bội Nhân phân tích cho mình như vậy, cuối cùng cũng sợ, lúc này nước mắt liền rút xuống, bởi vì chưa bao giờ có ai phân tích cho bà như vậy cả: “Chị dâu, vậy phải làm sao?”

Trình Bội Nhân vỗ vỗ tay của bà an ủi: “Cố gắng mà đối đãi tốt với con bé, trong lòng nó có rào cản đấy, đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như lúc ấy mẹ của Phương Vĩ Dân cũng đối xử với chúng ta như vậy, thì em có thể làm được như Hi Tuyền đối với em không? Anh à, con gái nhà người ta nuôi hơn hai mươi năm không phải dễ cho em đối xử hà khắc như vậy đâu!”

Mã Anh nghe xong lời của Trình Bội Nhân nói, mặt xám như tro tàn. Nhìn cháu trai cháu gái đang chơi đùa trong phòng khách, nước mắt không kìm được rơi xuống, thâm cười khổ, chẳng lẽ là những năm này sống thật sung sướng, chẳng có chút lo âu nào, nên hoàn toàn quên chính mình cũng xuất thân cơ cực ư: “Chị dâu, cảm ơn chị, em biết phải làm thế nào rồi!”

“Những lời này vốn không nên do chị nói, nếu em chịu nghe thì đương nhiên rất tốt, suy nghĩ thật kỹ lời của chị nói xem có đúng hay không, chị chỉ là người đứng ở ngoài nhìn vào cho nên rất nhiều chuyện mới có thể nhìn rõ hơn em. Sau này Minh Huy kết hôn, không biết chị sẽ loạn thế nào, đến lúc đó cũng mong em góp ý cho chị! Và lại, chúng ta đều là người từng nuôi con, cũng biết nuôi được một đứa trẻ không dễ dàng gì, huống chi đây lại nuôi hai đứa. Mà hai đứa bé cũng hiểu chuyện, nghe lời, lễ phép hiếm có, về phương diện này cũng tốn không ít công sức đấy!”

Mã Anh gật đầu, đứng lên nói: “Chị, chị trông hai cháu giúp em, em muốn suy nghĩ thật kỹ lời của chị!”

Trình Bội Nhân gật đầu cười, Mã Anh đi chậm chậm về phòng. Buổi tối cũng không ra ăn cơm, Nguyên Bảo và Di Chung mang cơm vào cho bà, nhìn thấy Mã Anh ngồi ở trên giường sắc mặt rất nhợt nhạt, nước mắt liền rút xuống: “Bà nội, bà bị bệnh sao?”

Mã Anh cười lau khô nước mắt cho Nguyên Bảo: “Không, bà nội chỉ hơi mệt mỏi, nghỉ một lát là tốt thôi!” @diê~nda`nlêqu`ydo^ncom@

“Có một lần mẹ cũng nói như vậy, nhưng đến tối thì phát bệnh rất nặng, bác sĩ nói là mệt mỏi quá!” Đối với lần Hạ Hi Tuyền đột nhiên bị bệnh, Nguyên Bảo nhớ rất rõ, cho nên nghe Mã Anh nói như vậy thì trong lòng lập tức lo sợ.

“Không, bà nội sẽ không giống mẹ đâu, bà nội chỉ đang nghĩ một vài chuyện, nghĩ thông suốt sẽ tốt thôi!”

“Vậy bà nội, bà nghĩ thông rồi sao?” Nguyên Bảo cười hỏi.

Mã Anh gật đầu một cái: “Nghĩ thông rồi!”

Hai ngày nay, Hạ Hi Tuyền đều ở nhà một mình, đói bụng thì nấu gói mì ăn liền ăn. Sáng nay, đưa Hiếu Phàm về giao cho Sính Dương xong, quay về là bắt đầu ra đề thi cho sinh viên.

Đến 7 giờ tối, chuẩn bị xong đề thi, khoác áo choàng ra ngoài chuẩn bị kiểm đồ ăn. Hạ Hi Tuyền mới vừa mở cửa tủ bát ra, chỉ nghe thấy một hồi tiếng gõ cửa, cau mày suy nghĩ giờ này ai tới đây, thật sự là không nghĩ ra, liền chạy tới mở cửa.

“Mẹ . . .” Nguyên Bảo và Phương Chính cười gọi Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ mặt cũng nở nụ cười nhìn cô.

Hạ Hi Tuyền gương mặt kinh ngạc, vội vàng nghiêng người cho họ đi vào: “Sao lại về lúc này?”

“Bởi vì bọn con nhớ mẹ!” Nguyên Bảo miệng thì ngọt như mật, tay thì sờ soạng theo, nói.

Hạ Hi Tuyền cười, hôn hai bảo bối một cái, rồi xoay người lấy dép cho Phương Minh Vĩ thay.

Phương Minh Vĩ vừa thay giày vừa quan sát căn hộ, đây là lần đầu tiên Phương Minh Vĩ tới: “Căn hộ này cũng rộng rãi đấy!”

“Tạm được . . . Sao anh đưa tụi nhỏ về lúc này?” Hạ Hi Tuyền cười qua loa lấy lệ, ngay sau đó đổi đề tài.

“Sợ em một mình cô đơn nên anh đưa tụi nhỏ về.”

“Ba mẹ anh bên đó không sao chứ?” Hạ Hi Tuyền lo lắng hỏi.

“Là mẹ anh bảo anh đưa tụi nhỏ về!”

Hạ Hi Tuyền tròn to hai mắt không thể tin được nhìn Phương Minh Vĩ: “Thật sao?”

“Thật.” Phương Minh Vĩ khẳng định gật đầu một cái. Hạ Hi Tuyền nhìn anh một cái cười không nói gì.

“Mẹ! Con đói rồi, bọn con còn chưa ăn cơm tối đâu?” Nguyên Bảo ở trong phòng nói vọng ra phòng khách.

“Ừ, được. Vừa đúng mẹ cũng chưa ăn, phải đi nấu cơm cho các con ăn ngay!” Hạ Hi Tuyền vừa rót ly nước cho Phương Minh Vĩ ra, đưa cho anh xong thì quay người đi vào bếp ngay.

Phương Minh Vĩ uống một hơi cạn sạch nước trong ly, đi theo Hạ Hi Tuyền vào phòng bếp, lấy tạp dề trên tay cô tự nhiên mặc lên người mình: “Để anh

nấu com cho!”

“VẬY em phụ anh.” Hạ Hi Tuyên suy nghĩ một chút, nói.

Phuong Minh Vi gật đầu một cái, nhận lấy đồ ăn Hạ Hi Tuyên lấy từ trong tủ lạnh ra. Một lát sau Phuong Minh Vi chọt nhỏ giọng thốt lên một câu: “Hi Tuyên, người cả nhà chúng ta chưa từng ở chung như vậy bao giờ!”

Đang nấu thức ăn trong nồi, Hạ Hi Tuyên không nghe rõ anh vừa nói gì, liền hỏi: “Anh mới vừa nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: CHƯƠNG 62

Phuong Minh Vi múc đồ ăn trong nồi xếp ra bàn xong, ngẩng đầu nhìn Hạ Hi Tuyên: “Anh nói, chúng ta phục hôn đi!”

Hạ Hi Tuyên kinh ngạc nhìn Phuong Minh Vi thật lâu, mới cúi đầu xuống, tiếp tục thái đồ ăn, cũng không lâu lắm, Hạ Hi Tuyên mới nhỏ giọng: “Com nước xong, chờ hai đứa nhỏ ngủ, chúng ta sẽ nói chuyện!”

“Aizz . . . được.” Phuong Minh Vi nói xong lại bật bếp tiếp tục nấu đồ ăn.

Cũng không lâu lắm đồ ăn đã chuẩn bị xong, Hạ Hi Tuyên bưng canh đi ra, đã nhìn thấy Nguyên Bảo đưa tay bốc đồ ăn: “Phuong Nguyên!” Hạ Hi Tuyên cố ý hạ thấp giọng gọi cô bé.

“Dạ!” Nguyên Bảo nghe thấy mẹ mình gọi, ‘dạ’ lên một tiếng, đưa đôi tay giờ qua đỉnh đầu, ra vẻ đầu hàng, sau đó giương mắt nhìn Hạ Hi Tuyên.

Hạ Hi Tuyên đặt canh xuống, đưa tay nhéo cái mũi nhỏ của Nguyên Bảo: “Ăn vụng nha . . . mẹ nói bao nhiêu lần rồi, không cho lấy tay bốc đồ ăn!”

Nguyên Bảo trừng mắt nhìn: “VẬY lần sau con dùng đũa ăn . . .” nói xong còn dùng lực gật đầu một cái.

Hạ Hi Tuyên bắt đắc dĩ vỗ trán, làm ra vẻ ‘thật đau đầu’.

Lúc này, Phuong Chính cũng đã chạy tới thấy điều thú vị, học dáng vẻ của mẹ, nhéo cái mũi của Nguyên Bảo: “Ăn vụng này . . .!”

“Ah . . .” liên tục bị bắt nạt, Nguyên Bảo hét lên, đẩy tay Phuong Chính ra, sau đó bảo vệ mũi, dậm chân: “Không cho nhéo mũi của em!”

Hạ Hi Tuyên và Phuong Chính thấy bộ dáng dễ thương của cô bé, rất không có lương tâm cười to lên.

Nguyên Bảo thấy mẹ mình và anh trai lại còn dám cười, lúc này muốn khóc, chọt nhìn thấy Phuong Minh Vi từ phòng bếp đi ra, Nguyên Bảo tủi thân nhào tới: “Ba, mẹ và anh trai bắt nạt con.”

Ở trong bếp, Phuong Minh Vi chỉ nghe thấy tiếng cười đùa phía ngoài, vội vàng dọn dẹp bếp xong đi ra ngoài, ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy con gái nhào tới, vì vậy vội vàng ngồi xổm xuống đón cô bé, ôm cô bé vào lòng. Nghe giọng con gái tỏ cáo rất là uất ức, Phuong Minh Vi vội vàng hỏi: “Sao, bắt nạt con thế nào?”

“Mẹ và anh trai cùng nhéo mũi của con, ba xem đi!” Nguyên Bảo nói xong thì mở tay ra, cho Phuong Minh Vi nhìn, chứng minh mình không nói oan.

Hạ Hi Tuyên cười lắc lắc đầu, dẫn Phuong Chính ngồi vào chỗ, bắt đầu chia bát đũa, chuẩn bị ăn cơm.

“VẬY, ba xoa cho con có được không?” Phuong Minh Vi thấy hai mẹ con nhà kia cũng không để ý đến anh, liền mở miệng an ủi con gái.

“Nếu còn xoa nữa, xoa xong là anh ăn sạch sườn xào chua ngọt đấy!” Phuong Chính dùng đôi đũa gấp miếng sườn xào chua ngọt nhìn em gái mình nói, dứt lời, đưa miếng sườn vào trong miệng. Rồi tay cũng không ngừng gấp thêm.

Nguyên Bảo thấy anh trai mình trong miệng đã ăn rồi, mà tay vẫn còn gấp nữa, lúc này liền kêu Phuong Minh Vi đặt cô bé ngồi xuống. Phuong Minh Vi đành đặt con gái ngồi xuống, nghĩ thầm, ‘đồ tham ăn’ này đúng thật là không gọi sai!

Thức ăn vừa đưa vào miệng, Nguyên Bảo lại dùng ánh mắt vô cùng chờ mong của nhìn Phuong Minh Vi, vì vậy Đoàn trưởng Phuong bị con gái mình nhìn trái tim nhỏ run lên, tay cầm đôi đũa cũng run lên hai cái.

“Ba . . .” Nguyên Bảo nũng nịu gọi.

“CÓ chuyện gì sao? Nguyên Bảo.” Phuong Minh Vi dịu dàng nhìn con gái.

“Con cầu xin ba một chuyện, ba đồng ý với con nha?”

Phuong Minh Vi vừa định mở miệng đồng ý, chỉ nghe thấy Hạ Hi Tuyên nhẹ nhàng ho một tiếng. Vì vậy nhận được chỉ thị cấp trên, Phuong Minh Vi mặt không đổi sắc hỏi con gái: “Chuyện gì, nói ba nghe một chút coi?”

Nguyên Bảo thấy ba mình cười tươi như vậy cho là ba đồng ý, vì vậy vui vẻ nói: “Ba, sau này ba đừng đi làm nữa, ở nhà nấu cơm cho chúng con ăn được không?”

“Hi hi . . .” Hạ Hi Tuyên cùng Phuong Chính đồng thời bật cười.

Chỉ thấy Phuong Minh Vi kinh ngạc nhìn con gái mình, cố gắng lơ đi ánh mắt mong đợi của Nguyên Bảo, mới lên tiếng: “Chỉ cần ba rảnh rồi thì sẽ nấu cho tụi con ăn!”

Nguyên Bảo nghe được câu trả lời của Phuong Minh Vi thì xụ mặt xuống, nản lòng nản chí chọc chọc đũa.

Hạ Hi Tuyên và Phuong Chính chăm chú nhìn dáng vẻ cô bé rồi nhìn nhau cười, lắc đầu, sau đó tự nhiên ăn cơm.

Mãi cho đến trước khi ngủ Nguyên Bảo vẫn còn chán nản, không thèm để ý tới Phuong Minh Vi, Phuong Minh Vi ở bên sốt ruột nhưng cũng chẳng có cách gì.

Sắp xếp cho hai con xong, Hạ Hi Tuyên pha hai ly trà bưng ra, đặt một ly ở trước mặt Phuong Minh Vi, mình thì cầm một ly khác, ngồi xuống đối diện với Phuong Minh Vi.

“Nguyên Bảo không sao chứ?” Phuong Minh Vi cảm điều khiển tv tắt ti vi, nhìn Hạ Hi Tuyên hỏi.

“Không sao đâu. Con bé không để bụng đâu, sáng mai dậy là cũng không nhớ gì.”

“Vậy thì tốt. Chuyện vừa nãy anh hỏi em, em tính thế nào?” Phuong Minh Vi hỏi.

Hạ Hi Tuyên cúi đầu xuống, cười khổ trong lòng, vênh vênh đều quả quyết như vậy, không cho người ta nghi ngại chút nào, nhưng ngay sau đó lại nghĩ cũng tới lúc nên nói hết ra rồi.

Vén tóc dài, Hạ Hi Tuyên ngẩng đầu nhìn Phuong Minh Vi, ánh mắt kiên định nói: “Em không thích mẹ anh!”

Phuong Minh Vi lập tức dừng lại, đây là lần đầu tiên Hạ Hi Tuyên thẳng thắn trước mặt anh như vậy, nói rằng không thích mẹ anh. Phuong Minh Vi nhắm lại mắt, không có ý thuyết phục cô: “Chúng ta sẽ không ở chung với họ!” Đây là biện pháp duy nhất rồi.

Hạ Hi Tuyên cười cười: “Anh thấy có khả năng không?”

Phuong Minh Vi không nói chuyện, bởi vì anh biết rõ là không thể, lúc trước, sau khi kết hôn anh và Hạ Hi Tuyên yêu cầu ở ngoài, Mã Anh hết sức phản đối, có tới hơn nửa năm không nghe điện thoại của anh nữa cơ.

Hạ Hi Tuyên cố nén nước mắt, một lát sau mới nói: “Được, vậy không đề cập tới những chuyện này thì anh và em phục hôn là vì tội nhỏ sao?”

Phuong Minh Vi gạt đầu một cái, xác thực anh là vì tội nhỏ mới muốn phục hôn.

Thấy anh gạt đầu, nước mắt Hạ Hi Tuyên không nhịn được nữa rơi xuống, bây giờ thật sự cô rất muốn đánh người đàn ông trước mặt này, đuổi ra khỏi nhà!

Nhìn thấy Hạ Hi Tuyên rơi lệ, lòng của Phuong Minh Vi đau như dao cắt, muốn qua ôm cô, nhưng thân thể lại không nhúc nhích được, Phuong Minh Vi rất hận loại cảm giác bất lực này.

“Ồ trong lòng anh, em ngay cả . . . Mà cũng đúng ha, em và anh đâu có liên hệ máu mủ gì!” Hạ Hi Tuyên nén nước mắt tự giấu nói, nhưng cuối cùng nước mắt vẫn rơi xuống.

Phuong Minh Vi nghe được lời nói của Hạ Hi Tuyên lập tức đứng dậy, đứng ở trước mặt cô, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hạ Hi Tuyên: “Đừng nói như vậy, Hi Tuyên. Chúng ta khác, em là người anh yêu, không giống . . .”

Hạ Hi Tuyên nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt này, thật sự cô không biết anh đang nghĩ gì, một lát sau mới hỏi: “Khi đó, em nói với anh muốn phục hôn, tại sao anh không đồng ý?”

Phuong Minh Vi vẫn nhìn Hạ Hi Tuyên, nhưng trong mắt thoáng qua tia trốn tránh. Nhưng Hạ Hi Tuyên là ai chứ, lập tức liền túm được sự trốn tránh đó: “Là bởi vì cô gái tên Trần Mẫn đó sao? Phuong Minh Vi, hôm anh gặp cô ấy ở Hội quán em cũng nhìn thấy, không phải em theo dõi anh, mà hôm đó em đưa Lý Hạ Thu tới chỗ ba cô ấy, vừa hay nhìn thấy.”

“Anh và cô ta không có bất cứ quan hệ gì!” Phuong Minh Vi không giải thích gì, chỉ trần thuật sơ qua sự thật.

Thân thể Hạ Hi Tuyền ngã về phía sau vô lực nằm một cái, ngay sau đó lại quay đầu lại nói: “Em tin anh, Phương Minh Vĩ nhưng vậy thì sao đây? Giữa chúng ta có rất nhiều cản trở như vậy, em với anh đều không phải là thanh niên hơn 20 tuổi nữa, đối mặt với hôn nhân sẽ không qua loa như ban đầu. Cho nên, việc phục hôn tạm thời em sẽ không nghĩ tới.” Hạ Hi Tuyền nói xong liền đứng lên, đi về phòng của mình, cũng tuyên bố lần nói chuyện này thất bại.

Phương Minh Vĩ nhìn Hạ Hi Tuyền đi xa, trong lòng hiểu rõ cô chỉ muốn một lời giải thích rõ ràng của mình mà thôi. Phương Minh Vĩ khổ não vô đầu, đã dự định thế nào rồi, vốn còn muốn thừa dịp hai ngày nghỉ phép này giải quyết xong chuyện phục hôn, xem ra là anh quá lạc quan rồi, đánh giá quá cao bản thân mình!

Ngay sau đó, nghĩ lại lời Hạ Hi Tuyền mới nói, xác thực giữa họ có rất nhiều cản trở, bởi vì tội nhỏ mà phục hôn, nếu là mình thì cũng không thể tiếp nhận nổi. Nhưng từ đầu tới cuối, thật sự là bởi vì tội nhỏ mới làm như vậy sao? Phương Minh Vĩ oan ức nghĩ.

Hạ Hi Tuyền tìm áo ngủ lần trước ba cô còn để lại, lấy ra cho Phương Minh Vĩ mặc, sau đó dẫn anh đi lên phòng khách trên lầu ngủ.

“Đây, để em đưa anh lên lầu nghỉ ngơi, trong phòng có toilet . . .” Hạ Hi Tuyền đưa áo ngủ cho anh. Hồi lâu cũng không thấy Phương Minh Vĩ đưa tay ra nhận, quay đầu lại nhìn anh. Phương Minh Vĩ nhìn chằm chằm áo ngủ đàn ông trong tay Hạ Hi Tuyền, mắt cũng sắp phun ra lửa.

Hạ Hi Tuyền thở dài: “Đây là của ba em, ông ấy chưa mặc.” Sau đó cũng không nhìn anh, ném thẳng bộ đồ ngủ trong tay qua, rồi xoay người đi lên lầu.

Phương Minh Vĩ mặt vui mừng đi theo Hạ Hi Tuyền lên lầu. Hồi này, thấy Hạ Hi Tuyền lấy từ trong phòng ngủ của cô ra một bộ đồ ngủ đàn ông, thật sự là anh lửa giận ngút trời, nhìn chằm chằm vào bộ đồ ngủ trong tay Hạ Hi Tuyền. May quá . . . Phương Minh Vĩ nhận lấy bộ đồ ngủ Hạ Hi Tuyền ném qua, trong bụng không ngừng hò reo ‘may quá’.

Hạ Hi Tuyền mở cửa phòng ra, tiện tay bật đèn trần lên. Nghiêng người cho Phương Minh Vĩ đi vào, đưa tay chỉ toilet: “Ồ trong đó tất cả các thứ đều mới đấy, em đi xuống trước đây!” Nói xong thì xoay người muốn đi.

Phương Minh Vĩ đưa tay kéo cô lại, ôm Hạ Hi Tuyền vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: CHƯƠNG 63

Editor: Cogau

“Anh buông tay ra!” Hạ Hi Tuyền nói nhưng cũng không quay đầu lại.

“Không buông . . .”

“Có buông không?”

“Không buông!”

Hạ Hi Tuyền nhắm mắt lại, nhấc chân lên định dẫm lên mu bàn chân của Phương Minh Vĩ.

Nhưng Phương Minh Vĩ là người thế nào chứ, liền tránh ra ngay.

Hạ Hi Tuyền thấy dẫm không anh được, liền đổi sang chiêu đá, nhưng chỉ với nhiều đó sức lực đối với Phương Minh Vĩ mà nói thì tương đương với gãi ngứa mà thôi.

Hạ Hi Tuyền nổi đóa, rõ ràng mới vừa rồi còn lạnh lùng cơ mà, sao giờ lại như ve vãn vậy!

Phương Minh Vĩ ôm cô vào lòng rồi xoay người cô lại, để Hạ Hi Tuyền nhìn mình.

“Bà xã . . . em đừng như vậy!” Phương Minh Vĩ cố làm vẻ uất ức nói.

“Em thế nào? Phương Minh Vĩ, anh còn để ý đúng không?” Hạ Hi Tuyền nhìn Phương Minh Vĩ, đôi mắt nhỏ so với anh còn uất ức hơn. “Không có, anh thì không để ý rồi, nhưng mà em thì cực kỳ quan tâm đấy!” Phương Minh Vĩ dụ dỗ nói.

“Đừng giận nữa! Phương Minh Vĩ, bây giờ chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, anh buông ra cho em.”

“Nói bậy, em là mẹ của con anh, sao lại không có quan hệ chứ? Anh sẽ không động vào em nhưng em để cho anh ôm một lát được không?” Thấy Hạ Hi Tuyền tức giận, Phương Minh Vĩ cũng không dám đùa với cô nữa, thu lại vẻ mặt, nói thật.

Hạ Hi Tuyền không nói gì, yên lặng để cho anh ôm.

“Vợ ơi . . . cảm ơn em! Thật sự, anh vô cùng thích hai đứa con, cảm ơn em đã nuôi dưỡng chúng lớn khôn. Chúng mới đáng yêu, hiểu chuyện, nghe lời làm sao! Cũng cảm ơn em để chúng mang họ của anh, cảm ơn em trước mặt tụi nhỏ chưa bao giờ nói qua một câu không phải về gia đình anh. Tất cả những chuyện này, cảm ơn em.” Phương Minh Vĩ trầm giọng nói lời cảm ơn thật lòng với Hạ Hi Tuyền. “Em làm tất cả mọi chuyện anh đều ghi nhớ trong lòng, không phải là anh không quan tâm em mà chỉ là anh không biết phải thể hiện thế nào, thiết nghĩ, chỉ cần có em bên cạnh anh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em, anh không nói được những lời ngon tiếng ngọt, anh hành động để thể hiện tình cảm của anh đối với em còn dễ hơn. Trong lòng anh chỉ có em thôi, thật đấy, em phải tin anh.”

Hạ Hi Tuyền gục đầu vào trong ngực Phương Minh Vĩ này giờ không nói gì. Không lâu lắm thì Phương Minh Vĩ cảm giác trước ngực mình ướt ướt. Khẽ kéo Hạ Hi Tuyền ra, từ từ lau khô nước mắt giúp cô.

“Phương Minh Vĩ, anh biết điều em muốn không phải là sự cảm ơn của anh, cũng không cần anh ghi nhớ cả đời!” Hạ Hi Tuyền nói xong cũng thoát ra khỏi ngực Phương Minh Vĩ, xoay người đi xuống lầu.

Phương Minh Vĩ nhìn cửa đóng lại, ảo não quả muốn đập cửa, nhưng đành chịu vậy!

Sáu giờ sáng hôm sau, Phương Minh Vĩ dậy không bao lâu, đã thấy hạ Hạ Hi Tuyền từ trong phòng đi ra: “Sao em dậy sớm thế?” Phương Minh Vĩ kinh ngạc hỏi.

“Chuẩn bị bữa sáng cho hai đứa.” Hạ Hi Tuyền vừa nói vừa gấp.

“Để anh chuẩn bị là được rồi, em đi ngủ tiếp đi!” Phương Minh Vĩ thấy mắt cô thâm quầng, đau lòng nói.

“Thôi, ở nhà em quen dậy giấc này rồi, không lâu nữa hai đứa nhỏ cũng dậy thôi.” Hạ Hi Tuyền lắc đầu một cái, nói.

“Vậy cũng được, em ngồi đây cho tỉnh đi, để anh đi nấu đồ ăn sáng.” Phương Minh Vĩ nói xong thì cũng đi về phía phòng bếp.

Lúc bảy giờ, Phương Chính từ phòng của mình đi ra, nhìn thấy ba mẹ dậy rồi, lập tức chào hỏi: “Chào buổi sáng ba mẹ!”

“Chào buổi sáng, con trai!” Hạ Hi Tuyền cười nhìn con mình nói: “Đi xem Nguyên Bảo tỉnh chưa!”

“Vâng ạ!” Phương Chính xoay người đi vào phòng em gái.

Nguyên Bảo ôm gấu của mình đang ngủ say. Phương Chính đi tới, cẩn thận cầm một lọn tóc của Nguyên Bảo lên, dùng lọn tóc gãi khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo.

Trong lúc mơ ngủ, Nguyên Bảo lấy tay gãi gãi mặt, rồi lại vùi đầu vào trong bụng gấu ngủ tiếp.

Phương Chính thấy chiều này vô dụng, xoay người mang tất cả đồng hồ báo thức lớn nhỏ trong nhà tới, đặt chuông, khi Phương Chính đóng cửa phòng vài giây, đồng hồ báo thức lớn nhỏ bắt đầu điên cuồng đổ chuông.

Tiếp theo, một tiếng khóc thê lương của Nguyên Bảo vọng tới, Hạ Hi Tuyền lờm Phương Chính đang cười vui vẻ, đặt cái ly trong tay xuống, chạy về phía phòng con gái.

Hạ Hi Tuyền tắt hết đồng hồ báo thức, rồi mới bế con gái vẫn còn đang nhắm mắt khóc lên.

Cảm giác có người ôm lấy mình, Nguyên Bảo mở mắt, thấy là mẹ mình, càng khóc dữ hơn: “Mẹ! Anh ăn hiếp con.”

“Được rồi, Nguyên Bảo ngoan, đợi mẹ đi xử lý anh trai nha, đừng khóc . . .” Hạ Hi Tuyền, từ từ dỗ dành con gái, âm thầm hỏi hận, vừa rồi không nên bảo con trai đi vào gọi con bé dậy.

“Mẹ . . . mẹ . . .” Nguyên Bảo nũng nịu gọi Hạ Hi Tuyền liên tục.

Hạ Hi Tuyền cũng trả lời cô bé liên tục, tay cũng không dừng thay quần áo cho con gái. Sau khi chuẩn bị cho cô bé xong, Hạ Hi Tuyền mới bế Nguyên Bảo ra ngoài, Phương Minh Vĩ thấy các cô ra ngoài, vội vàng đón lấy Nguyên Bảo.

“Ba! Anh trai bắt nạt con!” Nguyên Bảo nhìn thấy Phương Minh Vĩ, chuyện thứ nhất chính là tố cáo.

Phương Minh Vĩ cười: “Đó là anh trai gọi con dậy đó, không phải bắt nạt con.”

“Phải!” Nguyên Bảo quả quyết nói.

Hạ Hi Tuyền bắt đầu dĩ nhiên nói: “Tình tình quả quyết như vậy không biết là giống ai nữa!”

Phương Minh Vĩ chỉ cười không nói gì, bế con gái ngồi xuống: “Nguyên Bảo, ăn sáng đi, rồi chúng ta đi chơi, được không?”

“Được ạ!” Nghe thấy được đi chơi, Nguyên Bảo lập tức vui mừng gật đầu.

Nhìn vẻ mặt con gái thay đổi, Phương Minh Vĩ thầm lo lắng, cô con gái yêu của anh đơn thuần như vậy, mong là sau này không bị thằng con trai nào nó lừa!

Ăn sáng xong, cả nhà đi tới khu vui chơi, chơi ở khu vui thoải mái cho tới trưa, đến chiều thì chiến đấu liên tục ở các chiến trường trung tâm mua sắm, đi mua quần áo rồi đồ chơi.

Khi đã mua không biết bao nhiêu món đồ chơi, cuối cùng Hạ Hi Tuyền phát điên, chỉ vào ba người Phương Minh Vĩ, Phương Chính và Nguyên Bảo nắc: “Một đồng đồ chơi lãng phí, không cho mua nữa!” Hạ Hi Tuyền chủ yếu là nắc Phương Minh Vĩ, chỉ cần Phương Chính và Nguyên Bảo nói một câu ‘đồ chơi đẹp’ thôi là ngay lập tức không nói hai lời mang đi thanh toán.

Vì vậy, tên ‘phá cửa’ ba nhìn tên ‘phá cửa’ con và ‘phá cửa’ con gái, nói: “Chúng ta mua xong cái này thì không mua nữa nha!”

Tên ‘phá cửa’ con và ‘phá cửa’ con gái vui sướng nói: “Được ạ, được ạ!”

Vì vậy ‘phá cửa’ ba móc bóp ra trả tiền.

“Phương Minh Vĩ. . .” Hạ Hi Tuyền tức giận dậm chân.

“Mua xong cái này sẽ không mua nữa, anh thề.” Phương Minh Vĩ nhìn Hạ Hi Tuyền tức giận không nhẹ, cười nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn anh một cái, xoay người rồi đi.

“Anh trai, mẹ tức giận à?” Nguyên Bảo nhỏ giọng hỏi.

Phương Chính gật đầu một cái: “Ừ, hình như tức giận không nhẹ.”

“Nhưng không liên quan đến chúng ta đúng không?”

“Ừ, không liên quan.” Phương Chính gật đầu một cái.

Vì vậy Nguyên Bảo nhìn Phương Minh Vĩ nói: “Ba, ba làm mẹ tức giận rồi hả?”

Phương Minh Vĩ cười: “Lát nữa là mẹ hết giận thôi!”

“Có thật không? Ba ơi, búp bê đó thật đáng yêu, ba mua cho con được không?” Nguyên Bảo mong đợi nhìn Phương Minh Vĩ, nói.

Phương Minh Vĩ đứng là hết cách rồi, anh có thể không đồng ý sao chứ?

“Phương Nguyên, Phương Chính! Hai đứa con qua đây cho mẹ! Còn Phương Minh Vĩ nữa, anh đưa ví tiền cho em” Hạ Hi Tuyền chìa thẳng tay ra đòi Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ nhìn con trai con gái một cái, ngoan ngoãn đưa ví tiền cho Hạ Hi Tuyền.

Nguyên Bảo và Phương Chính vẻ mặt đau khổ nhìn Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ hai tay xòe ra, tỏ ý mình cũng bất lực!

Vì vậy, cả nhà liên tục chiến đấu ở các chiến trường rạp chiếu phim, ăn tối ở trung tâm thành phố rồi mới về nhà.

Buổi tối, Phương Minh Vĩ cùng con trai con gái ở phòng khách sắp xếp các đồ chơi mà chiều mới mua, Hạ Hi Tuyền ngồi trên ghế sa lon nhìn ba người ngồi trên thảm trải sàn, đột nhiên cảm thấy căn phòng này chưa bao giờ ấm áp như vậy, có lẽ cứ thế này cũng không tồi, Hạ Hi Tuyền nghĩ thầm, nhưng cuộc sống sao lại có nhiều chuyện không như ý vậy chứ! Tại sao lại có những chuyện không thể giải quyết đây?

Chiều hôm sau, Phương Minh Vĩ đi. Lúc đi, Nguyên Bảo ôm chặt lấy anh không thả, kêu khóc: “Ba đừng đi. . .” Vì thế, Phương Chính đỏ mắt lên theo.

Hạ Hi Tuyền bế con gái trong ngực, tay thì dắt Phương Chính, mẹ con ba cứ như vậy nhìn xe Phương Minh Vĩ dần dần đi xa.

Đôi mắt Phương Minh Vĩ cũng đỏ lên, nhìn vợ con trong kính chiếu hậu, rồi đành kiên quyết dẫm chân ga một cái cho xe vọt đi.

“Mẹ! Sao chúng ta không thể ngày ngày ở cùng với ba vậy?” Nguyên Bảo lau khô nước mắt trên mặt nói, Phương Chính cũng gật đầu phụ họa theo!

Hạ Hi Tuyền đặt Nguyên Bảo xuống, nửa ngồi xuống nhìn thẳng chúng: “Không phải là mẹ đã từng nói với các con sao, công việc của ba tương đối đặc biệt, cho nên chúng ta không thể luôn ở bên cạnh ba được!”

“Vậy chúng ta có thể đến chỗ ba làm việc không? Bọn con đến chỗ của ba đi học có được không? Chúng ta chuyển đến ba chỗ làm việc đi, mẹ?”
Phương Chính nhìn Hạ Hi Tuyền mong đợi, hỏi.

Hạ Hi Tuyền bị Phương Chính hỏi lập tức ngớ ra, ở tập thể trong đơn vị ư, đây là vấn đề mà cô chưa từng nghĩ tới, cho dù là mấy năm trước lúc kết hôn

cô đều chưa từng nghĩ đến. Nhưng tình huống hiện nay, làm cô không thể không suy tính chuyện sau khi phục hôn thì có phải nên ở tập thể không đây!

“Mẹ . . .” Phương Chính gọi Hạ Hi Tuyền, nhắc nhở cô.

Hạ Hi Tuyền phục hồi tinh thần lại: “Nhưng cho dù là chúng ta chuyển tới chỗ của ba ở cùng thì tại con cũng không thể ngày ngày gặp được ba đâu!”

“Vây . . . vậy nhưng con vẫn muốn ở cùng ba!” Sau khi suy nghĩ, Phương Chính nói.

“Đến lúc đó rồi nói, được chứ?” Hạ Hi Tuyền thật sự không trả lời được, không thể làm gì khác hơn là qua loa với con trai con gái.

“Lấy cứ . . .” Phương Chính mất hứng, nói.

Hạ Hi Tuyền đành cười: “Được rồi, chúng ta lên lầu đi . . .”

“Mẹ ơi, khi nào chúng ta tới nhà bà nội đây?” Nguyên Bảo nắm tay Hạ Hi Tuyền nhìn lên hỏi.

“Tết Dương lịch chúng ta đi, được không?”

“Mẹ, vậy năm nay chúng ta không ăn Tết cùng bà ngoại sao?” Nguyên Bảo kinh ngạc hỏi.

“Bà ngoại có ông ngoại và cậu rồi, sang năm chúng ta sẽ tới thăm họ.” Hạ Hi Tuyền nhỏ nhẹ nói cùng con gái, trong lòng lại nghĩ muốn gọi điện cho mẹ.

“Vây cũng tốt . . .” Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, dường như vậy không làm chậm trễ việc thu lì xì của cô bé, vậy cũng được!

“Alo, mẹ!” Hạ Hi Tuyền lên lầu là cầm điện thoại di động gọi cho Diệp Uyển Vân.

“Tiểu Hi à, là ba!” Hạ Thiên Minh nghe giọng con gái liền nói.

“Ba . . . ba vẫn còn ở thị trấn G sao?” Hạ Hi Tuyền kinh ngạc hỏi, vốn hiện tại Hạ Thiên Minh nên ở nước ngoài điều dưỡng.

“Ừ, không phải mẹ con ở đây sao?” Hạ Thiên Minh bất đắc dĩ nói.

“Nhưng lúc này không phải ba nên ở nước ngoài điều dưỡng sao? Thân thể của ba không sao chứ?” Hạ Hi Tuyền lo lắng nói.

“Không sao, hàng ngày ba đều uống thuốc mà, cũng ngày ngày rèn luyện, trước kia chính là già không muốn vận động thôi, con đừng lo lắng cho ba, hai đứa bé có khỏe không?” Hạ Thiên Minh nói.

Hạ Hi Tuyền thờ dãi, biết ba mình không muốn nói, mình không có ở bên cạnh ông thì nói gì đều là vô dụng cả thôi: “Khỏe ba ạ, đang chơi đồ chơi ba chúng mua cho ở trong phòng!”

“Tên nhóc đó tới chỗ con rồi sao, con và cậu ta phục hôn rồi à?” Hạ Thiên Minh lo lắng hỏi.

“Không ạ! Ba, ba lo lắng gì chứ?”

“Không phải ba sợ con chịu thiệt sao! Qua Tết Dương lịch về Bắc Kinh, ba muốn nói chuyện với nhà họ một chút, dám đối xử với con gái của Hạ Thiên Minh ta như vậy, cho rằng cháu ngoại ta lớn thế rồi thì ta sẽ không truy cứu đúng không! Ba cho con biết này Tiểu Hi, ngàn vạn lần con không thể cứ như vậy mà phục hôn với tên nhóc kia được đâu nha! Nếu bất đắc dĩ, ba sẽ tìm cho con một người phù hợp!”

“Ba!” Hạ Hi Tuyền thấy ông càng nói càng xa, vội vàng gọi ông lại: “Ba nói gì vậy?”

“Ba đây là vì muốn tốt cho con thôi!” Hạ Thiên Minh thẳng thắn nói.

“Được rồi, con không nói chuyện với ba nữa, con muốn nói chuyện với mẹ con!” Hạ Hi Tuyền càng nói với ông càng đau đầu, sao già rồi mà nhiều lời như vậy chứ!

“Được, cái con bé này thật không nghe lời . . .” Hạ Thiên Minh không nhịn được càu nhàu, nói xong cũng đưa điện thoại cho Diệp Uyển Vân.

Hạ Hi Tuyền nghe thì khẽ cười, thật là một câu nói thâm thiết, dường như đang quay lại lúc cả nhà vẫn còn ở cùng nhau vậy.

“Tiểu Hi!” Diệp Uyển Vân gọi con gái trong điện thoại.

“Mẹ . . . mẹ cũng không nói ba con . . . sao bây giờ còn đang ở chỗ mẹ vậy?”

Diệp Uyển Vân nhìn Hạ Thiên Minh, cười nói: “Ha ha . . . Hồi xưa, mẹ ở cùng với ba con bao nhiêu năm, ông ấy chưa từng nghe theo lời của mẹ, huống chi là bây giờ!” Hạ Thiên Minh ở bên nghe xong lập tức đứng lên, tỏ ý mình không có như vậy, Diệp Uyển Vân liếc ông một cái rồi nhìn về phía khác.

“Mẹ! Đừng nói như vậy, những năm gần đây ba cũng không dễ dàng gì, vẫn luôn bế tắc. Bây giờ thì tốt rồi, khó khăn lắm ba mẹ mới lại được ở bên nhau.” Hạ Hi Tuyền nói đến đây thì nói không nổi nữa.

“Ha ha . . . mẹ biết!”

“Mẹ! Qua Tết, mẹ chuẩn bị . . .”

“Đến lúc đó rồi nói đi, bây giờ còn sớm quá. Con định đưa tụi nhỏ tới nhà họ Phuong sao?” Diệp Uyển Vân hỏi.

“Con sẽ đưa tụi nhỏ tới nhà họ Phuong, sau đó tới chỗ ba mẹ . . .” Hạ Hi Tuyền nói ra dự tính trong lòng mình.

“Tiểu Hi! Con không thể làm thế được, hoặc là ở nhà họ Phuong, hoặc là tới chỗ mẹ, đừng để bọn trẻ như vậy.” Diệp Uyển Vân khuyên nhủ.

“Con biết, nhưng con không muốn nhìn thấy mẹ của anh ấy. Thôi, đến lúc đó rồi tính!” Hạ Hi Tuyền bắt đầu đi nói.

“Aizz . . . con phải suy nghĩ cho kỹ, nếu thật sự không biết làm thế nào, thì gọi cho mẹ, mẹ sẽ phân tích cho con.” Diệp Uyển Vân nghe thấy giọng con gái như vậy cũng rất đau đầu, điều duy nhất có thể làm chính là để con bé nói với mình xem thế nào.

“Vâng, con biết rồi mẹ!” Hạ Hi Tuyền cảm động nói.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: CHƯƠNG 64

Editor: Cogau

Thoáng cái đã tới Tết Dương lịch. Sáng hôm đó, Hạ Hi Tuyền phải tới trường họp, để tiết kiệm thời gian, đưa Phuong Chính và Nguyên Bảo đến trường luôn.

Đây là lần đầu tiên Phuong Chính và Nguyên Bảo tới chỗ làm việc của Hạ Hi Tuyền, vừa xuống xe cái là đã chạy khắp nơi.

“Phuong Chính, Phuong Nguyên! Hồi nãy ở trên xe mẹ đã nói với các con thế nào?” Hạ Hi Tuyền hét hai đứa đang chạy loạn.

Phuong Chính và Phuong Nguyên nhìn nhau, ngoan ngoãn đứng ở trước mặt của Hạ Hi Tuyền: “Mẹ, bọn con muốn lên núi đó chơi!” Phuong Chính nhìn Hạ Hi Tuyền chỉ vào một bên sườn núi nhỏ nói.

“Không được. Mẹ phải đi họp, mà trường rộng thế đến lúc đó mẹ tìm không thấy các con.” Hạ Hi Tuyền từ chối.

Phuong Chính vẻ mặt đau khổ nắm tay em gái, đi theo sau Hạ Hi Tuyền vào khu của giảng viên.

“Thầy Lâm!” Hạ Hi Tuyền đi tới phòng quản lý, gõ cửa phòng nhân viên quản lý, gọi.

“Ah, cô Hạ! Có chuyện gì sao?” Thầy Lâm là một người hơn sáu mươi tuổi, hiền lành, gặp ai cũng cười tít mắt cả.

“Thế này ạ, thầy Lâm. Hôm nay, con mang theo tụi nhỏ tới, thầy trông giúp con 1 lúc được không ạ?”

“Được. Ôi, hai đứa này đáng yêu quá! Cô để ở đây đi, tôi trông giúp cô cho.” Thầy Lâm vui vẻ nói.

“Tốt quá! Cảm ơn thầy. Phuong Chính, Phuong Nguyên nghe lời ông đó nha, mẹ họp xong sẽ xuống ngay!” Hạ Hi Tuyền dặn dò con trai con gái.

“Vâng, mẹ. Mẹ cứ đi họp đi, nhất định chúng con sẽ nghe lời!” Phuong Chính nói xong, dắt theo Nguyên Bảo lễ phép chào thầy Lâm: “Chào ông ạ!”

“Giỏi, giỏi. Chào các cháu!” Thầy Lâm vui mừng rung cả râu.

Hạ Hi Tuyền thấy hai đứa cũng rất ngoan, liền quay người đi lên lầu.

Vì vậy, mỗi thầy cô trước khi đi họp, nhìn thấy hai đứa trẻ ngồi ở phòng của thầy Lâm đều tò mò hỏi: “Thầy Lâm, đây là con nhà ai vậy ạ?”

“Nhà cô giáo Hạ.” Thầy Lâm cười ha hả nói.

“Thật sao, đây là hai đứa sinh đôi nhà cô giáo Hạ sao?” Giảng viên của Học viện kinh tế đều biết nhà Hạ Hi Tuyền có hai đứa con sinh đôi, vẫn luôn rất tò mò, nghe nói là con của Hạ Hi Tuyền thì đều cố ý chạy vào ngó.

Vì vậy, sáng nay, Phuong Chính và Phuong Nguyên kháu khỉnh đều bị tất cả giảng viên của Học viện kinh tế tới nhìn.

Sau khi ngó xong, lại hưng phấn chạy đi nói với Hạ Hi Tuyền: “Cô Hạ, hai đứa con nhà cô thật đáng yêu!”

Hạ Hi Tuyền cũng hết chỗ nói.

Cả buổi sáng, Phương Chính và Phương Nguyên thật mất hứng, dù là ai bị nhìn ngó cả buổi sáng như vậy cũng sẽ mất hứng thôi. Cũng may, giảng viên của Học viện Kinh tế rất hào phóng, lúc đi, trong tay Phương Chính và Phương Nguyên mỗi người đều được mười mấy bao lì xì, hai đứa toe toét cười. Vì vậy, Hạ Hi Tuyền bắt đầu buồn rầu, nhiều bao lì xì thế, sau này biết trả lễ thế nào đây? Hơn nữa cũng không ghi tên, nhưng may là tiền không nhiều, đều là 100 nghìn, để lúc quay về mời họ ăn bữa cơm đi!

Buổi chiều đến nhà họ Phương thì Mã Anh đã chờ ở cổng như lần trước rồi, nhưng lần này có điều khác là, Mã Anh dắt hai đứa nhỏ đứng ở cổng chờ Hạ Hi Tuyền xuống xe rồi mới cùng nhau vào nhà.

Sau khi vào nhà, lại bùng canh hạt sen từ phòng bếp lên cho họ, hơn nữa còn tự tay đưa cho Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền hoảng sợ lập tức đứng lên đưa hai tay nhận lấy.

“Hi Tuyền! Hôm nay đừng đi vội, phải ở đây ăn cơm tối đã!” Mã Anh ôn tồn nói.

Hi Tuyền nhìn về mặt điềm đạm của Mã Anh, trong lòng run lên, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng, đang định từ chối.

“Tết năm nay, đương nhiên là muốn cả nhà đoàn tụ, đừng từ chối!” Sau đó, Mã Anh lại thêm một câu.

Hạ Hi Tuyền cười, gạt đầu một cái tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy được rồi, con lái xe lâu thế cũng mệt, đi lên nghỉ ngơi trước đi!” Mã Anh đứng lên nói.

Hạ Hi Tuyền lập tức xua tay từ chối, mặc dù cô rất mệt nhưng lại để cô đi ngủ, hơn nữa còn là ngủ ở đây thì cho dù có ngủ cô cũng ngủ không yên được.

“Đừng cậy mạnh! Mẹ cũng từng nuôi con, hơn nữa con còn lái xe lâu thế, lên đây đi! Phương Chính Nguyên Bảo, các con chơi ở trong nhà thôi nha, đừng ra ngoài đấy!” Mã Anh nói xong, đứng lên đi lên lầu.

Hạ Hi Tuyền không thể làm gì khác hơn là đành đi theo sau bà lên, trong lòng không ngừng nghi ngờ, rốt cuộc bà ấy muốn làm gì vậy chứ?

“Nhìn xem, có phải căn phòng này vẫn giống như trước không?” Mã Anh đẩy cửa ra hỏi Hạ Hi Tuyền, đây là phòng của Phương Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyền lúc trước, Hạ Hi Tuyền đi vào nhìn, thật sự là giống y chang trước đây. Quay lại nhìn Mã Anh, Hạ Hi Tuyền chần chừ hỏi: “Chuyện này?”

Mã Anh đi vào ngồi lên giường, nhìn Hạ Hi Tuyền cười nói: “Vào đi, chúng ta nói chuyện một chút!”

Hạ Hi Tuyền nhìn Mã Anh, không hiểu được rốt cuộc bà ấy muốn làm gì.

Thấy đáng vẻ của Hạ Hi Tuyền, Mã Anh thở dài: “Con đừng sợ, mẹ chỉ muốn nói chuyện với con thôi.”

Hạ Hi Tuyền đi tới trước giường, ngồi ở ghế bên cạnh, hai tay đan vào nhau đặt lên đùi, Hạ Hi Tuyền thề, ngay cả hiệu trưởng ở trường nói chuyện với cô thì cô cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

“Hi Tuyền! Về chuyện ly hôn của con và Minh Vĩ mấy năm trước, mẹ muốn nói lời xin lỗi với con.” Mã Anh nói xong thì đứng lên khom lưng cúi đầu một cái với Hạ Hi Tuyền. Hạ Hi Tuyền vội vàng đứng lên, tránh người qua một bên, giọng run rẩy: “Bà đừng như vậy . . .”

Mã Anh đứng thẳng người lại: “Con ngồi xuống đi.” Thấy Hạ Hi Tuyền ngồi xuống, Mã Anh cũng ngồi xuống: “Mẹ biết, cho dù có nói xin lỗi như vậy cũng là vô ích, con không thể tha thứ mẹ cũng hiểu được.”

Hạ Hi Tuyền mím môi, không lên tiếng, bởi vì xác thực là cô không thể tha thứ được.

“Những năm đó đúng là mẹ rất quá đáng, bác gái của Minh Vĩ nói rất đúng, người ta nuôi cô con gái bao nhiêu năm như vậy không phải để cho mẹ đối xử hà khắc thế.” Mã Anh nói xong thì cười tự giễu.

Hạ Hi Tuyền hết sức kinh ngạc nhìn Mã Anh, ngay sau đó lại nghĩ, cũng đúng thôi, ngoại trừ bác gái của Phương Minh Vĩ ra thì chẳng ai nói với Mã Anh như vậy, chỉ có điều, vừa nói cái mà đã có thể thay đổi thái độ rồi, cũng quá ly kỳ đi. Suy nghĩ chút vẫn lên tiếng khách sáo nói: “Bà đừng nói như vậy, khi đó con cũng có chỗ không đúng, huống chi chuyện đã qua nhiều năm rồi!”

“Đúng ha, thoáng cái đã nhiều năm qua vậy rồi, hai đứa cũng lớn chừng đó rồi. Một mình nuôi dưỡng tụi nhỏ rất vất vả!”

“Không vất vả . . .” Hạ Hi Tuyền cứ có cảm giác Mã Anh có lời gì đó muốn nói.

“Ha ha . . . bản thân con có thể chịu đựng được. Chứ hồi trước, mẹ mới lấy ba Minh Vĩ, lúc sinh Minh Vĩ phải tới Bắc Kinh ở cùng nhà nội nó, mặc dù có rất nhiều người giúp đỡ, nhưng những chua cay trong đó chỉ có tự mình biết. Có một thời gian, khi mẹ viết thư cho ba Minh Vĩ, một mình ngồi ở đó viết rồi khóc. Lúc Minh Vĩ hai tuổi, thì chú và bác của nó đều lần lượt kết hôn, bác gái thì đi theo bác trai nó tới ở tập thể trong đơn vị, không ở nhà, còn

thím nó thì ở chung với mẹ và gia đình nhà nội. Con cũng biết, mẹ chỉ quen ba Minh Vĩ khi ông ấy về quê, nhà mẹ ở trong huyện nhỏ, lấy được ba nó là phúc phận của mẹ, cũng may bà nội nó chưa từng ghét bỏ mẹ, khi đó mẹ nghĩ rằng mẹ lấy được Phuong Vĩ Quốc là tốt số rồi. Nhưng sau khi em dâu của ông ấy tới, tự mẹ liền ý thức được, thực ra mẹ của ông ấy nhìn mẹ rất chướng mắt, nhà thím của Minh Vĩ cũng ở Bắc Kinh, là con gái út trong nhà, cha thím ấy là chiến hữu với ba Phuong Vĩ Quốc. Sau khi thím tới thì vẫn chăm chọc mẹ, nhưng mẹ cũng chẳng thể nói gì được với thím ấy, chỉ là khi đó tự trong lòng mẹ âm thầm thề rằng, sau này nếu Minh Vĩ kết hôn nhất định phải tìm được con dâu có gia thế hơn hẳn so với gia thế thím Lâm Hồng Mai. Thật ra thì sau khi con tới, thím ấy cũng nói mát không ít, nhưng lúc đó mẹ một lòng muốn chặn đầu thím ấy, cho nên cũng mê muội mà đối xử với con như vậy. Bây giờ nghĩ lại, thì cần gì chứ, xuất thân của mẹ cũng đâu có tốt đẹp gì, chỉ vì đồ kỵ với thím ấy mà biến cuộc hôn nhân đang tốt lành của con trai thành như vậy. Bây giờ nghĩ lại thật là buồn cười! Mấy ngày trước, bởi vì trong lòng mẹ vẫn còn mặc cảm, nên thái độ với con mới không tốt như vậy, hi vọng con đừng để ý.” Mã Anh cười tự giễu, khóe mắt còn rơm rớm nước.

Hạ Hi Tuyền vẫn im lặng không lên tiếng, cô không thể hiểu được trong lòng Mã Anh lại như vậy, có lẽ đây chính là sự khác biệt.

Mã Anh thấy Hạ Hi Tuyền không lên tiếng, nhưng cũng biết là cô nghe hết lời mình nói. Đứng lên, vỗ bả vai Hạ Hi Tuyền: “Con nghỉ đi, mẹ xuống giúp đi Chung nấu cơm. Còn nữa, đừng có biến mình thành người ngoài thể, mẹ không còn mặc cảm nữa nên cũng sẽ không hà khắc với con nữa đâu. Sau này, con sẽ là một người mẹ chồng, đến lúc đó có lẽ con sẽ hiểu rõ tâm tình của mẹ hơn. Nghỉ ngơi đi, tối bữa mẹ sẽ lên gọi con.”

“Bà chờ chút, để con xuống cùng giúp đi!” Hạ Hi Tuyền đứng lên nói, bây giờ thì cô cũng hiểu được phần nào rồi.

“Không phải con không biết nấu ăn ư? Nhưng cũng đúng ha, đã làm mẹ nhiều năm thì những chuyện này đương nhiên có thể làm rồi, vậy tốt quá!” Mã Anh nói xong thì đi xuống lầu, Hạ Hi Tuyền cũng đi xuống theo phía sau bà.

“Mẹ . . . bà nội . . .” Nguyên Bảo thấy họ xuống, vui vẻ gọi, cô bé và Phuong Chính đang mở bao lì xì sáng nay nhận được lúc tới Học viện kinh tế.

“Ôi, sao lại nhiều bao lì xì như vậy chứ?” Mã Anh thấy bao lì xì đầy trên ghế salon thì kinh ngạc hỏi.

“Giảng viên ở trường mẹ cho ạ, nói là tiền mừng tuổi! Chúc bà nội năm mới may mắn!” Nguyên Bảo nói xong thì chìa tay ra.

Mã Anh vỗ nhẹ bàn tay nhỏ của cháu gái nói: “Lì xì cho khi giao thừa, mẹ con đặt cho con là Nguyên Bảo đúng là không sai!”

Nguyên Bảo chu mỏ một cái, nói: “Bà nội hẹp hòi.” Rồi quay lại bắt đầu đếm tiền lì xì.

Mã Anh nhìn Hạ Hi Tuyền hỏi: “Nhiều tiền lì xì thế thì trả lễ thế nào đây?”

“Không sao đâu, tối lúc đi dạy thì mang chút quà cho họ, còn nếu bắt buộc dĩ thì mời họ ăn bữa cơm vậy.” Hạ Hi Tuyền cười, vừa nói vừa giúp Phuong Chính sắp xếp gọn gàng bao lì xì.

Mã Anh gạt đầu một cái, cũng đành vậy thôi chứ biết làm sao. Đứng lên chuẩn bị qua phòng bếp thì bỗng, Phuong Chính chợt ngẩng đầu nói: “À, bà nội! Bà lớn mới gọi điện thoại, nói qua nhà chúng ta cùng nhau ăn Tết đây ạ

“Được, đã vậy thì gọi cho ông trẻ luôn, để ông bà ấy tới!” Mã Anh cười nói.

“Phuong Chính Nguyên Bảo! Hai đứa con chơi ngoan nhà, mẹ xuống bếp cùng bà nội, các con không được phá đấy, biết không?” Hạ Hi Tuyền nói xong thì cũng đi về phía phòng bếp.

Buổi tối, nhà họ Phuong cực kỳ náo nhiệt, mặc dù có lúc Lâm Hồng Mai bâng quơ mấy lời không hay lắm, nhưng tất cả mọi người chẳng để ý tới bà ấy, thì tự bà ấy thấy không thú vị thì cũng không nói thêm gì nữa.

Vui mừng nhất phải kể tới Phuong Chính và Nguyên Bảo, thừa dịp người lớn không chú ý, chặn ngay mấy người Phuong Vĩ Dân ở ngoài cổng, đòi bao lì xì.

“Chúc Ông lớn bà lớn, ông trẻ bà trẻ năm mới tốt lành!” Phuong Chính và Nguyên Bảo khom lưng chúc tết ngay ngoài cổng, sau đó chìa tay ra, vì vậy bốn người lớn không tránh được, mỗi người cho hai đứa 500 nghìn. Phuong Chính và Nguyên Bảo cầm tiền cười mà không thấy mất đâu, ngay cả Lâm Hồng Mai nhìn thấy chúng rất dễ thương cũng không nói gì.

Chỉ có điều, tối hôm đó vốn là nói về nhà ăn tối, nhưng vì đơn vị có chuyện nên Phuong Minh Vĩ không về ăn được, mãi tối mới về.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: CHƯƠNG 65

Sau khi ăn tối xong, mấy người nhà Phương Vị Dân ngồi một lát thì về, chờ họ đi Hạ Hi Tuyền cũng đứng lên định đi.

“Hi Tuyền, con chờ chút, ba có chuyện muốn nói với con.” Bỗng Phương Vị Quốc đứng lên, nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn ông rồi gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

“Cùng ba lên phòng làm việc đi!” Phương Vị Quốc nói xong đi lên phòng làm việc, Hạ Hi Tuyền đi theo sau ông vào phòng.

“Ngồi đi!” Phương Vị Quốc mỉm cười nói.

Hạ Hi Tuyền ngồi xuống bên bàn, chờ Phương Vị Quốc lên tiếng.

“Vốn là chuyện này, mấy người lớn chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều, nếu có gì quá đáng thì con bỏ qua nhé!”

Phương Vị Quốc nói vừa xong, Hạ Hi Tuyền đã biết ông muốn hỏi gì, vì vậy ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vị Quốc: “Không có gì ạ, ba hỏi đi!”

Phương Vị Quốc gật đầu: “Con và Minh Vĩ định khi nào thì phục hôn? Con xem tụi nhỏ cũng lớn như vậy rồi.”

“Tạm thời con chưa có dự định gì, giữa tụi con xuất hiện vấn đề khó giải quyết!” Hạ Hi Tuyền đắn đo nói.

Phương Vị Quốc hiểu, gật đầu: “Vấn đề giữa các con, theo ba thấy chỉ có một, là tụi nhỏ phải không?”

Hạ Hi Tuyền có chút kinh ngạc, sao Phương Vị Quốc lại biết chứ, theo tính tình của Phương Minh Vĩ thì tuyệt đối sẽ không nói điều này với ông, chỉ có điều vấn đề giữa bọn họ thì quá thật tụi nhỏ cũng chỉ là một phần trong đó thôi. Vì vậy, Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái.

“Con có biết vì sao Minh Vĩ lại chuyển khỏi Đại đội Đặc công không?” Phương Vị Quốc hỏi.

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, cô chưa bao giờ hỏi Phương Minh Vĩ chuyện của đơn vị cả, có thể là bởi vì nhà cậu đều là quân nhân, nên từ nhỏ Hạ Hi Tuyền đã hiểu tính đặc biệt trong công việc của cậu. Nên cho tới bây giờ, đều là Phương Minh Vĩ nói thì cô nghe, không nói thì tuyệt đối cô sẽ không chủ động hỏi.

Phương Vị Quốc thở dài: “Ba đoán rằng, cho dù con có hỏi thì nó cũng sẽ không nói với con đâu. Vậy để ba nói cho con biết đi, bởi vì Minh Vĩ bị thương nên mới chuyển. Vết thương không phải rất nghiêm trọng, cũng khỏi rồi, nhưng di chứng để lại thì rất phiền toái. Bác sĩ nói sau này sẽ không có khả năng có con. Thực ra, ba cũng không biết rõ, nhưng khi đó mẹ của nó ép nó kết hôn, Minh Vĩ không đỡ nổi mới nói với ba. Lúc ấy, ba nghe xong, trong lòng không biết bao nhiêu là khó chịu! Nói thật, ba chừng này tuổi, cũng rất mong có đứa cháu trong nhà, lúc đó nghĩ rằng hết rồi chứ! Sau khi mẹ của nó biết, còn bị ốm một trận. Con gái, cảm ơn con đã sinh ra hai đứa cháu này, nói thật sự Phương Vị Quốc ba đây cũng coi là có hậu!” Phương Vị Quốc nói đến đây còn cười mấy tiếng, nhưng khi nhìn thấy nét mặt Hạ Hi Tuyền thì cũng không cười nổi nữa.

Hạ Hi Tuyền vẫn cắn môi cố nén nước mắt, mũi đỏ bừng, mãi lâu mới bình thường lại một chút, đứng lên nhìn Phương Vị Quốc nói: “Cảm ơn ba . . . đã nói với con, con . . . con muốn ở đây chờ anh ấy về.” Hạ Hi Tuyền nói không còn mạch lạc nữa.

Phương Vị Quốc gật đầu: “Vậy con lên lầu nghỉ ngơi một lát đi!”

Hạ Hi Tuyền gật đầu một cái, rồi cúi đầu đi ra khỏi phòng làm việc, đi thẳng lên lầu.

Lúc qua phòng khách thì Nguyên Bảo nhìn thấy cô, gọi “Mẹ!” mà Hạ Hi Tuyền cũng không để ý tới.

“Anh ơi, mẹ sao vậy?” Nguyên Bảo hỏi.

Phương Chính lắc đầu một cái, tỏ ý không biết.

“Chẳng lẽ đi toilet?” Nguyên Bảo ngây thơ hỏi.

Phương Chính gõ đầu một cái Nguyên Bảo, nói: “Đàn . . . lầu dưới cũng có toilet mà!”

Nguyên Bảo nhất quyết không tha: “Nhưng lại muốn lên lầu đi, không được sao?”

Phương Chính bị cô bé chặn họng chẳng còn lời nào để nói, cảm cúi chơi cò tiếp, sau đó không kiên nhẫn nói: “Em có chơi nữa không, nếu không chơi thì anh đi chơi xe đua của anh?”

Nguyên Bảo “Hừ . . .” một tiếng, tỏ ý chơi tiếp.

Phương Chính cầm quân cò đập mấy cái, rồi ngẩng đầu nhìn em gái mình: “Anh thắng!”

Nguyên Bảo thua mất đỏ bừng, vội vàng bày quân cò lần nữa: “Chơi tiếp . . .”

Phương Chính mỉm môi, tiếp tục chơi cùng cô bé. Một lúc sau, Phương Vị Quốc cũng nhập hội.

Hơn tám giờ tối Phương Minh Vĩ mới về đến nhà. Ở ngoài đã nhìn thấy xe của Hạ Hi Tuyền đậu ở đó, vì vậy khi vào nhà, Phương Minh Vĩ không nhìn

thấy Hạ Hi Tuyền thì hỏi ngay: “Hi Tuyền đâu ạ?”

Mã Anh cười, bung chén sủi cỏ ra cho con trai, lúc đưa cho anh thì nói: “Ở trên lầu nghỉ ngơi rồi!”

“Vâng.” Phương Minh Vĩ nhanh nhẹn ăn xong chén sủi cỏ, buông chén đĩa xuống chuẩn bị đi lên lầu xem Hạ Hi Tuyền thế nào.

“Ba!” Nguyên Bảo gọi Phương Minh Vĩ lại.

“Gì vậy?” Phương Minh Vĩ hỏi.

“Ba chưa cho con tiền mừng tuổi đâu đấy!” Nguyên Bảo nói.

“Ha ha . . .” Phương Minh Vĩ cười lớn thành tiếng, hỏi tiếp: “Ai nói với con là hôm nay được lì xì vậy?”

“Không có ai nói cả. Nhưng hôm nay con nhận được!” Nguyên Bảo nói xong cũng lấy tiền trong túi ra, theo Phương Minh Vĩ nhìn qua, chắc hẳn không ít hơn một triệu.

“Nguyên Bảo, đây là ai cho con vậy? Phương Chính, con có không?” Phương Minh Vĩ kinh ngạc hỏi.

Phương Chính bắt đắc dĩ liếc em gái mình, rồi gật đầu với Phương Minh Vĩ một cái.

Lúc này, Mã Anh cũng đã đi tới, khi thấy nhiều tiền cũng hốt hoảng, liền hỏi: “Lúc chiều rõ ràng không nhiều như vậy mà, những đồng này là ai cho vậy?”

“Là ông bà lớn, ông bà trẻ mừng tuổi ạ!” Nguyên Bảo khéo léo nói.

Mã Anh không còn cách nào, liền ngồi xuống kéo hai đứa cháu nói: “Nguyên Bảo, Phương Chính! Sau này không được đòi tiền mừng tuổi mọi người nữa nha!”

“Dạ . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo xị xuống.

Phương Vĩ Quốc cười nói với cháu trai, cháu gái: “Chờ Tết, Tết thì được!”

“Phương Vĩ Quốc, ông im miệng cho tôi!” Mã Anh quát.

Phương Vĩ Quốc sờ mũi một cái không nói chuyện nữa, nhưng liên tục gật đầu với cháu trai cháu gái, Phương Minh Vĩ nhìn một chút thì quay người đi lên lầu.

Sau khi Hạ Hi Tuyền lên lầu, vẫn ngồi ở đầu giường yên lặng khóc, cô từng nghĩ tới vô số lý do mà lúc trước Phương Minh Vĩ muốn chia tay với cô. Nhưng trong vô số những lý do ấy thì chưa bao giờ nghĩ tới điều này, ban đầu là cảm giác không tin tưởng, đến bây giờ thì là đau lòng, nên Hạ Hi Tuyền vẫn ngồi trên giường nghĩ lại những chuyện đã xảy ra những năm qua, thật ra thì chính mình cũng thật lạnh lùng ích kỷ! Nếu như Phương Minh Vĩ kết hôn với người khác, thì tuyệt đối cô sẽ không nói cho anh biết chuyện tui nhỏ. Lần này nếu không phải vì Nguyên Bảo bệnh quá nặng, cô vẫn sẽ không nói cho anh biết đâu.

Phương Minh Vĩ mở cửa vào, thấy Hạ Hi Tuyền ngồi ở đầu giường, đưa lưng về phía anh, hình như anh đi vào cũng không phát hiện ra, nghĩ là cô là ngủ thiếp đi rồi. Liền rón rén đi về phía cô, khi tới gần mới phát hiện, Hạ Hi Tuyền đang ngồi một mình ở đó khóc. Phương Minh Vĩ lập tức ôm Hạ Hi Tuyền nói: “Vợ ơi, em sao vậy?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu, mãi lâu mới hỏi: “Minh Vĩ! Sao anh không nói với em?”

“Nói với em chuyện gì?” Phương Minh Vĩ hỏi ngược lại.

“Thì là chuyện anh bị thương ở đơn vị Đặc công, bác sĩ nói với anh, sau này anh . . .” Hạ Hi Tuyền nói đến đây thì nghẹn ngào không cất nên lời nữa.

Phương Minh Vĩ cười, trong lòng hiểu rõ, rõ ràng là ba mình đã nói với Hạ Hi Tuyền, lúc này mới buông lỏng cười: “Anh còn tưởng rằng chuyện gì chứ, không phải bây giờ anh có nam nữ song toàn rồi sao!?”

Hạ Hi Tuyền mở đôi mắt đầm lệ trừng anh, khóc hỏi: “Minh Vĩ! Trong lòng anh, em chính là người không thể cùng chung hoạn nạn sao? Sẽ bởi vì không có con mà ly hôn với ư, rốt cuộc anh coi em là cái gì?”

“Anh xác định em có thể cùng chung hoạn nạn với anh, nhưng anh không vượt qua được . . .” Phương Minh Vĩ nhỏ giọng.

Hạ Hi Tuyền nghe xong, lần nữa khóc nói không nên lời. Qua hồi lâu, tức giận nhìn Phương Minh Vĩ nói: “Em còn không nhìn ra, anh lại có tố chất đóng vai nam chính trong phim tình cảm Hàn Quốc cơ đấy! Thật vĩ . . . đại!” Hạ Hi Tuyền vừa nói vừa nghẹn ngào.

Phương Minh Vĩ đưa tay muốn ôm chặt cô, nhưng Hạ Hi Tuyền đứng lên tay đâm chân đá Phương Minh Vĩ, vừa đánh vừa mắng: “Anh nói với em sẽ chết sao, anh coi em là loại người gì chứ? Trong mắt anh còn có em không vậy? Tại sao anh không quan tâm em . . . hu hu . . . Anh có biết em rất đau lòng không! Minh Vĩ . . .” Cuối cùng Hạ Hi Tuyền khóc ôm lấy anh!

Phương Minh Vĩ ôm cô vào lòng, không ngừng hôn lên trán cô: “Được rồi, đừng khóc nữa. Nếu Nguyên Bảo nhìn thấy em khóc thế này cũng khóc theo đây!”

Hạ Hi Tuyền nằm trong ngực Phương Minh Vĩ khóc, còn Phương Minh Vĩ thì không ngừng hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ nói: “Đừng khóc nữa, bà xã!”

Mãi lâu sau, Hạ Hi Tuyền mới bình thường trở lại, hai tay bưng lấy mặt của Phương Minh Vĩ, đau lòng nói: “Sau này, có chuyện gì anh không được giấu em, có nghe thấy không?” Nói xong nước mắt lại chảy xuống.

Phương Minh Vĩ bắt đắc dĩ: “Vâng, sau này anh sẽ không bao giờ giấu em bất cứ chuyện gì.”

Hạ Hi Tuyền gạt đầu một cái, tỏ ý mình nghe được.

Hồi lâu, Phương Minh Vĩ nhìn Hạ Hi Tuyền nói: “Chúng ta về nhà đi!”

Đĩ nhiên, Hạ Hi Tuyền biết anh nói là đâu, nhưng vẫn chần chừ nói: “Nhưng còn Nguyên Bảo và Phương Chính thì sao?”

“Chúng ở đây với mẹ, sẽ không sao đâu.”

“Vây được, hai chúng ta về nhà!” Hạ Hi Tuyền cười nói, có điều mắt do khóc lâu như vậy nên sưng mọng, nhưng nhìn ở trong mắt của Phương Minh Vĩ thì lại là một kiểu phong tình khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: CHƯƠNG 66

Editor: Cogau

Khi Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ xuống lầu thì tất cả mọi người nhà họ Phương đã đi ngủ rồi.

“Minh Vĩ, sáng mai nếu Phương Chính và Nguyên Bảo tìm em thì làm sao?” Trước khi lên xe, Hạ Hi Tuyền lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, anh biết em không quen ở lại đây.” Phương Minh Vĩ cười nhìn Hạ Hi Tuyền nói, sau đó cài dây an toàn giúp cô.

“Xin lỗi, em nghĩ em cần có thời gian mới có thể thích ứng được.” Hạ Hi Tuyền nói xin lỗi.

Phương Minh Vĩ lắc đầu: “Trước đây là do anh làm khó em.”

“Minh Vĩ, thật sự em không quen cách anh nói chuyện với em như vậy đâu!”

“Sau này vẫn như vậy, nên phải quen đi . . .” Phương Minh Vĩ cố làm nghiêm túc nói.

“Hi hi . . .” Hạ Hi Tuyền bật cười, sau đó tay chống đầu tựa vào cửa sổ xe cười, nhìn Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ bị cô nhìn sợ, đưa một tay tới kéo tay của cô, đặt trong lòng bàn tay mình vuốt vuốt. Chợt nghĩ đến chuyện gì đó, liền nói với Hạ Hi Tuyền: “Vợ ơi, tự nhiên anh nghĩ sau này thời gian dành cho hai ta thế này không nhiều lắm nữa đâu!”

Hạ Hi Tuyền cười: “Thì anh có thể lợ con trai con gái anh đi là được mà!”

Phương Minh Vĩ gạt đầu một cái: “Ừ ha, sau này anh sẽ nói với chúng là mẹ bảo ba lợ các con đi.” Nói xong còn gạt đầu một cái.

Hạ Hi Tuyền hất tay anh ra, cố ý tức giận nói: “Anh dám á!”

“Không dám! Cô giáo Hạ ‘sư tử’ . . .”

“Phương Minh Vĩ! Anh học ai mà dám nói em như vậy, hả?” Một lát sau, Hạ Hi Tuyền mới khẳng định: “Là Trương Triều Lâm phải không!”

Phương Minh Vĩ chỉ cười không nói.

Hạ Hi Tuyền liếc anh một cái, rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không để ý đến anh nữa.

Suốt dọc đường lái xe về nhà hai người đều im lặng, Hạ Hi Tuyền vừa xuống xe là chạy ngay lên lầu, Phương Minh Vĩ đi theo phía sau gọi bảo cô chờ chút, nhưng Hạ Hi Tuyền chỉ quay đầu lại lờm anh một cái rồi lại tiếp tục chạy lên lầu, còn Phương Minh Vĩ thì cứ chậm rãi đi.

“Phuong Minh Vi! Anh cố ý!” Hạ Hi Tuyền chỉ vào Phuong Minh Vi nói, cô đến cửa mới nhớ mình không có chìa khóa.

“Anh bảo em chờ chút, mà em vẫn chạy băng băng như vậy.” Phuong Minh Vi nén cười, nói.

“Mở cửa nhanh lên một chút . . .” Hạ Hi Tuyền chống tay nói.

Phuong Minh Vi móc chìa khóa ra mở cửa, thuận tay bật đèn.

Hạ Hi Tuyền đi vào thấy sàn nhà sạch sẽ, thì hỏi: “Minh Vi, anh thuê người giúp việc theo giờ sao?”

Phuong Minh Vi thờ dãi: “Không, anh tự dọn dẹp đấy!”

“Ha ha . . . đúng nha, anh có điểm này còn dùng được!”

Phuong Minh Vi ném hết đồ trong tay xuống, ôm lấy Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền còn chưa phục hồi tinh thần lại, thì đã bị Phuong Minh Vi hôn.

Tới khi Hạ Hi Tuyền cảm giác mình sắp hít thở không nổi thì Phuong Minh Vi mới thả cô ra. Hạ Hi Tuyền ở trong lòng anh thật lâu sau mới thở được bình thường. Sau đó đẩy anh ra, chỉ vào Phuong Minh Vi hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Phuong Minh Vi cười lưu manh, nói: “Chứng minh, anh còn có điểm khác có thể dùng được!”

“Lưu manh!” Hạ Hi Tuyền tức giận, mắng.

Phuong Minh Vi xông lên trước, bế ngang Hạ Hi Tuyền lên.

“Ah . . . Minh Vi, anh muốn làm gì?” Hạ Hi Tuyền kêu lên.

“Làm chút chuyện lưu manh nên làm!” Phuong Minh Vi bế Hạ Hi Tuyền đi về phòng ngủ.

Phuong Minh Vi đặt Hạ Hi Tuyền lên giường, thấy mặt của Hạ Hi Tuyền đỏ lên, thì ghé đầu qua hôn khuôn mặt của cô, Hạ Hi Tuyền cũng đưa tay ôm lấy anh, lúc Hạ Hi Tuyền cho là anh sẽ đè người xuống, nhưng Phuong Minh Vi chỉ ôm cô không nói gì, cố gắng ổn định hô hấp của mình.

Hạ Hi Tuyền vừa định lật người, liền bị Phuong Minh Vi quát: “Đừng động đấy!”

Hạ Hi Tuyền ngược mắt lên nhìn anh, Phuong Minh Vi hôn lên đôi mắt sưng đỏ của cô: “Hôm nay, em cũng mệt rồi, anh sẽ không đụng vào em, chúng ta nói chuyện đi!” Nói xong, Phuong Minh Vi ôm lấy Hạ Hi Tuyền.

“Vậy thì tốt, anh nói cho em nghe chuyện ở Đơn vị Đặc công mấy năm trước đi!” Hạ Hi Tuyền đưa tay xoa mặt của anh, đau lòng nói.

“Không có gì đáng nói hết, cũng chỉ ở đó sáu năm, như ở những đơn vị bình thường khác mà thôi!” Phuong Minh Vi giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo, nhưng anh quên mất là nhà ông ngoại Hạ Hi Tuyền mấy đời làm tướng trong Quân đội ư?!

Hạ Hi Tuyền cười, ra vẻ không tin, một lát sau thì nháy mắt một cái rồi hỏi: “Thật sao? Vậy anh có thể nói một vài chuyện khác chứ, ví dụ như Trần Mẫn . . .”

Phuong Minh Vi cắn một cái lên vành tai Hạ Hi Tuyền: “Sao, cô giáo Hạ ghen à?”

Hạ Hi Tuyền đẩy Phuong Minh Vi ra: “Sao em lại phải ghen chứ? Vấn đề này anh phải nói cho rõ ràng với em, tội anh quen biết thế nào? Anh nói đi, bảo đảm em sẽ không tức giận với anh đâu!” Hạ Hi Tuyền vỗ mặt chân thành nói.

“Xem mắt . . .” Phuong Minh Vi vừa dứt lời, đã nhìn thấy sắc mặt của Hạ Hi Tuyền thay đổi, đẩy anh ra, từ trên giường ngồi phắt dậy, đi giày vào đi ra ngoài, Phuong Minh Vi vội vàng đứng dậy đuổi theo: “Ôi! Em nói không tức giận thì anh mới nói!”

Hạ Hi Tuyền quay đầu lại liếc anh một cái, giận dỗi nói: “Đừng có đi theo em . . .”

Phuong Minh Vi hối hận tới phát điên, anh biết là không thể tin lời bảo đảm của phụ nữ mà, chỉ nghĩ thôi cũng biết tức tới mức nào rồi!

Hạ Hi Tuyền không thèm để ý tới Phuong Minh Vi theo ở phía sau, cứ thế cầm quần áo đi tắm.

Tắm xong đi ra, Hạ Hi Tuyền thấy Phuong Minh Vi không có ở trong phòng, khóa luôn cửa lại. Ở trong phòng làm việc, Phuong Minh Vi nghe tiếng cửa phòng ngủ bị khóa lại, lắc đầu cười khổ, đúng thật là lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển.

Buổi tối, lúc Hạ Hi Tuyền đang mơ màng ngủ, bị người nào đó ôm vào trong ngực, thói quen ngủ một mình nên Hạ Hi Tuyền sợ lập tức mở mắt, vừa định hét lên thì bị Phuong Minh Vi che miệng lại ngay: “Anh đây!”

Hạ Hi Tuyền xoay người lại ôm lấy Phuong Minh Vi, mãi lâu mới cất giọng buồn bực: “Anh làm em sợ muốn chết . . .”

Một lát sau lại hỏi: “Không phải em khóa cửa rồi sao? Sao anh lại vào được vậy?”

Phuong Minh Vi cười: “Khóa như thế mà cũng có thể khóa anh ngoài cửa á, em quá coi thường anh rồi.”

Hạ Hi Tuyền lục lọi trên người Phuong Minh Vi, Phuong Minh Vi túm được tay của cô lại, trầm giọng hỏi: “Bà xã, em muốn làm gì vậy?”

“Em muốn sờ chỗ anh bị thương.” Bàn tay Hạ Hi Tuyền đưa tới bụng Phuong Minh Vi, nhẹ nhàng phủ lên vết sẹo nhỏ.

Phuong Minh Vi bị cô xoa, nghiêng người: “Bà xã . . . Như em vậy, có tính là ‘trêu chọc’ anh hay không đây?”

Hạ Hi Tuyền vẫn đang đắm chìm trong bị thương của mình, không nghe ra ý trong lời nói của Phuong Minh Vi, liền ngẩng đầu hỏi: “Gi?”

Phuong Minh Vi lật người đè cô ở dưới thân, nhỏ giọng bên tai cô: “Anh nói là anh muốn trêu chọc em, tham gia đi!” Hơi thở nóng hổi phả vào vành tai Hạ Hi Tuyền, làm cho Hạ Hi Tuyền cảm thấy cả người run lên, nói không nên lời, đành nhắm hai mắt lại.

Phuong Minh Vi thấy Hạ Hi Tuyền nhắm mắt lại, biết là cô đồng ý. Khẽ mỉm cười, hôn lên đôi mắt sưng đỏ của cô, tay cũng không ngừng vuốt ve thân thể cô.

Phuong Minh Vi hôn thẳng xuống, lúc ngang qua bụng, Phuong Minh Vi hôn lên vết sẹo của Hạ Hi Tuyền. Hạ Hi Tuyền chỉ cảm thấy cả người mình như bị lò lửa bao quanh vậy, miệng thì khát khô.

Khi Phuong Minh Vi tiến vào thân thể Hạ Hi Tuyền, anh hôn lên đôi môi cô, sau đó dưới thân cũng nhanh chóng hoạt động, miệng Hạ Hi Tuyền rên rỉ đứt quãng liên tục, tới cuối cùng, Hạ Hi Tuyền nằm trên giường, tay nắm lấy ga giường, chỉ cảm giác sắp bị đụng chạm bay ra ngoài, miệng thì không ngừng van xin.

Phuong Minh Vi đưa tay ôm trọn khuôn ngực mềm mại liên tục vuốt ve, kích thích làm cho tiếng kêu rên yêu kiều của Hạ Hi Tuyền càng thêm dịu dàng đáng yêu.

Sau khi kết thúc, Phuong Minh Vi ôm Hạ Hi Tuyền đã chìm vào giấc ngủ vào lòng, hôn lên mặt cô không ngừng, cuối cùng cũng an tâm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: CHƯƠNG 67

Editor: Cogau

Ngày hôm sau, Hạ Hi Tuyền bị con gái mình đánh thức, Nguyên Bảo và Phuong Chính được Phuong Minh Vi tới nhà họ Phuong gần đó đón từ sáng sớm

Buổi sáng sau khi thức dậy, Nguyên Bảo liền đến tìm chỗ Hạ Hi Tuyền, thấy mẹ không có ở đó, đang chuẩn bị khóc thì Phuong Minh Vi đến.

“Ba! Không thấy mẹ đâu!” Nguyên Bảo ảm ức nhào tới.

Phuong Minh Vi bế con gái lên, cười nói: “Sao mà sáng sớm đã muốn khóc nè vậy? Mẹ ở chỗ khác, ăn sáng đi rồi ba dẫn con đi tìm mẹ, được không?”

Nguyên Bảo gật đầu, Phuong Minh Vi bế cô bé đi ăn sáng.

Ăn sáng xong, Mã Anh mặc kín cho hai đứa cháu rồi mới để cho Phuong Minh Vi đưa đi. Trước khi đi, Phuong Chính đã không muốn quàng khăn rồi, vừa lên xe là cởi nó ra ngay. Phuong Minh Vi nhìn thấy buồn cười, liền quay đầu lại nói: “Con trai, quàng khăn lên đi, nếu không lúc xuống xe sẽ lạnh đấy.”

“Không cần . . . khó coi chết đi được!” Phuong Chính nhìn con vịt nhỏ in trên khăn quàng cổ, không vui nói.

Phuong Minh Vi nhìn thấy hết vẻ không vừa ý của con trai ở trong kính chiếu hậu, cười cười: “Cứ quàng tạm đi, rồi ba sẽ dẫn con đi mua một cái mới, ha?”

Phuong Chính đành đồng ý, bỗng như nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt hoài nghi nhìn Phuong Minh Vi, hỏi: “Ba, ba có tiền không?” Hình như cậu nhớ, sau lần mẹ thu giữ ví của ba đó, vẫn chưa trả lại cho ba!

Phuong Minh Vi bị con mình hỏi khó, quả thật trên người anh chỉ còn hơn một trăm nghìn thôi, thẻ ATM đều ở trong ví hết, lần trước bị Hạ Hi Tuyền thu lại chưa trả cho anh.

Thấy vẻ mặt ba bất thường, Nguyên Bảo lập tức lấy từ trong túi nhỏ của mình ra mười mấy tờ tiền, đưa cho Phương Minh Vĩ đang ngồi bên ghế lái, nghiêm túc nói: “Ba! Nguyên Bảo có tiền, Nguyên Bảo cho ba nè.”

Trong nháy mắt, Phương Minh Vĩ bị con gái mình làm cho cảm động, quả nhiên con gái là chiếc áo bông nhỏ yêu quý của ba, Phương Minh Vĩ cảm động cười: “Nguyên Bảo thật biết nghe lời nha! Ba có tiền, con cất tiền đi, rồi nói mẹ giữ giúp con được không?”

“Ah, được ạ!” Nguyên Bảo nói xong thì cũng đem tiền để vào trong chiếc túi nhỏ của mình.

Phương Chính và Nguyên Bảo vừa vào nhà đã hỏi: “Mẹ con đâu rồi?”

“Mẹ . . .” Phương Minh Vĩ vừa nhìn vào trong nhà, vừa nói: “còn đang ngủ đấy!”

Nguyên Bảo chạy ầm ầm đến trước phòng ngủ, mở cửa ghé đầu nhìn vào, quả nhiên mẹ còn đang ngủ đấy. Nguyên Bảo nhào tới, bóp mũi mẹ, sau đó nói: “Mẹ là con heo lười . . . con heo lười . . . mau thức dậy!”

Hạ Hi Tuyền đang ngủ mơ mơ màng màng thì cảm thấy mình không thở được, mở mắt ra nhìn, hóa ra là con gái yêu đang quấy rối. Hạ Hi Tuyền lật người, cảm nhận giữa hai chân đau nhức, nhớ tới chuyện mà Phương Minh Vĩ đã làm hôm qua, Hạ Hi Tuyền bỗng giật mình, nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, cũng may là mình mặc quần áo, nếu không . . . !

Ngẩng lên nhìn Nguyên Bảo, rồi Hạ Hi Tuyền lại quẩn chán, tỏ ý không muốn dậy, ngáp một cái chuẩn bị ngủ tiếp.

Thấy mẹ không để ý tới mình, Nguyên Bảo quỳnh lên, đưa bàn tay nhỏ vỗ liên tục lên mặt Hạ Hi Tuyền, miệng thì gọi: “Mẹ . . . mẹ . . .”

Hạ Hi Tuyền đau đầu, cảm bàn tay nhỏ của con gái, bắt đầu dỗi mở mắt: “Nguyên Bảo! Mẹ buồn ngủ lắm!”

“Mẹ, lúc sáng sớm nay con thức dậy, không nhìn thấy mẹ đâu làm con sợ muốn chết, con còn tưởng rằng mẹ bị người ta bắt đi rồi chứ!” Nguyên Bảo ngây thơ nói.

Hạ Hi Tuyền thở dài trong lòng, nghĩ thầm ‘mẹ của con đúng là bị người bắt đi, nhưng người đó chính là ba con’, rồi nhắm mắt lại hỏi con gái mình: “Nguyên Bảo! Ý nghĩ kỳ quái này của con là ai nói với con vậy?”

Nguyên Bảo cắn môi: “Là trong phim hoạt hình nói . . .”

Nghe câu trả lời, Hạ Hi Tuyền dứt khoát nhắm mắt lại giả chết.

Nguyên Bảo thấy mẹ lại không để ý tới mình, thì bắt đầu quan sát căn phòng, nhìn thấy ảnh cưới treo trên tường thì Nguyên Bảo chợt kêu lên: “Mẹ! Bức ảnh này trông cũng được . . .”

Hạ Hi Tuyền ngẩng đầu nhìn lên vừa định nói gì đó, nhưng liền bị câu hỏi sau của con gái mình làm tan nát cõi lòng.

“Nhưng mẹ ơi, cái cô mà ôm nhau với ba là ai vậy?” Nguyên Bảo hai tay chống cằm nhỏ, nghiêm túc hỏi.

Hạ Hi Tuyền chùn chần lên kín đầu, quyết định không để ý đến con gái mình nữa.

Đúng lúc này đi vào, Phương Minh Vĩ nghe rất rõ lời của con gái, nén cười bề con gái lên: “Cô đó không phải là ai khác, là mẹ con đấy!”

“Hà? Có thật không?” Nguyên Bảo tỏ vẻ không tin.

“Ha ha . . .” Cuối cùng, Phương Minh Vĩ không nhịn được, cười to lên.

Bỗng, Hạ Hi Tuyền ngồi dậy, chỉ vào Phương Minh Vĩ rồi quát lên: “Phương Minh Vĩ, dẫn theo con gái anh cút ra ngoài cho em!”

Phương Minh Vĩ thấy cô vô cớ tức giận, vội vàng bế con gái chạy ra ngoài, thuận tiện kéo cậu con trai đang đứng ở cửa ra vào xem náo nhiệt ra ngoài luôn.

Hạ Hi Tuyền tức giận ném gối ở trên giường xuống đầy sàn nhà, nhìn giường bừa bộn không chịu nổi, Hạ Hi Tuyền hét cả buồn ngủ, quyết thức dậy. Lúc đánh răng, vẫn luôn soi gương, nhìn mặt của mình, chẳng lẽ so với 8 năm trước chênh lệch rất lớn ư, sao cô cảm thấy mình một chút cũng không thay đổi vậy, nhiều lúc nhìn còn chán ngấy! Hạ Hi Tuyền tức giận nghĩ.

Lúc từ phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt xong đi ra, đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ đang thu dọn phòng rồi, Hạ Hi Tuyền liếc anh một cái, rồi đi ra ngoài. Phương Minh Vĩ xòng lại ôm cổ cô: “Chào buổi sáng bà xã!”

Hạ Hi Tuyền tránh anh: “Đừng chạm vào em!”

Phương Minh Vĩ cười ha ha: “Anh làm bữa sáng cho em rồi, ở ngoài ấy, em đi ăn đi.”

Nhìn anh một cái, đi thẳng ra khỏi phòng, Nguyên Bảo thấy Hạ Hi Tuyền đi ra, liền nhào tới: “Mẹ, mẹ dậy rồi . . .”

Hạ Hi Tuyền thái độ khác thường không ôm cô bé, vẻ mặt đau khổ nói: “Mẹ đau lòng quá! Trong hình đó rõ ràng là mẹ, tại sao Nguyên Bảo nói không phải chứ! Nói như con vậy thật sự là mẹ đau lòng quá đi!”

Nguyên Bảo cắn môi nói: “Không giống mà . . .” Sau đó, đem lời anh trai mới vừa dạy cô bé nói ra: “Cô đó không xinh đẹp như mẹ . . .”

“Hi hi . . .” Hạ Hi Tuyền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái cố làm ra vẻ nghiêm túc mà bật cười, không nhịn được đưa tay nhéo: “Ai dạy con nói?”

Đôi mắt nhỏ của Nguyên Bảo bất cẩn lại liếc qua Phương Chính, Phương Chính quay mặt qua chỗ khác không thèm nhìn cô bé, tỏ ý không tham dự vào.

Hạ Hi Tuyền nhìn hai con, rồi đứng lên đi ăn sáng, Nguyên Bảo đi theo sau nói: “Mẹ . . . mẹ . . . con cũng đói bụng.”

Bé con gái lên, Hạ Hi Tuyền hỏi: “Không phải con đã ăn ở nhà bà nội rồi sao?”

Nguyên Bảo sờ cái bụng nhỏ, tủi thân nói: “Nhưng con vẫn muốn ăn!”

“Đồ tham ăn . . .” Phương Chính chu mỏ lên, nói.

Nguyên Bảo há mồm, ra sức ăn miếng trứng luộc Hạ Hi Tuyền gấp cho, sau đó liếc mắt nhìn Phương Chính trả thù.

Sau khi dọn dẹp xong, cả gia đình trở về nhà họ Phương, Hạ Hi Tuyền nhìn Phương Minh Vĩ oán trách: “Cố ý đưa tụi nhỏ chạy tới chạy lui có ý gì vậy?”

Phương Minh Vĩ cười không nói lời nào, Hạ Hi Tuyền nói gì anh cũng chỉ cười thôi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phương Minh Vĩ trở về đơn vị. Hạ Hi Tuyền dẫn con trai con gái tới thăm Lý Hạ Thu. Bây giờ, vợ chồng Lý Hạ Thu ở cùng với mẹ của Từ Kiếm Phong nên trong cùng một khu với nhà họ Phương.

Hạ Hi Tuyền định dắt tụi nhỏ đi bộ qua, dọc đường đi có người cứ tò mò liên tục nhìn ba mẹ con Hạ Hi Tuyền, có người nhận ra thì tới chào hỏi, Hạ Hi Tuyền lễ phép cười cười, bởi vì có rất nhiều người cô đều không biết.

Gần đây, Lý Hạ Thu bị cấm túc ở nhà, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không biết hôm nay Hạ Hi Tuyền sẽ đến.

Khi Hạ Hi Tuyền dắt hai con vào, thì cô Lý đang đan khăn quàng cổ.

Nguyên Bảo nhìn thấy bụng của Lý Hạ Thu muốn nhào qua, Hạ Hi Tuyền sợ liền kéo cô bé lại, nếu bị kim đan châm cho một cái cũng không phải là chuyện đùa đâu.

Lý Hạ Thu đành phải nhanh chóng thu gọn kim đan rồi lên lại, mới đỡ eo đứng lên, Hạ Hi Tuyền vội vàng đỡ cô ấy: “Em cũng gần sáu tháng rồi ha?”

“Vâng.” Lý Hạ Thu vẻ mặt đau khổ nói.

“Được rồi, vậy em ngồi xuống đi.”

Nguyên Bảo đứng ở bên Hạ Hi Tuyền, vẫn luôn tò mò nhìn bụng Lý Hạ Thu, mãi lâu sau mới hỏi: “Mẹ, con có thể sờ bụng của di Tiểu Hạ không?”

Lý Hạ Thu cười, kéo cánh tay nhỏ bé của cô bé qua, đặt lên bụng của mình. Nguyên Bảo cẩn thận xoa, sau đó hỏi: “Ồ đây đúng là có một em bé sao à?”

Lý Hạ Thu cười gật đầu.

“Ồ trong đó có mấy em bé vậy?”

“Một . . .”

“Chỉ có một thôi sao?”

“Không nhất định, lúc trước trong bụng mẹ con có hai đấy.” Lý Hạ Thu cười híp mắt nói.

“Thật sao?!” Nguyên Bảo tò mò nhìn chăm chăm vào bụng Hạ Hi Tuyền, sau đó lại hỏi: “Mẹ ơi, em bé từ đâu ra vậy?”

Hạ Hi Tuyền cười méo xẹo, sau đó quay đầu lại hỏi Lý Hạ Thu: “Tiểu Hạ, em khám thai thế nào rồi?”

Lý Hạ Thu cũng bắt đầu nói chuyện thân mật với Hạ Hi Tuyền, không thèm để ý tới Nguyên Bảo nữa.

Nguyên Bảo thấy mọi người không để ý tới mình nữa, liền quay đầu lại hỏi anh mình: “Anh, anh có biết không?”

Phương Chính gãi gãi đầu: “Anh không biết.” Nhưng khi nhìn vẻ mặt mẹ mình thì có lẽ cũng không muốn nói cho chúng biết.

May là lúc này mẹ Từ Kiếm Phong về, khi nhìn thấy Phương Chính và Nguyên Bảo thì phần khởi tới nỗi hai mắt sáng lên, ôm hai đứa trẻ không ngừng hỏi chuyện chúng.

Hạ Hi Tuyền và Lý Hạ Thu thấy tránh thoát một kiếp, liền thở phào nhẹ nhõm, vấn đề kiểu này đúng là khó trả lời mà.

Sau khi ở nhà họ Từ chơi mấy tiếng, Hạ Hi Tuyền đưa con trai con gái về. Trên đường về, Phương Chính thấy có người bạn nhỏ đá banh, liền nói với Hạ Hi Tuyền muốn đi chơi, Hạ Hi Tuyền gật đầu, rồi dẫn con gái ngồi bên xem.

Tụi nhỏ rất dễ chơi chung, không bao lâu thì Phương Chính chơi thân mật cùng đám bạn đó.

Phương Chính chơi cùng với mấy cậu bé, chẳng cần để ý tới xung quanh, cứ thế ra sức đá banh, chẳng may đá trúng đầu người ta.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 68

Editor: Cogau

Hôm nay, Phương Minh Hoa bị mẹ mình bắt tới đây, ngày ngày mẹ anh ta đều ở nhà lái nhái với anh ta rằng hai đứa con nhà anh họ đáng yêu cỡ nào. Vì vậy, hôm nay Phương Minh Hoa phải tới tận nhà chú Hai xem rõ thực hư thế nào. Nhưng không may, vừa xuống xe đã bị trẻ con nhà người ta đang đá banh đá cho một phát, banh trúng ngay đầu, Phương Minh Hoa xoa đầu cố gắng nghĩ cách để cứu vớt hình tượng oai phong của mình, vì vậy lửa giận trong lòng ùn ùn kéo tới.

Phương Chính thấy mình đã gây họa, vội vàng chạy tới trước mặt người bị hại. Hạ Hi Tuyền nhìn thấy con mình làm đau người ta, chưa biết người bị đau là ai, nhưng dựa vào bản năng cũng biết cho dù ai mà tự nhiên bị như vậy cũng chẳng có gì hay ho, thấy con trai chạy tới Hạ Hi Tuyền vội vàng dắt theo Nguyên Bảo tới.

“Chú à . . . xin lỗi chú!” Phương Chính cẩn thận áy náy, thuận tiện ném trái banh về phía sau cho đồng bọn.

Nghe được tiếng xin lỗi, Phương Minh Hoa bỏ tay xuống, thấy một bé trai nhìn mình nói xin lỗi, Phương Minh Hoa điên lên, quát: “Nếu nói xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì nữa, hả?”

Phương Chính chưa từng gặp tình huống như vậy, hơi buồn bực, nghĩ chút lại nói: “Vậy con bồi thường tiền cho chú, được không ạ?”

Phương Minh Hoa tức giận nói không nên lời, ngón tay chỉ vào Phương Chính còn không ngừng run, chẳng lẽ anh ta là người đi lừa tiền trẻ con sao chứ, lời này mà đồn ra thì không biết thế nào đây!

Hạ Hi Tuyền vừa đi tới thì nhìn thấy là Phương Minh Hoa, liền yên lòng, gọi: “Minh Hoa . . .”

Phương Minh Hoa nghe có người gọi mình, quay đầu lại, thấy là Hạ Hi Tuyền thì chào: “Chị dâu . . .” Thấy sau lưng cô còn có một bé gái xinh xắn đi theo, thì biết rõ là Nguyên Bảo mà ngày ngày mẹ anh vẫn nói suốt đây. Phương Minh Hoa cười thân thiện với Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, chào con. Chú là em trai của ba con, con phải gọi chú là chú nhỏ!”

Đôi mắt nhỏ của Nguyên Bảo trừng: “Chú xấu xa! Chú làm gì mà lại quát anh trai con vậy!?”

“Hà . . .?” Phương Minh Hoa kinh ngạc. Sau đó chỉ vào Phương Chính hỏi: “Chị dâu, đây là Phương Chính à?”

Hạ Hi Tuyền gật đầu cười: “Xin lỗi, tụi nhỏ chơi không đúng mực, em không sao chứ? Phương Chính xin lỗi chú đi con!”

“Xin lỗi chú!” Phương Chính nghe lời nói xin lỗi, mặc dù trong lòng rất không tình nguyện.

Phương Minh Hoa đại lượng xua tay, tỏ ý không việc gì, Phương Chính nhìn âm thầm kính trọng, rồi dắt em gái mình đi về nhà.

Lần này tới nhà họ Phương, Phương Minh Hoa mang theo nhiệm vụ của ông nội tới, nói đúng hơn là thấp tùng người cả nhà đến Bắc Kinh ăn Tết. Mã Anh nhìn cháu trai cháu gái của mình, rất muốn nói “vậy thì hãy đi đi”, ba chồng mình còn chưa từng gặp hai đứa cháu nội này đây. Nhưng khi thấy Hạ Hi Tuyền bên cạnh thì không nói gì.

Hạ Hi Tuyền nhìn thấy vẻ mặt của bà, thì nói: “Vậy chúng ta tới Bắc Kinh đón Tết đi, nhưng mà Minh Vĩ chị không biết có đi được không!”

“Mẹ đoán có lẽ phải đầu năm mới đi được, ở đơn vị Minh Vĩ, tới 30 là không thể vắng mặt.” Mã Anh nói.

Hạ Hi Tuyền hiểu gật đầu: “Vậy khi nào chúng ta lên đường đây?”

Phuong Minh Hoa cười: “Ý của ông là càng sớm càng tốt!”

“Vậy thì ngày mai đi, Hi Tuyền, con còn chuyện gì phải xử lý không?”

“Không ạ.” Hạ Hi Tuyền lắc đầu một cái. Hôm qua, Hạ Thiên Minh đã đưa Diệp Uyển Vân về Bắc Kinh, nên giờ cô cũng muốn đến Bắc Kinh xem xét tình hình xem thế nào.

Sau khi đã xác nhận, Mã Anh hỏi Nguyên Bảo và Phuong Chính: “Sắp được tới nhà cụ nội rồi, các con có vui không?”

“Vậy có tiền lì xì không?” Nguyên Bảo cười hi hi hỏi.

Hạ Hi Tuyền che mặt quay đầu đi chỗ khác, thật mất mặt mà, rồi nghĩ thầm, cô con gái yêu trừ ‘ăn’ với ‘tiền’ ra thì còn có thể muốn thứ khác sao?!

Mã Anh nghe xong thì cũng đau đầu, cái con bé này sao lại mê tiền đến vậy chứ!

Lúc này, Phuong Minh Hoa cảm thấy cô cháu gái rất thú vị, lập tức lấy ví tiền ra, chuẩn bị cho lễ ra mắt.

Mã Anh vừa thấy động tác của anh ta thì quát ngay: “Minh Hoa! Đứng, nếu không bác và chị dâu con sẽ giận đó.”

Lúc này Phuong Minh Hoa mới thu tay mọi tiền lại, cười nói: “Bác gái đừng cứng nhắc như vậy. Con không nói nữa, ngày mai con sẽ tới đón mọi người, đi chuyến bay 10h sáng đó nha.” Nói xong cũng chuẩn bị đi, lại muốn nhéo khuôn mặt nhỏ của Nguyên Bảo, nhưng bị Nguyên Bảo lập tức nghiêng đầu tránh thoát.

Hạ Hi Tuyền cười cười, tiễn Phuong Minh Hoa ra ngoài. Trên đường vào, Hạ Hi Tuyền gọi điện cho Phuong Minh Vĩ, nghe tiếng có lẽ Phuong Minh Vĩ còn đang bận.

“Bọn em quyết định đến Bắc Kinh đấy, anh thì sao? Định khi nào đi?”

“Đi đi, ông nội anh cũng muốn gặp hai đứa nhỏ, nhưng em đã nói năm nay đón Tết ở đơn vị mà, bà xã?” Phuong Minh Vĩ có chút tủi thân nói.

“Anh vội cái gì, sau này cũng không phải là không có cơ hội . . .” Thật ra thì Hạ Hi Tuyền cũng muốn đến đơn vị đón Tết, nhưng xét thấy . . . hay là thôi đi.

“Ha ha . . . bà xã, qua năm chúng ta làm thủ tục nha?” Phuong Minh Vĩ suy nghĩ chút rồi nói, nếu không anh không yên lòng!

“Vâng . . .” Hạ Hi Tuyền nhỏ giọng trả lời.

“Em nói cái gì?” Phuong Minh Vĩ cố ý đùa cô.

Hạ Hi Tuyền nổi đóa: “Em nói ‘có thể’ . . .”

“Ha ha . . . Anh sẽ chuẩn bị hồ sơ sẵn.” Phuong Minh Vĩ cười nói, giờ này mà có vợ con ở bên cạnh thật là tốt.

“Hừ . . . Mọi người sẽ đi chuyến bay 10 giờ sáng mai, đến nơi em sẽ nhắn tin cho anh, thế nha!” Hạ Hi Tuyền khom lưng đổi giày.

“Ừ, vậy mọi người đi đường cẩn thận, nhớ chú ý tụi nhỏ, hành lý đồ đạc đấy. Đến Bắc Kinh có người tới đón không?” Phuong Minh Vĩ hỏi cận kề. điê~nda' nêquyđôn.c()m

“Vâng, vâng, có.” Hạ Hi Tuyền trả lời từng thứ từng thứ: “Được rồi, anh đừng lo, chú Hoa đã sắp xếp xong xuôi rồi.”

Tối đó, Phuong Minh Vĩ mới không nói nữa: “Vậy được, tới nơi nhớ gọi cho anh nha.” Nói xong thì cúp điện thoại.

Phuong Minh Hoa làm việc cẩn thận, nên tất cả mọi người nhất định sẽ được ngồi khoang thương gia. Lúc máy bay cất cánh, Nguyên Bảo và Phuong Chính bị ù tai khóc một trận, chờ máy bay vững vàng mới yên tĩnh lại, lo lắng nên Hạ Hi Tuyền hỏi chúng còn khó chịu không, lần đầu tiên ngồi máy bay nên cuối cùng hưng phấn cũng trở lại với hai đứa, chúng cười lắc đầu, nằm ở cửa sổ hào hứng bùng bùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Buổi trưa thì tới sân bay Bắc Kinh, Hạ Hi Thần nhận được điện thoại nên cũng tới, kỳ kèo chị gái mình gắng về nhà họ Hạ trước. Thật ra thì nhà họ Hạ và nhà họ Phuong đi cùng một đường, nhưng nhà họ Hạ ở khu vực ngoại thành, dĩ nhiên Hạ Hi Tuyền biết theo lý không thể về nhà mình trước được, chỉ có điều là cũng mười mấy năm rồi cô chưa về, lần này đúng là khó xử thật!

Cuối cùng, Hạ Hi Thần đưa ra một đề nghị chẳng đáng tin chút nào: “Nếu không thì chị, em với chị đi về, còn để cho họ về nhà họ Phuong?”

Hạ Hi Tuyền trừng mắt nhìn anh ấy, đề nghị kiểu gì không biết nữa, cũng may là Nguyên Bảo được Trình Bộ Nhân bế nên không nghe thấy. “Em về nhà trước đi, tối chị sẽ về.”

Hạ Hi Thần bắt đắc dĩ: “Vậy về em báo cáo sao đây?”

“Em có cả một đồng cách, còn cần chị dạy em ư. Mẹ ở đâu vậy?”

“Nhà họ Diệp!” Hạ Hi Thần đành nói, giờ thì cậu anh ‘nhốt’ mẹ anh ở nhà họ Diệp rồi, gần như chẳng bước một bước vào nhà ba anh.

Hạ Hi Tuyền gật đầu: “Vậy tôi chị sẽ tới nhà họ Diệp trước, lúc đó sẽ gọi điện cho em nha!” Sau khi đuổi Hạ Hi Thần đi, đoàn người Hạ Hi Tuyền mới trở về nhà họ Phuong.

Đến nhà họ Phuong thì ông cụ Phuong đã đứng chờ ở cửa rồi, Hạ Hi Tuyền thấy vậy áy náy trong lòng, vội vàng giao tụi nhỏ cho mấy người Mã Anh, diu ông cụ vào trong trước, tránh bị lạnh.

Mặc dù nhà họ Phuong có ba đứa cháu trai, nhưng cho tới bây giờ chưa có đứa chất nào. Ông cụ Phuong vẫn nghĩ rằng tới lúc nhắm mắt xuôi tay cũng sẽ không được thấy đứa chất nào, nhưng thật không ngờ ông vẫn được thấy. Từ hơn 10h sáng đã ra ngoài ngắm rồi, ông cụ Phuong cứ ngắm vô số lần, cuối cùng cũng thấy xe lái tới, giây phút nhìn thấy hai đứa bé xuống ấy, ông cụ Phuong kích động tới nỗi râu bạc rung rung. Có người lớn cùng đi, Phuong Chính và Nguyên Bảo cũng không sợ người lạ, hướng chỉ mọi người còn nói trước đây là cụ nội, cho nên lúc nhìn thấy ông cụ Phuong thì chúng khéo léo chào: “Chúng con chào cụ!”

“Giỏi, giỏi! Ôi, đáng về hai đứa này thật giống người nhà họ Phuong chúng ta, mau mau vào đi, kéo lạnh.” Ông cụ Phuong kích động nói.

Hạ Hi Tuyền nghe cách ông cụ Phuong khoa trương thì nhin không được cười lên, chỉ có điều tất cả mọi người đều rất vui nên chẳng ai phát hiện ra.

Ông cụ Phuong xuất thân cũng là lính kháng chiến, lại cao lớn, nên cho dù đã hơn 80 tuổi rồi nhưng thân thể đều rất khỏe mạnh, lúc này thì mỗi tay ôm một đứa chất ở đó nói chuyện.

Hạ Hi Tuyền nhìn cảnh hòa thuận trong nhà, không khỏi có chút lo lắng về tình hình ở nhà họ Diệp và nhà họ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: CHƯƠNG 69

Editor: Cogau

Sau khi sắp xếp xong xuôi ở nhà họ Phuong, một mình Hạ Hi Tuyền trở về nhà họ Diệp.

Nếu như nói nhà họ Phuong đối với Hạ Hi Tuyền là xa lạ, thì lần nữa đi vào nhà họ Diệp này, Hạ Hi Tuyền lại có một loại cảm giác dường như đã thân thuộc mấy đời. Nhà họ Diệp đối với cô mà nói cũng là nửa gia đình. Lúc nhỏ, Hạ Hi Tuyền ở đây đến ba tuổi mới về nhà họ Hạ, hôm nay quay lại lần nữa thời gian đã trôi qua mười mấy năm, chính mình cũng là mẹ của hai đứa con rồi đấy.

Đến đón Hạ Hi Tuyền là Đào Ánh Ngọc: “Tiểu Hi, sao không đưa tụi nhỏ đi vậy?” Đào Ánh Ngọc cười hỏi.

“Hôm nay ngồi máy bay mệt, lúc em đi ra thì hai đứa đã ngủ rồi.” Hạ Hi Tuyền giải thích.

“Ừ. . . trẻ con là như vậy đấy, chị nghe cô nói hai đứa đều rất nghe lời, thật tốt! Thằng con trai nhà chị kia á, nếu một ngày không đánh thì nó đề đầu cười cổ mình ấy.” Đào Ánh Ngọc đầu đầu nói với Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền cười cười: “Hai đứa con nhà em cũng không ngoan như vậy đâu, hôm qua Phuong Chính đá banh còn đá trúng đầu chú nó đấy!” Có lẽ đều là người làm mẹ, con hai người cũng sần sần nhau, cho nên dọc đường đi Hạ Hi Tuyền và Đào Ánh Ngọc nói chuyện vô cùng tâm đầu ý hợp.

Tường Lệ Bình vẫn ở nhà chờ Hạ Hi Tuyền, thấy Hạ Hi Tuyền và Đào Ánh Ngọc vào, vẫn cố nhìn phía sau các cô. Hạ Hi Tuyền cười, biết bà đang nhìn xem hai đứa cháu có tới cùng hay không: “Mợ đừng nhìn nữa, chỉ có một mình con thôi.”

Tường Lệ Bình thất vọng nhìn Hạ Hi Tuyền: “Cái con bé này, sao tới lại không đưa tụi nhỏ tới vậy? Mợ còn chưa từng gặp tụi nó đấy!”

“Mợ! Hình như mợ thấy con tới thì không vui. . .” Hạ Hi Tuyền cố ý xì mặt xuống, nói.

“Nói vậy, mợ nào có nhìn thấy con mà không vui, nhưng mợ nói cho con biết, hiện tại nhà họ Hạ cũng chỉ có một mình con có thể vào nhà họ Diệp thôi đấy!” Tường Lệ Bình nghiêm túc nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn về mặt của Tường Lệ Bình, thăm thờ dài, xem ra còn nghiêm trọng hơn so với cô nghĩ, lúc này liền hỏi: “Mợ, mẹ con đâu ạ?”

“Ở trên lầu ấy, chính là phòng của con trước kia đó.” Tường Lệ Bình nói.

Hạ Hi Tuyền không nhìn được nước mắt rớt xuống, cảm động nói: “Mợ! Đã bao năm rồi mà mợ vẫn còn giữ sao?”

“Con bé ngọc này, khóc cái gì! Đối với cậu mợ, con chẳng khác nào con gái ruột cả. Dù sao thì con cũng là do mợ nuôi lớn.” Tường Lệ Bình đau lòng lau khô nước mắt giúp Hạ Hi Tuyền, nói: “Được rồi, đừng buồn nữa. Con đi xem mẹ con đi.”

“Mợ! Ông ngoại định thế nào ạ?” Hạ Hi Tuyền lo lắng hỏi, Diệp Uyển Vân là con gái út nhà họ Diệp, từ người lớn tới người nhỏ nhà họ Diệp đều yêu thương cưng chiều bà. Ban đầu biết con gái gặp chuyện không may thì ông cụ cảm sùng định bán cho Hạ Thiên Minh một phát, nhưng sau nhờ có Hạ Hi Tuyền và Hạ Hi Thần van xin mới thôi, nhưng đến tận bây giờ cũng không cho Hạ Thiên Minh tới nhà. Hồi xưa, trước khi đi, Hạ Hi Tuyền sợ ông ngoại sẽ làm khó Hạ Thiên Minh nên đã tới gặp ông ngoại một lần, cho nên sau khi cô đi thì ông cụ mới không nói gì. Mặc dù mấy cậu vẫn qua lại với nhà họ Hạ, thế nhưng ông ngoại Diệp cũng lơ đi, bởi vì dù sao cháu ngoại vẫn còn ở nhà họ Hạ.

“Ý của ông ngoại con là để cho họ ly hôn.” Tường Lệ Bình khổ sở nói.

“Vậy ông ngoại đâu?”

“Ở phòng sách ấy.”

Hạ Hi Tuyền đứng dậy: “Con đi xem ông thế nào ạ.”

Tường Lệ Bình gạt đầu, Hạ Hi Tuyền liền đứng dậy tới phòng sách.

Cửa phòng sách không đóng, Hạ Hi Tuyền nhẹ nhàng đi vào, ông cụ Diệp đang luyện thư pháp, Hạ Hi Tuyền đi vào hình như ông không nghe thấy, vẫn tự nhiên viết.

Mãi lâu mới nhìn Hạ Hi Tuyền đứng bên cạnh, lườm cô một cái nhưng cũng không nói chuyện.

Hạ Hi Tuyền nhìn ông cụ Diệp tóc đã hoa râm, trong lòng xót xa, lập tức liền run giọng gọi: “Ông ngoại, Tiểu Hi tới thăm ông . . .”

“Hừ . . . ta còn tưởng rằng con không nhớ cửa nhà ta mở hướng nào nữa chứ!” Ông cụ Diệp tức giận nói.

“Sẽ không . . . con sẽ không quên!”

“Vậy sao bao nhiêu năm nay con cũng không về, chuyện mẹ con con cũng gạt chúng ta, con nhóc này, con có biết vì chuyện của mẹ con, ông chết cũng không nhắm được mắt hay không?” Ông cụ Diệp dùng sức đập lên cái bàn, sau đó lại nói: “Cũng may, Tiểu Vân nhà ta còn sống!”

“Ông ngoại! Xin lỗi ông.” Hạ Hi Tuyền trừu nói xin lỗi ra thì chẳng nói được gì.

Ông cụ Diệp lắc đầu: “Hôn nhân của con và mẹ con đều không như ý, là nỗi day dứt cả đời này của ông, thôi, cũng không thể trách con được, đi xem mẹ con thế nào đi.”

“Ông ngoại . . . vậy chuyện của ba mẹ con, ông . . .”

“Hừ! Ly hôn . . . con cứ yên tâm, nhà họ Diệp sẽ không ai bạc đãi mẹ con đâu.” Ông cụ Diệp khi nhắc tới chuyện của con gái út và con rể thì bắt đầu vênh râu trợn mắt, hơn nữa mặc kệ ai hỏi đều chỉ một câu: “Ly hôn!”

Hạ Hi Tuyền thật đau đầu, biết ông ngoại mình là người nổi tiếng cứng nhắc, không ai có thể lay chuyển được, nhưng đối mặt với chuyện của ba mẹ, bất luận thế nào Hạ Hi Tuyền cũng không mặc kệ được, lúc này khuyên nhủ: “Ông ngoại! Ba mẹ con cũng gần ấy tuổi rồi, không cần như vậy đâu. Và lại, chuyện năm đó quá ăm ỉ rồi, lần này . . .”

“Nhảm . . .” Ông cụ Diệp dùng sức vỗ xuống bàn, Hạ Hi Tuyền liền tỉnh táo lại, nghĩ thầm ‘xong rồi, lẽ ra không nên nói chuyện năm đó’. Quả nhiên, ông cụ Diệp bắt đầu quát lên: “Còn nhớ năm đó, năm đó nếu không phải là các con ngăn cản thì ông đã bán cho nó một phát súng rồi, dám ép con gái yêu của ông tìm tới cái chết à, cho dù có ăm ỉ hơn nữa thì cũng phải giúp mẹ con ly hôn, ông chỉ là một lão già, ông còn sợ cái gì chứ!”

“Vâng, vâng, con sai rồi, nhưng ông ngoại, cả nhà con thật vất vả mới được đoàn tụ, ông nở lòng nào . . .”

“Vậy thì sao chứ! Nếu con muốn thăm mẹ con thì tới thăm đi, còn nếu muốn thăm cái thằng chết tiệt kia thì tới nhà họ Hạ mà thăm, ai ngăn cản con chứ, con đi ra ngoài cho ông, bây giờ ông nhìn thấy người nhà họ Hạ là liền nổi giận trong lòng!” Ông cụ Diệp nổi giận đuổi Hạ Hi Tuyền ra.

Hạ Hi Tuyền nhìn ông cụ Diệp giận dữ ngút trời thì không dám nói gì thêm, vội vàng lui ra.

Tường Lệ Bình ở phòng khách nghe thấy hai ông cháu nói chuyện, thì đi lên khuyên nhủ: “Con đây, ông ngoại con còn đang tức giận vì mẹ con, một hai ngày làm sao có thể hết giận được, bây giờ mà dám khuyên, không mắng con mới là lạ đấy!”

Hạ Hi Tuyền bất lực cúi đầu: “Con biết, nhưng do con nôn nóng thôi, thật sự con rất sợ ông ngoại để cho ba mẹ con ly hôn.”

“Yên tâm, không ly hôn được!” Tường Lệ Bình cười, nói nhỏ.

Hạ Hi Tuyền gạt đầu: “Vậy con lên thăm mẹ con một chút nha.”

“Đi đi.”

Diệp Uyển Vân ngồi trên ghế đọc sách, Hạ Hi Tuyền vừa vào là bà đặt sách xuống bên cạnh, cười nói: “Tối rồi à, Phương Chính và Nguyên Bảo đâu?”
Diệp Uyển Vân đã lâu không gặp cháu nên cũng rất nhớ chúng.

“Ở nhà họ Phương ạ, lúc con qua đây đã ngủ rồi nên không đưa đi cùng.” Hạ Hi Tuyền nói: “Thời tiết Bắc Kinh không như ở thành phố C, con sợ tụi nhỏ không chịu nổi.”

“Mẹ! Hôm qua, vừa xuống máy bay là về đây luôn sao?” Hạ Hi Tuyền hỏi.

Diệp Uyển Vân gật đầu, ngày hôm qua vừa xuống máy bay đã nhìn thấy cha mình đợi ở sân bay, không hỏi gì liền đưa bà về, Hạ Thiên Minh muốn đuổi theo thì bị cảnh cáo: “Không cho phép bước vào nhà họ Diệp nửa bước!”

“Thế mẹ và ba phải làm sao đây? Nếu đúng như ông ngoại nói, phải ly hôn sao?”

Diệp Uyển Vân cười khổ: “Ông ngoại con chỉ giận chuyện năm đó, Tết xong, chờ ông bớt giận, mẹ sẽ nói chuyện lại với ông. Aizz . . . con cũng hơn 30 rồi mà mẹ và ba con còn xảy ra chuyện như vậy.” Diệp Uyển Vân then thùng nói, nhưng cũng biết tính của cha mình.

“Mẹ! Mẹ đừng nói vậy, con và Tiểu Thần sẽ không sao, chỉ cần ba mẹ vui vẻ là tốt rồi.” Hạ Hi Tuyền khổ sở nói.

Diệp Uyển Vân cười an ủi, vỗ tay của con gái hỏi: “Minh Vĩ nó có về ăn tết không?”

“Bộ đội không đi được, có lẽ mừng một mới về được ạ.”

“Thật khổ con quá, không dễ dàng gì mới được ở cùng nhau, vậy mà vẫn không thể đón Tết cùng nhau.” Diê~nda`n lequy đôn.c0m

“Năm nay như vậy thôi, sau này thì sẽ không. Về sau, con sẽ đưa tụi nhỏ tới đơn vị ở cùng anh ấy.” Hạ Hi Tuyền cười nói.

Diệp Uyển Vân gật đầu tán thành.

Buổi tối từ nhà họ Diệp về, Hạ Hi Tuyền gọi cho Phương Minh Vĩ, cũng nói chuyện của ba mẹ.

“Bà xã à, cứ dễ thuận theo tự nhiên đi, rất nhiều chuyện phận làm con cháu chúng ta cũng đành bó tay.” Phương Minh Vĩ an ủi.

“Aizz . . .” Hạ Hi Tuyền đành than thở: “Khi nào thì anh về?”

“Nhớ anh rồi sao?!” Phương Minh Vĩ cười hỏi.

“Không phải, em đang nghĩ, tới lúc đó nếu ba em không đồng ý làm khó dễ anh thì phải làm sao đây?” Hạ Hi Tuyền lo lắng nói.

“Phi phui cái miệng em! Bà xã, em đừng nói vậy!” Phương Minh Vĩ cuống cuống nói.

“Ha ha . . .” nghe được tiếng anh thở gấp, tâm tình buồn bực cả buổi tối của Hạ Hi Tuyền rốt cuộc đã khá hơn nhiều.

Thấy vợ mình cuối cùng cũng cười, Phương Minh Vĩ cũng cười nhẹ một tiếng. Ôi, muốn về thật nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: CHƯƠNG 70

Editor: Cogau

Sáng sớm, Hạ Hi Thần đã lái xe tới nhà họ Phương. Hạ Hi Tuyền xách túi đi, Mã Anh thấy cô không đưa hai đứa nhỏ đi, thì hỏi: “Hi Tuyền, con không đưa tụi nhỏ đi sao, dù sao người nhà con cũng chưa từng gặp hai đứa mà?”

Hạ Hi Tuyền lắc đầu: “Không đưa chúng đi ạ, mai mốt rồi tính, hôm nay trong nhà sẽ khá loạn.”

“Vậy cũng được. Con yên tâm, mẹ sẽ chú ý tụi nhỏ.”

“Vâng, vậy làm phiền bà.”

Mã Anh cười, bày tỏ không phiền gì.

Sau khi lên xe, Hạ Hi Thần tò mò hỏi: “Mẹ chồng trước của chị hình như không như đồn đại ha!” Thấy Hạ Hi Tuyền nhìn mình chăm chăm, mấy chữ phía sau không dám nói ra.

“Cái gì gọi là ‘mẹ chồng trước’ vậy?” Hạ Hi Tuyền buồn cười hỏi.

“Hừ . . . không phải chị và tên Phuong Minh Vĩ kia còn chưa phục hôn sao?”

“Em mới gọi Minh Vĩ là gì?” Hạ Hi Tuyền nhún mày nhìn Hạ Hi Thần, sau đó cao giọng hỏi.

“Trông dáng vẻ của chị thế này, thật đúng là ‘con gái là con người ta’ nha!” Hạ Hi Thần cố ý gật gù há hê nói.

“Em nói cái gì vậy, được rồi, chị không tranh cãi với em, nhưng Phuong Minh Vĩ là chồng chị, là anh rể của em đấy, biết không?”

“Là chồng chị, nhưng hiện tại hai người không có quan hệ pháp lý!”

“Hạ Hi Thần! Thực sự em muốn tranh cãi với chị đúng không?”

“Không, em chỉ nói sự thật mà thôi.”

Hạ Hi Tuyền tròn mắt liếc em trai đang nói chuyện, mãi lâu mới hỏi: “Hôm nay cả nhà đều đến đông đủ chứ?”

“Nếu không có gì bất chắc thì đều đến đủ, chị yên tâm sẽ không ai làm khó chị.”

“Không phải chị sợ chuyện này!” Hạ Hi Tuyền nhỏ giọng nói.

Đến nhà họ Hạ thì Hạ Hi Tuyền thấy tất cả mọi người đều đứng ở ngoài, cười nhìn cô. Đầu tiên là cô lớn – cô Hồng, xúc động tới nỗi lệ tràn mi, nắm tay Hạ Hi Tuyền nói liên tục: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Hạ Hi Tuyền cười chào mọi người, tất cả mọi người đều vui vẻ đáp lại, còn cười tới nỗi khiến Hạ Hi Tuyền nhìn có loại cảm giác không chân thật, có lẽ là Hạ Thiên Minh đã nói gì đó.

Không lâu lắm, tất cả mọi người đi về, cũng bày tỏ hi vọng lần sau tới có thể gặp hai đứa cháu, đương nhiên Hạ Hi Tuyền cười gật đầu đồng ý.

Cuối cùng, nhà họ Hạ chỉ còn lại ba cha con Hạ Hi Tuyền mà thôi, Hạ Thiên Minh mới bắt đầu nói chuyện với con gái: “Tiểu Hi à, tới nhà họ Phuong mang đồ đặc về đây, đưa cả hai đứa bé về luôn, hai đứa con còn chưa phục hôn đâu, ở lại nhà họ còn ra thể thống gì!”

“Hi hi . . .” Hạ Hi Thần nhin không được bật cười, ánh mắt Hạ Hi Tuyền bay qua như một lưỡi dao, Hạ Hi Thần vội vàng cầm miệng ngồi im, không dám có động tác gì.

“Ba, ba kệ con, ba cứ giải quyết tốt chuyện của ba là được, con và Minh Vĩ, năm sau bọn con sẽ phục hôn.” Hạ Hi Tuyền cười nói.

Hạ Thiên Minh đặt ly trà trong tay vào khay trà, làm nửa ly trà bắn cả ra ngoài, cũng chẳng cần để ý khăn trải bàn trên bàn trà nhỏ có ướt hay không, nói: “Nói bậy, cái gì gọi là ‘kệ con’, ba con còn chưa có chết đâu, con nhanh đi chuyển đồ về đây cho ba.”

“Ba nói gì vậy?! Trước hết, ba hãy đưa mẹ con từ nhà họ Diệp về đây đã, rồi nói chuyện của con, được không?” Hạ Hi Tuyền không khách khí cãi lại, người này sao càng ngày càng khó đã thông.

“Chuyện của mẹ con . . .” Vừa nói tới chuyện của Diệp Uyển Vân, kiêu ngạo của Hạ Thiên Minh liền giảm đi. Bây giờ, ông cũng rất khổ tâm, không dễ dàng gì mà vợ và con gái đều trở về, nhưng vợ thì ông bố vợ lại không cho gặp, còn con gái thì không nghe lời ông, thật là bực bội mà.

“Hôm qua, mẹ nói với con, qua năm chờ ông ngoại con bớt giận, mẹ sẽ nói chuyện lại với ông ngoại.” Hạ Hi Tuyền an ủi.

“Ba biết rồi, hôm nay ba sẽ tới nhà họ Diệp, hai đứa con cũng đi cùng với ba đi.”

“Còn đến nữa sao, đến một lần là bị đuổi ra ngoài một lần.” Hạ Hi Thần bắt đắc dĩ nói.

“Đi đi . . .” Hạ Hi Tuyền chọc eo em trai nói, Hạ Hi Thần gật đầu: “Vậy tới nhà họ Phuong đón Phuong Chính và Nguyên Bảo cùng đi đi.”

“Được đấy! Có con nít đi cùng chúng ta sẽ dễ vào hơn.” Hạ Thiên Minh đồng ý nói.

“Aizz . . . Nhà họ Diệp cần mang tội nhỏ làm bia đỡ đạn từ bao giờ vậy chứ!” Hạ Hi Thần nhỏ giọng, nói xong lại nhìn mắt cha mình, âm thầm lắc đầu.

Bởi vì có Phuong Chính và Nguyên Bảo đi cùng, cho nên lần này mấy người Hạ Thiên Minh thuận lợi vào nhà họ Diệp, nhưng suốt quá trình cũng không thể nói riêng một câu nào với Diệp Uyển Vân được, người nhà họ Diệp cũng rất ăn ý không để ý tới Hạ Thiên Minh, nhưng cả quá trình Hạ Thiên Minh đều rất vui vẻ bởi vì cuối cùng đã gặp được người.

Rất nhanh đã đến Tết, điện thoại của Hạ Hi Tuyền sắp bị nổ tung rồi, nhà họ Diệp và nhà họ Hạ thay nhau ra trận, cuối cùng Hạ Hi Tuyền quyết định không đi đâu cả, ở nhà họ Phương ăn Tết.

Buổi chiều làm hoành thánh, Phương Chính được ông cụ Phương dẫn tới khắp lượt nhà các chiến hữu chúc tết, bởi vì Nguyên Bảo ngủ trưa không dậy nổi nên chỉ có thể ở nhà mà thôi.

“Mẹ! Con cũng muốn làm hoành thánh.” Nguyên Bảo nhìn mấy người lớn trong nhà đang bận rộn, nói.

Hạ Hi Tuyền cười: “Qua bên kia chơi đi!”

“Con làm không được sao?” Nguyên Bảo nũng nịu nói, rồi nhìn Lâm Hồng Mai ở bên cạnh, vì vậy giọng ngọt ngào: “Bà trẻ! Bà dạy cho con được không?”

“Được.” Lâm Hồng Mai cười, ôm Nguyên Bảo vào lòng, sau đó cầm tay dạy cô bé, một lúc lâu sau, Hạ Hi Tuyền nhìn qua thấy nặn giống như sủi cảo rồi, vì vậy tìm một cái khay cho cô bé đặt vào: “Để lát nữa nấu cho con ăn!”

“Vâng ạ.” Nguyên Bảo nghiêm túc gặt đầu, trên tay lại bắt đầu nặn.

Trình Bội Nhân nhìn vẻ mặt thành thật của cô bé, cười nói: “Sau này, không biết thằng nhóc nào tốt số có thể cưới được Nguyên Bảo nhà chúng ta về nhỉ!”

“Vậy sau này phải để cho Nguyên Bảo nhà chúng ta lựa chọn thật kỹ càng.” Lâm Hồng Mai hưng phấn mà nói.

“Chọn cái gì vậy, bà trẻ?” Nguyên Bảo nghe mấy người lớn nói không hiểu.

“Cho Nguyên Bảo của chúng ta chọn chàng rể rửa vàng!” Lâm Hồng Mai gầy cái mũi nhỏ của cô bé, cười nói.

“Chàng rể rửa vàng, đó là Ô Quy phải không ạ?”

“Ha ha ha . . .” Nghe Nguyên Bảo ngây thơ trả lời, người lớn cả phòng cười vô cùng sung sướng.

Giao thừa năm nay là giao thừa thoải mái vui vẻ nhất mà Hạ Hi Tuyền trải qua từ khi ly hôn tới nay, mặc dù Phương Minh Vĩ cũng vẫn không có ở bên như trước.

Sáng sớm hôm sau, Phương Minh Vĩ mới về tới, Hạ Hi Tuyền vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ cười nhìn cô.

Hạ Hi Tuyền không tin được lại nhắm mắt lại, rồi mở ra nhìn, mới lên tiếng: “Thật sự là anh sao?”

“Nếu không em nghĩ là ai?! Năm mới vui vẻ nha bà xã!” Phương Minh Vĩ cười nói.

Hạ Hi Tuyền cảm động đưa tay ôm lấy anh: “Em còn tưởng phải đến xế chiều anh mới về tới chứ!”

“Ha ha . . . Không phải anh nhớ mẹ con em sao? Dậy đi, chúng ta cùng qua xem hai đứa thế nào.”

“Được. Anh có muốn nghỉ một chút không?” Biết anh cả đêm không ngủ, Hạ Hi Tuyền đau lòng nói. “Không sao, ở trên máy bay anh ngủ một lát rồi!” Phương Minh Vĩ lấy quần áo đưa cho Hạ Hi Tuyền.

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, Nguyên Bảo và Phương Chính đã nhìn thấy Phương Minh Vĩ, hưng phấn nhảy nhẩy ở trên giường: “Ba! Ba đã về rồi . . .”

“Nguyên Bảo gặp ba có vui không?”

“Vui lắm ạ. Ba, chúc mừng năm mới!” Nguyên Bảo nói xong, cười híp mắt rồi xòe bàn tay nhỏ bé ra.

Phương Minh Vĩ nhìn động tác của cô con gái yêu, phần nộ sục sôi, thâm thở dài nhưng vẫn lấy tiền mừng tuổi đã chuẩn bị ra, đưa cho con gái.

Nguyên Bảo cầm bao lì xì, vui vẻ hôn Phương Minh Vĩ một cái.

Phương Minh Vĩ vui vẻ bế con trai con gái xuống lầu, tới giờ, tất cả các thành viên nhà họ Phương mới đến đông đủ. diễ~n đ@`n lê qu`y đơ^n.c0m

Nguyên Bảo và Phương Chính vui vẻ chúc tết mọi người, nhận được một sấp bao lì xì, sau khi giao cho Hạ Hi Tuyền, lại tung tăng cùng mấy anh em Phương Vĩ Quốc đi chúc tết.

Còn lại Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ thì tới nhà họ Hạ.

Đây là lần đầu tiên Phương Minh Vĩ đến hà họ Hạ, Hạ Hi Tuyền đùa giỡn hỏi: “Đoàn trưởng Phương! Đến nhà bố vợ có hồi hộp không?”

“Khụ khụ . . . nói gì vậy! Tội nhỏ cũng lớn thế rồi, anh sợ cái gì chứ!” Phương Minh Vĩ trong lòng hoang mang, bực bội nói.

Hạ Hi Tuyền nhìn bộ dáng của anh, không nói lời nào, chỉ yên lặng nắm tay Phương Minh Vĩ.

Người cả gia đình nhà họ Hạ đều tụ tập đông đủ, cũng có rất nhiều người tới chúc tết, đối với việc xuất hiện của Hạ Hi Tuyền và Phương Minh Vĩ, tất cả mọi người đều thể hiện rất thân thiết và nhã nhặn, giống như Hạ Hi Tuyền chưa từng biến mất những năm qua vậy. Từ đầu tới cuối, Hạ Thiên Minh không nói một câu, chờ mọi người đi hết thì mới gọi Phương Minh Vĩ đến phòng làm việc. Hạ Hi Tuyền định đi theo, nhưng bị Hạ Hi Thần cản lại.

“Chị! Chị cũng quá lo lắng . . .” Hạ Hi Thần bắt mắt nói.

Hạ Hi Tuyền cười nhìn anh ta một cái, sau đó uy hiếp: “Hạ Hi Thần, chị nhớ là em còn chưa kết hôn đâu đấy!”

Hạ Hi Thần im lặng, không nói gì, nhưng dù sao thì vẫn phải can chị ấy lại.

“Ngồi đi!” Hạ Thiên Minh trầm giọng nói.

“Ba!” Sau khi ngồi xuống, Phương Minh Vĩ gọi.

“Đừng . . .” Hạ Thiên Minh giơ một tay lên ngăn cản, nói: “Anh và con gái của tôi còn chưa phục hôn đâu!”

“Bọn con chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ đi làm thủ tục ạ.”

“Tôi và mẹ nó không đồng ý! Phương Minh Vĩ, tôi chưa từng nói qua với anh nhĩ, tôi rất không hài lòng về anh.” Hạ Thiên Minh dùng cái tẩu thuốc gõ xuống bàn một cái, nói.

Phương Minh Vĩ suy nghĩ rồi nói: “Con biết đối với chuyện ly hôn của bọn con ngày trước, ba rất lưu tâm, cho nên bây giờ con muốn nói lời xin lỗi với ba, là con không chăm sóc tốt cho Hi Tuyền, thật xin lỗi ba ạ!” Nói xong cũng khom người cúi mình một cái với Hạ Thiên Minh.

Hạ Thiên Minh nhìn anh một cách bí hiểm, cũng không nói là cho Phương Minh Vĩ đứng đó hay ngồi xuống. Phương Minh Vĩ cứ khom người đứng đó, biết ông đang trút giận vì cô con gái yêu. Cũng là người có con gái, Phương Minh Vĩ thấy anh có thể hiểu được cảm giác của Hạ Thiên Minh.

Vì vậy, Phương Minh Vĩ cứ đứng như vậy nửa tiếng, cuối cùng Hạ Hi Tuyền đi lên gọi họ xuống ăn cơm, Phương Minh Vĩ mới được tha, dĩ nhiên tất cả chuyện này Hạ Hi Tuyền đều không biết.

Mùng sáu Tết, mọi người trở về thành phố B, ông cụ Phương cũng đi cùng. Tết năm nay, vui nhất phải kể đến là Phương Chính và Nguyên Bảo, thu bao lì xì đến mỏi tay. Tới khi Hạ Hi Tuyền thống kê cho tụi nhỏ thì được hơn 5 triệu, đó là còn chưa tính đến chi phiếu của Hạ Thiên Minh và người nhà cho đấy.

Mùng chín Tháng Giêng, Phương Minh Vĩ phẫn chấn đưa vợ tới Ủy ban nhân dân làm thủ tục tái hôn, khi tới lượt thì lại được thông báo: Hộ khẩu và Chứng minh nhân dân không hợp lệ. Phương Minh Vĩ nhìn nhân viên ủy ban với vẻ khó tin, cho rằng cô ấy nói sai.

Hạ Hi Tuyền đứng lên kéo Phương Minh Vĩ đi ra ngoài, tức giận nói: “Đừng hỏi nữa, nhất định là ba em làm.”

Trong nháy mắt, Phương Minh Vĩ hóa đá, sau đó thì hiểu: Xem ra, nếu ông ba vợ của anh không giải quyết được chuyện của ông ấy thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Ôi! Con đường phía trước thật gập ghềnh!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: CHƯƠNG 71

Editor: Cogau

Hạ Hi Tuyền về nhà là cầm điện thoại lên gọi ngay cho ba cô. Đương nhiên, Hạ Thiên Minh đoán được con gái gọi tới vì chuyện gì, vì vậy đánh đòn phủ đầu: “Ba nói này, con có thể dè dặt một chút hay không, con gái! Người ta vừa nói là con đã theo đi phục hôn ngay rồi.”

“Cái gì gọi là ‘người ta’ chứ, đó là chồng con, là con rể của ba đấy!” Hạ Hi Tuyền giận.

“Cái gì mà ‘chồng con’! Hai đứa tụi con còn chưa phục hôn đâu!” Hạ Thiên Minh quát lại: “Ba đã nói với con rồi, Hạ Hi Tuyền, nếu nó muốn kết hôn với con gái của ba thì phải theo quy củ, năm đó khi con kết hôn thì ba mẹ không có bên cạnh, cho nên nhà họ mới dám đối xử với con như vậy. Lúc trước dám không quan tâm đến con gái của ba, bây giờ cho dù có muốn phục hôn cũng không dễ dàng như vậy đâu!” Hạ Thiên Minh nói xong thì cũng cúp điện thoại rồi ném “bộp” một cái, sau đó nói rằng ‘đúng là “con gái là con người ta”!’.

Hạ Hi Tuyền nhìn điện thoại bị cắt ngang, dờ khóc dờ cười. Phương Minh Vĩ đành lấy điện thoại trong tay vợ mình ra, cất đi. Lời Hạ Thiên Minh vừa nói, anh cũng đã nghe hết, nhìn vẻ mặt khó xử của Hạ Hi Tuyền, Phương Minh Vĩ ôm cô vào lòng: “Không sao đâu, anh cũng thấy lúc trước đã để em chịu

thiệt thòi rồi, vậy chúng ta cứ theo quy củ, cưới bà xã về.” Nói xong thì cũng hôn Hạ Hi Tuyên.

Bắt đầu từ ngày đó, Phương Minh Vĩ tìm kiếm đồ quý khắp nơi về, chuẩn bị làm quà tặng cho ba vợ anh. Sau khi vô tình biết Hạ Thiên Minh thích chơi hạch đào, hai mắt Phương Minh Vĩ lập tức tỏa sáng, trước đây lúc thi hành nhiệm vụ ở Đại đội Đặc công, Phương Minh Vĩ đã từng bắt ngờ thu được hai quả hạch đào 5cm, nộm lên thì Hứa Khôn không hiểu những thứ này, thiếu chút nữa đập nó ra ăn rồi. Cũng may Phương Minh Vĩ đã từng thấy người ta chơi, nên giữ nó lại. Lần này, thật sự có chút công dụng rồi, Phương Minh Vĩ vội vàng mang quả hạch đào tới tiệm chuyên về hạch đào để đóng gói, sau đó đưa tới nhà họ Hạ.

Hạ Thiên Minh nhận được thì mặt mày hớn hờ nhìn hai quả hạch đào, để lại một câu: “Vừa đúng, lần trước con trai con gái của anh đập vỡ của tôi, cái này coi như là đền cho tôi!”

Phương Minh Vĩ im lặng. Ôi, lúc trước, khi cưới vợ, trừ mẹ mình ngăn cản ra thì thật sự là rất thuận lợi. Thuận lợi nên Phương Minh Vĩ quá đắc chí, đến bây giờ thì gặp báo ứng rồi! ^ _ ^

Liên tục bị ba vợ mình tấn công làm Phương Minh Vĩ tức lộn ruột, vì vậy đi xuống ra sức huấn luyện binh lính. Người cả Binh đoàn Pháo binh bị huấn luyện cường độ cao không ngừng kêu khổ, rất lâu sau đó Trương Triều Lâm nhận định, là do Phương Minh Vĩ cô đơn, trống vắng; phải tìm vợ cho anh ta gấp mới được.

Vì vậy Trương Triều Lâm liền gọi điện thoại tới cho Hứa Khôn ở Đại đội Đặc công, hai người bàn bạc rồi đưa ra quyết định, Hứa Khôn sẽ cùng vợ đến Binh đoàn Pháo binh một chuyến, để vợ ông khuyên nhủ Phương Minh Vĩ.

Việc phục hôn của Phương Minh Vĩ và Hạ Hi Tuyên kéo dài tới tháng 4 mà vẫn chưa xong, Hạ Hi Tuyên ngày ngày đều gọi cho ba mình, về sau điện thoại của Hạ Hi Tuyên là Hạ Thiên Minh không nghe.

Ngày nào đó, Phương Minh Vĩ gọi điện cho vợ mình, nói gần đây có tìm được món đồ quý, anh cảm thấy có thể đưa cho ông ba vợ của anh làm quà.

Mới vừa bị ba mình làm cho tức giận, Hạ Hi Tuyên nghe thế, càng giận hơn, lúc này quát: “Quà cáp cái gì mà quà cáp, để ông ấy một mình cô đơn đi, chúng ta đừng để ý tới ông ấy nữa, không đưa Sổ hộ khẩu và Chứng minh thư cho em, hai chúng ta cứ dây dưa. Minh Vĩ, sau này anh đừng để ý đến ông ấy nữa!”

“Bà xã, em sao thế?” Phương Minh Vĩ cẩn thận hỏi.

“Không sao cả, chỉ bị kích thích thôi. Sau này, anh đừng để ý tới Hạ Thiên Minh nữa, ông ấy thay đổi cách để hành hạ anh thôi! Được rồi, thế nha, em phải đi dạy nữa.” Hạ Hi Tuyên nói xong dứt khoát cúp điện thoại, Phương Minh Vĩ nhìn điện thoại lắc đầu cười khổ.

Buổi tối, Diệp Uyển Vân gọi điện thoại cho Hạ Hi Tuyên, hỏi thủ tục phục hôn đã xong chưa.

“Chưa mẹ ạ, ba con giấu Sổ hộ khẩu và Chứng minh thư của con đi rồi!” Hạ Hi Tuyên bắt đầu dĩ oán trách ba mình với mẹ.

“Hạ Thiên Minh lại làm cái gì vậy không biết nữa. Được rồi, để mẹ gọi điện thoại nói với ông ấy, mấy ngày nữa sẽ gửi qua cho con.” Diệp Uyển Vân nói.

“Vâng, cảm ơn mẹ. Mẹ, vậy mẹ đã nói chuyện với ông ngoại chưa?”

“Nói rồi, ông ngoại nói tùy mẹ.” Diệp Uyển Vân cố ra vẻ thoải mái, nói.

Hạ Hi Tuyên im lặng, từ giọng điệu của Diệp Uyển Vân cũng có thể nghe ra, cuối cùng là ông ngoại cũng không quản được, để tùy ý mẹ: “Vậy tốt rồi. Đến lúc đó con sẽ về Bắc Kinh một chuyến.”

“Không cần, một thời gian nữa mẹ sẽ về thị trấn G, khi đó mẹ sẽ qua thành phố B thăm các con, bây giờ sống chung với mẹ của Phương Minh Vĩ thế nào?” Diệp Uyển Vân hỏi vấn đề mình lo lắng nhất. Năm sau, Hạ Hi Tuyên sẽ chuyển công tác tới thành phố B, Phương Chính và Nguyên Bảo đương nhiên cũng chuyển trường tới đây. Bởi vì Hạ Hi Tuyên thật sự không chăm sóc tốt được cho hai con, cân nhắc nhiều lần thì chọn dọn tới ở cùng gia đình mẹ Phương.

“Trương đối tốt mẹ ạ. Mặc dù có khi cũng có va chạm, nhưng mà con cũng cố gắng cẩn thận. Và lại, Phương Chính và Nguyên Bảo đều rất nghe lời, cụ nội cũng ở đây, cho nên cũng không tệ lắm!” Hạ Hi Tuyên nói thật, bởi vì Mã Anh đúng là đã thay đổi rất nhiều, nên quan hệ mẹ chồng – nàng dâu cũng tương đối khăng khít, dĩ nhiên là sẽ không xảy ra tranh cãi gì.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Diệp Uyển Vân yên tâm nói.

Hai ngày sau, khi Hạ Hi Tuyên đang làm thêm giờ ở công ty thì nhận được chuyển phát nhanh từ Bắc Kinh gửi tới, mở ra thì thấy đúng là Sổ hộ khẩu và Chứng minh thư của mình, xem ra lời nói của Diệp Uyển Vân đủ trọng lượng. Hạ Hi Tuyên gửi tin nhắn cho mẹ mình xong thì ném điện thoại đi động vào túi xách, không để ý đến nữa.

Tối hôm đó, Hạ Hi Tuyên làm thêm đến hơn 2 giờ sáng, về đến nhà tắm rửa xong cũng đã gần 4 giờ mới lên giường đi ngủ. Hôm sau bị tiếng khóc của Nguyên Bảo đánh thức.

Hạ Hi Tuyên cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường xem giờ, mới 7h30, đưa tay xoa huyệt Thái Dương, nghĩ chút vẫn nên thức dậy.

Đánh răng rửa mặt xong xuống lầu đã nhìn thấy Mã Anh đang ôm Nguyên Bảo dỗ dành rồi, Hạ Hi Tuyền đi tới ôm lấy Nguyên Bảo, hỏi Mã Anh: “Sao vậy ạ?”

“À, sáng nay ông cụ dẫn Phương Chính đi cưỡi ngựa, Nguyên Bảo dậy muộn nên không đưa con bé đi, vì vậy nó buồn bực đấy.” Mã Anh đành nói vậy, thật ra thì ông cụ vốn không định dẫn Nguyên Bảo đi, dù sao thì Nguyên Bảo mới trải qua cuộc phẫu thuật lớn như vậy, đến bây giờ người nhà họ Phương cũng còn áy náy, Mã Anh không dám nói thật, chỉ nói là Nguyên Bảo dậy trễ mà thôi.

Nghe bà nội nói như vậy, Nguyên Bảo lại bắt đầu gào lên, cả đêm Hạ Hi Tuyền không sao cả ngủ được, đã đau đầu rồi, nghe cô bé gào như vậy thì đầu càng đau: “Được rồi, ai bảo con không tự thức dậy chứ!”

“Con không tự dậy ư? Nhưng con cũng muốn đi cưỡi ngựa . . .” Nguyên Bảo không nghe, nói.

Vừa đúng lúc này Tiểu Hà gọi điện tới, nói bây giờ cậu ấy đang ở quân khu phải về đơn vị, gọi xem có đồ gì mang cho Phương Minh Vĩ không. Mã Anh liền che điện thoại hỏi Hạ Hi Tuyền có gì muốn gửi cho anh không. Hạ Hi Tuyền suy nghĩ rồi nói: “Vậy mẹ đưa Nguyên Bảo tới thăm ba được không?”

Nghe Hạ Hi Tuyền nói như vậy, Mã Anh ở bên liền nói Tiểu Hà tới nhà.

“Không cho anh đi!” Nguyên Bảo nhăn cái mũi nhỏ, nói.

Hạ Hi Tuyền đành cười, đúng là một cô bé thù dai: “Không cho đi, chỉ con với mẹ đi thôi, được không?”

“Được ạ!” Nguyên Bảo lau khô nước mắt, nhanh chóng sắp xếp xong đồ đạc mang theo vào một cái túi nhỏ, thuận tiện xách luôn túi của Hạ Hi Tuyền tới.

Vốn là Tiểu Hà đã đi được nửa đường rồi, nên sau khi Nguyên Bảo sắp đồ xong, cậu ấy cũng đến. Hạ Hi Tuyền đành nhìn con gái: “Vậy con chờ mẹ đi thay quần áo khác nha?”

“Không cần đâu, mẹ mặc thế rất đẹp rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

Hạ Hi Tuyền nhìn lại áo len đen và chiếc váy dài xếp ly mặc trên người mình một chút, được rồi, cô thừa nhận mình mặc bộ này trông cũng tương đối đẹp rồi, nhưng tới đơn vị mà ăn mặc như vậy hình như không hợp!

Mã Anh cầm chiếc áo khoác thổ cẩm của Hạ Hi Tuyền tới, đưa cho cô nói: “Mặc thế cũng được, cũng đẹp rồi!”

Nguyên Bảo và dì Chung ở bên cũng gật đầu phụ họa.

Hạ Hi Tuyền khoác thêm áo: “Vậy cũng được, đi thôi. Nhưng lúc Phương Chính về, tìm con thì phải làm sao đây?” Hạ Hi Tuyền nhìn Mã Anh hỏi.

“Không sao đâu, nếu bắt đắc dĩ thì sẽ đưa nó tới!” Mã Anh vui vẻ nói.

“Vậy thì tốt, bọn con đi nha!” Nói xong, Hạ Hi Tuyền thay đôi giày da, rồi dắt Nguyên Bảo cùng nhau đi.

Dì Chung nhìn bóng lưng của hai mẹ con, thở dài nói: “Thật tốt, bà nhìn đi, ở chung hòa thuận thật ra thì không khó đến vậy ha!”

Mã Anh cười gật đầu, đúng, chung sống hòa thuận thật ra thì không khó. Cùng là phụ nữ với nhau, tại sao phải làm khổ con bé chứ!

Tiểu Hà định gọi điện thoại báo cho Đoàn trưởng, nhưng bị Nguyên Bảo ngăn lại: “Chú Tiểu Hà! Không cần nói cho ba con đâu, chúng ta sẽ cho ba một niềm vui bất ngờ!”

Tiểu Hà cầm điện thoại đi động nhìn Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền gật đầu với cậu ta, tỏ vẻ đồng ý, Tiểu Hà liền để điện thoại đi động xuống.

Dọc đường, Nguyên Bảo rất hưng phấn, không ngừng hỏi Hạ Hi Tuyền và Tiểu Hà các loại vấn đề, định ở trên xe ngủ một giấc nhưng Hạ Hi Tuyền bị Nguyên Bảo ồn ào nên không ngủ được.

Vào Binh đoàn, bởi vì lái xe riêng của Phương Minh Vĩ, lính trinh sát cho đi luôn, vì vậy Hạ Hi Tuyền và Nguyên Bảo cũng không cần đăng ký. Do đó, toàn bộ Binh đoàn Pháo binh trừ Tiểu Hà ra thì không ai biết phu nhân Đoàn trưởng của họ đã tới.

Xe vừa vào Sở chỉ huy Binh đoàn, Hạ Hi Tuyền liền nói: “Tiểu Hà, em đưa chị về phòng ở của Đoàn trưởng tụi em trước đi!”

Tiểu Hà thấy mặt sắc Hạ Hi Tuyền rất mệt mỏi, biết cô không nghỉ ngơi tốt, nên đồng ý, nói: “Vâng, ở đây em có chìa khóa!”

“Nhưng mẹ . . . con muốn gặp ba!” Nguyên Bảo dãi giọng, nói.

“Nhờ chú Tiểu Hà đưa con đi đi, hôm nay mẹ rất mệt mỏi, đi nghỉ trước đã. Khi nào dậy sẽ đi tìm con với ba!”

“Vâng ạ . . .”

Tiểu Hà đưa Hạ Hi Tuyền về chỗ ở của Phương Minh Vĩ, chạy thẳng xe tới lầu dưới mới dừng lại. Mở cửa giúp Hạ Hi Tuyền xong thì đưa chìa khóa cho

Hạ Hi Tuyền rồi dẫn theo Nguyên Bảo đi tìm Phương Minh Vĩ.

Sau khi đóng cửa, Hạ Hi Tuyền bắt đầu quan sát chỗ ở của Phương Minh Vĩ, hai phòng ngủ một phòng khách, một bếp một phòng vệ sinh đơn giản. Hai phòng một là phòng ngủ một là phòng làm việc, dọn dẹp rất sạch sẽ, ngăn nắp.

Chăn thì gấp rất tiêu chuẩn vuông vức như miếng đậu hũ, trên giường đơn một nệm nhẵn cũng không có, mở tủ treo quần áo duy nhất ra, bên trong treo mấy bộ quân phục, còn có mấy bộ thường phục Hạ Hi Tuyền mua cho anh nữa. Trên tủ đầu giường có một khung hình, là người cả nhà chụp chung.

Hạ Hi Tuyền dạo hết lượt căn hộ xong, cũng chỉ có thể gọi là căn hộ tập thể, mặc dù cái gì cũng đầy đủ nhưng lại thiếu cảm giác gia đình.

Thật sự chịu không nổi nữa, Hạ Hi Tuyền tham quan xong thì tới phòng ngủ ngủ, quả quyết tắt điện thoại di động.

Tiểu Hà dẫn theo Nguyên Bảo vào Sở chỉ huy Binh đoàn, mọi người thấy đều ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi là con nhà ai, bởi vì bộ đội thường sẽ có người thân đến thăm, nếu có trẻ con thì cũng không trách đâu.

“Báo cáo . . .” Tiểu Hà đứng ở trước cửa phòng làm việc của Phương Minh Vĩ, hô.

Phương Minh Vĩ đang phê duyệt hồ sơ, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Vào đi!”

Như Tiểu Hà và Nguyên Bảo đã thỏa thuận, Tiểu Hà phụ trách hô ‘Báo cáo!’, còn Nguyên Bảo thì đi vào.

Hồi lâu, Phương Minh Vĩ mới không vui ngẩng đầu lên, rõ ràng nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa cơ mà, sao lại không nói lời nào vậy chứ! Ngẩng đầu nhìn thì thấy con gái yêu của mình đang cười với mình, Phương Minh Vĩ kinh ngạc đứng lên.

“Ba . . .” Nguyên Bảo cười hí mắt gọi ba.

Phương Minh Vĩ vòng qua bàn làm việc, bế con gái lên, hôn một cái rồi hỏi: “Ai đưa con tới vậy? Sao không điện thoại cho ba trước thế?”

“Mẹ với chú Tiểu Hà! Mẹ mệt nên tới nhà của ba nghỉ rồi, mới vừa này là chú Tiểu Hà dẫn con tới, không nói với ba bởi vì muốn cho ba một niềm vui bất ngờ! Ba, ba có vui không?” Nguyên Bảo cười ha ha nói.

“Vui! Anh trai đâu?” Phương Minh Vĩ kỳ quái hỏi, cho tới bây giờ con trai con gái mình đều vô cùng thân thiết chưa từng tách nhau ra.

Nguyên Bảo thấy ba hỏi, liền uất ức xụt xụt cái mũi nhỏ: “Cụ và anh trai xấu xa, hai người len lén đi chơi mà không cho Nguyên Bảo đi!”

Phương Minh Vĩ cười, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: “Vậy Nguyên Bảo ở phòng làm việc của ba chơi có được không? Ba phải làm việc.”

“Được ạ.”

Vì vậy, Phương Minh Vĩ tâm tình vui vẻ xử lý công việc, còn Nguyên Bảo thì ngồi ở dưới chân anh chơi Rubic, Phương Minh Vĩ cứ xem tài liệu một lát lại cúi đầu xuống nhìn con gái mình một cái.

Bởi vì ngồi ở phía sau bàn làm việc, nên nếu nhìn từ bên ngoài thì chỉ thấy là Phương Minh Vĩ ngồi ở đó làm việc một mình.

Mấy người Trương Triều Lâm và Hứa Khôn thì hơn mười một giờ mới tới phòng làm việc của Phương Minh Vĩ.

“Đại đội trưởng!” Phương Minh Vĩ nhìn Hứa Khôn vẻ không tin, kể từ khi anh chuyển khỏi Đại đội đặc công thì chưa từng gặp lại Hứa Khôn. Lúc này, bỗng nhiên thấy anh ấy xuất hiện ngay phòng làm việc của mình thì Phương Minh Vĩ kích động đứng lên ngay lập tức, sải bước tới trước mặt Hứa Khôn ôm thật chặt.

Vừa định hỏi sao lại tới thì đã nhìn thấy Trương Triều Lâm cười vô cùng quý dị, hiểu rõ ngay là chuyện gì, nhìn anh ta cảnh cáo một cái rồi chào hỏi Lý Mân và vợ của Hứa Khôn – Đoàn Tiểu Vi: “Chào hai chị dâu!”

“Chào Tiểu Phương!” Lý Mân và Đoàn Tiểu Vi mỉm cười chào hỏi.

Hứa Khôn và Hạ Hi Tuyền gần như đến cùng lúc, nhưng Hứa Khôn thì Trương Triều Lâm thân tự đi đón, còn ghé nhà Trương Triều Lâm ngồi một lát để bàn bạc ‘chuyện tình’ của Phương Minh Vĩ, khi có phương án thì mới cùng nhau tới chỗ Phương Minh Vĩ.

“Có con nữa, chú Phương!” Con trai của Trương Triều Lâm – Trương Tử Long thò đầu ra chào Phương Minh Vĩ, Phương Minh Vĩ cười gật đầu tỏ ý đã nhìn thấy cậu bé.

“Đại Đội trưởng, chỉ có anh và chị dâu tới thôi sao?”

“Còn có Đại Bàng và Đồng Lâm cũng tới, hai người họ đi tham quan rồi, lát nữa có thể gặp họ ở Nhà ăn!”

“Vâng ạ!” Phương Minh Vĩ kích động gật đầu.

Vì vậy, mọi người bắt đầu nói chuyện. Hồi lâu, Nguyên Bảo bị Phương Minh Vĩ quên mất cuối cùng cũng ghép xong Rubic, nghe Phương Minh Vĩ đang

nói chuyện cùng người khác, liền nhảy dựng lên, hô: “Ba! Con . . . cộp . . .”

Khi Phương Minh Vĩ nghe tiếng con gái mình gọi ba thì âm thầm nghĩ ‘không hay rồi’, quả nhiên chỉ nghe thấy tiếng đầu Nguyên Bảo đập vào bàn làm việc “cộp . . .” một tiếng, Phương Minh Vĩ quá sốt ruột.

“Oa . . .” Bị đập đầu, Nguyên Bảo khóc lên, Phương Minh Vĩ vội vàng bế con gái ôm vào lòng dỗ dành.

Vì vậy, mấy người Trương Triều Lâm và Hứa Khôn nhìn Phương Minh Vĩ như nhìn người ngoài hành tinh vậy. ***, sao tên Phương Minh Vĩ này cũng có lúc ôn nhu như vậy ư, còn Lý Mân và Đoàn Tiểu Vi thì đứng hình.

“Ba xấu xa . . . cái bàn xấu xa . . .”

“Ha ha . . .” Lúc nghe Nguyên Bảo mắng cái bàn xấu xa, Trương Tử Long bật cười.

Nghe có người cười nhạo mình, lúc này Nguyên Bảo khóc càng thê thảm hơn, Phương Minh Vĩ thấy con gái mình khóc tới như vậy dù đau lòng nhưng không biết dỗ dành sao cho tốt. Khi Nguyên Bảo xinh xắn khóc, thấy sao nhiều người nhìn mình chăm chăm vậy, nên không lâu sau thì không khóc nữa, xấu hổ dúi đầu vào trong ngực Phương Minh Vĩ.

“Này ông Phương, đây là con nhà ai vậy?” Lâu sau, Trương Triều Lâm mới cất giọng hỏi được. Những người còn lại cũng lấy lại thần trí nhìn Phương Minh Vĩ.

“À, con gái của tôi đây!” Phương Minh Vĩ hả hê nói.

“Cái gì? Cậu nhận ở đâu về vậy?” Hứa Khôn hỏi, đúng là họ không thể tin được mà.

“Cái gì mà ‘nhận ở đâu về’ chứ, đây là con gái ruột của tôi đó!” Phương Minh Vĩ không vui nói.

“Thối lắm! Trai già ‘tồn kho’ như cậu thì sinh con gái khi nào?” Hứa Khôn mắng lại.

“Cái gì gọi là ‘trao già tồn kho’, hồi trước em đã kết hôn, sau đó ly hôn, nhưng mà bây giờ tái hợp rồi!” Phương Minh Vĩ nói đơn giản chuyện xảy ra.

“Vậy sao ông không đến chỗ tôi báo cáo!” Trương Triều Lâm uất ức hỏi.

“Ông miệng rộng, nói với ông thì coi như người toàn bộ Binh đoàn đều biết rõ, không phải sao!”

“Hi hi . . .” Nghe được ba mắng người thì Nguyên Bảo cười nhỏ, Phương Minh Vĩ thấy con gái cuối cùng cũng cười, nên nói cô bé chào khách.

Nguyên Bảo khéo léo chào từng người một, Lý Mân thấy cô bé dễ thương, liền đưa tay ra muốn bế cô bé, Nguyên Bảo nhìn Phương Minh Vĩ, thấy Phương Minh Vĩ gật đầu thì giang hai tay để cho Lý Mân bế.

“Con tên gì? Nói cho bác Lý nghe được không?” Lý Mân cười hỏi.

“Con tên là Phương Nguyên, bác Lý có thể gọi con là Nguyên Bảo!” Nguyên Bảo cười trả lời, chỉ có điều buổi sáng khóc hai lần nên đôi mắt nhỏ sưng lên thối.

Nhà Đoàn Tiểu Vi có một cậu con trai nghịch ngợm phá phách, cho nên thấy Nguyên Bảo khéo léo cũng rất thích, đưa tay lau nước mắt giúp Nguyên Bảo, Nguyên Bảo ngoan ngoãn bất động, chờ lau sạch rồi còn khéo léo nói ‘cảm ơn’ nên Đoàn Tiểu Vi ôm lấy cô bé hôn mạnh một cái.

Trương Triều Lâm ở bên cạnh nhìn rất hâm mộ, vì vậy liền nham hiểm ‘xì’ ra một câu: “Sinh ra con gái cuối cùng cũng chỉ nuôi giùm cho người khác thôi, sinh con trai vẫn hơn! Đi, Tử Long, chúng ta đi ăn cơm.” Nói xong cũng kéo thẳng con mình đi, Hứa Khôn cũng gật đầu theo, nhưng nói xong vẫn không nhận được hâm mộ, liếc nhìn Nguyên Bảo đang được bế trong lòng vợ mình, còn Phương Minh Vĩ chỉ cười cười với họ.

Lý Mân cười giải thích: “Hai người họ là ghen tỵ với chú vì có cô con gái khéo léo này đây!”

Phương Minh Vĩ cười lắc đầu, tỏ vẻ mình không thêm để ý.

Vì vậy mọi người cùng nhau tới nhà ăn, Nguyên Bảo giùng giởng đòi xuống tự mình đi, Phương Minh Vĩ liền để tự cô bé đi.

Tới khúc quanh đằng trước thì Nguyên Bảo thoát khỏi tay nhỏ bé của Trương Tử Long, gọi Hạ Hi Tuyền đang quay lưng về phía họ gọi điện thoại: “Mẹ . . .”

Hạ Hi Tuyền cũng vừa mới tới chỗ này, trước đó Tiểu Hà đã nói với Hạ Hi Tuyền giờ ăn cơm, sau đó nói gặp ở chỗ nào. Hạ Hi Tuyền dậy thì cứ đi tới đây, dọc đường đi có nhiều binh lính nhìn cô rất kỳ quái, đối với ánh mắt tò mò của họ, Hạ Hi Tuyền cũng chỉ mỉm cười lại mà thôi. Một lúc sau, Ngụy Sở gọi tới hỏi Hạ Hi Tuyền chuyện công việc, Hạ Hi Tuyền nghe được một nửa thì nghe thấy tiếng Nguyên Bảo đang gọi cô, vì vậy liền quay đầu lại cười.

Nguyên Bảo vui mừng nhào tới ôm chân Hạ Hi Tuyền, Hạ Hi Tuyền bị cô bé đập phải lui về phía sau hai bước mới đứng vững, vội vã nói vài câu với Ngụy Sở rồi cúp máy.

“Sao con lại khóc nữa vậy, Nguyên Bảo?” Thấy mắt con gái sưng mọng, Hạ Hi Tuyền liền hỏi.

“Mẹ, hồi nãy đầu con vừa bị cái bàn đập phải.” Nguyên Bảo uất ức nói, sau đó lại thêm một câu: “Ba xấu xa, để bàn đập con!”

“Hi hi . . .” Hạ Hi Tuyền nghe lời nói dễ thương của con gái, không nhịn được bật cười.

Lúc này Phương Minh Vĩ cũng đi tới, bế con gái lên hỏi: “Đang nói gì ba vậy?”

“Con gái anh nói: anh xấu xa để bàn đập con . . .” Hạ Hi Tuyền cười, nói với Phương Minh Vĩ.

Phương Minh Vĩ nghe thế cũng cười trêu con gái: “Đúng, đúng ha! Đúng là ba hư, sao lại không để ý cái bàn vậy chứ!”

Hạ Hi Tuyền nghe xong thì cười, rồi vỗ Phương Minh Vĩ một cái, lúc này mấy người Hứa Khôn cũng đi tới.

Phương Minh Vĩ liền giới thiệu họ với nhau, xong xuôi, Trương Triều Lâm cảm thán: “Phương Minh Vĩ, ông giầu kỹ thật đó nha!”

Mới nãy, khi họ nhìn thấy Hạ Hi Tuyền thì Đoàn Tiểu Vĩ liền nói: “Bà xã của Phương Minh Vĩ như trong tạp chí bước ra ha!” Lý Mân cũng gật đầu: “Khó trách, bao nhiêu cô gái thế mà cậu ta đều nhìn không thuận mắt!”

Ăn cơm trưa thì toàn bộ người Binh Đoàn đều biết, mỹ nữ mặc váy dài mà hôm nay họ gặp đó và phu nhân Đoàn trưởng của họ.

“Vẫn là sinh con gái hơn nha!” Lý Mân nhìn Hạ Hi Tuyền xúc động nói.

“Bé trai nghịch ngợm một chút, nhưng bé gái thì quá yếu ớt.” Hạ Hi Tuyền cười nói, mới chỉ gặp gỡ thời gian ngắn, nhưng ấn tượng của Hạ Hi Tuyền với mấy Lý Mân, Đoàn Tiểu Vĩ đều rất tốt.

“Bé trai thì rất lì!” Đoàn Tiểu Vĩ nói theo, bây giờ nhớ tới cậu con trai nhà mình cô ấy đều rất đau đầu.

“Cũng may, anh trai Nguyên Bảo không quá nghịch ngợm!”

“Tụi em sinh hai đứa sao?” Đoàn Tiểu Vĩ cao giọng hỏi, vì vậy người cả bàn liền nhìn Hạ Hi Tuyền.

Hạ Hi Tuyền cười cười: “Không ạ . . .”

Mọi người lúc này mới thở ra: “Em sinh đôi, trước Nguyên Bảo còn có một bé trai, ra trước Nguyên Bảo 10’.”

Hạ Hi Tuyền nói xong, cả Trương Triều Lâm lẫn Hứa Khôn đều hâm mộ nhìn Phương Minh Vĩ, Trương Triều Lâm không nhịn được nói: “Mẹ nó, Phương Minh Vĩ, ông cmn số cứt chó gì vậy!”

Phương Minh Vĩ cười cực kỳ hài lòng: “Không dám không dám, ha ha . . .”

Hứa Khôn nhìn bộ dáng há hê của anh, chỉ hận không kéo ngay anh đi ra ngoài đánh một trận thôi.

“Ôi, thật là. Sao em không đưa cậu bé đến luôn, chị còn chưa từng gặp cặp song sinh nào đâu!” Đoàn Tiểu Vĩ tiếc nuối nói.

“Ông cụ thằng bé dẫn nó đi chơi rồi.” Hạ Hi Tuyền cười giải thích.

Hôm nay, Trương Triều Lâm cảm thấy anh ta thật mất thể diện, vứt hết cả mặt mũi nhà bà ngoại anh ta rồi, anh ta thề sẽ không nói Phương Minh Vĩ là một ‘lão già tòn kho’ nữa, cũng không khoe khoang con trai nhà anh ta nữa, đây thực sự là tự nước lấy nhục mà!

Buổi chiều, Phương Chính cũng được đưa tới đơn vị, vì vậy trước khi Đoàn Tiểu Vĩ về thì cũng gặp được cặp song sinh nhà Phương Minh Vĩ, trên đường về không ngừng than vãn: “Tại sao tôi còn có một người anh trai chứ, nếu không chúng ta có thể sinh thêm đứa nữa rồi, tại sao vậy chứ?” Hứa Khôn trầm mặc, nghĩ thầm đây cũng không phải là tội sinh, làm sao mà tôi biết!

Buổi tối, Phương Minh Vĩ đưa con trai con gái về nội thành, nói Trương Triều Lâm trực giùm anh, Trương Triều Lâm hỏi tại sao.

“Tôi về để làm thủ tục Đăng ký kết hôn với vợ tôi.” Phương Minh Vĩ nói xong cũng lên xe đi.

Trương Triều Lâm tức giận nhảy dựng lên mắng: “Má nó chứ, vậy lâu nay là ông vi phạm pháp luật ha.”

Ngày hôm sau, Phương Minh Vĩ dẫn Hạ Hi Tuyền đi làm thủ tục phục hôn, lúc đi ra Hạ Hi Tuyền liếc Phương Minh Vĩ, cô ý tiếc nuối nói: “Quay một vòng, sao vẫn là anh nhì!”

“Ha ha . . . đời này em cũng chỉ có thể đi theo anh thôi!” Phương Minh Vĩ cười nói, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn đeo vào tay Hạ Hi Tuyền.

“Đây là đồng, là đạn lấy từ trên người anh ra, anh nhờ người đánh thành chiếc nhẫn, bà xã, em đeo rất đẹp!” Phương Minh Vĩ giải thích.

Hạ Hi Tuyền cảm động chảy nước mắt, vuốt chiếc nhẫn trên tay nói: “Em biết vì sao cuối cùng vẫn là anh, bởi vì đáng lẽ chúng ta không nên để vuột mất nhau, cho nên cuối cùng rồi sẽ đoàn tụ!”

Phuong Minh Vi đưa tay ôm chặt cô, hai người ôm nhau dưới ánh nắng ban mai, trông rất đẹp đôi.

Hạ Hi Tuyền cũng cười ôm chặt anh, giờ tay lên nhìn chiếc nhẫn.

Cuối cùng, họ cũng được hạnh phúc.

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tròn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.